

Giới thiệu Anh Dám Yêu Em À

Truyện Anh Dám Yêu Em À của tác giả Tôi là Tô Tô mang một câu chuyện ngôn tình hiện đại quen thuộc nhưng viết theo một hướng mới mẻ, tạo ấn tượng mạnh đối với người đọc truyện online hay này. Ngày 14 tháng 2, tôi tình cờ nhận được một tin nhắn của Hường Lăng. Đã 3 năm qua, đây là cái tin nhắn đầu tiên hân gởi cho tôi. Tin nhắn nội dung rõ ràng, ngắn gọn thật rất giống với tác phong của hân. “Bạn thân Hòa Mãn, mong em chúc anh đính hôn vui vẻ!” Lúc nhận được tin nhắn này chính là lúc tôi cùng cô chị em độc thân của tôi đang uống rượu, chân bước đi loạng choạng như cua, đang đứng hiên ngang giữa ngã tư trên cầu vượt đóng vai ca sĩ... Gió thổi từng trận làm bay chiếc khăn choàng cổ, tóc tôi cũng theo gió bay bay. Đầu tôi trống rỗng đáng sợ. Mùi thơm hoa cỏ kéo theo những âm thanh như tra tấn lỗ tai kia của những cặp tình lữ làm tôi đột nhiên sinh ra cảm giác thật bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nói đến mối nghiệp duyên giữa tôi và Diệp Hường Lăng thì phải ngược dòng về thời tôi học đại học.

Khi đó tôi mới đến học tại đại học D, nơi này với tôi mà nói thật là mới mẻ. Vài ngày cuối tuần đầu tiên tôi cảm thấy thật vô vị, chán nản, tôi cô đơn, tịch mịch, tôi mơ màng, tôi bất lực.... OMG

Thời khóa biểu đại học không có chặt khít như trung học, chỉ có điều thời gian mỗi tiết học dài hơn, nội dung cụ thể, đầy đủ hơn mà thôi.

Mỗi ngày trừ đi học ra thời gian còn lại tôi đều ở trong ký túc xá, một phòng bốn người chúng tôi không có việc gì làm, chỉ ngồi trơ mắt nhìn nhau, tôi nhìn nó, nó trừng tôi a.

Nhìn qua nhìn lại ai cũng là con gái như nhau thôi, cũng có ngực có mông, chân nó cũng chả dài hơn chân tôi là bao nhiêu thế nên cả đám lại rơi vào tình trạng như tôi: mơ màng, tịch mịch, cô đơn, bất lực....

Đội đến cuối tuần của tuần lễ thứ hai, bọn tôi rốt cuộc chịu hết nổi, bùng nổ ra ngoài.

“Tao có một giấc mơ...” Trong đám chúng tôi có Nhuế Tiểu Phụng, là một đứa được coi là rất nữ tính. mỗi một câu nó nói đều tràn ngập hơi hám văn chương, mộng mơ.

“Nói!” mọi người giờ đã bắt đầu miễn dịch với cái khí chất nhân văn của nó.

“Hay tụi mình cũng bắt chước theo người ta lập ra một nhóm bạn đi, rồi cùng quan hệ hữu nghị với ký túc xá khác?”

“Tiếp tục...” bọn tôi bắt đầu thấy có phản hứng thú nha.

“Tao có một đứa bạn làm bảo vệ...” nó nhiệt tình đề nghị

Biểu tình bọn tôi lúc này chính là quý dị, kỳ quái.

“Tao cũng có một người bạn là giảng viên...” nhìn thấy bọn tôi ánh mắt sáng lên, nó lần nữa tiếp tục đề nghị.

Biểu tình bọn tôi càng lúc càng kỳ lạ, thậm chí có một chút cảm xúc không thoải mái.

Cảm thấy cả bọn có điểm không thích hợp, ánh mắt nó phần nộ quét về phía tôi: “Tiểu Mãn mày nói được không?” nói xong trực tiếp đưa ánh mắt sáng quắc, nhỏ xiu về phía tôi.

Sao lại hỏi tôi chứ? Liên kết hữu nghị giữa ký túc xá cũng tốt nha. Đến lúc đó mà đi du lịch, chỉ cần mỗi người giờ một cánh tay lên thôi, khí thế hùng hồn cỡ nào khỏi phải nói rồi; còn chưa bàn đến chuyện ăn cơm, chẳng phải nhiều người sẽ thêm nhiều đồ ăn sao, tóm lại người càng đông thì càng tốt.

“Đi!” Tôi rõ ràng ủng hộ nó, ánh mắt mọi người lại càng thêm vài phần quý dị hơn, lần này còn kèm theo một chút bất mãn.

“Tiểu Phụng, nếu như với ký túc xá nữ khác thì miễn đi, không cần phải miễn cưỡng, bốn người chúng ta còn chưa đủ gọi là hữu nghị rồi sao?” lời này nói rất trực tiếp.

Nhuế Tiểu Phụng hiểu ra, nó giờ một ngón tay đề nghị: “Tao có một học trưởng, cao hơn tao một lớp, hiện tại đang học cảnh sát....”

“Con trai?” Tiểu Nhụy linh quýnh giờ tay lên hỏi.

“Ừ!”

“A.. a... a.. a”, bọn nó thật phấn khởi, nhảy dựng lên vỗ tay bốp bốp.

Trong đám tôi còn là đứa vỗ tay lớn nhất. Kỳ thật với tôi mà nói làm quen với ai không quan trọng, tốt xấu gì miễn cuối tuần có tiết mục là được. Tôi vui mừng khôn xiết, cả người cũng bắt đầu lâng lâng.

“Vây quyết định cuối tuần này đi, để tao hẹn với anh ta!” Nhướ Tiểu Phụng cả người bay bổng, vội vàng chạy đi gọi điện thoại, lúc đi ngang qua tôi áo ngủ bị vén bay lên cả một góc. Từ trước tới nay, trong đầu tôi nó luôn là một đứa con gái dịu dàng, ai biết khi nó bùng nổ, lại thành cái dạng thế kia chứ.

Cuối tuần đã đến, chúng tôi hẹn gặp mặt tại tiệm McDonald trước trường.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Tiểu Phụng kéo tôi sang một bên cẩn thận dặn dò: “Lát nữa mày giúp tao hỏi Diệp học trưởng số điện thoại để liên lạc riêng với anh ta đi, chừng ta cả tăng lâu chỉ có mỗi cái điện thoại, muốn giữ liên lạc thật không có tiện lắm”

Tôi có chút không tự nhiên: “Vì sao lại muốn tao hỏi, sao mày không tự đi hỏi ấy?”

Tiểu Phụng có vẻ ngượng ngùng, cúi đầu không đáp, chỉ thấy nó dơ lên một ngón tay, tôi cẩn thận dò xét, nó là đang dụ dỗ tôi đây mà: “Chẳng lẽ là một cái đùi gà nướng sao?”

Nó nói chỉ cần hỏi cách để liên lạc là có hamburger ăn, giao dịch này tuyệt đối có thể nhận nha.

“Thêm một cặp cánh gà nướng!” thấy tôi trơ mặt ra, còn chưa trả lời nó bèn giờ tiếp hai ngón tay lên.

“Giao dịch !”. Tôi kiên định nắm chặt tay nó, nhớ tới cái hamburger với một cặp cánh gà nướng lại cảm thấy có phần không ổn: “Hay cho thêm một ly coca đi! Thật ra nếu phiền phức như vậy thôi thì cứ một phần ăn dành cho con nít cũng được.”

Phần ăn con nít còn tặng kèm đồ chơi, có thể lấy về.

“Được!” Tiểu Phụng khoe miệng cong lên, rõ ràng đồng ý.

Vì thế cả tôi và Tiểu Phụng sau đó đều rất thỏa mãn.

Tiệm McDonald này chính là bản sao căn tin trường, bởi địa điểm gần trường học nên có rất nhiều sinh viên đều sớm tụ tập lại đây. Đến đây họ không phải kêu cả phê hoặc coca uống mà chủ yếu là ngồi đó để liếc mắt đưa tình đó mà.

Nếu đến muộn dĩ nhiên sẽ không còn chỗ, ngặt vì ai cũng muốn lần gặp đầu tiên có thể biểu hiện sự tao nhã cho nên vấn đề chỗ ngồi rất quan trọng. Thế là cả bọn đều lều lạng mà chạy. Nhất là tôi cái đứa còn mơ ngủ, chưa kịp đem bàn chải đánh răng đi cất đã bị bọn nó lôi đi.

Trên đường, tôi xoay mặt qua Tiểu Phụng phát hiện nó không giống thường ngày. Ánh nắng ban mai phản xạ trên môi nó trông thật sáng bóng, tôi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ hết lên: “A, Tiểu Phụng, thì ra hôm nay mày còn thoa son môi à?”

Tiểu Phụng thẹn quá hóa giận, chỉ vào hai đứa kia: “Tụi nó chẳng phải cũng vẽ mắt là đằng khác sao!”

“.....” Tôi chỉ cảm thấy mình là OUT rồi.

“Tiểu Mẫn, mày cũng đừng không chuẩn bị gì mà đi như thế, sao lại mặc quần áo vải bố chứ, trông thật thô”

Tôi thế này mà bọn nó cho là tôi không chuẩn bị sao, chỉ là tôi mặc theo phong cách riêng mà thôi.

“Bởi vì đồ này mặc vào sẽ không thấy bụng!” Tôi ngoại trừ gặp mặt làm quen, còn muốn ăn một bữa cho thật no nê. Lại nói Tiểu Phụng hứa sẽ mua cho tôi hai cái cánh gà, một cái hamburger, một lon coca không mặc rộng thùng thình thế này sợ khi đến chỗ kia muốn ăn cũng không dám ăn.

Bộ quần áo này đúng là có hơi khó coi, nhớ ngày trước lúc tôi còn bán đồ vỉa hè, đồ đặc bị người ta điên cuồng mua sạch hết, chỉ duy có bộ đồ này là đem đi khắp nơi cũng chả ma nào thèm mua.

Bởi vì mọi người đều cho rằng nó giống hệt như cái bao bố.

Chỉ có tôi là người có đôi mắt sáng suốt, biết nó là đồ tốt cho nên quyết đoạt nó về. Đã vô số lần đi uống rượu cùng bạn, tôi đều nhờ mặc nó cho nên mới có thể hiên ngang ưỡn bụng mà về đó chứ.

“Đây chính là chiến bào” tôi thích thú vừa nói vừa xoa cái bụng nhỏ của mình.

Bọn nó đều im lặng, Tiểu Phụng yên lặng nhép miệng với tôi ý bảo tôi nên thay ra.

“Bộ đồ này tao nhất định mặc, không thay!” tôi thẳng thừng cự tuyệt hảo ý của nó.

Bên trong McDonald người ngồi đã chật hết, chỉ có mỗi chỗ gần nhà vệ sinh là còn trống, lại liếc mắt thấy có một đôi trai gái dường như đang muốn qua bên đó ngồi.

“Tránh ra...” Tiểu Phượng lại biến thân lần nữa, ai cũng trố mắt nhìn, chỉ thấy nó liền trước một bước chạy đến, cả người đã muốn nằm sấp luôn trên bàn. Đôi trai gái kia chỉ biết bốn mắt nhìn nhau, chớp mắt xấu hổ lật đật quay đầu tìm hai chỗ khác ngồi xuống.

Chúng tôi bốn người ngay ngắn ngồi vào chỗ đã được sắp đặt. Ai cũng ngây ra như phỗng vì cái màn vừa rồi, lại nhìn thấy Tiểu Phượng nó cứ cách 2 phút là lấy gương ra để dặm thêm son.

Đợi đến khi thời khắc quan trọng của buổi tiệc hữu nghị trong truyền thuyết đến, tôi thấy môi nó đã muốn dính lại với nhau; trong lúc nó cười còn để tôi nhìn thấy một lớp môi son thật dày, e rằng dù có mà chùi nửa ngày chưa chắc gì đã thấy được lớp môi bên dưới của nó.

“Diệp Hường Lăng...” nó chân tay luống cuống chỉ về hướng một người nào đó.

Nhìn thấy bốn người bộ dạng rất chính chắn, ai cũng cao 1m8, phóng chừng họ đây là đàn anh mà Tiểu Phượng nhắc đến, chỉ là cái nhìn đầu tiên thôi đã làm cho người khác ấn tượng sâu sắc, không thể quên được.

Hắn đứng giữa đám người kia cảm giác tựa như hạc lẫn trong bầy gà. Xác định hắn chính là nhân vật mục tiêu, tôi hung hăng chăm chú nhìn hắn thêm vài lần. Dù hắn không có nhìn lại, nhưng tôi phát hiện ra trong lúc tôi đang chăm chú nhìn hắn, mày hắn có chút nhíu lại.

Bởi vì đây là lần gặp mặt đầu tiên nên mọi người đều có hơi ngượng ngùng, mắt to mắt nhỏ đối diện nhìn nhau, im lặng.

Tiểu Phượng có chút xấu hổ đẩy đẩy cánh tay của tôi, tôi theo phản xạ có điều kiện lập tức nhảy dựng lên, thần kinh căng thẳng, sau đó tôi vô thức cúi người chào còn nghiêm trang vẫy cánh tay: “Mọi người khỏe a!”. Lúc ngẩng đầu lên lại vừa vặn giáp mặt với Diệp Hường Lăng. Đôi mắt hắn vừa to rõ lại sáng tựa như mặt nước hồ, tôi hình như phát hiện trong đáy mắt hắn thân nhiên có tia cười lóe qua.

Chắc là ảo giác, bởi vì theo tôi nhận xét bạn học họ Diệp này phóng chừng bình thường không có nói chuyện. Tuy rằng bộ dạng cao ráo, mặt mày tuấn tú nhưng trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, giờ phút này lạnh như băng. Con người đen kia lại vô tình hướng tôi liếc qua đã làm cho tôi cả người đều phát lạnh a.

Không khí lập tức cũng trở nên lạnh lẽo.

“...” Mọi người đều trầm mặc.

“Tôi tên là Hòa Mãn, ý là mỹ mãn sung túc tràn đầy!” tôi cảm thấy không khí ở đây bị tôi phá hỏng, muốn cứu vãn cho nên dùng hết can đảm của mình lên tiếng trước.

Diệp Hường Lăng không nói lời nào, ba người hắn dẫn đến kia đang đứng đó, cũng im lặng không lên tiếng.

Không khí càng thêm phần xấu hổ, hắn đứng giữa, bốn chúng tôi bao chung quanh thật rất giống mô hình kim tự tháp. Chốc lát, hắn lại phản ứng rất nhanh, nở nụ cười thật dịu dàng với chúng tôi, đồng thời cũng bắt chước bộ dáng cúi đầu khi nãy của tôi: “Mọi người vẫn khỏe!”

Dường như nhờ hắn không khí đã được điều hòa lại, tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ai nấy đều ngồi xuống, bởi vì ngoại trừ nằm dài thì ngồi là hợp lý nhất. Ghế ngồi có thể di chuyển, chúng tôi dù sao đã quen thuộc với nhau nên liền đem ghế dựa nhích lại gần nhau thành một đồng chừa lại đối diện chỉ còn mình Diệp Hường Lăng, một mình cô đơn. Hắn bình tĩnh ngồi đó, mở cái miệng bắt đầu.... uống cà phê.

Trong lúc đó, tôi cũng tranh thủ nhìn hắn vài cái. Tên này phóng chừng là cảm tính con chó, giác quan thứ sáu của hắn đặc biệt nhạy cảm. Lần nào nhìn lên, tôi cũng bị hắn tóm gáy. Đôi mắt hắn vừa đen vừa sâu thật khó lường, nhìn vào đó tâm không tự chủ sẽ bị hoảng loạn.

“Tiểu Mãn, thấy Diệp Hường Lăng thế nào?” Tiểu Phượng lén lút hỏi tôi.

Tôi một bên ngắm bạn học Diệp, một bên thật nghiêm túc nhỏ giọng trả lời nó: “Àn! Nhìn tư thế và khí chất tao thấy hắn rất thích hợp làm cảnh sát!”

“...” Tiểu Phượng không nói gì.

Mọi người đều là người rất cởi mở, cười khò gặp lửa cháy hừng hực, chỉ phút chốc liền hướng nhau trò chuyện thật vui, tiếng cười không dứt.

“Tiểu Mãn, Tiểu Mãn, mày đừng có mà lo ngại mà cắn cánh gà nữa, mau qua hỏi cho tao!” Tiểu Phượng néo cánh tay tôi, có ý nhắc nhở.

Xem ra những người kia đã trao đổi phương thức liên lạc với nhau, cũng đã bắt thành cặp, chỉ còn lại trừ tôi cùng Tiểu Phượng, bên kia thì có kim cương và Diệp Hường Lăng.

Đại khái kim cương kia nhìn quá nghiêm khắc, còn Diệp đồng học thì lại rất lạnh lùng, mọi người dĩ nhiên đều cố tình tránh né hai cái tên này.

Con người của tôi rất dễ khấn trương, căng thẳng, mà mỗi lần như vậy tôi sẽ bị mắc tiểu.

“Tao muốn đi nhà vệ sinh” tôi kích động đứng lên nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Tiểu Phượng, không kịp suy nghĩ liền bỏ cánh gà xuống chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Cứ thế tôi bị nó nhéo vài lần, thì phải chạy vào nhà vệ sinh vài bận a.

Chờ đến khi quay trở lại, tôi mới bị ai phát hiện nó cùng kim cương đã trao đổi cách thức liên lạc với nhau.

Đây chẳng phải là không trâu bắt chó đi cày sao, tôi một lần nữa lệ rơi đầy bụng.

“Diệp đồng học...” tôi bất chấp nắm lấy tay áo của hắn hỏi.

“Tôi không có di động” hắn thản nhiên nhìn tôi nói, lập tức đem câu tôi còn chưa kịp hỏi hết đánh gãy.

Tôi quay đầu nhìn qua Tiểu Phụng một cái.

Tiểu Phụng không nói gì chỉ khoanh tay trước ngực, ý tứ rõ ràng vẫn chưa muốn bỏ cuộc.

Tôi buồn bực ngồi xuống, đem mấy cái cánh gà còn lại từng cái từng cái ngấu nghiến cắn, nuốt vào bụng.

Đợi cho đến khi mọi người đều đã quen thuộc, xung hô cũng thân mật hơn tôi đây đã ăn hết 3 cặp cánh gà, một cái hamburger.... cộng thêm hai ly coca.

Diệp đồng học vẫn như cũ ung dung trầm mặc.

Tiểu Phụng bị tên kim cương quán lấy, phiền chán không thôi, ngay cả thức giục tôi cũng tạm thời quên mất.

Nhưng nó quên không có nghĩa là tôi cũng quên, tôi sờ sờ cái bụng của mình rồi đứng dậy, chống tay lên cạnh bàn khí thế dạt dào nhìn về phía Diệp Hường Lăng.

Khí thế tôi lúc này có thể nói là sung mãn như trâu, mọi người đang nóng bỏng trò chuyện lập tức ngừng lại, ánh mắt không hẹn mà cùng rơi trên người tôi.

“Diệp đồng học, tôi... tôi...tôi...” Tôi lắp bắp, cái thìa đang nằm ở cạnh bàn chắc cũng bị mấy phần khí thế của tôi làm cho rớt xuống.

Diệp Hường Lăng quay đầu nhìn tôi nhú mày.

“Điện thoại ký túc xá?” tôi nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói ngắn gọn.

Mọi người đều thay tôi thở ra một hơi, quay mắt nhìn về phía Diệp Hường Lăng.

“Tôi cũng không có số điện thoại của ký túc xá!” hắn vẫn thản nhiên như cũ, lông mi thật dài cúi xuống che khuất đôi mắt.

Thế nên tôi lại một lần nữa ừ ừ, co đầu rút cổ ngồi xuống, thấy một ít sốt cà chua còn sót lại tôi dùng ống hút chấm ăn.

Cũng gần đến giờ cơm nên mọi người đã bắt đầu đói, bụng kêu cả lên duy nhất chỉ có mình tôi là không vì khi nãy đã ăn đầy no đủ. Tôi suy nghĩ cho dù không có khoản chu cấp của Tiểu Phụng thì hôm nay tôi đây xem ra buôn bán cũng lời nhiều rồi.

Nhưng tôi cũng không phải là một đứa con gái tầm thường, làm sao mà lạt lọng được, tôi nhất định phải thực hiện lời mình đã hứa.

“Diệp đồng học, vậy cho tôi xin QQ của anh đi!”, tôi mặt dày tiếp tục hỏi.

Diệp Hường Lăng có hơi nghiêng đầu, mắt nhìn về phía quầy tính tiền McDonald vờ như không nghe thấy tôi nói gì.

Tôi chờ một lát nhìn thấy hắn vẫn chưa quay đầu lại, bản tính rụt rè lại nổi dậy, liền kéo cái ly nước đá gần đó lại, tiếp tục ăn rồi ăn.

Ai cũng nói chuyện đến thật vui vẻ, chỉ có mỗi mình tôi cùng Diệp đồng học một người thì vui đầu ăn còn người kia lại không nói một chữ, nghiêm túc ngồi nghiên cứu McDonald.

Tôi thật sự cảm thấy rất là chán nản.

Vì công trường học có bảo vệ, thấy đã trễ giờ nên mọi người dù có hơi luyến tiếc cũng đành phải tạm biệt thôi.

Tiểu Phụng có chút thất vọng, lôi kéo tay tôi năn nỉ: “Mày hỏi thêm một lần nữa đi, một lần nữa thôi!”. Dù nó không van nài, tôi cũng rất muốn hỏi mà. Con người tôi trời sinh rất kiên trì, cứng đầu, làm bất cứ việc gì cũng nhất định làm cho đến cuối.

Càng đến trưa người đến McDonald càng đông, tôi theo sau bọn họ, mặt mày đau khổ đang suy nghĩ phải làm sao mới lấy được cách để liên lạc với tên Diệp Hường Lăng này đây.

“Diệp đồng học, chúng ta nên trao đổi QQ với nhau đi!” tôi rất thành khẩn nhìn hắn đề nghị.

“Vô dụng thôi, Hường Lăng chưa bao giờ xài qua mấy cái này” tên kim cương từ từ khuyên bảo tôi. Anh mắt Diệp Hường Lăng lạnh lùng, xấu xa lại liếc

về phía bên này, dường như có chút kinh ngạc nhận ra tôi là đứa rất cố chấp.

Tôi lại bị đá kích lần nữa. Tên này ánh mắt rất sắc bén, chỉ một cái đảo mắt qua thôi đến ngay cả xương sống cũng trở nên ớn lạnh.

Cứ như thế mãi cho đến ghi đến trạm xe buýt tôi cũng chưa nghĩ ra còn cách nào khác để hỏi hắn, còn 3 chuyến xe nữa là tới phiên bọn tôi. Tôi cả người ứa oải, cảm thấy thật là nản lòng mà. Diệp Hường Lãng cái tên vương bát đần, quả thật đao thương bất nhập. Hắn giống như những mảnh nam truyền thuyết, thật khó mà lay chuyển.

Nếu không phải vì phần ăn nhĩ đồng mà Tiểu Phượng hứa cho, tôi làm sao phải chịu đá kích lớn thế này chứ. Càng nghĩ tôi càng giận, theo thói quen tôi rút cái bàn chải đánh răng trong túi ra, chà chà vào cái bảng hiệu gần đó (==!!!). Diệp Hường Lãng từ nãy giờ vẫn ung dung, ngay lập tức giật mình sững sờ (ta đây còn sợ nữa mà... *lau mồ hôi*). Nhìn thấy tôi về mặt rất tức giận quay lại, đột nhiên hắn khước miệng phá lệ hơi kéo lên, biểu tình tựa tiểu phi tiếu: "Uhm, địa chỉ ký túc xá của em..."

"A?" tôi ngờ ngác tay vẫn còn đang nắm chặt bàn chải đánh răng, trợn mắt nhìn hắn.

Hắn xấu xa nhìn lại, bộ dáng kiêu căng nói: "Nhanh một chút, mau đưa cho tôi địa chỉ, tôi thích thì sẽ liên lạc với em."

A..a...a..a! Tôi sững sờ, tay chân hoảng loạn rút ra tờ giấy, rồi hí huáy nét chữ cầu thả viết ra địa chỉ ký túc xá của mình, cẩn thận đưa cho hắn.

Nhìn thấy hắn tùy ý đem tờ giấy tôi đưa cất đi, tôi mới thả lỏng tâm tình mình xuống.

"Tiểu Phượng, chúng ta có hy vọng rồi! Hamburger của tao, cánh gà của tao...a". Tôi quay qua nhìn Tiểu Phượng, mừng muốn rớt nước mắt. Tôi đã nói rồi mà, tôi đây chính là một nhân tài hiếm thấy, ngay cả loại tự cao, mặt đen như tên này tôi cũng có cách thu phục thấy không.

Tiểu Phượng nó đúng là biết tìm người.

Tiểu Phượng không có trả lời tôi, nhìn Diệp Hường Lãng lên xe mới thất vọng quay sang tôi liếc mắt một cái: "Tiểu Mãn, loại người như hắn rõ ràng không muốn nói cho người khác cách thức để liên lạc, giờ muốn mày cho hắn địa chỉ, sẽ không có ý liên lạc với mày đâu."

Nó sợ tôi còn chưa rõ, tiếp tục giải thích: "Cái này gọi là từ chối một cách khéo léo"

Sao?

Sao lại bày trò sâu xa vậy chứ! Tôi không khỏi buồn rầu vò tóc.

Hồi lâu sau tôi lại rầu rĩ nhìn Tiểu Phượng nói: "Nhưng Tiểu Phượng, sao tao lại không thấy hắn có ý đó!"

Tiểu Phượng không nói gì nữa chỉ nhìn tôi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bởi vì không bắt cặp được với ai nên thời gian sau đó tôi cũng rất là nhàn hạ.

3 ngày sau đó, ngoại trừ tôi ra bọn nó ai cũng nhận được tin nhắn đối phương. Tiểu Phượng nói muốn chúc mừng cho lần thành công này nên mời mọi người đi uống trà sữa trên châu. Tôi biết thân biết phận tự giác lùi bước, cái số đúng là xám xịt mà.

Lúc đi ngang qua chỗ của A Di, tôi bị bà nhéo một cái.

"Làm sao vậy, cháu nhớ là mình không có làm sai gì hết!" tôi sợ hãi giơ tay lên.

A Di nét mặt căm giận, tựa hồ chuyện này thật không đơn giản.

"A Là cháu sai, cháu sai rồi!" tôi nhớ ra rồi, liền lập tức bày ra vẻ mặt vô tội giải thích: "Thực ra cái bếp nhỏ kia chính của bọn cháu a. Bọn cháu chỉ dùng nó nấu mì ăn liền thôi!"

"A? Còn dám ngang nhiên dùng dầu hỏa trong ký túc xá" A Di rống lên.

"Á, thì ra di còn chưa biết sao!" tôi thật ngốc mà, người ta đã biết đầu mà tôi khai chỉ đành cười giả là nói: "Vây di tìm cháu vì chuyện gì a!"

A Di nổi giận đùng đùng, lấy ra một quyển vở, loáy hoáy viết: một mình dùng dầu hòa, phạt tiền 100.

Chờ đến khi tôi ngoan ngoãn nộp tiền phạt xong, nét mặt bà mới có chút dịu xuống. Rằm một cái, ngăn tủ được kéo ra, bà theo đó lấy ra một phong thư đưa cho tôi.

“Đây, thư của cô đây!”

Mấy năm nay rất ít có người còn có thói quen viết thư, nét chữ ghi trên địa chỉ tôi không ấn tượng chút nào, nhưng nhìn ra đây là dùng bút máy viết, nét chữ mạnh mẽ rất có lực còn lại rất đẹp nữa.

Tôi mở phong thư, cười thật to xuyết chút nữa miếng kẹo cao su phun ra luôn.

Không ngờ lại là thư của Diệp Hường Lăng, đầu thư hấn cẩn thận tỉ mỉ viết: bạn học Hòa Mẫn, vẫn khỏe.!!

Phản giữa hấn viết một đồng chẳng chịt những chuyện mà hấn cho là rất tâm đắc trong trường huấn luyện, nhìn ra chẳng khác nào như viết nhật ký. Tôi cảm thấy thư này hấn không phải viết cho người khác, giống như tổng kết những chuyện bản thân hấn đã làm viết xuống.

Khi nhìn đến phần cuối lá thư, lần này tôi không giữ được miếng kẹo cao su trong miệng nữa a, nó văng ra thành một đường cong rất đẹp.

Cuối thư hấn hết sức chân thành viết: Bạn thân của em Diệp hướng Lăng.

Tôi đột nhiên có cảm giác như mình đã quay trở về 50 năm về trước. Trên tay cầm lá thư, bút tích viết bằng viết máy, trong thư cách xưng hô còn rất thân thiết, làm tôi có cảm giác như hư như thật .

Lòng tôi rạo rức, ôm lá thư lẩn qua lẩn lại trên giường, còn đọc đi đọc lại hết mấy lần nữa. Trong đầu đột nhiên hiện lên đôi con ngươi đen sâu thẳm của hấn, chỉ một cái chớp mắt thôi cũng làm người khác hoảng loạn cả lên.

Ngồi trong phòng mình, tôi ăn một hơi hai gói mì ăn liền mới thấy cảm giác bay bổng khi nãy hạ xuống một chút. Đang định nấu thêm một gói mì nữa thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Hòa mẫn, uống trà sữa nè!” tôi quay sang thấy Tiểu Phượng tay cầm trà sữa đi tới.

Tôi hí hửng đứng lên, nghênh ngang hắc cảm đi về phía nó: “Tiểu Phượng, mày có biết chuyện gì không,ký túc xá của chúng ta đã toàn thắng!!! Cách mạng đã hoàn toàn thành công ha...ha!”

Nó bị khí thế điên cuồng mà bức người của tôi làm cho hoảng sợ, đứng cả nửa ngày mà chả nói được lời nào.

“Diệp đồng học thể mà thích viết thư nha!” Tôi đem thư đưa nó xem, nó cũng vui mừng khôn xiết, chỉ còn thiếu chưa roi lệ mà thôi. Con bé này thấy vậy nhưng lại rất đơn giản, nó không biết làm sao biểu đạt cảm xúc kích động vừa rồi, đơn giản đem hết trà sữa đang cầm trong tay nhét hết vào tay tôi: “Uống đi, cho mày hết này!”

Còn gì hạnh phúc bằng, tôi ngồi trên giường đem từng ly trà sữa nhìn qua nhìn lại một chút, ly nào cũng uống thử. Uống xong tôi còn đem chúng xếp thành một hàng, coi như sứ mệnh đã hoàn thành, cảm giác cũng rất thành tựu a.

“Tiểu Mẫn...”

Ai? Tôi hình như nghe được âm thanh ai oán kia là của Tiểu Phượng.

“Mày nên tiếp tục giữ liên lạc, đừng quên hồi âm cho hấn ta” nó oán thán nhìn tôi.

“A? Không muốn. không muốn! “Tôi mới là không thèm, viết thư rất phiền toái, lại quê nữa, đã thế còn phải mua bao thư, rồi phải đi bộ đến 10 phút để gửi thư, bà đây mới không thèm.

“Mày tự mà viết cho hấn đi!” tôi cúi đầu chụm mỏ vào ly trà sữa.

“Tao cũng muốn viết nhưng nhất định hấn sẽ không chịu hồi âm a!” nó lại giờ cái giọng ai oán ấy.

Tôi không hiểu, nếu tôi viết thư cho tên này thế nó, nó còn vui nổi sao? Thật không thể tưởng tượng đầu óc nó đang nghĩ cái gì nữa!

“Vậy lúc trước vì sao lại nhất định muốn xin hấn cách để liên lạc!”

“Bởi vì tao....” nó không ngờ bị tôi hỏi, ánh mắt dần trở nên mê ly thâm thúy.

Thật lâu sau mới trả lời tôi: “Tao và hấn là bạn tốt hồi học trung học, tao vẫn âm thầm thích hấn, hy vọng có thể biết thêm nhiều về hấn. Nhưng hấn lại không cho ai biết cách thức để liên lạc, cho nên chúng tao chẳng khác nào người lạ , nhưng lần này tao nghĩ có thể.....”

Tôi mặc kệ.

Tôi bực bội vò tay, quan hệ của nó hay nói khoác lác một chút là chuyện tình cảm của nó thật là rắc rối mà, thật là quá thâm sâu mờ ảo đi.

“Vậy mày phải hứa, về sau tao mà bệnh, mày là y tá phải chịu trách nhiệm cấp thuốc miễn phí cho tao!” Tiểu Phụng nghe tôi nói nhăn nhó đồng ý.

Ai ô, mắc bệnh mà không tốn tiền, tôi thật thông minh mà.

Tôi giờ tay nắm chặt thành quyền, nhiệt tình cũng ùn ùn kéo đến, lấy ra một tờ giấy nhún nhúm dưới gối ngủ bắt đầu viết.

“Hòa Mãn, mày cần phải chính chắn một chút!”. Á, không ngờ Tiểu Phụng thật chu đáo ngay cả bì thư, giấy viết thư, cả tem đều đã chuẩn bị sẵn, tôi nhất thời bị nhiệt tình của nó làm cho cảm động.

Tuyệt bút hạ xuống, tôi đem tin tức xảy ra trong căn tin trường hôm nay viết xuống hết một trăm chữ, cộng thêm nhật trình đi học một trăm chữ, cuối cùng tôi còn ngẫu hứng đem những lời chúc phúc mà tôi cho là tốt đẹp nhất cực lực phát huy được khoảng năm mươi chữ nữa. Tôi viết tổng cộng cũng hơn hai trăm chữ chứ chả chơi, lòng rất thỏa mãn, phía dưới thư tôi cũng bắt chước Hường Lăng cẩn thận viết xuống: bạn thân của anh: Hòa Mãn.

Tôi ngắm nghía liếc nhìn dòng chữ rồng bay phượng múa trên giấy, thật càng nể phục chính mình. Giọng văn đầy tình cảm như thế, phong cách thì rất đặc biệt, khỏi chê, sợ rằng khi Diệp Hường Lăng nhìn thấy nó cũng phải cúi đầu mà bái phục.

Thư vừa viết xong, Tiểu Phụng vui vẻ ra mặt, nó cứ thế cầm thư mà chạy đi gửi cho tôi, ngay cả người viết như tôi cũng không cần nhọc công, cuộc đời thật tốt đẹp mà.

Chờ cho tới chiều Tiểu Phụng mới thấy nó mặt mày rạng rỡ trở về, còn lôi kéo mời tôi đi ăn cơm nữa chứ.

“Tiểu Phụng chuyện này chỉ là chuyện nhỏ không cần mày mời tao đi ăn cơm!” Hồi trưa tôi đã uống không ít trà sữa, hiện tại còn đang bị tiêu chảy muốn chết đây, đối với nhiệt tình của nó tôi thiếu chút nữa khóc không ra nước mắt a.

Nhiệt tình mới nẩy của Tiểu Phụng lập tức xẹp xuống, phòng chừng bị tôi thiêu cháy trụi cũng nên.

“Đứng đứng đứng, Tiểu Phụng hay cho tao mượn Tiểu Mãn một chút đi!” Tiểu Nhụy ở chung phòng ngay lập tức nhào về phía tôi, hai con mắt long lanh chờ mong.

“A?” Tôi đầu óc chậm lục nên không hiểu.

“Chuyện là thế này, nam sinh kia hẹn tao đi ăn cơm, dù sao cũng là lần gặp mặt đầu tiên thật xấu hổ a. Tiểu Mãn mày muốn đi không, ở đó có rất nhiều đồ ăn ngon nha!” nó rõ là dụ dỗ tôi đây mà.

Tôi có chút do dự, yên lặng sờ sờ cái bụng trống không của mình, rồi vô si gật đầu.

Thật ra đi cùng bọn Tiểu Nhụy cũng không khó gì, đơn giản chỉ là bọn họ đi phía trước còn tôi đi theo phía sau cách họ mấy bước mà thôi. Đối với loại chuyện này tôi đã làm quen, nhớ mùa hè năm đó sau khi tốt nghiệp trung học tôi đã làm không biết bao nhiêu lần.

Mọi người dĩ nhiên thích đem theo tôi, thứ nhất là cố tình tạo mối quan hệ thuần khiết mà giả tạo hai nữ một nam để qua mắt mọi người; thứ hai có tôi ở đó cũng dễ dàng tránh đi cảm giác xấu hổ ngượng ngập.

Cho nên để làm một cái bóng đèn chuyên nghiệp thế này, tôi đương nhiên là đưa phải biết cách khéo léo.

“Hòa Mãn mày nói một chút chuyện cười đi!”

“A!” tôi nhanh chân từ phía sau chạy lên phía trước, vắt hết óc suy nghĩ chỉ sợ nói sai sẽ bị người ta chê cười.

Tôi là đứa rất có duyên nói chuyện cười, cho nên chuyện mà tôi kể ra chỉ sợ bọn họ cười không khép miệng được.

Tôi nói có sai đâu cứ nhìn bây giờ Tiểu Nhụy và tên nam sinh đang cười đến run rẩy kia là biết. Cười xong bọn nó bắt đầu liếc mắt đưa tình, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, sau đó lại rụt rè nắm tay nhau nữa.

“Hòa Mãn, mày còn muốn đi ăn cơm chung không?” Tiểu Nhụy đỏ mặt hướng tôi nháy mắt.

Đương nhiên tôi còn muốn ăn, bụng tôi đang đói lên rồi đây nè. Sao Tiểu Nhụy lại bày ra cái vẻ ngượng ngùng thế kia? Ân tôi thấy việc mình đang đói bụng không có gì phải xấu hổ cả, quyết định nói thật rõ ràng một lần nữa cho nó biết: “Tao đói bụng rồi, cùng đi ăn cơm đi!”

Ngay lập tức mặt hai đứa nó đen thui lại, thậm chí Tiểu Nhụy còn thẹn thùng dậm chân nữa chứ.

“Chúng ta đi ăn phần cơm tình nhân đi!” nó quay đầu thẹn thùng nói nhỏ với tên kia.

Tôi kinh ngạc nhìn tên kia, hần cũng rất nhỏ giọng trả lời nó: “A ô ơ, đừng lo, mình không ngại, mình một mình có thể ăn hết hai phần!”

“.....” Tiểu Nhụy im lặng quay đi, rốt cuộc cũng buông tha cho tính chậm lục của tôi.

Tôi lại lủi thủi đi theo đằng sau, cách chúng hai bước không xa mà cũng không gần. Lòng tôi không khỏi vui mừng vì mới giải quyết một vấn đề rất khó khăn, hơn nữa còn giúp được cho nó, đây mới là chuyện thật sự làm tôi vui. Cho nên mới nói giúp người là niềm vui chẳng sai mà, tôi quyết định đem chuyện hải lòng này ngày mai sẽ chia sẻ với Diệp bạn thân.

“Tiểu Mẫn, bọn tao quyết định không ăn cơm tây nữa, ăn tiết canh vịt được không?” Đi được hơn một đoạn đường, không biết Tiểu Nhụy đã cùng tên kia thương lượng gì đó, quay đầu hỏi tôi.

Tôi là đứa rất biết xoay chuyển, liền gật đầu: “Được, ăn gì cũng được cả!”

Mặt Tiểu Nhụy còn đen hơn hồi nãy.

“Tiết canh vịt nha, mày ăn được sao!” Nó nhìn tôi rất cảm động lặp lại lần nữa.

Tiểu Nhụy thật là đứa rất thiện lương, kỳ thật cùng là bạn học với nhau nó không cần phải lo lắng nhiều như thế, tôi gật đầu càng kiên định hơn: “Không sao, chỉ cần ăn no là được.”

“...” Kể từ đó Tiểu Nhụy chắc là do quá cảm động nên không nói thêm một lời nào với tôi nữa.

Ngày hôm sau, đọc thư của Diệp Hường Lăng xong, tôi đem sự việc tối hôm qua viết xuống, lòng cực kỳ vui vẻ. Cuối cùng còn viết thêm việc tôi rất thích giúp đỡ người khác, cảm giác như giúp chính bản thân mình, đây là cảm giác rất thỏa mãn mà tôi từng có!

Cuối thư vẫn không quên trình trọng viết: bạn thân của anh: Hòa Mẫn.

Tôi rất tin tưởng khi hẳn nhận được thư này nhất định cũng sẽ có cùng cảm giác sung sướng giống tôi a! Đột nhiên tôi cảm thấy kỳ thật viết thư bằng tay thế này so với dùng thư bằng điện tử thật là câu thông hơn nhiều.

Loại này mang đậm phong vị cổ xưa, thật rất tốt.

.....

Diệp Hường Lăng hồi âm rất nhanh, cơ hồ mỗi ngày một lá.

Thời điểm nhận được lá thư thứ ba, nội dung thư đã có ít nhiều thay đổi. Lúc bắt đầu thư của hẳn chỉ toàn viết về những chuyện xảy ra hàng ngày nhưng giờ hẳn còn cố tình thêm vào một số chuyện thú vị sau giờ học, hay vài chuyện vặt ban đêm trong ký túc xá.

Ví dụ như đi hành quân lỡ nhip, bước sai chân, bị phạt phải tập đi thêm.

Ví như người nọ phạm vào cấm kỵ, phải bị cấm túc.

Vân vân và vân vân, tất cả những chuyện này với tôi mà nói đều rất mới mẻ và thú vị. Nhận được lá thư thứ ba đó tôi cảm thấy thật rất hạnh phúc. Cuối thư hẳn còn viết cho tôi một câu kia, cũng là câu đánh vào trọng tâm.

“Hòa Mẫn bạn thân, tôi cũng giống như bạn, rất quý những gì mà người khác làm cho tôi. Kiên trì của bạn là điều rất đáng quý!”

Một lần nữa sự cổ vũ của hẳn làm cho tôi cảm thấy rất ấm áp, tôi lập tức đưa thư cho Tiểu Phượng xem. Tôi có chút ngoài ý muốn thấy Tiểu Phượng cực kỳ kích động nhìn lá thư mà tôi đưa cho, còn không ngừng đọc hết lần này tới lần khác.

Tôi thật sự sợ đôi mắt nóng rực kia của nó đem sẽ thiêu trụi lá thư của tôi mất.

“Hòa Mẫn, mày còn không mau hồi âm cho hẳn ta đi!”

Nó đứng sau lưng tôi thúc dục, giám sát tôi viết từng chữ từng chữ một còn không ngừng giúp tôi sửa lỗi chính tả nữa chứ, làm cho tôi thật là mất tự nhiên.

“Tiểu Mẫn, mày hãy thử hẹn bọn họ cuối tuần này đi dạo công viên xem?” nó lại ra chủ ý, nhưng giống như đang ra lệnh hơn.

Tôi có chút hơi do dự: “Nhưng tao không muốn làm cái đuôi theo bọn họ đi dạo.”

Tôi lại không quen theo sau bọn họ. Nghĩ rằng trước đây cùng mọi người đi dạo thực náo nhiệt nhưng sợ rằng lại giống như lần trước, ai cũng tự động tách riêng, tôi thật không muốn cuối cùng lại bị đẩy cho Diệp Hường Lăng.

Chỉ sợ không bị mất hẳn làm cho đông lạnh mà chết thì cũng bị khiếu nại của hẳn áp đảo đến chết cho xem.

“Tao không cần hỏihắn nhất định cũng sẽ không đồng ý!” tôi kiên quyết cự tuyệt nó.

Tiểu Phượng thoát nhìn có hơi chút thất vọng, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng tôi, chỉ là gượng gạo nở nụ cười, đem theo cái xô quay đầu bỏ đi hứng nước.

Tôi đặt bút xuống, nghĩ nghĩ một chút rồi viết xuống việc thi cử gần đây, có vài câu không biết viết ra làm sao nhưng tôi vẫn cố gắng không ngừng phát huy.

Viết xong thư cả người tôi cảm thấy thật thoải mái, cũng không quên rất nghiêm túc cuối thư kí tên mình xuống: bạn thân của anh: Hòa Mẫn.

Đặt thư lên bàn, tôi suy nghĩ thêm một chút, cảm thấy chưa biểu đạt hết ý, rút ra thêm một tờ giấy nữa đem mỳ nhân trong cuốn truyện tranh mà tôi yêu thích nhất phác họa ra, rồi gấp lại bỏ chung vào đó. Trên đó tôi còn viết: hình này xin tặng bạn thân Diệp Hướn Lãng.

Sau đó thấy rất hài lòng vì bản thân mình rất sáng suốt. Tôi vui vẻ đi lấy nước nóng.

Đến chỗ hứng nước người đứng đầy ra đó, xếp hàng trước tôi là một tên nam sinh vừa cao vừa gầy, còn sau lưng tôi thì là một cô nữ sinh rất béo a.

Tôi bị kẹt ở giữa, không khỏi đau lòng vì chúng tôi trông như một cái bánh quy.

Nữ sinh đứng sau lưng tôi tựa như rất không kiên nhẫn, cứ phụt chốc lại dùng cái thân hình đầy đà của cô lao đảo ngã về phía tôi.

Tôi bị thân thể khổng lồ của cô ta đẩy tới. Cơ thể không tự chủ được giống như quân bài domino đang xếp đứng gần nhau, bị đẩy ngã về phía nam sinh đang đứng phía trước tôi.

Tôi không biết mình đã ngã vào nam sinh kia hết mưòi mấy lần. Cuối cùng vị nam sinh cao gầy kia cũng quay đầu nhìn tôi.

“Bạn học, bạn có phải thiếu dinh dưỡng không? Hay là xương có vấn đề?” Hắn hé ra khuôn mặt tuấn tú lại có chút trẻ con, dù đang tức giận nhưng vẫn nhìn ra nét cười trên mặt, tựa như ánh mặt trời sáng lạn.

Tôi ngẩn ngơ lắc đầu.

Hắn tiếp tục nở nụ cười xấu xa: “Hay là thân thể bạn có tật đứng không vững?”

“...” Tôi bị á khẩu không trả lời được, tôi thấy không cần thiết phải cố chấp giải thích.

Thấy nữ sinh kia lại sắp ngã vào, tôi nhảy “phốc” một cái nhanh tay lẹ chân thoát ra khỏi bọn họ, tên nhóc ranh miệng lưỡi sắc bén kia lập tức bị sức nặng bất ngờ đánh gục.

Tôi đứng nhìn bọn họ lồm cồm đứng lên, thái độ không mặn không nhạt, hai tên một béo một gầy nhìn tôi đầy oán giận.

“Cô sao làm vậy!” Ai u, hai người cư nhiên còn đồng loạt hô lên.

“Cô là cố ý... người này, đồ tàn tật, đồ có vấn đề...” thật không một chút sáng ý, con nhóc béo này bắt chước đúng là trắng trợn mà.

Một bên tiểu sư muội béo kia không ngừng phun bọt chửi tùm lùm, bên kia là ánh mắt sắc bén như dao của tên soái ca không ngừng phóng dao về phía tôi, thật là trồn trời không khỏi nể nang mà, tôi thật đáng thương a.

Tôi cầm cái xô, im lặng như đang bị mắc nghẹn, ước chừng 5 phút trôi qua rốt cục tôi không nhịn nổi nữa: “Tôi có vấn đề, tôi tàn tật... trong lòng tôi có churóng ngai! Thì sao nào? Tôi tôi tôi chính là cố ý đó rồi sao!”

==,tôi lấp bắp phản kháng lại.

Thật là vô lý chẳng lẽ phải làm như cái nhân bánh quy cho người ta xử sao, tôi càng nghĩ càng oán giận chỉ tiếc không nghĩ ra lời nào ác độc một chút để phản kích lại, sùng sốt đứng một hồi rồi cầm theo xô nước tức tối quay đầu chạy đi.

Chạy ra khỏi chỗ lấy nước tôi uốn éo quay đầu vụng trộm nhìn lại. Tuy từ rất xa tôi cũng có thể nhìn thấy tên nhóc có khuôn mặt rạn rỗ như ánh mặt trời kia đang nhìn tôi cười lạnh, thấy tôi quay đầu còn híp mắt trừng lại.

Tôi lấy hết dũng khí đứng tại chỗ hung mãnh trừng hắn. Hắn có hơi nhăn mày, tựa như kinh ngạc thấy tôi còn không sợ chết là gì. Sau đó nhìn thấy hắn ta từng bước từng bước nhỏ tiến về phía tôi, tôi lập tức sợ hãi, hướng hắn phun ra một ngụm nước bọt, không dám nhìn thêm một giây nào nữa nhanh như chớp chạy mất. (wow chị ở dơ quá nha==!! ... bó tay)

Đợi đến tôi nhớ lại phải đi lấy nước nóng thì đã hết giờ cấp nước nóng.

Tôi đến nghĩ lại việc này tôi không khỏi oán giận, lại lấy giấy viết thư ra, đem một đoạn này viết xuống, viết cũng hơn 300 chữ. Tôi còn kết luận một câu: hôm nay tôi không có nước nóng để dùng, kỳ thật tắm nước lạnh cũng tốt. Câu này nghe ra bị thương vô cùng, nét chữ trên giấy dường như cũng đang giãy dụa.

Cuối cùng vẫn rất trịnh trọng kí tên mình bên dưới: bạn thân của anh... Hòa Mẫn.

Chương 3

Diệp Hường Lãng hồi âm rất nhanh.

Lần này hẳn lại viết về bài diễn thuyết của chính mình, trong đó hẳn dùng rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành. Tôi đọc tới 3 lần nhưng vẫn không tài nào hiểu được, nhưng cũng còn đỡ hơn Tiểu Phượng nó đọc từ đầu tới đuôi cả chục lần, còn nhìn đi nhìn lại nhiều lần hơn tôi nữa chứ.

Sau đó nó còn nhìn tôi thẹn thùng, trách móc: "Tiểu Mẫn, mày là cái đũa không biết suy nghĩ mà, sao lại đem chuyện tắm rửa bằng nước lạnh riêng tư đến như thế đi nói cho người ta nghe chứ!"

À? Tôi giật lại lá thư, nhìn một lần từ trên xuống dưới không hề thấy có một chữ nào nhắc đến việc tôi tắm bằng nước lạnh nha.

Tôi ngẩng đầu có chút hoang mang nhìn nó: "Mày sao biết tao nói cho hắn nghe chứ?"

Tiểu Phượng trừng mắt nhìn tôi một cái, ngón trỏ chỉ đến cuối lá thư. Ai.. ôi... Diệp sư huynh thật khó hiểu mà, tại sao lại dùng bút dạ quang màu bạc cơ chứ. Ở phía cuối thư chỉ phản diện một chữ PS nhỏ xíu, nhìn không kỹ cũng không thấy nha.

PS: con gái tốt nhất không nên dùng nước lạnh mà tắm, đối với cơ thể sẽ không tốt. Nhớ đó!

Giấy viết thư là màu trắng, mực viết bằng màu bạc dạ quang. Nếu không phải nhờ Tiểu Phượng đọc qua, ai lại biết đến nó còn có huyền cơ bên dưới chứ.

Tôi yên lặng, suy nghĩ rồi rầm nửa ngày cảm thấy mình thật là không có chút tình thú, hay sáng kiến nào cả, lòng buồn bực hỏi Tiểu Phượng: "Mày nghĩ tao có phải cũng nên mua một vài cây viết dạ màu để viết ở phần PS không?"

Tiểu Phượng đối với việc tôi luôn đem đầu nọ xọ đuôi kia vẫn đề mà phân tích đã sớm không còn lạ gì nên nó cũng chẳng buồn trách.

Nó lại trừng mắt liếc tôi, nhìn nó bộ dạng chẳng khác nào như bị tào bôn mấy ngày không tắm, thật rất bực bội nha.

"Hòa Mẫn, con gái thì phải kín đáo một chút!" nó nói tiếp.

"Tắm với rửa... tắm với rửa..... còn ra cái thể thống gì nữa a." nó lại tiếp tục thờ dài.

Liên tục bị nó chất vấn, tôi thấy có chút hoảng sợ. Tôi cẩn thận kiểm điểm chính mình lần nữa rồi cuộc rút ra kết luận chuyện tắm rửa là chuyện rất có tính lưu manh nha.

"Tao sai rồi, Tiểu Phượng. Tao không nên đùa giỡn, ăn nói cái kiểu lưu manh như thế với Diệp Hường Lãng!" Con người của tôi được chỗ rất tốt, biết sai liền sửa, "Lần sau, tao nhất định sẽ đề cao tính tự giác, chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau mới được"

"..." Tiểu Phượng im lặng không nói gì.

Tôi biết nó cũng như tôi đây là cam chịu mà chấp nhận lý lẽ đó.

Tôi đến quá nhiên nó mua cho tôi quyển từ điển Khang Hi. Tôi vui mừng còn không kịp, thật là tốt quá. Một bên là thư viết nội dung vô cùng cao thâm, một bên là đưa bạn rất xuất chúng, cuộc đời sinh viên của tôi còn gì mỹ mãn hơn.

Chúng tôi cứ tiếp tục gửi thư cho nhau qua được một tuần hơn.

Dần dần tôi cùng Diệp Hường Lãng gởi thư bắt đầu có quy luật. Thư đến thường xuyên hơn, cơ hồ là cách một ngày một lá. Đôi khi tôi ở bên ngoài gây gổ với người khác hoặc trong lòng giận dữ sinh khí thì viết đặc biệt nhiều hơn một lá. Cho nên hẳn so với tôi thì nhận được tới hai lá một ngày.

Được cái hẳn nói chuyện hẳn, tôi tự do phát tiết chuyện tôi, hai bên an ổn vô sự chuyện ai nấy lo.

"Tiểu Mẫn, mày cảm thấy sao? Diệp Hường Lãng dường như càng viết càng nhiều nha!". Tối đêm đó, hai đứa cùng phòng kia đều có hẹn, trong này chỉ còn lại tôi cùng Tiểu Phượng. Nó nằm giường trên, vui vẻ nhìn tôi cầm lá thư mới nhận dài đến cả hai trang. "Tao tưởng hẳn sẽ không hồi âm nữa chứ!"

Tôi lười ngáp một cái trả lời: "Trước kia hẳn chỉ viết chuyện đi học mỗi ngày thêm vào ít vấn đề vặt vãnh. Nhưng hiện tại hẳn đang đọc sách về luật pháp chính quy đương nhiên là càng viết càng dài rồi!"

Trước đây đọc thơ hẳn viết chẳng khác gì đọc nhật ký, chỉ là ghi xuống việc hẳn học mỗi ngày xuống. Dĩ nhiên đây hoàn toàn là do hẳn nghĩ ra, giống như

mỗi ngày đầu tiên học luật pháp tôi đọc mỗi ngày thường xuyên mà trong đầu còn đầy mờ mịt nữa là, hiện tại nội dung dần dần chớ khác một chút, bắt quá cũng không khả được bao nhiêu, đại khái là hần đã đọc thư rất nhiều lần hoặc là chuyện hần thích thú với một chương trình học nào đó.

“Tiểu Mân, mầy hôm nay viết cho hần chút gì khác đi?” nó quay sang tôi

Tôi có hơi do dự, tuy rằng đối với nội dung thư như thế đương nhiên có chút mâu thuẫn, nhưng xem đôi mắt nóng bỏng kia của nó tôi lập tức cũng mềm lòng theo.

“Tao sẽ đem chuyện tao gia nhập đội duy trì trật tự nói cho hần biết.”

“...” Tiểu Phượng không nói gì.

Duy trì trật tự ở trường học đối với tôi là chuyện quang minh cỡ nào đi. Khỏi nói những thành viên được vào đội phải rất xuất sắc; dĩ nhiên ngũ quan, dung mạo phải khủng bố là khỏi bàn cãi. Để tuyển được đội ngũ này đều là phải nhờ những sư phụ có cặp mắt thật tinh tường mới được. Phần đông thành viên nếu không phải là những người đã từng bị thương tổn nặng về tình cảm, từ đó đâm ra chán ghét cực kỳ đối với chuyện bỏ bịch, còn lại là những đứa mà dung mạo có thể cho là khó coi cực phẩm, không ai thêm quen nên gây ra tâm lý có phần bị nhiều sóng.

Nhưng cũng có một loại giữa hai loại kia, đó là những đứa mà xuân chờ lâu không thấy tới làm tâm lý trở nên cực kỳ biến thái. Tôi nghĩ mình chính là được xếp vào loại này đi, nhiệt huyết sôi sục dâng trào lại không có chỗ phát tiết, đành vận dụng nó vào chỗ khác thôi.

Tôi còn nhớ rõ vị trưởng nhóm kia hỏi tôi: bạn học Hòa Mân, bạn vì sao lại muốn gia nhập đội duy trì trật tự.

Tôi trả lời hần: vì tôi chịu hết nổi rồi, tôi muốn có chỗ phát tiết.

Hần ngay lập tức cho tôi gia nhập mà không cần vượt qua thời gian thử. Tôi trở thành người đầu tiên mà cũng là duy nhất trong đội tình cảm trống vắng, trước mặt chỉ có chính nghĩa. Lúc tôi đến người trong đội đều dùng ánh mắt rất sâu xa đón chào tôi.

Không những thế đèn pin mà họ đưa cho tôi cũng đặc biệt lớn hơn. Bấm một cái, chùm sáng kia chẳng khác gì đèn huỳnh quang, chiếu sáng cả người đối phương sợ ngay cả tóc gáy cũng không bỏ sót.

Chẳng qua khi cầm đến nó tôi suýt muốn phát khóc. Nghe nói đèn pin của bọn họ chỉ tồn loại pin nhỏ có 7 hào, còn đèn pin của tôi phải dùng loại pin cỡ lớn đương nhiên tiền cũng trả nhiều hơn. Sau đó nhờ có đội trưởng nói giúp vài lời, lại xét thấy tôi bộ dạng sống không bằng chết kia nên quyết định giảm bớt cho tôi 1 hào.

A..a...a... nói tới nói lui nhiệm vụ chính mà đội duy trì trật tự trong trường cần làm là gì? ... Kỳ thật chính là người đi bắt thông dân tập thể nha.

Tất cả mọi cử chỉ, hành động mờ ám dù rất nhỏ nhặt xảy ra ở mọi ngõ ngách, bụi cây trong khuôn viên trường ban đêm, đều phải bị bắt hết, nghiêm trọng hơn còn có thể lập tức bị xử phạt.

“Tiểu Mân, sao mầy sa sút đến nỗi phải làm trong đội duy trì trật tự a?” Tiểu Phượng vẻ mặt giận dữ không ít hỏi tôi:” Mầy chừng nào thì bắt đầu đi trực, còn dư thời gian để viết thư cho Hường Lăng sao?”

Tôi nghĩ chắc mai là tôi sẽ bắt đầu, nhớ tới cái đèn pin tục tũn và phù hiệu màu hồng trên tay áo tôi bất giác nhoen miệng cười, tự sướng một lúc tôi nhìn nó nói:” Ngày mai tuy tao có chuyện phải làm, nhưng thư cho Diệp Hường Lăng cũng không vì thế mà gián đoạn, tao nhất định sẽ chiếu cố cả hai bên văn võ.”

Tôi vẫn có thể trao đổi bằng thư, vô chính là đi bắt uyên ương trốn bụi rậm, lưỡng toàn kỳ mỹ, ai có khả năng được như tôi chứ?

Tiểu Phượng nghe tôi cam đoan xong mới hơi trầm tĩnh lại.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, ngẫu nhiên lâu lâu cũng nghe được tiếng điện thoại của Tiểu Phượng truyền đến khúc nhĩ, y y nha nha. Đó là khúc nhạc cổ xưa mà nó bình thường cũng rất thích nghe.

Tôi nhất thời không việc gì làm thấy thật phiền chán, lấy quyển sách luật mới mua, nghiêm túc đọc vài trang. Trước mắt không lâu liền tối thui, dĩ nhiên tôi đã bị thôi miên, giờ chỉ còn nghe tiếng thờ đều đều của mình.

Tôi đang ngủ, đang ngủ

....

Ngày hôm sau học xong, một sư huynh đội trật tự tới tìm tôi, không nói gì chỉ là đưa một băng rôn nhỏ đeo tay. Nhìn hần đáng vẻ ngượng ngùng, không có dũng khí đối diện với tôi.

“Sư huynh, bây giờ đã phải bắt đầu đi duy trì trật tự rồi sao?” tôi bấm nút mở đèn pin lên thử vài cái, nghiêm túc đeo phù hiệu lên trên tay áo.

Không biết vì cái gì sư huynh kia mặt đỏ quết, mũi chân hần còn không ngừng chà lên mấy cái vũng bùn nhỏ vài vòng nữa chứ.

“Hiện giờ chưa cần đi, sẽ bị người ta nhìn thấy!” Lúc hần ngẩng đầu nhìn lên cánh tay đang treo phù hiệu kia, nhất thời sợ tới mức hoa dung thất sách, lập

tức che miệng, thân mình ồm tong và cái đầu không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng còn quay lại nhìn những đồng học khác đang tiến tới.

“Ban ngày ban mặt, không cần phải đeo mấy cái phù hiệu lộn xộn kia chỉ sợ sẽ bị trả thù!” hần từng chữ rõ ràng vang lên, tay chìa vào phù hiệu trên tay áo của tôi, nhất quyết buộc tôi cúi xuống.

“...” tôi im lặng ngoan ngoãn đem phù hiệu trên tay tháo xuống.

“Chúng ta không cần phô trương như vậy, buổi tối lúc đi trực trăm ngàn lần đừng để đèn chiếu lên mặt mình, gặp phải những đứa hung ác nó sẽ trả thù cho xem. Lần trước có một đứa bị bắt phạt, liên liên tiếp một học kỳ không ngừng gọi điện quấy rối... rất đáng sợ.” Tôi xem ra bộ dạng hần đúng là hoảng loạn, khóe mắt còn hơi ươn ướt.

“Hàng năm không biết có bao nhiêu tổ viên nhện đau đớn mà rời đội...” hần âm ảm than thở.

OTZ, tình cảm của đội trật tự thật là cao cả nha!.

“6 giờ rưỡi tối mới là bắt đầu đi trực.” Phòng chừng sợ cứ tiếp tục kể sẽ ảnh hưởng đến nhiệt tình của tôi, hần điều chỉnh lại cảm xúc, vô cùng nghiêm túc bổ sung đồng thời cũng có ý tốt nhắc nhở tôi: “Hòa Mãn à, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi trực, nếu gặp được mấy đứa cứng đầu nhớ rõ phải quay về tìm chúng tôi, đêm nay mọi người phá lệ ở lại phòng hội nghị chờ!”

Tôi ngây ngô, mơ hồ gật đầu.

“Trước đi ăn cơm đi, đi trực tốn rất nhiều thể lực!” Hần đem kinh nghiệm như người từng trải khuyên tôi.

À? Không ngờ bụi cây nhỏ trong trường học lại nhiều đến vậy ư, hèn chi hần nói cái gì là hao tổn khí lực, không sai nha? Tôi lúc đó cảm thấy vấn đề này thật mờ mịt nhưng rốt cuộc đến tối tôi liền hiểu ra.

“Đội viên trực nhật đây! Làm gì đấy!” tôi dùng đèn pin chiếu đến từng nhóm trai gái đang hôn nhau nồng nhiệt. Biểu tình trên mặt tôi cực kỳ nghiêm túc, ánh sáng mãnh liệt từ đèn pin không chút e ngại chiếu thẳng một đôi nam nữ, những người chung quanh thấy thế cũng giật mình liền chạy tán loạn.

“Ồ trong đây náo loạn, tất cả trở về phòng mình lập tức!”. Một bên, tôi khí thế chính nghĩa ngùn ngụt rống lớn, bên còn lại không nói gì chỉ là những tràng cười của bọn họ. Ánh sáng từ đèn pin bắn ra khắp nơi, cả người tôi hưng phấn hẳn lên.

Tay tôi chiếu đèn, chân không ngừng đuổi theo, trong bụi cây khắp nơi vang lên tiếng thét chói tai của nam nữ. Tôi chạy một mạch vọt vào tận bụi cây bên trong, càng vô càng thấy lạnh.

Mãi đến lùm cây nhỏ cuối cùng, cơm chiều ăn khi này theo sự hưng phấn của tôi không biết đã bị biến mất nơi nào rồi.

Theo hướng đèn pin chiếu, tôi tùy tiện nhìn qua một cái, lập tức cả người một trận run rẩy dữ dội.

OH...NO... hình ảnh cực kỳ sắc nét, nhân vật thì thật rất hư không.

Lạch cạch một cái, đèn pin trong tay tôi rơi xuống đất, bàn tay mình chỉ vào phù hiệu trên tay áo mình kêu to: “cuu... cuu... cuu... cuu cuu cuu...”

Tôi thật là, thời khắc mấu chốt sao lại trở nên lấp lấp thế này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tôi là đứa nhát gan, trước giờ chưa từng gặp qua cái kiểu hôn vừa tiêu chuẩn lại cuồng nhiệt đến thế a.

Càng chưa từng gặp qua nữ sinh hôn người trắng trợn đến thế, cảnh tượng này đã vượt qua phạm vi chấp nhận của bản thân. Tôi hoảng quá rống to một tiếng, nữ sinh kia bị tôi làm sợ tới mức cũng hét lên, điệu bộ nhu nhược trồn vào lòng tên nam sinh kia.

Tôi run run nhặt đèn pin lên, chiếu về hướng bọn họ.

“Là gà con mà muốn học đòi làm đả điều sao!” Tên nam sinh kia tươi cười, mắt lạnh lùng nhìn tôi: “Ài u, đúng là xui xẻo mà, sao lại là người trong đội trật tự chứ!”

Tôi nổi giận vỗ bình bịch lên ngực, cố gắng bình tĩnh từng bước đi tới, đồng dặc nói: “Tôi.. không... cả lắm!” (=.=) Tôi đây chỉ sợ rằng mình ngay cả khi

nói chuyện cũng làm ảnh hưởng đến khí thế bức người của tôi giờ đây a.

Hắn nhướn đôi mắt hí lên , cười càng thêm điên cuồng lại đẹp như ánh mặt trời ấm áp, lấy tay vỗ vỗ trấn an nữ sinh trong lòng mình hỏi tôi:”Này nếu cô không biết kế tiếp muốn làm gì, thì bọn này sẽ tiếp tục đây!”

Tôi nổi trận lôi đình, giờ đèn pin về phía họ, dùng hết sức rống lên:”Không được nhúc nhích!”

Tôi cũng không biết là mình muốn làm cái gì nữa a. Đội trưởng đội trật tự lại không có dạy tôi bước kế tiếp là phải làm sao, đã bắt tôi rút thăm đi trực tối nay.

“Anh cùng cô, hai người mau theo tôi trở về văn phòng viết kiểm điểm!” Tôi vừa nói vừa không ngừng nuốt nước bọt.

Đối phương nghe thế thở mạnh một hơi, cười ha ha, đẩy nữ sinh trong lòng ra, hướng phía tôi đi tới. Đôi giày boot bóng lờng phản chiếu ánh sáng của ánh trăng rất sinh động, đôi mắt hắn đảo qua, đầu tôi “Ông” lên một tiếng, lập tức nhảy lùi lại, cách hắn thêm vài bước.” Anh không được đến gần....”

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, hắn chính là cái tên báo hại tôi phải tắm nước lạnh hôm trước đây mà. Hôm nay hắn mặc chiếc áo thun màu xám, quần bò màu xanh, thân hình thư thái, nhả nhặn, xem chút là tôi đã không nhận ra hắn.

Hắn nheo đôi mắt hí nhìn tôi hỏi:”Thế nào, cô định dẫn tôi đi viết kiểm điểm chứ?” Giọng nói muốn bao nhiêu mê hoặc là có bấy nhiêu mê hoặc, trầm thấp giống như đang đòi mạng a.

Tôi nhanh chóng ôm đèn pin lùi lại thêm mấy bước nữa.

Hắn cười nhạo một tiếng, nhú mày thấy tôi đúng là nhát gan, sau đó xoay người giữ chặt mặt nữ sinh kia, nóng bỏng hôn xuống.

Tôi ngây ngốc cầm đèn pin đứng đó một hồi, vừa nhìn lại chạm vào ánh mắt giảo hoạt kia hoảng sợ xoay người cầm đầu mà chạy.

Tiếng lá cây khô bị tôi giẫm mạnh phát ra tiếng”Sát sát”bên dưới, bùn đất bị tôi đá văng tung tóe, tôi một mạch chạy như điên không dám ngừng lại, cứ nhằm hướng văn phòng của đội trật tự tường mà lao đến.

Văn phòng đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, nhìn từ xa qua chỗ cửa sổ dường như có không ít người đang ngồi trong đó. Tôi một bên thở phì phò giống như mấy tên đang lên cơn xuyễn, một bên dùng sức lấy chân đạp văng cánh cửa văn phòng.

“Báo cáo đội trưởng, có chuyện lớn!”

Sáu cặp mắt hướng tôi bắn thẳng tới, mỗi người đều mang theo phần nộ đồng thanh hỏi:” Tiểu Mẫn, làm sao vậy?”

Đội phó nhìn tôi đem không khí cứ hết hít vô rồi lại thở ra, còn rất nghĩa khí, lo sợ tôi quá khẩn trương mà ngắt, bèn ra tay hướng dẫn tôi điều khí một phen.

“Báo cáo đội trưởng, bụi cây quả là có hành động rất bất nhã!”

“Tôi trình độ nào?” đội phó cố thật bình tĩnh lên tiếng.

Tôi khó xử suy nghĩ một hồi mới áp ứng trả lời :”Hiện tại là xx trường hợp, nhưng tôi chạy một hồi về đây, có khả năng đã nâng thành nghệ thuật cấp ba không chừng, hay cũng đã diễn thành một đoạn trong bộ phim A kia chứ chả chơi!”

Tôi thấy sắc mặt đội trưởng lập tức xanh mét.

Mọi người rất háo hức lập tức cầm lấy đèn pin của mình, tay đeo lên phù hiệu màu đỏ một đường thẳng đến bụi cây ban nãy. Tôi đi phía trước dẫn đường, tay nắm thật chặt, lăm liết hiên ngang, đem theo một bụng chính nghĩa thẳng tiến.

Con mẹ nó, lão nương đây rất muốn báo thù nha!

Bởi vì sợ bọn họ trốn thoát, tôi cảm thấy không thể kiên nhẫn nữa, liền chạy nhanh tiến lên trước nhìn thấy hai người kia vẫn còn đang ôm nhau rất nóng bỏng nói chuyện phiếm lập tức cả người hưng phấn hẳn lên.

Tôi gio tay lên, rút cuộc không thể kiềm chế được cảm xúc hưng phấn dâng trào, vung tay cười thật to :”Đội trưởng, ở trong này nè!”

“Hướng này! Đội trưởng nhìn mau!” tôi lập tức bật đèn pin, đem hai người trong bóng tối rọi sáng.

“Phụt”, những người khác cùng đội trưởng lập tức nhào tới.

Hai người đang ôm ấp rất thân thiết rốt cục cũng tách ra. Tên nam sinh mặc áo xám với khuôn mặt trẻ con giờ đây cũng đen thui, khóe miệng hơi co rút, khó khăn nở nụ cười. Đột nhiên “phốc” một cái, hắn cười thật lớn, trong giọng cười hình như xen lẫn một chút ý tứ giận dữ:”Không ngờ cô hiền nhiên mang thêm nhiều người đến đây để coi!”

“...”tôi một thân chính nghĩa lăm liết, không sợ dùng đèn pin chiếu thẳng mặt hắn.

“Cô tự mình rình coi đến nghiện rồi sao? Còn muốn rù người khác đến đây bu coi? Dù thế nào đi nữa, chẳng lẽ chuyện của nghiện cứu sinh cũng phải nhờ đội trật tự quân sao?” Hân ủy khuất trừng mắt nhìn tôi, khuôn mặt như ánh mặt trời hé lộ, nhìn sao cũng thấy thật không đáng thương chút nào.

Tôi nhìn về mặt hân có chút chần động, lấp bắp hướng đội trưởng giải thích: “Bọn họ vừa rồi mới, cái kia, kiss...”

Đội trưởng bình tĩnh nhìn hai người bọn hân trong chốc lát, sững sốt quay đầu nói với tôi: “Tần Ngũ với cô gái này thật đúng là quan hệ học trường và nghiện cứu sinh, chúng ta không nên can thiệp, đội trật tự chỉ là quản lý trật tự sinh viên chưa tốt nghiệp mà thôi... Nhìn hai người này cũng không phải nhỏ nhắn gì.”

“...” tôi lập tức ừ ừ.

Mọi người khí thế ngùn ngụt lại đây, bây giờ lại mất hứng mà trở về. Bây giờ tôi chỉ còn biết co đầu rút cổ, tiểu soái đi phía sau bọn họ. Mới vừa bước đi vài bước cổ tay đã bị người khác kéo lại.

“Này, tên!”

Tôi ừ ừ quay đầu, nhìn thấy Tần Ngũ bộ mặt dữ tợn đang tươi cười, đầu óc liền chần động, tôi phản xạ có điều kiện trả lời hân: “Nhuế Tiểu Phụng.”

Hân nghe thế hơi nhú mày.

Tôi thấy hân nhăn mày liền bày ra bộ dạng khúm núm, làm hân thật đúng là dờ khóc dờ cười mà.

Một tên trong đội đang đi phía trước, dường như cảm thấy tôi đi hơi chậm, lỗ mông quay đầu kêu to: “Hòa Mãn, còn không đi theo nhanh lên!”

Phốc...phút chốc thân phận nằm vùng của tôi liền bị bại lộ a!

Tôi vừa xấu hổ vừa giận dữ thở hổn hển.

Tần Ngũ cười thật to, rất sáng khoái buông tay tôi ra hướng tôi bĩu môi nói: “Đi nhanh lên, gọi cô đấy!”

Tôi yên lặng trầm mặc trong chốc lát, đầu hơi uốn éo. Thật là khóc không ra nước mắt mà, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thật xấu.

= =, tôi quyết định phải đem chuyện này nói cho Diệp đồng học sư huynh biết mới được.

Bởi vì chuyện này là một sai lầm nên không có ai thêm truy cứu nữa, cứ để mọi thứ qua đi. Cho nên chưa đến 9 giờ, tôi đã trở về đến ký túc xá, nhìn thấy Tiểu Phụng đang ngồi gọi tin nhắn bằng điện thoại. Nó vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy tôi, cười thật dịu dàng: “Trở về rồi sao!”

Tôi liền gật đầu.

Nó cười nói: “Cuối tuần này, ký túc xá của bọn Trình Lâm muốn rù tội mình đi Từ Kim Sơn”

Tôi mờ mịt nhìn nó: “Mày nói ai?”

Mặt nó đột nhiên cứng đờ, cười gượng trả lời tôi: “Là đám bạn trong ký túc xá của Diệp Hường Lăng, cái người đặc biệt cao lớn ấy?”

A..a..., tôi ngay lập tức nhớ lại, Trình Lâm, chắc chắn là cái người cứng ngắt ấy mà, thì ra kim cương là biệt danh của hân.

Tôi đem mặt mình kề sát vào mặt nó rồi hỏi: “Chẳng lẽ mày đã đồng ý rồi?”

Nó vừa xấu hổ lại vừa ngượng ngùng, mặt mày nhăn nhó trả lời như có như không: “Diệp sư huynh đến lúc đó cũng sẽ đi chung, tao nghĩ hai bên túc xá cùng đi chẳng phải là tốt hơn sao!”

Tôi chả hiểu nó muốn nói gì nhưng cũng nhìn nó gật đầu. Leo bên giường định hạ màn xuống ngủ liền thấy nó cầm tờ xấp giấy viết thư màu hồng phấn đưa cho tôi, đại khái có hai ba tấm gì đó: “Tiểu Mãn, tao có vài câu thơ tự mình viết, mày có thể đem nó gửi kèm chung với thư mày không?”

Tôi ngu ngơ, mơ hồ nhận tờ giấy trong tay nó đưa rồi xếp lại hướng nó nhếch miệng cười nói: “Được được tao sẽ gửi cái này đi!”

Nó lập tức hoa dung thất sắc, đứng lên hướng phía tôi xem tới xem lui, hình như là muốn nhìn sắc mặt của tôi, lát sau mới cẩn thận hỏi: “Tiểu Mãn, chẳng lẽ mày tức giận à?”

“...” Tôi khó hiểu nhìn nó, trên tay còn cầm tờ giấy viết thư của nó, “Á? Vì sao mà tức giận chứ?”

Nó thở dài một hơi trấn an tôi: “Hòa Mãn a, Diệp sư huynh muốn viết thư ý là muốn nói chuyện phiếm với mày, nếu chỉ có đưa lá thư của tao chỉ sợ anh ấy tức giận sẽ không hồi âm nữa đâu.”

Tôi tròn mắt há mồm nhìn nó, cảm thấy thật không hiểu nổi trong đầu nó là đang nghĩ gì nữa: “Vì sao a, anh ta là sư huynh thời trung học của mày, vì sao nhận thư của mày gửi lại tức giận chứ...?”

Tiểu Phụng như bị nghẹn cổ họng, u oán nhìn tôi liếc mắt một cái, tức giận thở một hơi thật mạnh, sau đó nét mặt sâu xa nhìn tôi rồi quay người bỏ đi ngủ.

Tôi nghĩ lại cảm thấy nó rất có khả năng bị chứng bệnh u uất, bình thường những đứa có tâm hồn văn nghệ như nó thường nhiễm phải chứng này. Để làm cho nó yên tâm tôi lấy giấy ra bắt đầu viết thư, đem chuyện xảy ra ngày đầu tiên tôi khi gia nhập đội trật tự viết xuống.

Sau cùng tôi còn làm ra vẻ rất khổ sở hỏi: Bạn thân Diệp Hường Lăng, xin hỏi nam sinh kia bị em dẫn người đến xem có khả năng sẽ trả thù không a?

Tôi chỉ nghĩ đến thôi mà đã thấy sợ. Nhớ tới lúc trên đường trở về, mọi người đồng loạt cũng bày ra bộ dáng rất lạ, giống như ý ngầm chính là: tôi chết chắc rồi.....

“Phốc” Tôi cảm thấy thật là kinh hồn khiếp đảm.

Viết xong thư, ở phía cuối cùng tôi còn nghiêm chỉnh viết: người bạn chân thành nhất của anh : Hòa Mãn.

Bỏ vào phong thư xong xuôi, tôi lại có có phần an tâm hơn, tựa hồ cái cảm giác “kinh hồn khiếp đảm” kia đã bị vứt ở một xó xỉnh nào rồi.

“Tiểu Phụng...” Tôi cúi đầu nhìn xem Nhuế Tiểu Phụng một chút.

Nó đang ngồi khâu lại chiếc váy bị rách, nghe tôi gọi liền ngẩng đầu lên đáp :”Àn?”

“Tao cảm thấy Diệp Hường Lăng làm bác sĩ tâm lý thì không phải rất tốt sao!” nói xong câu đó thì thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi tựa đầu gối ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ một đêm thật sâu, dường như đây là giấc ngủ ngon nhất từ trước tới nay.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại nhìn thấy Nhuế Tiểu Phụng trông mắt thì đỏ hoe, quầng mắt thì đen thui dù cho có đắp cả hai lớp phấn dày cũng không thể nào che được, đang đăm đăm nhìn tôi.

“Á? Mày mắt ngủ sao?” trên đường đi học tôi quan tâm hỏi nó.

Nó nhìn có chút mất mát, tay cầm sách vở, ánh mắt nhìn xa một góc 45 độ thật mê ly.”Anh ấy ngay cả bản thân muốn làm bác sĩ tâm lý mà cũng nói cho mày biết sao?”

“...” tôi hoàn toàn chả hiểu ra làm sao, chẳng lẽ là chuyện nó với đồng học Trình Lâm có vấn đề gì sao? Tôi quyết định giúp nó trấn an thần kinh yếu ớt kia.” Làm bác sĩ tâm lý rất tốt nha!”

Tiểu Phụng ánh mắt càng trở nên u oán.

= =, tôi bị nó nhìn đến nổi tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, tiến nhanh phía trước hai bước quyết định đem cái vấn đề rất thâm thúy này liệng qua một bên, haiz.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đến tối thứ năm, tôi nhận được thư của Diệp Hường Lăng.

Phản trên lá thư dĩ nhiên vẫn cái kiểu cứng ngắt, bắt di bắt dịch đó, chính là viết về những chuyện xảy ra mỗi ngày. Như đây là phần mở đầu đề, tôi đọc qua loa nhưng lại cẩn thận ngó xuống phần PS quen thuộc.

Ps: bạn thân Hòa Mãn, con gái không phải nên toàn tâm mà học tập giải trí cho thật tốt sao, vì sao muốn gia nhập đội trật tự làm gì? Bất quá tôi đây cũng tôn trọng sự lựa chọn này. Cuối tuần này tôi nghĩ em sẽ gặp chuyện bất ngờ. Đối với người trong đội trật tự như em tất nhiên rất thích hợp với loại bất ngờ này.

Tiểu Phụng nhìn đến cuối dòng chữ PS, cả người đều trở nên uể oải, đem lá thư mỏng manh kia nắm chặt, đọc đi đọc lại nhiều lần, xác nhận trong thư hoàn toàn không đề cập chút gì về nó, nó không chút kềm chế, phần nộ nói:”Hòa Mãn, mày đã quên đem thư của tao mà gởi kèm chung hay không?”

Tôi á khẩu không biết trả lời gì nữa, nhìn nó tức giận như thế cảm thấy thật khó xử.” A, tao có gởi chung mà, hơn nữa tao còn cố ý phóng đại nói cho anh ta biết đây là giấy viết thư mà mày cho tao nha.”

Nó cắn môi, cắn giận nhìn tôi, liếc mắt một cái, ôm chồng sách học thêm tiếng Anh chậm rãi tiêu soái ra ngoài. Lúc đóng cửa vì lực đóng quá lớn, tiếng khung cửa đập vào nhau nghe một cái “Rầm”

Tôi ngơ ngác đứng yên một chỗ, có chút mất mát, không biết nó vì sao lại tức giận chứ. Nhưng qua hành động vừa rồi, tôi cũng biết được là nó rất tức giận.

Vừa lúc Tiểu Nhụy hẹn hò trở về, thấy tôi ngơ ngác đứng cạnh giường, có chút quái lạ hỏi: “Hòa Mẫn, sao mày lại đứng ngốc ở đây?”

Tôi ngập ngừng hồi lâu mới trả lời nó: “Tiểu Nhụy, hình như tao đã chọc cho Tiểu Phượng tức giận rồi!”

Tiểu Nhụy ra về đồng tình nhìn tôi, vỗ vỗ vai tôi, bày ra vẻ mặt như là rất thấu hiểu nói: “Hòa Mẫn, tao tin là mày không phải cố ý”

Nó nói rất chân thành, tôi nhất thời cảm giác như có được người bạn tri kỷ, còn chưa kịp cảm kích đã nghe Tiểu Nhụy nói thêm: “Tiểu Phượng cũng thật là, sao lại vì một người lỗ mãng như mày mà tức giận chứ, ai còn lạ mày sao.”

“...” tôi nhìn nó một lượt, nó vừa mới trang điểm thật đẹp xong, thoáng cái liền chạy biến mất. Tôi đứng trơ 5 phút, mới đột nhiên cảm giác người nó vừa mất kia hình như là tôi thì phải.

=.=, viết thư hồi âm, tôi còn cố hỏi Hường Lăng: bạn thân Hường Lăng, có phải những chuyện tôi làm đôi khi thường hay chọc cho người khác tức giận không? Tôi thấy mình làm người thật thất bại, cảm thấy rất uể oải...

Viết xong tôi kí tên mình bên dưới, quyết định làm một chuyện rất khác ngày thường, ở phía cuối thư viết: bạn thân rất đang uể oải của anh: Hòa Mẫn.

Thư viết xong xuôi, tôi thấy trong lòng như đang có một trận giằng co, vừa có ưu thương còn có thêm một phần rất buồn bực.

Đến giữa trưa, tôi ăn tận hai chén cơm, loại buồn bực trong lòng cũng như trước đây, chốc cái biến mất.

Nhìn ngoài trời ánh nắng rực rỡ chiếu rọi, tôi lấy lại sự vui vẻ. Cắn vào miếng sườn xào chua ngọt, rồi đi một đường đến chỗ Tiểu Phượng ngồi: “Tiểu Phượng, mày ăn không, hôm nay món này họ làm ngon lắm!”. Tôi ôm thức ăn ngồi chen vào bàn cùng Tiểu Phượng, vui vẻ gấp cho nó một miếng, còn mình thì một bên thích thú ngồi gặm xương: “Ngon lắm ăn đi!”

Tiểu Phượng im lặng, hơi ngẩn người, quay mặt đi, tôi nghe nó ngậm nga thờ dài một hơi, cầm đũa gấp lên miếng sườn mà tôi vừa cho nó, nhàn nhã cắn một cái.

Tôi khẩn trương nhìn nó ăn.

Nó nhắm nháp một hồi mới ngẩng đầu lên, bày ra bộ mặt cười rất thân thiện, khách sáo trả lời tôi: “Ừ, ăn rất ngon!”

A..a...a...a tâm tình của tôi bay lên đến tận mây, hoàn toàn hòa cùng ánh nắng tươi sáng ấm áp ngoài kia.

Tôi không biết biểu đạt cái loại vui sướng này như thế nào (wow chị này thật dễ thương, đơn giản... ta thích), đứng lên tay cầm đĩa sườn mình đang ăn còn sót lại mấy miếng, đều đem trút hết cho Tiểu Phượng ăn: “Cho mày hết này!”

Tiểu Phượng cả người ngây dại, cúi đầu nên tôi nhìn không ra biểu tình của nó. Trong lòng có chút không yên sợ rằng nó sẽ cự tuyệt tôi, tôi ôm lấy cái chén của mình nhanh chóng chạy trốn.

Đến chiều thì tôi và nó đã gần như không còn giận nhau nữa, nó thậm chí còn giúp tôi giữ chỗ, thân thiết cùng nhau ngồi nghe giảng bài.

“Hòa Mẫn, tao cũng muốn viết thư cho Diệp Hường Lăng!” Nó mặt mày nhăn nhó xoay loại cùng tôi thương lượng.

Tôi mừng như điên, gật đầu: “Tốt lắm, chúng ta cùng viết, viết thư thật rất có ý nghĩa nha.”

Nó dường như có chút ngoài ý muốn nói: “Mày không ngại sao?”

Chuyện gì chứ? Vì sao lại để ý, tôi tỏ ra rất rộng rãi vỗ vỗ bả vai của nó: “Bất quá trước đây mày chỉ thường đọc thư thôi, muốn viết thư thì nên đọc thêm sách, hơn nữa cuối thư thì nên viết là bạn thân của XXX! Bằng không người ta sẽ không hồi âm a!”

“...” Tiểu Phượng lại lộ ra cái loại biểu tình SHI (theo ta nghĩ chắc là “bó tay”, không đúng thì nhờ các nàng nói cho ta sửa. Ta còn muốn bó tay vớ chị ấy nữa mà, nói chuyện với chị ấy chắc chỉ có đập đầu vô tường chết vì tức...haiz)

Nhưng lòng tôi giờ đây thật rất vui sướng, bởi vì đột nhiên sắp có người bạn tốt sẽ cùng tôi chia sẻ thứ cảm thụ này.

Tôi thậm chí còn đem tất cả thư trước đây ra, để cho nó tham khảo nữa chứ.

Tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần dường như hoàn toàn đã sớm quên đi lá thư uể oải ban sớm gọi đi, cho nên đêm đó khi Diệp Hường Lăng gọi điện thoại tới, tôi chỉ cảm thấy rất kinh ngạc.

“Tiểu Mãn có nam sinh gọi điện thoại cho mày, chắc có lẽ người trong đội trật tự!” Quế Lượng đem điện thoại đưa cho tôi, một chút cũng không hoài nghi tôi có thể có khổ gặp mưa rào, lại có một đoạn điểm ngữ như thế này, trực tiếp đưa điện thoại của người nam sinh kia mà nó cho là “người trong đội trật tự” cho tôi.

Đương nhiên lúc đấy tôi cũng là nghĩ như vậy a.

Cầm đến điện thoại, giọng tôi lớn hơn mấy phần: “Ừ, tôi là mười hào trong đội trật tự... Hòa mãn đây!”

Bên đầu dây điện thoại, người kia dường như có chút sững sốt, hồi lâu sau tôi nghe được một giọng nói lạnh lùng thốt lên: “Ừ...”

Sau một tiếng “ừ” đó, hần tự dừng cũng lâm vào trầm mặc, dường như đang chờ cho tôi mở miệng nói tiếp. Tôi bên đây cầm điện thoại cảm thấy rất khản trương, nghĩ nghĩ một hồi nghiêm túc hỏi hần: “Xin hỏi, có phải có chuyện gì đã xảy ra hay không, có cần tôi tăng ca không?”

Hiện giờ đã hơn 10 giờ, theo lý thuyết thời gian đi trực cũng đã qua.

Người bên đầu dây điện thoại bên kia tựa hồ có chút xấu hổ, hồi lâu sau tôi nghe đối phương lạnh lùng hỏi: “Hòa Mãn, không phải em nói tâm tình của em đang rất uể oải sao?”

Ai? Tôi kinh ngạc hỏi lại hần: “Á? Ai nói thế, tôi tốt lắm nha! Ha ha ha...” Tôi nhìn không được còn cười to hai tiếng cho hần nghe.

Hần vẫn trầm mặc.

Tôi cảm thấy có chút kinh ngạc, hỏi hần: “Bạn học, anh là ai vậy?”

Tôi nghe anh mắng nhỏ một câu, có tiếng gì đó loảng xoảng, sau đó điện thoại liền bị treo.

Tôi đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước đây một sư huynh trong đội duy trì trật tự có nhắc đến chuyện quấy rầy qua điện thoại, lập tức tôi đứng cầm điện thoại hóa thạch, vẻ mặt rất khổ sở còn có cả hoảng sợ quay sang nói: “Không tốt, không tốt rồi...”

Trong ký túc xá ba đứa kia đang nằm ở đó nói chuyện đều dừng lại, Tiểu Phượng nhỏ giọng an ủi tôi: “Hòa Mãn, nói từ từ, làm sao vậy?”

Tôi vẻ mặt cầu xin, tay cầm sách cũng run lên, bộ dạng thật rất khó sống: “Tao bị theo dõi, có người muốn đến trả thù.”

Tôi chợt nhớ đến mấy ngày trước đây có đắc tội với cái tên Tần Ngũ kia, trong đầu chấn động: “Tên quấy rầy điện thoại đã đánh đến đây, xong rồi xong rồi. Chủ nhật tao ra ngoài không chừng sẽ bị người ra lấy túi nhựa chụp đầu đánh, hay là sẽ tạc acid vào mặt, hay là...”

“Mày đừng nghĩ nhiều quá...” Mọi người sắc mặt trở nên thật khó hiểu, Tiểu Phượng tròn mắt há mồm. Không lâu sau mọi người không hẹn mà cùng nhau lên giường đem màn thả xuống, yên lặng xoay người đi ngủ.

Tôi khóc không ra nước mắt, nhớ tới cuộc gọi kia, khủng hoảng chả nói được gì.

Mọi người trong ký túc xá đều đã ngủ say, chỉ có mỗi mình tôi là lo lắng bất an, mắt mở to không ngừng chớp chớp, cứ nghĩ đến sau này sẽ bị trả thù, dù hơi kiêu ngạo nhưng rất hoảng sợ.

Tôi, Hòa Mãn rốt cuộc trở thành người duy nhất trong đội trật tự bị người ta trả thù a.

Đến thứ sáu, tôi đi đến chỗ kia lấy thư, nhưng bên trong trống trơn, lòng cảm thấy mất mát. Tiểu Phượng đi theo phía sau tôi, biểu tình mất mát trên mặt so với tôi còn thảm gấp trăm lần.

Chúng tôi giống như một đôi cô nhi bị người vứt bỏ, nhìn nhau một cái sau đó dường như nhận ra mà đồng cảm, liền an ủi đối phương.

“Hần thường là cách một ngày một lá thư!” Tôi giải thích cho Tiểu Phượng nghe.

“Dù sao ngày mai cũng gặp, chắc có lẽ anh ta cho rằng không cần phải viết thư!” Tiểu Phượng giải thích cho tôi.

Chúng tôi liếc nhìn nhau một cái, lập tức tâm trạng cả hai đều bình thường trở lại.

Thứ sáu hôm nay đặc biệt trôi qua thật chậm, buổi chiều Tiểu Phượng trốn vài tiết học, nghe nói đi đến tiệm quần áo mới mở ở ngã tư đằng kia, trước khi đi còn túm luôn Tiểu Nhụy với Quế Lượng, mọi chuyện còn lại ở ký túc xá đều quăng lên đầu một mình tôi, tôi một người thấp cổ bé họng đành đem hết khả năng thiên phú của mình mà phát huy.

Tôi đó bị kịch đã xảy ra. Nói đến Tiểu Phượng, Tiểu Nhụy cùng Quế Lượng, tôi đều thuận lợi giúp họ điểm danh duy chỉ có khi điểm danh đến tôi, ánh mắt giáo sư đột nhiên trở nên sắc bén.

Tôi nhìn ánh mắt sắc bén của ông ta đang hạ xuống người mình, hừ cũng không dám, đem tất cả ủy khuất muốn lên tiếng: có. Nhưng đành nuốt vào bụng, cam chịu mình là người trốn học.

Phốc... tôi tro mắt nhìn giáo sư đem bút đặt xuống, viết lên tên tôi: không có mặt.

“Tiểu Mân, mày là người bạn rất tốt, chẳng lẽ giờ đã hối hận sao”, một bạn học ngồi sau lên tiếng hỏi.

Tôi vỗ vỗ ngực hiên ngang lăm liết: “Tôi, dứt khoát không!”

Tôi thiếu tôi cũng bảo toàn được tính mạng ba đứa kia, đúng không!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh Dám Yêu Em À.

Ngày thứ bảy đã đến, mọi người ai cũng rất coi trọng cuộc hẹn hôm nay. Tôi nhìn thấy Tiểu Phượng đã thay không biết mấy cái váy lại cứ đứng trước gương nhìn suốt, Tiểu Nhụy và Quế Lượng cũng đồng thời tung ra bảo bối của mình.

Còn riêng tôi thì cảm thấy phong cách nhất vẫn là một bộ quần áo tối màu. Đây cũng là bộ đồ đồng phục trong lớp huấn luyện thời trung học, tôi thấy nó rất đẹp mắt nên vẫn luôn giữ gìn thật cẩn thận như đồ quý.

Và lại phần nhìn thấy bọn Tiểu Phượng chúng nó ăn mặc chói lọi đủ màu hồng tím, nên tôi thấy mình mặc bộ đồ xanh lá mạ là tuyệt đối thích hợp không thể thích hợp hơn.

Địa điểm gặp nhau là ở trước cửa công viên hồ Nguyệt Nha, từ trước đến giờ ký túc xá của bọn tôi luôn là những người rất nổi trội, lần này lại một mực đòi đi sớm nên cả bọn trông chẳng khác gì những pho tượng điêu khắc đangđứng chờ.

Tiểu Phượng dường như đã muốn hết kiên nhẫn, nhưng vẫn cúi đầu ra dáng dịu dàng nhẫn nại chờ tiếp. Mặt khác Tiểu Nhụy và Quế Lượng sau khi đợi được khoảng 20 phút liền không còn chút kiên nhẫn nào nữa. Quế Lượng với đối tượng nó đang đứng chờ có quan hệ rất tốt, nghe nói tên đó là người ở đảo Hải Nam, bộ dạng rất khôi ngô, lạnh lợi, mỗi ngày nó dành khoảng một phần ba thời gian để nghĩ cho tên tiểu tử này, cả hai cứ suốt ngày vụng trộm gửi tin nhắn cho nhau. Lại nghe nói người phụ trách bên đó không cho gửi tin nhắn cho nên mỗi khi nhận được tin nhắn của hắn, là nó cao hứng cả ngày hôm đó.

“Tiểu Phượng, chúng ta không hẹn sai giờ gặp mặt chứ?” Vấn đề này trong vòng 20 phút qua nó đã không ngừng hỏi đi hỏi lại tới thiếu cũng 5 lần rồi nha.

Tiểu Phượng cắn môi, lấy điện thoại cầm tay ra coi lại, định nói gì đó nhưng tôi nhìn thấy từ xa phía cổng công viên mờ mờ có bóng dáng của người nào đó.

Cách xa như vậy nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận sự lạnh lẽo rất mãnh liệt đang phát ra từ người hắn.

“Đến rồi!” tụi nó còn đang trong lòng thăm oán đối phương, nghe giọng tôi lãnh lút vang lên, lập tức dừng hẳn, sau đó lại mắt cả nửa ngày mạnh dạn đưa nào đũa này bắt đầu chài chuốt lại bản thân coi có sai sót gì không a.

Tôi không hề làm gì cả, vì tôi đây chính là tỏ rõ thái độ thật sự của mình đối với cuộc hẹn gặp này, sau đó lập tức lấy ra chiếc phù hiệu của đội trật tự ra rồi rất trịnh trọng đeo lên.

Tiểu Phượng cả người uốn éo, bộ mặt nó nhăn nhó vắn vẹo nói: “Mày đem cái phù hiệu đeo lên làm chi, bộ chuẩn bị đi trực sao?”

Phốc... tôi cũng không biết Tiểu Phượng từ khi nào thái độ đã trở nên cay nghiệt như vậy, tôi do dự muốn đem phù hiệu trên tay tháo xuống, liền bị Tiểu Nhụy ngăn lại: “Cứ mang đi, rất kích thích mà! Màu đỏ rất hợp với màu xanh, nhìn rất bắt mắt, không sai đâu!”

=.=, tôi yên lặng vuốt ve phù hiệu trên tay áo, trong lòng bỗng cảm thấy thật phiền muộn. Bọn nó đã không hiểu rõ càng không thể lý giải phù hiệu này đối với tôi là quan trọng thế nào a, đó chính là toàn bộ sự kiêu ngạo và rất tự hào của tôi a... haiz

Đương nhiên giờ muốn lấy xuống cũng đâu còn kịp nữa, bởi vì tôi nhìn thấy đám người Diệp Hường Lăng đang đi tới gần. Đường Sâm đi phía trước, ánh mắt ngượng ngùng nhìn Quế Lượng cười cười, từng bước từng bước trực tiếp tiến về rồi dừng đứng cạnh nó.

Hắn mở đầu trước, sau đó hai tên kia cũng bước nhanh chân, Trình Lâm đứng cạnh Tiểu Phượng, còn tên kia thì cạnh Tiểu Nhụy. Thấy vậy, tôi quay mặt hướng về phía Diệp Hường Lăng.

Lòng cũng mong hắn sẽ từng bước tiến đến.

Đội 3 phút sau, mọi người đều đã xếp hàng có đôi có cặp đang hoàng, riêng hắn ta thì vẫn ung dung hai tay nhét túi quần, kiêu căng đứng một mình cách

bọn tôi những năm bước.

Tôi thật giận, hướng hân ta trừng mắt ý như muốn nói: anh qua đây.

Hân nhìn tôi mí mắt hơi giật giật, còn cố tình quan sát tôi thật kỹ một hồi, sau đó chậm rãi quay đầu, yên lặng nhìn hồ Nguyệt Nha cách đó không xa, bộ dáng nhàn nhã, tự cao tự đại.

Tôi quay đầu nhìn đến những đôi mắt kia đang nhìn chăm chăm mình, cảm thấy thật là mất mặt mà, chỉ đành cười gượng vài tiếng, cúi đầu xuống, bộ dạng ép nép như cô vợ nhỏ một đường đuôi chạy đến sau lưng Diệp Hường Lăng đang đứng.

Núi đã không thể dời đi thì tôi liền dời tới núi là được!

Diệp Hường Lăng rút cuộc cũng xoay lại, phát hiện khoảng cách hai người bọn tôi không biết đã rút ngắn từ khi nào. Hân nhú mày, hình như có chút ngoài ý muốn, vươn tay ra bảo tôi: "Có thể dừng lại được rồi!"

Tôi ngốc nghếch nhìn hân, lần này chúng tôi đã đi đến bãi cỏ rộng nên ánh mặt trời cũng không kiên nhẫn gắt gao, tôi còn ngửi được mùi hoa cỏ. Tôi đưa mắt nhìn kỹ Diệp Hường Lăng nhất thời có chút sững sờ.

Ngắm lại mà xem, hân chẳng khác gì núi băng ngàn năm đang sừng sững trước mắt, giống như bức tranh cực kỳ xinh đẹp dưới ánh nắng nóng bỏng, sự khác biệt đối lập rõ ràng thật là rất kích thích mà.

"Cái quý gì đây!". Nhìn đến cánh tay tôi đang đeo phù hiệu, ánh mắt lộ ra nét cười tuy rằng hân bày ra bộ mặt rất thần nhiên nhưng tôi vẫn nhìn ra được.

Tôi đưa cánh tay ra, kiêu ngạo đưa hân xem: "Là ký hiệu của đội trật tự trường."

Hân thần nhiên nhìn lướt qua, khóe miệng nhếch lên một chút rồi rất nhanh quay trở về trầm mặt, nếu không nhìn kỹ chắc sẽ không dễ dàng nhận ra.

Chẳng qua tôi nhận ra vì lúc này hân không đứng cách xa tôi quá. Mọi người tất cả đều đã ngồi xuống, nên hân cũng ngồi xuống cạnh tôi, tuy rằng so với ba cặp kia chúng tôi dường như cũng còn chút cảm giác xa cách, nhưng so với suy nghĩ của tôi thì đây đã tốt lắm rồi.

Trình Lâm và Đường Sâm đều là ngưỡng người cá tính côi mờ, hoạt bát nên ngồi xuống không bao lâu liền đã chọc cho mọi người cười đến ngã nghiêng. Duy chỉ có tôi tựa như đang ngồi ở bắc cực, chỉ cảm thấy có khí lạnh cứ từng trận từng trận cường hân hướng phía mình mà ập đến.

Tôi vụng trộm quay mặt nhìn lên Diệp Hường Lăng, con người không may lại vừa vận chạm vào ánh mắt thật sâu không thấy đáy của hân, dù là người luôn vô cùng bình tĩnh như tôi đây khi đối diện cũng không tránh khỏi trong lòng nổi lên hoảng hốt.

"Hòa Mãn, em nói lúc đi trực đã không bắt được cặp nam nữ vụng trộm đó?" Hân lên tiếng trước, chẳng lẽ là giận tôi đã đề cập chuyện đó trong lá thư gửi lần trước sao? "Cho nên mới tâm tình không tốt sao?"

Tôi há hốc miệng, "A" một tiếng, có chút kinh ngạc vì tự dưng hân chủ động mở miệng trước, sau đó ngu ngơ hồ đồ quay mặt đi, ánh mắt nhìn phía Tiểu Phụng đối diện, biểu tình cả hai chúng tôi đều là thật bất ngờ.

"A, đúng vậy!" Tôi còn chưa hết sợ, quay đầu đi, lại lần nữa quay sang anh mạnh mẽ gật đầu.

Anh ta bình tĩnh "Ừ" một tiếng.

Một lát sau thần nhiên nói: "Cô ngốc, một lát nhớ nhìn cho rõ!"

"Hả?" Tôi cảm thấy rốt cuộc hai chúng tôi cũng đã có ít nhiều tiến triển.

"Trình Lâm, cậu hãy biểu diễn cho mọi người xem kỹ thuật bắt người mà bọn mình mới học xem." Người đề nghị là Đường Sâm, tôi quay đầu nhìn Hường Lăng, anh ta tỏ vẻ không ngại, tựa hồ đề nghị này rất là bình thường.

"Được thôi, vậy để tôi trở tài một chút" Trình Lâm nghe vậy, mặt đỏ bừng đứng dậy, vồ vồ cò trên người xuống, sau đó có chút ngượng ngập nhìn về phía Tiểu Phụng, hỏi nó: "Em có thể phối hợp một chút với anh không?"

Tiểu Phụng tính cách luôn dịu dàng, cho nên không biết cự tuyệt người khác thế nào. Chỉ có chút do dự, rồi sau đó nghe lời đứng lên. Hôm nay nó mặc bộ váy áo màu tím, cả người có chút lo lắng nhìn Trình Lâm bên cạnh, tôi nhìn ra hình như nó còn có một chút e lệ nữa chứ.

Trình Lâm gãi đầu, nhìn thoáng qua Hường Lăng, cười gượng một tiếng "Hường Lăng mình bắt đầu đây, trước chỉ cho các cô ấy biết cách bắt trộm thế nào đã."

Mọi người chung quanh đã bắt đầu chấn kinh.

Tiểu Phụng khiếp sợ run lên hỏi: "Muốn em đóng giả kẻ trộm sao?"

Trình Lâm yêu chiều nhìn nó: "Không không không, chỉ cần em đứng xa anh một khoảng là được."

Tiểu Phụng nghe vậy nên bước đi vài bước về phía trước, con chưa đứng yên ổn, Trình Lâm đột nhiên hô một tiếng rồi cả người nhảy lên, chẳng khác hồ điệp đang đương nanh múa vuốt xông đến, cả người hấn lập tức liền ngã xuống đất, một bàn tay to gát gao thoáng chốc liền nắm chặt lấy mắt cá chân của Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng sợ hãi, cả người đều hóa thạch.

Diệp Hường Lăng vẫn yên lặng ngồi nhìn, lúc này hấn giơ tay lên, nắm lại thành quyền, đặt tại khoe miệng khẽ ho khụ khụ, sau đó mới quay sang hỏi: “Thấy rõ chưa?”

Tôi cũng giống Tiểu Phụng giờ khắc này là “hóa thạch”, thấy Trình Lâm vẫn còn nằm sấp bên dưới, tay vẫn còn nắm chặt mắt cá chân của Tiểu Phụng. Tôi theo phản xạ cứ thế mà lắc đầu.

OH... NO, nếu như trong lúc tôi trực mỗi thời mỗi khắc đều phải nhảy chồm lên rồi đi chụp mắt cá chân của những bọn họ không chừng chỉ sợ bị người ta cho rằng tôi là kẻ kệnh hoạn đi.

Cho dù không như vậy, cứ nghĩ đến mỗi lần tuần tra lại phải phóng người thể này chỉ sợ có ăn năm chén cơm cũng không bổ sung được thể lực bị tiêu hao.

Nói giỡn sao?

Diệp Hường Lăng lập tức quay đầu đi, đầu mày nhíu lại nhìn về hướng Trình Lâm, thân nhiên nói: “Làm lại một lần nữa đi, cậu làm nhanh quá các cô ấy sợ không kịp nhìn rõ.”

Trình Lâm có chút khó hiểu đứng lên, tay phui phui quần, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng đang từ trạng thái hóa đá liền khôi phục lại, mặt đỏ bừng nhìn tên kia tựa như đang muốn lập tức đuổi theo hấn, nhưng sau đó nó liền xoay người vút giẫy rồi chạy hục mạng.

Trình Lâm chẳng khác nào như bị chó điên cắn, đột nhiên phấn khởi hấn lên, liền ba bước chạy đuổi theo Tiểu Phụng, cũng như hồi nãy phóng lên một cái ngay lập tức toàn thân ngã nhào xuống đất, tay hấn dễ dàng nắm chặt lấy mắt cá chân của Tiểu Phụng lần nữa.

...

Mọi người thể là một lần nữa bị sự hung mãnh của Trình Lâm làm cho rung động.

“Được được được, thấy được..... em đã... đã... đã học xong.” Tôi lại bắt đầu lắp bắp, chỉ vào Trình Lâm, chỉ cảm thấy giờ Tiểu Phụng không chừng đã tức muốn vỡ ngực đi.

Đường Sâm cười haha, thật to?” Học xong rồi thì phải cùng với Diệp Hường Lăng diễn thử.”

Tôi nghe hấn đề nghị, cả người run run đứng lên, nhìn Diệp Hường Lăng cười.

Diệp Hường Lăng đang ngồi chỗ kia, mặt lạnh như băng nhìn phía Đường Sâm, hồi lâu sau quay sang tôi kiêu căng nhếch cằm lên hỏi: “Có muốn thử không?”

Tôi thật ủy khuất trả lời: “Không phải bọn họ đã yêu cầu sao...”

Hấn không nói gì chỉ nhìn tôi, hồi lâu sau rốt cuộc cũng đứng lên, đi tới trước vài bước cách tôi một khoảng rồi dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi khẽ cắn môi, nhìn đến Tiểu Phụng giờ đã bị dọa đến hai mắt đầm lệ, nhất thời cũng thấu hiểu được mà rất thông cảm cho nó. Tôi nhất thời trong đầu có ý nghĩ muốn trả thù cái tên Trình Lâm hống hách kia, kẻ đã làm Tiểu Phụng kinh sợ, nên tôi quyết liều mạng một phen, đúng phải liều mạng thôi!

Tôi bước rất nhanh một đường giống như xung phong tiến lên sao đó phốc một tiếng liền phóng tới trước mặt Diệp Hường Lăng, vừa nhìn đến ánh mắt lạnh như băng của hấn tôi đột nhiên khiếp sợ, chậm rãi ngồi xổm xuống ôm đầu sau đó hai tay nhẹ nhàng nắm vào mắt cá chân hấn ta.

“Con bé lưu manh...” Tôi nghe thấy Diệp Hường Lăng cúi đầu nắn mình. Hơn nữa tôi xác định những người khác là không nghe thấy những lời này, tôi lại nhất thời thấy thật ủy khuất nha.

Dừng lại một chút, tôi vọt đứng lên hăng hái nắm tay hấn: “Em muốn thử thêm lần nữa!”

Diệp Hường Lăng vẫn bộ dáng thân nhiên như cũ, hấn không đồng ý cũng không nói là không được.

Tôi tự nắn thông thả trở về chỗ cũ, xoay người quay lại đột nhiên cắn răng chạy như điên hướng về phía Diệp Hường Lăng, khi tới gần hấn ta tôi theo đà không dừng được, đã không nắm được cổ chân của hấn, ngược lại còn nhào vào lòng hấn nữa chứ.

Hấn lúc này giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đem tôi che chở trong lòng hấn, giọng nói lạnh lẽo thì thầm bên tai tôi: “Vẫn là... con bé lưu manh”

Tôi rốt cuộc nhịn không được, vùi mặt vào tay áo mà gào khóc.

Tôi làm sao mà lại giống thứ con gái lưu manh cơ chứ, tôi ngay cả con trai cũng chưa có sờ qua lần nào mà.

Tiếng gào khóc của tôi nhanh chóng được đệm theo, bên tai nghe thấy tiếng của bạn tốt Tiểu Phụng, nó cũng gia nhập vào mà khóc theo tôi. Hai chúng tôi hai mắt đầm lệ không chừng đã khóc đến chết đi sống lại.

Được rồi giờ thì tôi biết nó đã bị Trình Lâm dọa đến khóc đây mà.

Còn tôi khóc là do bị lời lẽ sắc bén của Diệp Hường Lăng công kích mà giận đến phát khóc đây.

Lần thứ hai gặp mặt, bị tiếng khóc nức nở bi thương của hai chúng tôi, cứ thế mà hạ màn a...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hai ngày sau lần hẹn gặp đó, tôi tiếp tục nhận được thư một lá thư của Diệp Hường Lăng gửi đến.

Trong thư, hẳn ngay cả một câu xin lỗi cũng không thấy, nội dung cũng y hệt như bao lá thư hẳn gửi lúc trước. Pháp luật với quy định gì gì đó, tôi chỉ đọc lướt qua, sau đó cố căng mắt cẩn thận tìm kiếm phần cuối thư chỗ PS (tái bút) thật nhỏ: những môn học của năm thứ ba rốt cuộc đã xác định. Thế là từ đầu đến cuối thư hẳn một chữ xin lỗi cũng không có nha.

Cứ nhớ tới ngày đó tôi thì khóc đến hai mắt sưng lên như mắt con cá tàu, còn Tiểu Phụng thì khóc đến rát cả cổ họng, trong lòng tôi liền nổi giận đùng đùng, không kịp suy nghĩ liền đem lá thư của hắn xé ra thành mười sáu mảnh.

Tôi giờ tay lên cao, vẽ ra một vòng cung thật đẹp mắt, lá thư bị xé kia rơi ngay vào sọt rác.

Tiểu Phụng cắn môi yên lặng ngồi trên giường, nhìn tôi giận dữ xé nát lá thư kia, cả người giống như bị ai đó chém cho đến bị thương, da mặt cũng run rẩy cả lên.

Đến khi lấy nước nóng trở về, tôi mới phát hiện lá thư khi nãy bị tôi xé thành mười sáu mảnh nhỏ, giờ đã được dán lại, hồi phục tình trạng gần như ban đầu, lẳng lẳng nằm ngay ngắn trên bàn học.

“Hòa Mãn, mày không cần phải tức giận như vậy, tao nghĩ bọn họ chỉ là có ý tốt mà thôi!” Tôi thật không ngờ Tiểu Phụng không giận trái lại còn khuyên bảo tôi. Nó thật sự là đứa con gái tốt bụng, dịu dàng, tính lại rất hòa đồng. Tôi thật sự bị bản tính lương thiện của nó làm cho cảm động.

“Tao đã thấy chán ghét cái tên Diệp Hường Lăng này, cho nên từ giờ tao định sẽ không muốn viết thư cho hắn nữa!” Dưới ánh mắt nóng bỏng, chiếu rọi như đèn điện của Tiểu Phụng, cái tính bốc đồng thường ngày muốn nói gì thì nói của tôi tự dưng cũng biến mất tiêu, lại còn cảm thấy có chút xấu hổ nữa chứ.

Tiểu Phụng không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt khoan dung, dịu dàng nhìn tôi: “Tiểu Mãn, chúng ta ai cũng có mắt nên không phải là không thấy. Không phải Hường Lăng vẫn giúp đỡ mày rất nhiều sao, còn cả chuyện cố vấn tâm lý cho mày để mày có thể làm tốt trong đội duy trì trật tự nữa. Tao thấy anh ấy chỉ đối với một mình mày như thế thôi. Tuy là mày tâm lý hơi có chút vấn đề, lại cũng không hiểu chuyện tình cảm dây dưa là thế nào, nhưng anh ta cũng đâu cần tự nguyện mà làm phụ đạo tâm lý cho mày?. Mày thử nghĩ lại coi, tất cả những gì giúp mày kiên trì làm được cho tới hôm nay là công lao của ai hả?”

Tôi tròn tròn mắt, Tiểu Phụng thật là người rất hiểu lý lẽ nha, nó đã không ngại còn giúp tôi phân tích đúng sai. Còn bản thân tôi trái lại đi lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, đem hòn sỏi của mình phát tiết trên người Diệp Hường Lăng, hẳn trái lại chưa hề đối tôi có bất cứ ý kiến bất bình nào, mỗi lần đều rất cẩn thận thể hiện sự quan tâm, nhẩn nhừ ở phần tái bút.

Đương nhiên, tôi biết hắn vẫn luôn âm thầm động viên, giúp tôi cố gắng duy trì lý tưởng bảo vệ trật tự trường học.

Nói như vậy, tôi chẳng phải là một kẻ rất nhỏ mọn hay sao. Chẳng lẽ người ta chỉ hiểu lầm cho rằng tôi đã giờ trò đùa giỡn rất lưu manh, tôi cứ thế không giải thích mà đã cầm đầu bỏ chạy hay sao?

Đây hiển nhiên làm sao mà là cá tính của tôi chứ.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Phụng, kiêu ngạo nói: “Nhuế Tiểu Phụng, tao quyết định lại, vẫn muốn tiếp tục viết thư cho Diệp Hường Lăng. Tao muốn cho hắn biết tao là một người con gái rất nghiêm túc, và rất biết không chế bản thân!”

Tiểu Phụng nghe vậy vui mừng nở nụ cười. Từ dưới gối lấy ra một lá thư, trên đó còn có mùi thơm thoang thoảng, đem nó đặt lên tay tôi, mỉm cười nói: "Mây đề lá thư này vô cùng vui thú của mây đi, rồi gửi chúng đi một lượt."

A, tôi hạ mi mắt nhìn xuống lá thư, đầu đề cũng không ghi rõ là gửi cho ai, nhưng dường như nó đã đọc rất nhiều sách mới viết ra một đống chữ thế này nha. Tôi nhớ lại ngày đó Trình Lâm với nó đã đàm luận rất nhiều vấn đề trên trời dưới đất, còn có cả chuyện phân tích giải mộng nữa, tôi "Phốc" một cái ngay lập tức liền hiểu rõ.

Diệp Hường Lăng tên này không phải chính là kẻ đầu sỏ trong ký túc xá của hần sao. Hãy nghĩ mà xem người đọc sách nhiều như tôi giờ đương nhiên là lúc thể hiện bản thân rất là có ích cho bạn bè xung quanh, nên phải ra tay giúp đỡ bạn mình một chút chứ. Tôi bùng bùng nhiệt huyết, nhắm mắt suy nghĩ một cái, liếc sơ qua phía bên dưới lá thư, chữ viết bên trên thật ngay ngắn đẹp đẽ, tôi liền cũng rất nghiêm túc mà viết xuống phần cuối thư: bạn thân của anh:Nhuê Tiểu Phụng.

Con bé này thật rất hiểu chuyện, nhưng tội cái tính rụt rè làm cho người ta hiểu lầm thư này viết cho tên mặt than Diệp Hường Lăng đó thì làm sao bây giờ? Chỉ sợ Trình Lâm không hiểu được nên ý tứ của nó cho nên tới bây giờ quan hệ cả hai mới đây đưa không rõ ràng với nhau a.

Cho nên tôi quyết định thay nó đổi mặt vấn đề, thẹn thùng như vậy thật là không tốt chút nào, chỉ sợ sẽ bỏ mất rất nhiều cơ hội đi. Ngày thường xem nhiều bộ phim chiếu trên ti vi không phải đã thấy rất rõ ràng sao, nam nữ nhân vật chính thường cũng vì hiểu lầm mà bỏ lỡ nhau cả ra đây.

Tôi không thể nào trơ mắt nhìn Tiểu Phụng và Trình Lâm rơi vào bi kịch như thế...

Nghĩ đến đây tôi tự mình viết vài chữ nho nhỏ bên dưới chỗ tái bút của mình: Diệp Hường Lăng, tổng cộng ở đây có hai lá thư, trong đó một lá của Tiểu Phụng, nhờ anh chuyển hộ cho Trình Lâm, cảm ơn.

Viết xong xuôi hết, tôi thật thỏa mãn đem phong thư dán kín. Tiểu Phụng quay lại phòng, vẻ mặt xấu hổ, ánh mắt tràn đầy ý cười, rất thỏa mãn nhìn thấy tôi đem thư gửi đi chung.

Trước khi đi tôi quay đầu nhìn lại ký túc xá, ánh mắt chân thành nhìn về phía Tiểu Phụng, muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi.

Tiểu Phụng bị tôi nhìn chằm chằm, vẻ mặt rất không tự nhiên gắt giọng : "Sao mày lại nhìn tao như thế chứ, có gì muốn thì nói mau!"

Vì thế tôi cũng nở nụ cười chân thật nhất, nắm lấy tay nó: "Tiểu Phụng, mày không cần phải cảm ơn tao, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn sự lương thiện của mày đi!"

Nó sẽ không hiểu được lòng tôi đang lằng lằng bay bổng thế nào.

Nếu không phải nó tốt bụng khuyên bảo tôi, tôi trong cơn giận dữ không chừng sẽ cắt đứt không liên lạc với Hường Lăng nữa; nếu hai chúng tôi không liên lạc nữa, cứ theo tính tình thẹn thùng, nhút nhát của nó nhất định sẽ không chủ động đưa lá thư chan chứa những dòng tình cảm lại lằng lằng này cho Trình Lâm. Lại nói nếu không phải thế, tôi sao lại có cơ hội khéo léo mà giúp nó biểu đạt cảm xúc và tình yêu mãnh liệt của thiếu nữ dậy thì cho Trình Lâm biết chứ.

Quả nhiên trên thế giới này, ta tốt với người thì người sẽ tốt với ta.

Bạn thân Hường Lăng, chúng ta cũng nên vì họ mà kiên trì nha !

...

Giải quyết được khúc mắc trong lòng mình, gửi thư đi xong, tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Đến chiều, khi đang ngồi chờ thay ca một vị sư huynh khác tiến đến nói: "Tiểu Mẫn, anh bây giờ phải về gấp, em giúp anh trực đêm nay được không? Chỗ anh được phân công trực trừ bỏ cây nhỏ, chỉ có khu đất hoang phía sau căn tin trường học thôi, em có thể giúp anh không?"

Tôi yên lặng nhớ lại lịch trình của mình đã được xếp đặt sẵn, cảm thấy có thể dư một chút thời gian vào tối nay đương nhiên có thể giúp được người khác tôi còn gì vui hơn nữa.

Vì thế tôi liền vỗ ngực cam đoan nói với vị sư huynh kia: "Sư huynh yên tâm đi đi, em sẽ nhớ kỹ lời dặn của anh, nhất định sẽ trực cho tốt.!"

Sư huynh vẻ mặt dường như hơi chút nghi ngờ đánh lại, yên lặng không nói lời nào chỉ nhìn tôi liếc mắt một cái, sau lại vỗ vỗ bả vai tôi, còn ra vẻ rất nghiêm túc mà gãi gãi.

Tôi một mình chạy tới văn phòng đội trật tự, lấy tên sư huynh đổi lại thành tên tôi.

Thầy giáo phụ đạo trùng hợp cũng bước vào, thấy tôi đang há hoáy viết lại tên mình thay cho vị sư huynh kia, kinh ngạc hỏi tôi: "Tiểu Mẫn, chỉ nội trong tuần này thôi mà em đã trực hết ba lần rồi, không mệt chết sao?"

Ông ta không nói tôi đã xem quên mất, nội tuần này thôi mà tôi đã trực hết 3 lần, mỗi lần đều đến hơn mười giờ đêm mới mệt mỏi mà mò về ký túc xá.

Cho nên hiện tại những cặp đôi đang yêu nhau đều rất lạnh nhạt, nhìn thấy tôi là bọn họ liền trốn.

“Tiểu Mãn à, đôi khi em không cần thiết chuyện gì cũng ôm về phần mình, nên từ chối thì phải biết từ chối, đừng có thật thà quá!” Thầy giáo vỗ vỗ bả vai tôi, nhìn tên vị sư huynh mà tôi nhận lời trực thay dùm lại nói: “Vùng đất trống phía sau căn tin chắc là em chưa có đi qua, thôi để tôi dẫn em đi xem nơi đó trước.”

Tôi cảm động gật đầu, đi theo phía sau, thẳng một đường hướng phía sân sau căn tin trường.

Khi tới gần căn tin, thầy giáo kia nhìn thấy người quen, nên quay sang nhìn tôi rồi lấy tay tùy ý chỉ chỉ chỗ đó nói: “Tiểu Mãn, chính là phía sau nơi đó, tự mình em đi xem đi.”

Tôi ừ một tiếng, một mình hướng phía ấy mà đi tới.

Phía sau căn tin mọc đầy cỏ dại, bởi vì căn tin trường nằm đằng trước cho nên so với nó khu vực đằng sau lại yên lặng khác thường. Tôi đoán 99% nơi này hiển nhiên trở thành nơi thường xuyên hẹn hò của những cặp đôi đang yêu nhau nồng cháy đi, nhưng đồng thời nó cũng trở thành nơi cho đội viên đội trật tự như tôi có thể càn quét.

Cho nên theo suy đoán của tôi thì nơi này hơi tối chắc chắn bọn họ có thể sẽ lợi dụng mà làm ra những chuyện ai thấy cũng phải đỏ mặt tía tai đi.

Nhưng đến lúc tôi lụm lên một cây trúc nhỏ cầm theo đang đi vòng qua phía sau căn tin, ý nghĩ khi nãy liền bị tôi phủ quyết sạch sẽ.

Hiện trường hung án trước mắt là một đôi nam nữ đang cắn môi nhau, tay họ còn không ngừng vuốt ve đối phương, động tác dường như rất kịch liệt nha. Hắn ta mặc áo sơ mi màu xanh với quần bò, bởi vì hắn đang quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn rõ mặt hắn.

Nhưng hắn là đang nhìn đối diện nữ sinh kia. Biểu tình cô nàng thật rất khó hiểu, mày mặt nhăn lại, trên mặt hai bên má đỏ hoe, nhìn giống như là người đang phát sốt. Cô gái gât goa cắn chặt môi mình, ánh mắt cũng nhắm nghiền, tựa hồ mí mắt có một chút ướt át, cả người tựa như đang rất đau khổ lại cũng như đang mơ màng...

Tôi ngay lập tức liền hiểu rõ!

Cái gọi là những tên bá vương học đường chuyên môn ăn hiếp kẻ yếu không cần phải nói chính là ý tứ này chăng? Chắc là đúng rồi, hắn là vậy đi, cứ nhìn biểu tình của cô gái đó thì biết ngay mà, cô ta là đang bị tên đó ép buộc đến thiếu điều muốn phát khóc, thật là đáng thương mà.

Tôi cúi đầu suy nghĩ nhìn đến cánh tay cùng dáng dấp nhỏ bé của mình, lại nhìn sang phía nam sinh cao lớn kia, cảm thấy nếu như tôi phóng qua bên đó mà bắt lấy hắn thì rất có thể sẽ bị hắn đánh cho một trận toi bời chứ chả chơi.

Là một người thông minh, là thành viên đội trật tự, đương nhiên tôi phải biết suy nghĩ sâu xa, nặng nhẹ. Tôi quyết định phải buông hạ nắm đấm, giải quyết việc này tôi cần phải dùng đầu óc mới được.

Tôi yên lặng từ từ lùi trở về, chạy ra ngoài kia, tìm một cục gạch rồi quay trở lại. Tôi đứng núp vào góc tường, nhắm cho thật kỹ lưỡng sau đó tay vung lên thành một vòng cung đem cục gạch đó liệng ra ngoài.

Theo tay tôi quăng đi cục đá kia thẳng một đường mà hướng phía sau tên nam sinh kia, rớt xuống tạo nên một âm thanh va chạm.

Hai người này giờ còn đang dây dưa đột nhiên bị hóa thạch.

Sau đó tôi giờ thanh trúc trên tay, cổ lấy hết dũng khí, vừa bước ra vừa lớn tiếng quát: “Bạn kia mau mau chạy lại đây, núp phía sau lưng tôi đây này...”

“Anh, anh, anh, không được nhúc nhích, tôi nói cho mà biết tôi là thành viên trong đội trật tự của trường a!” Tôi liều mạng tiến lên nói một hơi, chỉ nhìn thấy vẻ mặt đang dị thường thông khổ của cô gái thoáng chốc càng đỏ hơn, sau đó tôi nhìn thấy gã nam sinh kia vừa nhắc đầu nhìn lên, chỉ thấy tên kia đang mặt bộ quần áo màu xanh, mà mặt hắn giờ cũng xanh lét. Nhìn thấy hắn là ai tôi chỉ biết tròn tròn mắt.

“Tần Ngũ, khoan đã, anh đợi một chút!” Tôi lo lắng mình không đủ sức khống chế hắn.

Tần Ngũ lại một lần nữa hóa đá... ánh mắt nhìn qua góc tường rồi đến thanh trúc nhỏ trong tay tôi, khoe miệng giật giật hỏi: “Hòa Mãn, tôi và cô kiếp trước đã có bao nhiêu thù hằn hả?”

Tôi dùng ánh mắt không sợ, ngạo nghễ, hung hãn trừng mắt nhìn hắn, còn liếc một cái. Tôi rút cuộc cũng thành công, giờ còn trừng trừng liếc hắn. Hắn thấy thế cười lạnh một tiếng, rồi đi lên phía tôi.

“Á, thầy à cứu em với...” Tôi dùng thanh trúc nhỏ chọt vào bụng hắn, hắn liền nhanh tay bắt được. Tôi giờ sợ đến mức la toáng lên rồi buông thanh trúc kia ra, ôm đầu mà chạy.

Đến cửa chính căn tin, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thầy phụ đạo, tôi cả người hỗn loạn nói: “Thầy à, em nhìn thấy có người giờ trò lưu manh, cô gái kia bị hắn ăn hiếp đến độ muốn khóc! Hắn ta còn tính trả thù em nữa a!”

Thầy phụ đạo giờ e rằng đã rất tức giận rồi. Tôi thấy thế liền một bên trấn an, còn một bên thì tình nguyện dẫn đường đi đến đó: “Hòa Mãn đừng quá khấn trương, em làm tốt lắm, trước nhất là phải bảo vệ chính mình, chỉ có như vậy mới có thể duy trì trật tự.”

Tôi chỉ hận không thể có ba chân bốn cẳng mà chạy đến đó nhanh hơn một chút.

Vừa đi vòng qua bên đó, tôi liền cảm nhận trong đầu một trận hỗn độn không đúng, nhìn thấy cô gái mới vừa bị tên hỗn đản kia ăn hiếp giờ lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn thuần khiết ngồi ôm quyển sách tiếng Anh dày cộm, sánh vai cùng Tần Ngũ, quay lưng về phía chúng tôi, đang chăm chú luyện từ vựng.

Hai người bọn họ vừa ngược lên về mặt tỏ ra rất kinh ngạc.

“Thầy Dịch vẫn khỏe!” hai người trăm miệng một lời

Tôi vươn tay chỉ vào Tần Ngũ, tức giận đến cả người tôi phát run lên: “Thầy à, anh ta...”

Tần Ngũ nhìn tôi với vẻ mặt vô tội, thậm chí còn rất chân thành, ánh mắt ấm áp tựa như ánh mặt trời nhìn tôi nở nụ cười.

Thầy Dịch vỗ vỗ bả vai khuyên nhủ tôi: “Tiểu Mẫn à, đội trật tự chúng ta không cần phải lo chuyện của những nghiên cứu sinh này, đi thôi đi thôi, trở về nghỉ ngơi một chút đến tối chẳng còn phải bận đi trực sao.!”

Tôi thật cảm thấy ủy khuất, quay qua hỏi cô gái kia: “Lúc này chẳng phải cô đã muốn khóc sao, vì sao còn muốn giúp anh ta chứ!”

Cô gái kia ngay lập tức liền nổi giận, vẻ mặt đang phát hỏa, hung hãn trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, mắng: “Đồ phá đám!”

“...” tôi bị cô gái ấy giận dữ mắng, khí thế bùng bùng khi này cũng biến mất tiêu, không còn tâm tình mà chất vấn cùng với Tần Ngũ. Tôi bước lảo đảo theo đuôi thầy phụ đạo, ủ rũ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tôi luôn chỉ công vô tư, tuân thủ quy tắc, gặp phải những cặp trai gái có thái độ hơi cợt nhả một chút là tôi không chút ngần ngại, kiên quyết xông tới “nắm cổ chân” nghi phạm, nên rất nhanh danh tiếng của tôi liền nổi lên như cồn.

Nhìn thấy tôi phi thường chính nghĩa nên họ đều xưng tôi là: sát thủ vô tình.

Danh tiếng của tôi so với thầy phụ đạo cũng thật ngang ngửa không thua gì nha. Ông ta trước giờ luôn nổi tiếng là người lòng dạ sắc đá, còn tôi thì được coi là “vô tình”, chẳng phải là rất khớp sao.

Đã thế còn để tôi phát hiện một sự thật rất bi thương đó là ánh mắt sắc bén của thầy phụ đạo và tôi cũng hao hao giống nhau.

Khi họp, ông ta đều không ngừng tán thưởng tôi trước mặt mọi người: “Tiểu Mẫn thật không phụ sự mong đợi của thầy, làm thầy nhớ lại bản thân khi còn làm chức chủ nhiệm bảo an, cũng rất thiết diện vô tư.”

Tôi lại càng vui vẻ, thấy thật mỹ mãn vì thành tựu chính mình có được. Khi viết thư cho Hường Lăng tôi nhịn không được đem chuyện được thầy khích lệ kể cho anh ấy nghe, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác tự hào cùng mãn nguyện. Còn chưa có qua một ngày, tôi đã nhận được thư anh hồi âm. Lần này không chỉ có tôi mà ngay cả Tiểu Phụng cũng nhận được thư.

Tiểu Phụng sau khi thu nhận lá thư do Trình Lâm viết, tôi thấy nó đọc xong thì tinh thần hoảng hốt thật lâu, kéo dài từ giữa trưa đến tận xế chiều, cho nên tiết học thứ tư nó cũng trốn tuốt, sắc mặt trắng bệch, sưng sờ ngồi bên giường.

“Tiểu Phụng, mày đừng kích động quá!” tôi cảm thấy tôi thiếu mình cũng nên đến trấn an nó một chút, dù biết rằng tâm tình của nó hiện giờ chắc đã bay bổng đến tận trên mây ấy. Lúc trước khi tôi nhận được thư của Hường Lăng chẳng phải cũng vui vẻ đến phát điên đó sao, loại cảm giác này đúng là cần có người bên cạnh để chia sẻ đây mà.

“Mày nếu cảm thấy quá vui, nói ra cho tao nghe để tao cùng chia sẻ với mày cũng được!” dù gì bà đây cũng trốn hết tiết buổi chiều rồi, cả buổi ngồi đây canh nó nha, đồng thời tôi còn cố ý đi mượn hai cuốn tiểu thuyết ngôn tình, một bên cắn hạt dưa, một bên chống vó lăn ra nằm đó chờ nó mở miệng tâm sự với tôi.

Ai biết Tiểu Phụng trời sinh vốn là một người đầu óc quá là rối loạn, cho dù tâm tình đang vui vẻ thế mà đôi mắt cũng lưng tròng nước mắt. Nó cũng không chịu ừ hử tiếng nào, chỉ ngồi đấy cả buổi, đến khi cơm chiều mới thất thiếu lê lét ra ngoài.

Tôi nhìn thấy bộ dạng của nó thì cũng có phần hơi lo, đợi nó đi khỏi rất lâu tôi mới chợt nhớ đến lá thư Diệp Hường Lăng gửi cho mình, lấy ra đọc. Lần này bạn thân Hường Lăng chỉ viết cho tôi vồn vện có hai đoạn ngắn ngủn.

Mở đầu anh ta viết: Bạn thân Hòa Mẫn, anh phải nói em thế nào đây, em...

Giọng điệu hình như còn có phần rất bất đắc dĩ.

Tôi kinh sợ, cố gắng nhớ lại nội dung lá thư mà tôi đã gửi, nhưng lại không cảm thấy có chỗ nào là không ổn cả, đành buồn bã đọc tiếp bên dưới.

Lá thư lần này, anh cứ sửa tới sửa lui không biết bao nhiêu chỗ, càng không giống như phong cách tự thuật của những lá thư trước, không có những điều lệ hay pháp luật gì gì đó, chỉ đơn giản viết: người xưa có câu: có nhiều khi chuyện nhìn thấy trước mắt cũng không hẳn là thật. Đôi khi chúng ta cứ mãi đắm chìm trong hạnh phúc của bản thân mà lại quên mất cảm nhận thật sự của người khác. Nhiều khi lại tự cho rằng suy nghĩ của mình là đúng, hành động theo cảm tính riêng mình, tự ý xếp đặt cho người khác lại thấy thật thỏa mãn khi giúp được cho họ, nhưng đó thật sự là điều họ muốn sao, em có từng nghĩ đến vấn đề này chưa?

Hòa Mẫn, em suy nghĩ đơn giản, nhưng cũng không thể vì lý do đó mà chối bỏ trách nhiệm đối với chuyện mình gây ra.!

Tôi xem xong câu này, cảm thấy mình cần phải kiểm điểm bản thân một chút, nhưng dù sao cũng phải cho tôi biết mình cần sửa đổi chỗ nào cơ chứ, tôi lại chả biết đã sai làm sao cho nên đọc tiếp phần dưới lá thư.

Cuối cùng anh viết: Hòa Mẫn, nếu tất cả suy nghĩ đều có thể viết lên trên mặt thì đâu có gì phải nói, em nên nghĩ kỹ lại đi. Và lại có nhiều chuyện thật rất khó mà giải thích cho hết được. Cuối cùng, là bạn thân anh có trách nhiệm phải nhắc nhở em em nên đem mấy vấn đề duy trì trật tự gì gì đó bỏ qua một bên hết đi.

Trò chuyện thư từ qua lại lâu như vậy, Diệp Hướng Lăng đôi khi cũng thần nhiên tán gẫu một ít chuyện không đâu vào đâu như đọc sách này nọ, nhưng thật tình khuyên nhủ như vậy đây là lần đầu tiên, tôi cảm thấy có chút gì đó rất ngoài ý muốn.

Đồng thời trong lòng bỗng dưng cảm thấy thật rất ảm áp, tôi đem thư kia đọc đi đọc lại vài lần. Sau đó trực giác như mách bảo tôi nên đem thư này giấu đi, để vào một học tủ chỗ sâu kín nhất, trong lòng rất không muốn cho Tiểu Phượng nhìn thấy.

Đây rõ ràng là chuyện rất riêng tư của tôi và anh, tôi nghĩ chắc hẳn Tiểu Phượng sẽ hiểu mà không cho rằng tôi ý đồ vụn vặt gì đó đi, nghĩ thế nên càng quyết định đem thư này giấu lại.

Chiều đến phòng bảo vệ, vừa vặn hôm nay là ngày tôi trực, lại nghĩ đến lời Diệp Hướng Lăng khuyên cho nên lần đầu tiên phá lệ xin phép nghỉ.”Thầy Dịch, đêm nay em có hoạt động giao lưu ngoại khóa phải tham gia nên...”

Thầy phụ đạo có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền mỉm cười:”Hòa Mẫn, em nên tham gia hoạt động ngoại khóa nhiều một chút, hôm nay để thầy nhờ người khác trực thế cho em.”

Sau khi xin phép xong tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Thật ra trong nhóm đúng là có hoạt động ngoại khóa, tôi chỉ là biết trễ một chút mà thôi. Bọn Tiểu Nhụy đều nghĩ tôi sẽ không đi, cho đến khi thấy tôi giờ này còn ngồi ở ký túc xá, bọn nó ngốc nghếch nhìn tôi đang ngồi ăn mì gói đều cảm thấy thật kinh ngạc.

“Tiểu Mẫn, mày hôm nay không cần đi trực sao?”

Tôi cắn cắn chiếc đũa:”Không, ăn xong tao sẽ cùng tụi bay đi tham gia hoạt động giao lưu hữu nghị “

Tiểu Nhụy với Quế Lượng lập tức kinh ngạc, tiến đến sờ đầu tôi :”Có phải đi trực gặp chuyện không vui không? Sao lại đổi ý mà tham gia hoạt động ngoại khóa?”

Tôi lo lắng, lắc đầu nói thật cho tụi nó biết:”Tao cảm thấy tao không nên cứ đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc của bản thân mà không nghĩ đến cảm giác của người khác, tao cần phải tỉnh táo, tỉnh táo...”

Nói thật tôi cũng chả hiểu rõ vì sao lại muốn tỉnh táo, nhưng tôi là hoàn toàn tín nhiệm Diệp Hướng Lăng. Anh ta học hành giỏi, hiểu biết gì so với tôi đều cao hơn, bản lĩnh nhận thức dĩ nhiên khỏi nói, những lời anh nói đương nhiên là những lời rất tâm huyết.

Tiểu Nhụy và Quế lượng lập tức nhìn tôi bằng cặp mắt khác:”Tiểu Mẫn, mày có phải trước giờ đều giả ngốc không, thật ra mày là người rất thông minh.!”

Tôi nghe thấy lập tức liền tự hào mà kiêu ngạo:”Dĩ nhiên, tao trước giờ thành tích đều là nhất nhì chẳng phải sao?”

Tiểu Nhụy lập tức phóng ánh mắt xem thường, lắc đầu.

“Tiểu Mẫn, chỉ số thông minh của mày nếu cao như vậy, tình trường của mày sao lại thấp kém đến thế?”, nó là cố tình giễu cợt tôi đây mà.

Tôi liền cúi đầu tiếp tục ăn mì gói, đối với nhận xét của nó tôi miễn cho ý kiến. Tôi cảm thấy tình cảm của mình là rất bao la dào dạt, xem phim truyền hình tình cảm tôi chẳng phải đã khóc ầm ỹ đó sao. Dĩ nhiên tình trường tôi rất phong phú, thế mà bị nó cho là thấp kém.

Tôi biết nó là đang ghen tị với tôi đây mà.

Ăn xong, nghe tụi nó nói muốn sửa soạn cho đẹp nên còn ở đó mà trang điểm. Còn bản thân tôi chỉ mặc đại bộ váy thông thường, ngồi một góc kia mà chờ.

Lại hết một giờ đồng hồ đi qua, tụi nó mới không cam lòng mà dẫn tôi ra khỏi cửa.

Khi chúng tôi đến nơi, tiệc cũng đã muốn bắt đầu. Người chủ trì giới thiệu ngắn gọn buổi tiệc rồi trực tiếp tuyên bố bắt đầu, mời mọi người ra khiêu vũ.

Tiểu Phụng cùng Quế Lương rất nhanh đã có người đến mời nhảy.

Những người ngồi cạnh tôi không ngừng một người lại một người đều có người đến mời. Dần dần cả một bàn đầy người giờ chỉ còn mỗi mình tôi bơ vơ, trái phải những nữ sinh khác hầu hết đều đã có người mời ra sân nhảy hết rồi.

Mình tôi cứ thế ngốc nghếch ngồi đó nhìn người ta khiêu vũ. Thật ra tôi cảm thấy khiêu vũ là chuyện không tốt lắm, cũng không muốn khiêu vũ làm chi, nhưng một mình ngồi chỗ này tôi lại cảm thấy có chút thật xấu hổ.

Khi một điệu nhạc khác vang lên, cửa đồng thời cũng bị người khác đẩy ra, ánh đèn bên ngoài chiếu vào hơi chói mắt, tôi nhìn thì thấy có một vài người mới vừa đến.

Lần này thì tới phiên tôi bị mời.

Namsinh kia đi đến trước mặt tôi, vươn tay ra mời. Tôi nhấc đầu mỉm cười, hần nhìn thấy lập tức liền bị tôi dọa mà chạy, hần vừa chạy vừa kêu to: "Đấy ấy ấy, là Hòa Mẫn của đội trật tự đấy mà!"

Tôi khinh, hần chẳng khác nào như chim sợ cành cong, lập tức chạy tới phía đối diện mời một nữ sinh khác.

Tôi yên lặng sờ lên mặt mình, cảm thấy bộ dạng mình nào có đáng sợ vậy chứ. Nhưng khi nhìn đến nam sinh về mặt hoảng hốt kia tôi cảm thấy có lẽ mình đã đến ngày tàn rồi không chừng.

Từ khi tôi vào đội trật tự, thường xuyên phải thức đêm, cũng không thường đi chơi, phòng chừng hiện giờ nét mặt hần là rất dọa người.

Tôi còn chưa hoàn hồn, cho nên khi thấy một nam sinh khác từ hướng ánh đèn đến mời tôi nhảy, liền tốt bụng mà nhắc nhở hần: "Bạn học, tôi là... Hòa Mẫn của đội trật tự.!"

Lần này, vị nam sinh kia không hề có chút gì gọi là hoảng sợ, cũng không ba chân bốn cẳng mà chạy, anh ta còn rất dũng cảm, kiên trì yên lặng đứng đó nhìn tôi một hồi. Sau đó quay sang hỏi vị nam sinh đi bên cạnh: "Đám người Hòa Mẫn đều đến, vậy sư huynh cũng sẽ đến sao?"

Tôi nhìn thấy bạn học bên cạnh anh ta, có phần bị thương nhìn anh ta lắc đầu.

Anh ta nuốt nuốt vài ngụm nước miếng, nhìn tôi vẻ khiếp đảm, cuối cùng cũng không có dũng khí mời tôi khiêu vũ, quay người lại hướng bạn nữ ngồi cách tôi năm cái ghế mời cô ta vào sân nhảy.

Bản nhạc vừa dứt, mọi người lục đục quay trở lại chỗ ngồi.

Tôi thấy mặt Tiểu Nhụy mang đầy gió xuân quay trở lại, nhìn đến tôi ngồi trên ghế, thờ dài rồi vỗ vỗ vào vai tôi: "Hòa Mẫn à, mày cứ ngồi đây nghe nhạc thư giãn đi, mày làm trong đội trật tự dù sao cũng rất dũng mãnh nên có lẽ những nam sinh kia không dám mời mày khiêu vũ đâu"

Quế Lương cũng có vẻ rất đồng tình nhìn tôi.

Tôi cười hề hề, bình thân trả lời tụi nó: "Đừng lo, bản nhạc tiếp theo tao sẽ ra nhảy!"

Tôi dĩ nhiên suy nghĩ đặc biệt khác người, nếu bọn họ không dám mời tôi thì tôi đi mời bọn họ chẳng phải tốt hơn sao!

Tiểu Nhụy và Quế Lương trao đổi ánh mắt, không hện mà cùng vươn tay vỗ vỗ vai tôi, nhìn tôi với ánh mắt an ủi.

Bản nhạc tiếp theo được bật lên, ánh đèn mới được mở sáng khi này giờ cũng tắt đi chỉ để lại ánh đèn chập chờn không ngừng lóe sáng đủ mọi màu sắc.

Tiểu Nhụy và Quế Lương vui vẻ chạy ra sân nhảy.

Tôi dũng cảm đứng dậy, dùng ánh mắt rada của mình bắn tới các nam sinh đang ngồi chung quanh.

Nhìn hết bên trái một lượt, bọn họ thoáng chốc liền lộ ra vẻ mặt lo sợ, dường như còn nghe được có người thàn than một tiếng. Tôi còn chưa kịp ra tay, bọn nam sinh đang ngồi ở đó liền lập động nhảy khỏi ghế ngồi, lần lượt đi mời những bạn nhảy khác ra sân.

= =, tôi tiếp tục nhìn sang bên phải, đám người đó lại như lũ chim đang đậu nghe động, đồng loạt ủa vào trong sân nhảy, có người tìm không ra bạn nhảy cũng bắt đầu liều mạng quyết định tự nhảy một mình.

Tôi nhận ra điều này có chút đau lòng. Tôi có lẽ tìm không ra bạn nhảy rồi, nghĩ nghĩ hay là tôi cũng nên ra đó nhảy một mình a.!

Ngon đèn trong phòng càng thêm nồng lung, âm nhạc xập xình đã muốn làm tôi phát cuồng. Tôi nhìn đối diện, dưới ánh đèn chập chòn thấy có một gã nam sinh đang ngồi trong một góc khuất. Hắn dáng vẻ biếng nhác dựa cả người vào trên ghế, tựa như đang rất tập trung tinh thần mà quan sát tôi.

“Ai a, tỳ tỳ đến đây” tôi xoắn lên tay áo, hướng tên đó đi qua, cách hắn khoảng hai bước, mạnh mẽ đuổi tay mình ra :”Bạn học, nhảy một bản nha!”

“...” mọi người trong sân nhảy nhất thời đều hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía chúng tôi.

Tôi trong đầu vụng trộm nghĩ, mặc kệ hắn lại từ chối hay không, tôi nhất quyết cũng không quay lại chỗ ngồi mà sẽ một mình ra ngoài đó nhảy.

Tay tôi giờ ra ước chừng được 3 phút, trong góc khuất tôi không nhìn thấy rõ mặt hắn ta, cũng không biết biểu tình hiện giờ của hắn ra sao, lâu như vậy cũng không đứng lên chắc là không muốn nhảy rồi.

Tôi thu tay lại, quyết định vô sân mà tự nhảy, một mình tự thưởng thức nhạc vậy.

Bàn tay mới rút lại phân nửa, đột nhiên liền bị ai đó nắm lấy. Tôi nghe giọng nói rất dễ nghe của nam sinh kia vang lên, dường như còn có chút ý cười:”Đi thôi, bạn học, cùng nhau nhảy một bài.”

A, hắn thật đúng là dũng cảm nha.

Tôi mừng như điên, cơ thể chấn động lập tức kéo hắn đi ra. Đúng vào lúc này, ánh đèn tròn trên đỉnh đầu cũng vừa lúc rọi qua, ánh sáng trắng bệch rọi vào mặt của vị nam sinh dũng cảm này, tôi cùng mọi người đang có mặt ở đây đều chấn kinh nha. ...

“Tần sư huynh, Tần sư huynh thì ra cũng đến đây à!” Trong sân vang lên nhiều giọng nói rất mừng rỡ.

“Anh ta thật sự đến à!” nghe ra giọng điệu người này còn vui hơn được gặp Phật Di Lặc nha, dường như bọn họ thật hạnh phúc khi thấy hắn xuất hiện ở đây.

“Thật là tốt quá!”.... nhìn qua những khuôn mặt như bị táo bón của mọi người khi này thoáng cái thả lỏng rất nhiều.

Tôi xoay lại, nghiêm túc nhìn vị Tần Ngũ kia, nhìn thấy khoe miệng hắn đang giương lên mỉm cười. Tôi vỗ vỗ một chút vào cánh tay hắn, tán dương nói:”Phiền anh, Tần Ngũ!”

Hắn ta mỉm cười không nói. Âm nhạc vang lên, lòng hắn dường như cũng nhộn nhạo lên, nắm lấy cánh tay tôi, ôm chặt lấy thắt lưng, quay một cái bốn năm vòng liền trực tiếp đem tôi vào sân nhảy.

Tôi muốn ới... nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, nhìn đến khuôn mặt hoàn mỹ không chút sứt mẻ của Tần Ngũ, nhưng nhớ đến hành động rất vô sỉ vừa rồi lại làm cho tôi thật muốn nôn khan một trận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9

Tần Ngũ khiêu vũ quả thật điêu luyện, tôi chẳng khác gì khúc gỗ mục mà bám lấy hắn, hoàn toàn không cần phải nhảy nhót gì, để hắn ôm chặt, điên cuồng quay vòng.

Đội cho bản nhạc kia chấm dứt, hình ảnh trước mắt tôi không ngừng quay vòng vòng, chả nhìn rõ đâu là đầu cả.

“Thế nào, nhảy có vui không?” Hắn tiêu soái phát vài cọng tóc, ánh mắt sáng quắc muốn nhìn xuyên thấu tôi:”Bạn học Tiểu Mãn?”

Tôi che miệng, đoán chừng sắc mặt giờ cũng đã trắng bệch.

“Thích không, có muốn nhảy thêm một bản nữa không?” Bàn tay hắn không một chút rụt rè từ từ sờ lên mặt tôi. Tôi đoán hành động này của hắn làm đến thành thục rồi, nhìn các ngón tay thon dài theo sự điều khiển của hắn đang trượt từ mặt mình xuống, tuy động tác rất nhẹ nhàng như mây bay nước chảy lại trông rất dụ hoặc sống động. Nhưng tôi chỉ cảm thấy hắn thật ghê tởm, đáng kinh.

Hắn rõ ràng thấy tôi đang cố kìm nén xúc động mãnh liệt của người đội viên duy trì trật tự chân chính nhưng không có ý dừng lại. Lúc này tôi chỉ hận không thể lấy cây mà đập cho hắn một trận đi. Ánh mắt hắn nhìn tôi càng thêm dạt dào tình ý, tay không an phận tiếp tục đưa lại đây, tôi không nhịn được lập tức rất không nề mặt mạnh mẽ đẩy bàn tay hắn ra, cảm thấy thật rất buồn nôn.

Tôi che miệng, một đường chạy thẳng ra ngoài, ngồi cạnh góc tường nôn khan ra hết vài bãi nước bọt, mới đem cái cảm giác ghê tởm vừa rồi nén xuống.

Vừa đứng lên, bước đến cánh cửa đang đóng lại kia chợt nghe bên trong có tiếng vài vị nữ sinh đang bình luận chuyện xảy ra giữa tôi và Tần Ngũ.

“Tần sư huynh quả thật rất có bản lĩnh nha. Mày có thấy không, vừa rồi khi anh ta thắng thường từ chối cái con bé kia đã làm cho cô ta phải phát khóc đấy thôi!”

“Ai, a, để tôi phân tích cho bồ nghe cái loại nữ sinh này chính vì không ai thích mới gia nhập đội trật tự, thấy Tần sư huynh đẹp trai nên giờ trò hòng câu dẫn ấy mà!”

Oh no...sai! Tôi nhìn thấy Tần Ngũ, cái tên tàn hoa bại liễu ấy mới là không thềm nha.

Tôi dùng sức đá mạnh cánh cửa tiến vào, chợt nghe tiếng hai nữ sinh khi nãy đang dựa vào cửa rên lên. Hai người một trái một phải liền té chổng vó xuống đất, bộ dạng vừa chật vật vừa úy khuất vịn tường đứng lên.

Tôi giờ cũng không rảnh mà đứng đây trừng mắt nhìn bọn họ làm chi. Tôi xoắn tay áo lên liếc nhìn thấy Tần Ngũ đang đứng góc tường cười tùm tùm nói chuyện gì đó với một nữ sinh, tôi xoa xoa hai tay tiến đến gọi lớn: “Tần Ngũ”

“A?” Hần kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy là tôi, ánh mắt cười hơi nheo lại: “Tiểu Mãn a, phải về rồi sao? Có muốn anh đưa em về ký túc xá không?”

Tayhắn chụp lấy bả vai tôi, ra vẻ giống như một ông chủ đang trấn an thuộc hạ.

Tôi theo phản xạ vung tay lên, đẩy tay hắn ra, ngẩng đầu nói: “Đi, chúng ta tiếp tục khiêu vũ, hiện giờ tâm trạng của tôi rất tốt.”

Tần Ngũ trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt giống như nhìn người ngoài hành tinh. Lát sau hắn cười nói: “Tốt.. tốt.. tốt, vậy thì tiếp tục!”

Tôi lôi kéo tay hắn, dường như muốn nắm hắn liệng vào sàn nhảy. Nhảy được một hồi người tôi cũng đồ mồ hôi ướt nhẹp, cả người như hết khí lực, nhưng lại cố chấp không ngừng quay một lần mười mấy vòng, lại càng chưa từng nghỉ mệt, nhắm mắt một đường cùng hắn điên cuồng nhảy tiếp.

Tôi cảm giác được cả hai chúng tôi va vào rất nhiều người đứng quanh đó, Tần Ngũ không ngừng nhỏ giọng thì thầm bên tôi, tựa như muốn đem thân thể ngã cả lên người tôi.

Đáng tiếc tôi là kẻ nhanh nhạy nên phản ứng tránh được rất nhiều lần.

Từ nhỏ mẹ tôi thường nói, con bé Tiểu Mãn này nhìn người nho nhỏ vậy chứ rất linh hoạt, kỳ thật còn rất khỏe, nhiều khi lên con không chừng còn mạnh hơn trâu nữa đấy.

Hắc hắc!! Tôi đang án binh bất động, đột nhiên nắm lấy thắt lưng anh ta rồi quay mạnh một cái.

Cứ không ngừng lặp lại quay tới quay lui, đợi đến khi âm nhạc dừng hẳn, tôi mở mắt ra, oa một cái dường như cảm giác muốn đem tất cả thức ăn trong bụng mà ói cả ra, tôi một tay bịt miệng một bên nước mắt lưng tròng trừng trừng nhìn Tần Ngũ.

Sắc mặt hắn giờ cũng tái nhợt, đang dựa vào tường để đỡ lấy cơ thể. Hắn toàn thân hơi nhẹ run run một chút, xem ra yếu đến nỗi có thể té ngã bất cứ lúc nào.

Mọi người chung quanh đều đứng ngây ra đó, lùi cách bọn tôi khoảng hơn ba mươi thước, cẩn thận quan sát.

Tôi lau nước mắt, môi run run hỏi hắn: “Anh không phải thích nhảy sao? Anh dám cùng tôi nhảy một bản nữa không?”

Sắc mặt Tần Ngũ lập tức thay đổi, lui về sau vài bước quan sát tôi. Dường như chính hắn cũng cảm thấy có hơi mất mặt vì lời nói của tôi, nuốt xuống ngụm nước miếng, khuôn mặt giờ đã trắng bệch, đứng vịn vào tường có chút miễn cưỡng nhìn tôi trả lời: “Chúng ta nhảy nhanh hơn một chút đi?”

Tôi liền nổi giận: “Anh còn chê chậm à? Bản nhạc vừa rồi nhảy đến nỗi tôi muốn ói cả mặt xanh anh biết không? Anh là đang muốn trả thù tôi à? Tôi cho anh biết tôi không sợ, anh có ngon thì tới đây nào!”

Hắn nhất thời giống như bị mắc nghẹn, miệng hình chữ O, dở khóc dở cười nhìn tôi cả nửa buổi: “Hòa Mãn, em bị tôi ôm thắt lưng bế lên xoay vòng vòng là quá lời rồi, ở đây có biết bao nhiêu người muốn còn không được, em không cho đó là rất lãng mạn hay sao?”

“Đến đây, chúng ta tiếp tục lãng mạn!” tôi cho dù bất cứ giá nào cũng sẽ cho hắn biết tay. Tôi giờ đang điên tiết, nổi giận, hắn trả thù tôi rất lộ liễu thế này mà còn mở miệng nói là lãng mạn sao?

Tần Ngũ bị tôi dọa, hắn liếc nhìn trái phải một lượt, có chút khó xử, xấu hổ nhìn những nam sinh chung quanh bày ra nụ cười mê người, phất tay nói: “Yên tâm đi, các người cứ tiếp tục thoải mái vui chơi, tôi đưa em ấy trở về!”. Hắn quay sang từng bước từng bước đi về phía tôi, bắt lấy tay tôi, dường như đang thực hiện sứ mệnh cao cả đó là lôi tôi ra ngoài

Tôi trong đầu nghĩ muốn giãy dụa, nhưng cả người giờ không còn một chút khí lực nào cả. Giờ phút này đây tôi rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là lưỡng bại câu thương, thì ra sự thật lại thế lương đến vậy.

“Hòa Mãn, tôi đưa em về ký túc xá, chúng ta đừng đầu nữa được không? Tôi chưa bao giờ muốn khi dễ con gái cả!”. Hắn vừa đi vừa cất lên giọng nói thật ôn nhu có vẻ như đang muốn thương lượng với tôi một chút.

Mặt tôi càng khó coi, âm thầm theo sau hấn ta:”Bạn học Tần Ngũ, anh đừng có diễn trò, tôi đã nhìn thấy rất rõ bản chất của anh rồi!”

Hấn bị tôi nói nghẹn họng lần nữa, thân mình hơi chao đảo một chút, dường như không còn chút sức lực nào buông ta tôi ra, trên cao nhìn xuống hỏi:”Bạn học Hòa Mãn, theo em thì bản chất của tôi đến tột cùng là thế nào?”

Tuy mái tóc hấn có phần hỗn độn nhưng bên dưới vẫn lộ ra ánh mắt rất sắc bén.

Tôi nhìn xung quanh một lượt, lân cận khu vực này đều là phòng thí nghiệm. Giờ đã trễ thế này nên tất nhiên không còn mấy người qua lại nơi đây, lỡ như Tần Ngũ muốn cùng tôi đấu quyền lúc này, tôi làm sao có thể đánh lại hấn đây? Tôi suy nghĩ một hồi, trong lòng cũng bất giác run lên cảm cấp.

Vì thế khi tôi ngẩng đầu lên, vẻ mặt không sợ chết nhìn hấn cười lạnh, tiếng cười kia sắc bén đến nỗi tôi đây nghe còn dựng cả da gà nha.

Tần Ngũ bắt đầu quay đầu đi.

Tôi liếc mắt nhìn hấn ta một cái, trong nháy mắt tôi ngừng cười đột nhiên xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu nhìn anh ta giống như sự hấn đuổi theo bắt tôi.

Dưới ánh trăng, Tần Ngũ đứng trước cửa phòng thí nghiệm vẻ mặt cười khở, thấy tôi quay đầu nhìn hấn, hấn là không biết nên khóc hay cười hỏi tôi:”Hòa Mãn, em đừng chạy, tôi đã nói hết đầu a...”

Phốc... tôi chạy càng nhanh, tôi xem phim hình sự lừa đảo rất nhiều, hấn muốn gạt tôi quay trở lại để tiếp tục trả thù đây mà .

Tôi chạy đến cuối đường, gần đến phía sân lớn của trường học nghe thấy giọng nói mạnh mẽ hơi ngắt quãng, cũng có chút ảo não, hấn mắng tôi:”Tôi chỉ muốn giải thích một chút!” sau đó nghe một tiếng ầm, hấn bị vấp phải đá ngã xuống kéo theo thùng rác bên cạnh ngã theo, trong khoảnh khắc không một âm thanh.

Sau đó là một tiếng kêu thê thảm như đã thú bị thương! Tôi sợ tới mức giống như bị thôi miên, lập tức hòa lẫn vào đám sinh viên tan học trễ vừa mới tan ra, một đường đi thẳng tới trước. Trong lòng còn không ngừng mắng: trù hấn ta ban đêm thì bị đái dầm, ban ngày thì bị tiêu chảy đến chết đi !

...

Tôi sau khi tham gia hoạt động làm quen trở về vẫn còn bị bóng ma tâm lý đeo bám. Tôi đem chuyện Tần Ngũ miêu tả thật sinh động không sót thứ gì viết xuống thư, gửi cho Diệp Hường Lăng. Diệp sư huynh không chút ngần ngại còn rất cẩn thận phân tích cặn kẽ cho tôi, hơn nữa khẳng định suy đoán của tôi là đúng: Tần Ngũ tất nhiên muốn phản kích lại.

Bạn thân Hòa Mãn, nếu thật sự chuyện như lời em nói, thì vị sư huynh này nhất định là muốn trả thù em, cho nên anh nghĩ em hãy nghe lời anh mà cách anh ta xa một chút, nếu như anh đoán không lầm anh ta sẽ còn lên lút mà tới tìm em, cho nên bắt luận lúc nào đi ra ngoài em cũng nên kiếm một vài bạn học đi theo bên cạnh.

Tiểu Mãn, em nên bảo vệ bản thân cho tốt! Viên đạn bọc đường dù sao bản chất cũng mãi là viên đạn pháo.

Nghe lời nói của anh ta, tôi càng thêm khủng hoảng, sớm chiều ra về tôi đều lôi kéo Tiểu Phượng theo cùng. Tiểu Phượng gần đây dường như rất là ủ rũ, nhìn cái gì cũng không có chút hứng thú, cho nên ngay cả thư của Diệp Hường Lăng mà nó cũng không hứng thú.

Đương nhiên bản thân tôi thì thấy thật ra nó xem hay không cũng chả có ý nghĩa gì. Trước kia chúng tôi hay chia sẻ cảm nhận cho nhau mỗi khi đọc một cuốn sách hay. Khi nghe Diệp Hường Lăng nói nó đều kiếm mua cho bằng được rồi cầm cúi đọc. Nhưng hiện tại Diệp sư huynh hình như đã thay đổi, mỗi lần gửi thư cũng không hề nói đến những chuyện cao thâm này nữa.

Có nhiều khi tôi không kiềm chế được tò mò mà hỏi anh ở phần tái bút:”Xin hỏi anh có thật là bạn thân Diệp Hường Lăng sao, anh tại sao lại nói những chuyện tầm thường thế này?”.

Anh ta chắc có lẽ cũng không nghĩ ra cách nào khác hơn để chứng minh thân phận của mình, đơn giản có một lần anh cái gì cũng không hề vét, chỉ sao chép một bài pháp luật đại loại nào đó mà gửi cho tôi, tôi nhận được từ đó mới cảm thấy thật yên lòng.

Từ đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện phiếm, lại càng nói càng hợp gu hơn. Nhướ Tiểu Phượng không hề đọc thư tôi nữa, cho nên tôi ngày càng lớn mật hơn.

Cho nên mới nói, con người quả nhiên là một động vật thật ích kỷ chẳng sai. Tiểu Phượng vì muốn giúp bạn bè giải quyết nỗi cô đơn, lại rất tốt bụng đem vị sư huynh mà mình tôn trọng giới thiệu cho tôi, nhưng giờ tôi lại có lòng riêng, không muốn đem thư của anh chia xẻ với nó, chỉ âm thầm vui vẻ hưởng thụ một mình. Đôi khi nghĩ đến tôi thật cảm thấy có chút hổ thẹn.

“Hòa Mãn, hôm nay tao phải đi nhờ xe đến lớp phụ đạo tiếng Anh, không thể đi theo mày về được rồi.” Nhướ Tiểu Phượng có chút khó xử, nó liền đưa đồ trong tay của nó ra, đó cũng chính là nhánh cây sỏ (cây này các bạn google lên thì biết mình cũng chả thấy cây đó bao giờ) mà nó vừa mua.

Tôi nhìn nó mang theo vẻ mệt mỏi, nên chủ động giúp nó cầm về ký túc xá.:”Mày đi đi, cây sỏ này để tao đem về ký túc xá cho mày, nhớ đi sớm để còn kiếm được chỗ tốt nữa.”

Nó ra về thật cảm kích, nhìn tôi cười cười, sau đó cúi đầu nhanh chân chạy ra khỏi cửa.

Tôi cầm theo cây sỏ, nhân tiện tính quẹo vào đội trật tự mà trả lại chìa khóa. Cả một hành lang dài trước mặt hình như không có ai ngoài tôi cả.

Hành lang này nối liền với phòng giáo viên cũ, nay phòng đó tặng lại cho nghiên cứu sinh dùng, nhưng mà trong lúc này bọn họ cũng không đi học cho nên nhìn sơ qua toàn bộ phòng học đều trống rỗng.

Đi qua hành lang, tiến vào dãy phòng cũ của giáo viên, chỉ cần đi qua khỏi đoạn đường này thì sẽ nhìn thấy văn phòng của đội trật tự. Tôi khẽ ngâm nga một khúc nhạc, thong thả bước đi không chút để ý chung quanh, cứ lo đi tới phía trước.

Sấp ngang qua cửa phòng giáo viên, tôi đột nhiên bị tập kích.

Nói chính xác đó là một gã con trai cao hơn nhiều so với tôi, từ phía sau, hung hãn ôm chặt lấy tôi. Tôi cũng không nghĩ từ khi nào mình lại có loại bạn bè nhiệt tình như thế, nhìn hai cánh tay hắn đang ôm chặt tôi, dường như muốn đem tôi mà bóp chết. Tôi vừa đau vừa hoảng hốt, vì đang bị hắn ôm chặt lấy, đem cơ thể tôi nhấc bổng lên, tôi thấy hai chân mình giờ đang quơ quào trong không trung.

“Chào, Hòa Mãn, sao hôm nay chỉ có một mình à?” A, ai ya, giọng nói này tựa hồ còn rất quen thuộc nha.

Tôi uốn éo quay đầu, nhìn thấy Tần Ngũ khuôn mặt đang đắc ý tươi cười. Hắn ôm tôi chặt vào trong ngực nhẹ nhàng xoay người tôi lại nhưng vẫn như cũ gắt gao nắm chặt lấy hai bàn tay tôi, đôi mắt hàm chứa ý cười dừng lại trên mặt của tôi, giọng nói dịu dàng ôn nhu: “Hôm nay sao em lại có gan một mình đi qua đây?”

Tôi bị hắn dọa, trợn mắt há mồm nhìn hắn, nhớ tới những lời Diệp Hưởng Lăng cảnh báo trong lá thư trước đây: Tiểu Mãn, em nên ráng bảo vệ bản thân cho tốt!

Tôi trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, thương cảm tựa như những liệt sĩ cách mạng trong thời khắc chuẩn bị hy sinh!

“Không nói à?” Hắn cười cười nhìn tôi, đem cánh tay tôi kéo lại gần hơn: “Em không phải lúc nào trong đầu cũng là tràn ngập ý chí chiến đấu sao? Tiểu Mãn, sao không nói lời nào?”

Tôi lặng lẽ nắm chặt nhánh cây sỏ trên tay, nét mặt vẫn hết sức bình tĩnh, đầu lại không ngừng lặp lại: tôi phải bảo vệ bản thân cho thật tốt!

“Trông bộ dạng em trùng mắt thật là rất đáng yêu nha. Ai ôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thật giống búp bê nha!” Hắn buông một bên tay tôi ra, cười hi hi rồi lại không chút rụt rè chạm nhẹ lên má tôi. A, thật là trùng hợp, hắn lại từ từ buông nốt cánh tay kia của tôi ra, vừa vặn là tay tôi đang cầm nhánh cây sỏ nha.

Tôi bất động chờ hành động kế tiếp của hắn.

“Tiểu Mãn, bộ dạng em nhìn kỹ thật là đáng yêu!” Hắn đưa mặt mình tới gần, càng lúc càng gần, gần đến nỗi tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi môi hồng hồng của hắn đang theo chiều hướng tiến lại mình.

Tôi ngửa mặt nhìn lên, đúng rồi, quên phải nói tới ánh mắt hắn quả thật rất mê người, con ngươi đen tuyền bên trong lại tỏa ra những tia sáng nhộn nhạo như nước, nhưng tôi nhìn sao cũng không thấy có gì là tốt đẹp cả.

Tôi là một tiếng cả người liền nhảy dựng lên, ngẩng cổ cao lên, liền đập ngay vào mũi hắn, tay cầm cây sỏ kia cố đẩy cái cằm hắn ra xa.

Hắn đau đón hừ một tiếng, vội vàng buông lỏng tôi hơn.

Thừa dịp này, tôi liền xông ra khỏi hắn, cách ra xa một khoảng mà tôi cho là đã an toàn nhất định. Sau đó mới cố lấy hết dũng khí quay đầu nhìn hắn, rút cuộc không nhịn được chỉ vào phía ngực hắn mà cười thật to.

Tần Ngũ sư huynh lộ ra khuôn mặt cực ý âm lãnh, bị một cú khi này do đầu tôi đập vào nên mũi bắt đầu nhỏ máu, nhiều từng giọt xuống hành lang trước cửa phòng giáo vụ. Tôi ngáp nghe nhìn hắn thấy mặt hắn chuyển hết xanh sang trắng, chẳng khác gì cái bảng pha màu.

Đương nhiên màu đỏ trong đó là do máu mũi, còn màu xanh là do nhánh cây sỏ để lại.

“Hòa Mãn, em là cái đồ nhát gan!” Hắn nhíu mày nhìn tôi, cũng không lấy tay lau vết bẩn trên mặt: “Không dám một lần làm bạn với anh sao?” Hắn dùng giọng điệu rất ôn nhu hỏi tôi.

Thanh âm kia thật là rất dễ nghe, tôi có hơi sùng sốt một chút nhìn hắn. Lại thấy hắn tựa như đang có ý định tiến lại gần mình, làm tôi sợ tới mức cầm theo nhánh cây sỏ kia một đường mà chạy như điên tới văn phòng đội duy trì trật tự.

= =, tôi còn nhớ rất rõ Diệp bạn thân đã từng khuyên tôi: viên đạn bọc đường thì bản chất vẫn mãi là viên đạn pháo. Lời anh chỉ dẫn tôi mỗi một điều vẫn chưa hề quên, hơn nữa tôi càng không tin tôi và cái tên Tần Ngũ đó sao lại có thể làm bạn với nhau chứ!

Chương 10

Bắt đầu từ ngày xảy ra chuyện kia, tôi càng không dám đi đâu một mình, cho dù là đi trực tôi cũng không khách khí lôi người khác đi cùng, nhưng vẫn cảm thấy thật không yên tâm được hơn chút nào. Thường lấy đèn pin đảo dặt rọi khắp nơi chỉ sợ đột nhiên cái tên Tần Ngũ ấy đang nấp trong góc ngách nào đó bất ngờ nhảy ra trước mặt mình.

Tôi đem chuyện mình đối phó Tần Ngũ thế nào viết xuống, kể cho Diệp Hường Lãng nghe. Anh ta tựa hồ rất cao hứng, hồi âm cho tôi, anh nói: em làm như vậy rất đúng.

Nội dung lá thư lần này chỉ vồn vện là sáu chữ, nhưng phần tái bút cuối thư anh như không chút để ý hỏi thêm: Trình Lâm đề nghị cuối tuần này đi Từ Kim Sơn, em thấy thế nào, có ý kiến gì không?

Lại nói hiện nay Tiểu Phụng đang bận rộn hết tâm trí vào cho việc thi Anh văn cấp 4 của nó, đừng nói chi là viết thư, ngay cả thư của Trình Lâm gửi đến nó cũng đâu thèm nhìn đến, đem chúng toàn bộ khóa lại trong ngăn tủ.

Tôi thật sự lấy làm bội phục tinh thần học tập này của nó. Có một lần trong thư tôi tình cờ nhắc tới chuyện này với Diệp Hường Lãng: Bạn thân Hường Lãng, nếu em thi anh văn lên cấp bốn mà có thể chuyên tâm như Tiểu Phụng, em nghĩ mình chỉ cần thi một lần là đậu.

Ngày đó Diệp Hường Lãng hồi âm rất nhanh, trong thư rõ ràng không đồng ý với thái độ học tập điên cuồng này của Tiểu Phụng, thân nhiên nói: trao đổi thư và việc thi anh văn lên cấp bốn có liên quan sao, mâu thuẫn ư? Nói vậy chẳng lẽ chuyện ăn uống và nghỉ ngơi cũng là hai vấn đề đối nghịch à?

Tôi tự hỏi vấn đề này cần kể trong đầu mình một lần, sau đó rút ra kết luận: Đương nhiên chuyện đó thì làm sao mà mâu thuẫn được chứ.

Nhưng chính vì lá thư kia nên anh rõ ràng rất không vui. Hai ngày sau anh hồi âm lại cho tôi, nhưng nội dung trong đó lại kể về một cuốn sách nào đó, rất nhạt nhẽo, làm cho tôi cả ngày hôm đó đọc thư xong cũng buồn bực không ít.

Nhưng lần hồi âm đó anh cũng không quên nhắc đến chuyện đi Từ Kim Sơn. Tôi vội tranh thủ hỏi qua ý kiến Tiểu Phụng xem nó nghĩ thế nào, vì nghe nói cuối tuần nó còn phải tham gia học lớp phụ đạo gì gì đó.

“Nếu như cuối tuần mày phải tham gia lớp học phụ đạo vậy để tao viết thư từ chối dùm mày!” Tôi thận trọng hỏi nó.

Không ngờ lại để tôi nhìn thấy bộ dạng khổ sở trên mặt nó, hình như còn có chút rối rắm. Nó cúi đầu suy nghĩ một hồi giống như là đang làm ra một quyết định rất trọng đại, sau đó ngẩng đầu lên nụ cười có chút vắn vẹo nói: “Được, vậy chúng ta đi đi”

Nhìn Tiểu Phụng gần đây gầy đi rất nhiều làm tôi cũng hơi lo lắng mà buộc miệng: “Tiểu Phụng, mày hình như đã học quá sức đi? Mày xem mày giờ gầy chỉ còn da bọc xương a!”

Tiểu Phụng thờ dài một hơi, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn tôi. Nó như đang cố tình quan sát tôi thật kỹ a, một hồi sau mới nhòe miệng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Mày vẫn không hiểu, Tiểu Mãn! Aiz...”

“...” Không trách tôi được nha, lời nói của Tiểu Phụng đối với tôi mãi mãi vẫn là thâm sâu vô lường, tựa như mò kim đáy bể, cho dù tôi có nghĩ đến nát óc câu nói vừa rồi cũng chẳng biết ý nó muốn nói gì.

Nhớ lại trước đây khi Diệp Hường Lãng vô tình đề cập đến một quyển sách nào đó, tâm trạng Tiểu Phụng liền thập phần vui vẻ, vô luận thế nào cũng nhất quyết kiếm mua cho bằng được, còn xem đến si ngốc. Nhưng đây cũng là bản tính nó, cũng như chuyện nó tự ti, cho rằng hàm răng mình không được đều và đẹp, vô luận là có gặp chuyện vui đến cỡ nào cũng cười không để lộ răng cho người ta thấy.

Trước giờ đối với những chuyện phải động não suy nghĩ tôi nào thích bận tâm đi tìm hiểu, chuốc khổ làm gì cho mệt. Cho nên đối với bạn bè thân của mình, nếu đã không thể hiểu được trong lòng họ nghĩ gì thì tôi thà chọn cách đơn giản đó là tin tưởng.

Mà đối với Tiểu Phụng, tôi đương nhiên chính là chọn tin tưởng.

Khi hồi âm thư cho Diệp Hường Lãng, tôi viết: “Mọi người đều rất vui về đồng ý, hy vọng ai cũng sẽ có mặt đông đủ, cùng nhau leo núi, dã ngoại một phen”.

Thời gian qua mau thoáng đã sắp đến cuối tuần, cũng không thấy có bất kỳ những chuyện quá khích nào xảy ra coi như là một tuần này sống êm bẻ lặn. Từ khi tôi bị Tần Ngũ làm cho hoảng sợ về sau, khi đi trực tôi không còn hăng hái, xõng xáo như trước nữa, vì vậy những nam sinh vụn vặt yêu đương bị tôi cản quét trước kia giờ đối mục tiêu, đem oán hận chuyển đến kẻ lãnh khốc đương nhiệm là “Thầy phụ đạo”.

Chuyện là thế này, vì trong đội trật tự có một vài người tìm được mùa xuân của họ nên đã từ từ rút lui khỏi đội. Trong lúc tình thế khẩn cấp, đội viên trong đội vô cùng thiếu hụt nên vị thầy lãnh khốc kia liền phải trực tiếp nhận nhiệm vụ đó là đi trực.

Người này quả thật tuy có tuổi nhưng tay chân rất nhanh nhẹn nha, trong bóng tối dùng đèn không chút thương tình, lại cố tình rọi thẳng khi người ta đang yêu đương cuồng nhiệt, dĩ nhiên lửa giận của bọn họ sao mà妒 xuống đây.

Thầy giám thị khi đi trực thường cố tình châm chọc vào những nam sinh đẹp trai. Một đêm lúc ông đi trực, miệng còn lẩm nhẩm hát khúc: Đông Phương Hồng, nhưng không ngờ vô tình bắt cần trong lúc đó làm rớt chiếc nón, để lộ ra cái đầu bóng lưỡng nên từ đó về sau chỉ cần là thầy giám thị đến tuần tra, đám nam sinh đó liền cùng nhau cố tình hát lớn khúc nhạc Đông Phương Hồng kia ý đồ chế giễu.

Về sau tôi vì quá mệt mỏi, không còn thường xuyên tham gia đi trực nữa, tội bạn thấy thế mới không còn kiêng dè nữa, đem chuyện chế giễu này thẳng thắn kể cho tôi nghe.

Tôi nghe vậy, chỉ là khờ khạo cười hùa theo bọn họ, lại cũng không biết mình đang cười về cái gì. = =!!!

Cuối cùng cũng đến ngày chúng tôi hẹn gặp, mới sáng sớm đám bạn cùng phòng đặc biệt vui vẻ khác thường, chải đầu thoa nước hoa, nhón nháo cả lên. Chỉ có duy nhất Tiểu Phượng dường như một mình chuyên tâm, nó như đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình, rất tỉ mỉ đem mái tóc chải chuốt thật kỹ hết lần này đến lần khác, giống như đang làm nghi thức cực kỳ trang trọng. Tôi nhìn thấy nó hôm nay mặc một chiếc váy liền thân màu tím, nhìn không được tốt bụng lên tiếng nhắc nhở nó: "Tiểu Phượng, hôm nay chúng ta phải đi leo núi, mày mặc váy liền áo thế này..."

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, nhẹ giọng trả lời: "Đừng lo!"

"..."

Lần này tôi quyết định ăn mặc giản dị một chút, không nên quá màu mè. Trên người là bộ quần áo liền quần tối màu, bên trong mặc cái áo thun màu hồng nhạt mà tôi thích nhất, tóc tùy tiện buộc lại thành một búi nhỏ.

Ra đến cửa thì ai nấy vẻ mặt rạng ngời như mùa xuân phơi phới. Khi ngồi đợi xe buýt tôi vui vẻ phát hiện có rất nhiều người đi ngang nhìn thấy sắc đẹp chúng tôi mà không tự chủ phải quay đầu lại ngắm nghía.

"Tiểu Mân, mày nhìn tao hôm nay thế nào?" Nhưé Tiểu Phượng dường như trong lòng lo lắng không yên, dọc theo đường đi không ngừng lôi kéo hỏi tôi đủ thứ.

"Rất đẹp!" Tôi không chút keo kiệt mở miệng khích lệ nó.

Hôm nay nó thật sự rất xinh đẹp, mái tóc dài thả bay bay, quần áo trang nhã tuy rằng khuôn mặt vẫn còn có chút tiểu tuý nhưng là chính nhờ phần tiểu tuý này mà trông càng thêm nhu nhược, khá ái.

Tôi xem nó ngoài mặt nhìn rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng rõ ràng đang khẩn trương muốn chết, không ngừng liếm môi, chắc có lẽ nó đang nôn nóng nên liền mở miệng an ủi: "Hôm nay Trình Lâm nhìn thấy mày khẳng định sẽ khen mày rất đẹp cho xem."

Nghĩ lại bọn họ đối với cái gọi tình yêu quả thật còn rất mới mẻ, không biết gì cả. Nhưng tôi thì khác, qua kinh nghiệm đọc hết mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình, tôi đương nhiên làm sao mà không hiểu được cái gì gọi là tâm tình của cô gái đang yêu chứ.

Nhưé Tiểu Phượng nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn tôi phản bác: "Tao xinh đẹp hay không thì liên can gì đến Trình Lâm chứ?"

Tiểu Nhụy và Quế Lượng vốn đứng đằng kia nghe được giọng nó rống lớn liền quay đầu, lo lắng nhìn về phía chúng tôi.

Tôi liền giác ngộ ra.

Tôi hướng tội nó nháy mắt ý bảo không nên nhìn về phía Tiểu Phượng, càng nhìn chỉ sợ rằng nó sẽ xấu hổ a. Thấy chưa vừa nhắc tới người con trai mà nó thích nên ngay cả giọng nói cũng thay đổi khác thường a.

Tiểu Nhụy và Quế Lượng thấy tôi không ngừng chớp mắt, khuôn mặt giống như bị ai rút gân, khó hiểu nhưng cũng không nói thêm gì.

Sau cùng chúng tôi cũng đến tại chân núi để chờ đám con trai tới.

Mười phút sau, tôi thấy Trình Lâm đi đến trước. Từ xa nhìn thấy chúng tôi, hắn liền chạy nhanh tới, vẻ mặt ngượng ngùng hướng Tiểu Phượng vẫy tay: "Tiểu Phượng, thật xin lỗi đã đến trễ.!"

Nhưé Tiểu Phượng không biết phản ứng thế nào chỉ đành xấu hổ che miệng cười cười.

Ánh mắt lại vô tình hướng sau lưng hắn như đang tìm kiếm gì đó.

"Còn đám người Hướng Lăng bọn họ đâu?" Nó ngượng ngùng hỏi.

Trình Lâm thẳng lưng, cổ chà xát hai tay lại bối rối nói: "Hướng Lăng bọn họ đi mua đồ uống, sẽ tới ngay thôi. Anh được phân công đến đây để cùng bọn em hội họp. Lần trước làm cho mọi người đợi lâu nên lần này không thể lại lặp lại."

Tôi yên lặng nhìn hắn ta, thầm nghĩ: cho dù chính anh chạy tới trước thì sao chứ, haiz. ... Chẳng phải chúng tôi không phải đã đợi hết một hồi lâu rồi sao, cho nên trách không được Tiểu Phượng chắc vì vậy nên nó thường đối với hắn tỏ ra tức giận. Hắn thật sự là quá ngu ngốc mà.

Tiểu Phụng hơi nở nụ cười đậm nhạt, ánh mắt lướt qua người hắn, bắn về phía đầu đường. Đột nhiên con người nó lóe sáng dùng sức vỗ vỗ bả vai của tôi, còn vừa cười thật lớn tiếng vừa nói: "Tiểu Mẫn, mau chạy tới giúp Diệp Hưởng Lăng cầm phụ nước uống đi!"

Tôi nhìn Diệp Hưởng Lăng đi tới, bộ dạng nhàn nhã xuất hiện cuối đường, nhìn thấy quả thật anh ta một tay xách túi nhựa đang đựng gì đó, lập tức sống chết nhanh chân chạy qua bên đó.

Khi đến gần anh ta, trong đầu tôi đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu mình từng vụng trộm ý đồ yêu thương, mơ tưởng đến anh, da đầu run lên một trận, ngay lập tức dừng lại, cách anh ta vài bước rồi đưa tay vờn ra một phen cầm lấy túi nhựa trong tay anh.

"Diệp Hưởng Lăng, để em phụ một tay"

"Sao? Ừ" Anh nâng mắt nhìn đến tôi, sau đó đưa tay vào trong túi quần như ngẫm đồng ý với hành động này. Đi được hai bước, anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi thần nhiên nói: "Em đem nước phân phát cho mọi người đi!"

Tôi "ừ" một tiếng cầm theo túi nhựa hướng tay mỗi người nhét vào một bình.

"Hắc... Hưởng Lăng, em nghĩ hay số nước còn lại này đến đỉnh núi mới lấy đưa cho họ!" Đường Sâm tiến đến định cầm lấy chai nước, nhưng Diệp Hưởng Lăng thấy hành động hắn ta hình như có vẻ không vui, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi từ trong tay tôi giật lấy túi nhựa, đưa hai bình nước cho Đường Sâm.

Tôi ngo ngắc lấy tay giữ lại một bình: "Không được một người mà lấy tới hai bình, như vậy sẽ không đủ chia cho mọi người."

Diệp Hưởng Lăng phát hiện Đường Sâm đang nhếch miệng cười liền thờ ơ quét mắt liếc hắn một cái, quay sang tôi một lần nữa từ trong tay tôi giật lấy bình nước khoảng khi này thần nhiên giải thích: "Bình kia chính là cầm giữ cho Quế Lượng."

Hắn vừa nói xong cái tên đang quen Tiểu Nhụ lập tức bùng tỉnh, cũng bắt chước theo, giật lấy bình nước từ trong tay Tiểu Nhụ, sau đó hai người họ còn nhìn nhau mỉm cười thật tươi, nụ cười này muốn bao nhiêu buồn nôn thật có bấy nhiêu buồn nôn a.

Không ngờ hành động xem ra rất bình thường này lại có tính truyền bá rất rộng rãi, liền ngay cả Trình Lâm ngu như vậy mà cũng lĩnh ngộ. Tên gốc đó liền phấn khởi chạy đến muốn giật lấy bình nước từ trong tay Tiểu Phụng.

Tay hắn vừa vờn ra được một nửa, không ngờ Tiểu Phụng thoáng cái lách người bước qua hắn, đi thẳng đến trước mặt Hưởng Lăng. Khi chỉ còn cách anh hai bước nó liền dừng lại, hướng anh ngược ngùng nâng nâng chai nước đang cầm trong tay.

Diệp Hưởng Lăng thần nhiên nhìn nó liếc mắt một cái đột nhiên quay sang gọi tôi lại: "Hòa Mẫn, lại đây!"

"A?" Tôi gãi gãi đầu, ngoan ngoãn hướng anh ta đi tới. Một giây sau tôi nhìn thấy bàn tay anh vô cùng tự nhiên đem bình nước của mình thuận tay bỏ vào trong túi tôi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống túi quần của mình nhất thời cảm thấy lòng lâng lâng vui vẻ. Cái quần này lớn nhỏ trên dưới cũng có hơn mười cái túi, trừ một cái đã bị Diệp Hưởng Lăng chiếm dụng tôi cũng còn lại tới chín cái có thể dùng nha.

Thiết kế của quần này thật tốt mà! Tôi thuận tay đem bình nước của mình đang cầm nhét vào một cái túi khác.

Ôi chao rất có phong thái bộ đội tự tại nha!

"Rất ngẫu a!" Tôi nhếch miệng hướng Diệp Hưởng Lăng cười cười. Diệp Hưởng Lăng thấy tôi cười, anh như có chút không tự nhiên, con người đen bóng chợt lóe sáng lập tức đảo mắt né tránh nhìn sang chỗ khác.

Tôi thật vui vẻ đầu ngoe nguẩy, chợt thấy ánh mắt Tiểu Phụng đang khiếp đảm, trên tay vẫn còn đang cầm bình nước kia, lập tức chạy tới chỗ nó, một phen giật lấy bình nước từ trong tay nó nói: "Tiểu Phụng, để tao giúp mày cầm."

Tiếng nước sóng sánh nghe chẳng khác nào như những chiến sĩ trên người mang hành lý, rất có phong cách.

Tôi khoai ý mỉm cười, lôi kéo tay nó, hỏi: "Thấy có phong thái không, giống quân nhân không?"

Tiểu Phụng ghen đến đỏ mặt, nhìn tôi xong lại yên lặng dõi mắt nhìn Diệp Hưởng Lăng đang đứng từ xa, chân giậm mạnh một cái rồi quay đầu bỏ chạy đi trước.

Tôi cũng không để ý, vui vẻ quay đầu hướng tới đám người phía sau phát tay ra hiệu: "Hướng này, đi theo Nhuế cô cô, go go go"

Nhuế Tiểu Phụng đang chạy thoáng dừng lại, lưng cứng đờ, rồi đột nhiên che miệng cứ thế chạy như điên.

Tôi ngăn người quay đầu hỏi Diệp Hưởng Lăng: "Diệp Hưởng Lăng leo núi mà cũng phấn khởi dữ dội thế à, không phải là nên bảo trì thể lực cho tốt hay sao?"

Diệp Hưởng Lăng yên lặng, thông thả đi bên cạnh tôi, nghe vậy liền xoay lại nhìn tôi đánh giá. Tôi phát hiện khóe miệng hắn giống bị ai rút gân, cứng ngắt

lát sau mới cất giọng nói ôn nhu:”Hòa Mãn, suy nghĩ của em quả thật...rất chính xác!”

Tôi nhìn anh ta mỉm cười đến sung sướng:”Đề em đi gọi Tiểu Phụng bảo nó đừng chạy nhanh như vậy.!”

Tôi đem theo ba bình nước chạy đi, trên người không ngừng phát ra những tiếng “loạt soạt loạt soạt”. Vừa mới chạy được hai bước, Diệp Hường Lăng liền từ phía sau đuổi theo bắt lấy cổ tay tôi:”Bảo Trình Lâm đuổi theo cô ấy!”

A? Tôi nhìn anh ta chớp chớp đôi mắt.

Anh liền ngồi xổm xuống, thuận tay lấy ra ba bình nước rồi đem tất cả quãng vào túi nhựa trong tay:”Đề mấy cái này ở đây trước, chừng nào khát lại đây lấy.”

(>.<)...

Tôi không vui, một phen đoạt lại túi nhựa trong tay anh ta, lấy ra bình nước:”Diệp bạn thân, đừng làm khổ mình, quần em có nhiều túi như vậy sao không lợi dụng cho tốt chứ?”

A, tôi phát hiện khoe miệng anh ta có hơi cong lên.

Tuy anh chỉ nhẹ mỉm cười nhưng nụ cười kia lại giống nắng sớm ban mai, rất thanh thần, thật sự rất đẹp mắt.

Tôi ngo ngắc nhìn anh đang cười, trong tim có chút rung động, cho đến khi anh khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt khi này tôi mới hồi phục lại tinh thần. Nhớ lại thái độ mê muội vừa nãy, tôi nhất thời đầu óc bị chấn động, mạnh mẽ đẩy anh ra, giống như Nhuế Tiểu Phụng bùm mặt một đường chạy như điên lên trước.

Lát sau khi quay đầu lại, thấy Diệp Hường Lăng bạn thân giờ đã bị tôi đá văng một khoảng rất xa

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trên núi cỏ mọc trùng trùng tuy rằng mùa hè đã đi qua nhưng cảnh đẹp ngoại ô nơi đây vẫn không hề mất đi. Chóp mũi tôi không ngừng thoang thoảng mùi hương thơm của hoa cỏ, tầm mắt thỉnh thoảng phóng về xa xa, thường thức màu xanh um của lá cây, lòng thầm nghĩ leo núi vận động quả thật là môn thể thao làm người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu. Tôi nhìn sang Tiểu Phụng thấy nó đang cô hít sâu một hơi, trên mặt chậm rãi mỉm cười lấy lại tinh thần. Nó giống như là đang suy nghĩ làm ra một quyết định rất trọng đại nào đó, sau đó hướng tôi cười:”Hòa Mãn chúng ta giờ thi nhau xem ai sẽ chạy đến chỗ cọc kia trước!”

Nói xong, nó giống như đang chạy trốn không bằng lập tức phóng đi, ra vẻ như rất nghiêm túc đối với lần đánh cuộc này, tay cũng nắm chặt thành quyền không ngừng ra sức mà chạy.

Hai đứa chúng tôi đã là dẫn đầu so với mọi người, cho nên chỉ chạy thêm một đoạn ngắn liền đã cách rất xa bọn họ. Tôi mặc quần áo màu sậm, lại gọn gàng đương nhiên phong cách rất thích hợp để chạy đua hơn so với nó, không lâu sau tôi đã tiến tới chỗ cọc kia. Tiểu Phụng đang hí hục chạy phía sau, theo đà quán tính nên nhất thời không thắng lại kịp liền nhào vào ôm lấy cổ tôi. Nó lấy lại bình tĩnh nhìn tôi một lát, cười cười nhẹ giọng nói:”Hòa Mãn, chúng ta huề nhau vì tới đích cùng một lúc!”

Tôi liền chân thành lên tiếng nhắc nhở nó:”Mày thật ra chậm hơn tao mấy bước đó Tiểu Phụng.”

Nó dờ khóc dờ cười, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu tôi, vẻ mặt cười có chút mất mát, thờ dãi:”Hòa Mãn, mày sao không chịu nhường cho tao chứ, cho dù là chịu thiệt vu vơ để cả hai về cùng một lúc cũng không được à? Sao phải nói trắng toẹt ra như vậy chứ, một chút cũng không thông minh! Thật là sao không chịu hiểu ý người khác gì hết!”

“Mày cũng không có dặn trước!” Tôi đâu biết rằng nó lại thích nói chuyện vòng vo chứ, giờ lại còn có thói quen thích nói giỡn nên tôi cũng không có ý muốn nghĩ ngợi gì nhiều. Tôi nói xong liền xoay người lại, đứng chờ đám người phía sau đang từ từ tiến đến.

Quế Lượng và Đường Sâm nhẹ nắm tay nhau thong thả leo núi, cứ nhìn xem bọn họ giờ đây thật ngọt ngào thân mật biết mấy.

Tiểu Nhụy và bạn trai nó hình như còn hơi chút rụt rè, chỉ là đi cạnh nhau thì thầm tán gẫu.

Trình Lâm đi theo phía sau, có chút ưỡ ỏi, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, hình như còn có chút giận dữ nên dọc đường không ngừng lấy chân đá văng những viên đá nhỏ bên dưới.

Đi sau cùng chính là Diệp Hướng Lãng. Hấn về mặt hết sức lãnh đạm thờ ơ, đi một chút rồi ngo đầu ngo tây, tựa hồ đang rất thưởng thức cảnh đẹp ngoại ô nơi này.

Đôi khi hấn đưa mắt lại đây, nhằm lúc tôi và Tiểu Phụng vừa quay đầu, chạm phải ánh mắt hấn liền thấy hấn cau mày, lát sau mới chậm rãi dời mắt sang chỗ khác.

Tôi chạy theo sau Tiểu Phụng một hồi, đôi giày dưới chân đột nhiên lỏng dây, nên thuận thế ngồi xồm xuống buộc lại. Trong lúc đang uốn éo cái đầu vừa vặn lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Hướng Lãng.

Hấn thân nhiên nhìn tôi, con ngươi đen lại, mày hơi nhướn lên sau đó như có như không nhìn về Trình Lâm đang đi phía trước.

Tôi sững sốt, dùng cái đầu chậm chạp lễ mễ của mình suy nghĩ lập tức ngộ đạo.

Hấn phỏng chừng là muốn tôi đi chậm lại đây, cho Trình Lâm kia có cơ hội rượt theo kịp Tiểu Phụng. Cũng không biết tên Trình Lâm khù khờ này làm thế nào lại đắc tội với Tiểu Phụng khiến cho Tiểu Phụng từ khi bắt đầu leo núi đến giờ vẫn không thêm đề ý đến hấn ta. Cứ nhìn mà xem hấn cả buổi trời ừ rừ không ít, thật đáng thương mà.

Tôi nghĩ thế liền cứ ngồi lì chỗ đó, đợi cho đến khi Trình Lâm bọn họ đi tới đột nhiên "phốc" đứng dậy, vỗ vỗ vào vai hấn ta.

Trình Lâm sững sốt nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu ra hiệu bảo hấn ta theo sau.

Hấn ngo ngo ngắc ngắc, tựa như không hiểu ý tôi là muốn làm gì.

Tôi đúng là bị hấn chọc cho tức chết đây mà. Cái tên này thật là quá ư ngốc đi, tôi đẩy đẩy cánh tay hấn, vì đầu óc chậm lẹ của hấn mà tôi giờ cũng có chút giận: "Trình Lâm, anh sao không chạy lên đi cùng Tiểu Phụng!"

Hấn thái độ ngập ngừng, liếc sang nhìn Diệp Hướng Lãng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tôi thấy vậy liền nổi giận, đẩy hấn ta thêm một chút: "Trình Lâm, anh thật là đồ ngốc mà. Anh còn không mau đuổi theo nó nói chuyện một chút. Anh không biết con bé lúc ở ký túc xá vì muốn viết thư cho anh mà đọc không biết bao nhiêu quyển sách mới viết được bấy nhiêu đó chữ à "

Trình Lâm ngây ngẩn cả người, cặp mắt trừng to rồi lấy tay nghi ngờ chia chia vào chóp mũi chính mình.

Tôi còn thật khăng định hướng hấn ta gạt đầu thật mạnh: "Chính là vì anh, anh thật là ngốc mà. Anh nếu như có một nửa thông minh của tôi thì tốt biết mấy, phỏng chừng Tiểu Phụng sẽ không tức giận thế này!"

Diệp Hướng Lãng lấy tay mân mê môi mình, nhẹ ho khan một chút, sau đó yên lặng đưa mắt ngược nhìn phong cảnh núi non xa xa.

Trình Lâm tựa hồ bị tôi nói đến nổi rung động, ngây ngốc đứng đó chốc lát, đột nhiên về mặt kích động nhìn tôi cười hắc hắc hai tiếng, liền hướng Nhuệ Tiểu Phụng chạy như điên đuổi theo.

= =, tên này thật sự trong đầu có hấn có hơi choáng váng mà.

Tôi nhìn theo bóng hấn chạy đi mà nhẹ thở dài một hơi. Khi quay đầu lại, ngo sang Diệp Hướng Lãng, tôi có vẻ bất đắc dĩ nhún vai: "Anh ta thật là quá ngốc, đầu óc hình như còn có hơi choáng váng nữa, haiz..."

Diệp Hướng Lãng cuối cùng không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, phá lên cười ra tiếng: "Ừ...ừ..., em nói đúng. Hoà Mãn, em đúng là người thông minh nhất!"

Ai uy, bạn thân cư nhiên còn khích lệ tôi à!

Tôi vô vờ cảm động nhìn hấn: "Diệp bạn thân, em chính là thưởng thức tác phong của cảnh sát nói được làm được của các anh."

"..." Hấn ta không nói gì chỉ là đưa mắt nhìn xem tôi, rồi lại ho khan một trận. Đột nhiên một cánh tay vươn đến túi quần của tôi, Diệp bạn thân lấy ra chai nước, mở nắp thông thả tu lấy một ngụm.

Đến khi tôi bảo hấn ta đưa lại chai nước để tôi nhét lại vào túi quần, thì đột nhiên hấn dùng con ngươi đen bóng trừng tôi một cái. Sau đó không nói không rằng sải nhanh vài bước, đem tôi đá lại phía sau.

Thiếu hấn một bình nước khoáng tuy rằng cả người thoải mái một chút nhưng khi tôi bước đi, không còn nghe thấy âm thanh loảng xoảng kia, không giống khi nãy, trong lòng cảm giác thật trống trải mất mát.

Tâm tình của tôi đang tốt đẹp nhất thời bị Diệp Hướng Lãng phá hủy một nửa.

Mọi người hướng tới đỉnh núi phía trước, ai nấy đầu đã đổ đầy mồ hôi. Tiểu Phụng vốn là người chạy trước nhất lúc này bỗng nhiên xoay người lại,

chạy ngược tới gần chỗ tôi.

“Tiểu Mãn, Tiểu Mãn...” Nó túm váy, ra về rất thận trọng chạy tới đây.

“Sao?” Tôi nhìn sang Diệp Hường Lăng bên cạnh, hần ta dường như hiểu ý cố đi nhanh một chút lên phía trước, cách hai chúng tôi một khoảng.

Tiểu Phượng nhìn hần một cái, có chút khó xử, sau đó lập tức quay sang tôi, hạ giọng nói: “Tiểu Mãn, tao muốn đi toilet!”

(^0^)...Bây giờ trên núi làm gì mà có toilet chứ? Tôi khó xử nhìn chung quanh đánh giá một lượt, uốn éo cái đầu nhỏ của mình nhìn đến phía sau Diệp Hường Lăng. Tôi vội theo, hét to gọi anh ta: “Diệp Hường Lăng, Tiểu Phượng nói nó muốn đi toilet, anh có biết gần đây có cái toilet nào không?” (thiệt là bó tay...=!!!)

Diệp Hường Lăng vừa quay đầu lại, mặt của Tiểu Phượng đã lập tức ửng đỏ. Nó hung hăng, vụng trộm nheo tôi một cái đầu đĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hòa Mãn, mày thật không có tế nhị chút nào cả!”

Tôi kỳ quái nhìn nó, lại quay sang hỏi Diệp Hường Lăng: “Có hay không? Em giống như cũng muốn đi.”

Diệp Hường Lăng yên lặng nhìn tôi, sau đó mặt không biến sắc vươn tay chỉ vào khoảng giữa sườn núi, nói với tôi: “Nơi đó có một cái! Nhưng hình như còn cách nơi đây một khoảng khá xa”

Tôi liền dắt tay Tiểu Phượng, hồn hèn mà chạy như điên về phía đó.

Nhìn xem khuôn mặt Tiểu Phượng mà coi, giờ đã ngẹn đỏ như cái gan heo, nhất định là nó phi thường khó chịu. Cảm giác mắc ngẹn này tôi làm sao mà không hiểu được chứ, cho nên tôi càng phải nhanh một chút dẫn nó đến đó mới được.

Tôi mới chạy được hai bước, nhớ tới cái gì đó lại quay đầu nhìn Diệp Hường Lăng nói: “Mọi người cứ tiếp tục đi trước, chúng ta sẽ gặp lại chỗ kia!” Tôi chỉ chỉ về phía sườn núi, nơi có một cái cây rất lớn sừng sững, dù đứng từ xa có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Diệp Hường Lăng không nói, nhìn tôi gật đầu.

Tiểu Phượng bị tôi lôi kéo, hai gò má nó càng đỏ, lan tận đến cả mang tai, biểu tình trên mặt càng thêm dữ tợn. Nó còn tròn mắt nhìn tôi chằm chằm, tôi không thêm đề ý một bên lôi kéo tay nó, một bên vừa chạy vừa an ủi: “Tiểu Phượng, phía trước một chút là tới nơi rồi mày đừng có lo! Mày nhớ...ràng kẹp cho chặt một chút!” Câu cuối cùng tôi dùng hết sức mà rống lên, tôi đây thật lòng đang muốn giúp nó tăng thêm lòng kiên trì.

Tôi xem nó giờ thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, trông mắt cũng bắt đầu hơi ươn ướt.

Kết quả nó đi toilet tận 3 phút, còn tôi đi toilet đến 10 phút. Đợi đến khi tôi đi ra nhìn thấy vẻ mặt nó đầy lo lắng: “Hòa Mãn, sao mày chậm chạp vậy chứ? Mày xem Hường Lăng bọn họ giờ đã sắp đến sườn núi rồi kia!”

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy, quả thật nó nói không sai. Không phải đã nói là đợi dưới cây đại thụ kia sao. Haiz...

Nó thấy vậy giận dữ giậm chân: “Mày sao không bảo bọn họ chờ mình chứ. Chúng ta vừa phải chạy lên đó, còn phải cố đuổi theo bắt kịp họ thật là mệt chết đi.”

Tôi xoay mặt nhìn khắp nơi, kêu lên một tiếng: “Đừng lo, Tiểu Phượng, tao với mày đi đường tắt.”

Theo kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu địa hình đối với non sông tổ quốc, tôi cảm thấy ở chỗ kia chắc chắn có một con đường tắt nhỏ, nếu theo hướng đó thì không lâu sẽ trực tiếp đến được chỗ cây đại thụ giữa sườn núi kia, đồng thời sẽ thu ngắn được khoảng cách một chút, có thể nói được gần hơn phân nửa.

Tiểu Phượng nhìn đến con đường dốc mà tôi vừa chỉ, “chóang”, cả người nó liền cứng ngắc như tượng đá: “Tiểu Mãn, mày nhìn tao coi có thể đi lên đó được sao?”

Tôi quay đầu nhìn nó, dùng sức nắm chặt tay cổ vừ: “Mày còn khỏe mạnh thế này, chắc chắn được mà, không sao đâu!”

Nó lại bày ra bộ mặt giống như sắp phát khóc.

Tôi ngay cả chuyện bẻ một nhánh cây cũng làm, sau đó còn đưa tới tận tay nó: “Cầm lấy cái này, ráng một chút, chúng ta sẽ mau lên đó thôi!”

Nó đơ mắt nhìn nhánh cây, rồi ngẩng đầu nhìn đến đám người đang tiến gần đến giữa sườn núi, đột nhiên khí thế hăng hái dạt dào, thẳng một đường xông tới.

Tôi đi theo sau nó không ngừng thở hồn hèn.

Cũng may nó thể lực không dư giả được bao nhiêu, chạy được một đoạn nhỏ đã thấy nó ngừng lại. Tôi chạy ngang qua nhìn thấy cái nhánh cây lớn tôi đưa cho nó khi nãy giờ gãy chỉ còn lại một khúc ngắn ngủn.

Tôi giật lấy nhánh cây, lôi kéo tay nó, cẩn thận tránh không làm cho nó bị đau: “Tiểu Phượng, để tao đỡ mày đi lên đó!”

Tiểu Phụng nhìn tôi một lát rồi gật đầu.

Mấy ngày hôm trước trời đổ mưa lớn, nơi này bị lá cây bên trên che phủ, vì ánh mặt trời không thể chiếu lọt vào nên ẩm ướt nơi này càng có cơ hội mà phát huy. Mỗi bước dưới chân đã trơn lại càng thêm trơn trượt, đi rất khó khăn.

Tôi suy nghĩ rồi nhìn đến chiếc váy của Tiểu Phụng đang mặc trên người cộng thêm đôi giày dưới chân của nó, trong lòng có chút do dự nói: “Tiểu Phụng chúng ta hay thôi đừng theo con đường này mà lên đó!”

Tiểu Phụng khề cán môi, nhìn tôi rất thẳng thắn lắc đầu: “Nhanh chút sẽ lên đó thôi! Bọn họ sẽ không có đứng đó mà chờ chúng ta đâu, trước 4 giờ là họ phải quay về, chúng ta thật sự không còn bao nhiêu thời gian nữa để hội họp đâu”

Nó kiên quyết phản đối, giờ khắc này tôi thật sự cảm thán nó thì ra là người vô cùng kiên cường.

Đối với sự kiên cường hay nói đúng hơn là cứng cổ của nó, tôi không thể dùng ngôn ngữ mà đi cổ vũ, chỉ đơn giản yên lặng đứng sau lưng âm thầm yểm trợ cho nó, nếu gặp chuyện bất ngờ xảy ra tôi sẽ nắm chặt thắt lưng nó để không phải bị ngã.

Có nhiều lần nó cố đi nhanh bị trượt lên trượt xuống, tôi theo sau không ngừng bị nó đập lên chân, đau đến nước mắt muốn rớt ra nhưng lại sợ nó xấu hổ, nên cắn răng chịu đựng, nhẫn nhịn theo sau lưng nó.

Dù đã đi được hơn một nửa, nhưng mặt đường không tốt hơn chút nào, càng lúc càng lầy lội, khó đi. Cây cối chung quanh nơi này đều rất ít, chỉ có bụi cây nhỏ, là có thể bám vào.

Tiểu Phụng cứ trượt rồi lại trượt, chỉ còn thiếu điều sắp phải lăn xuống dưới, cũng nhờ tôi từ phía sau cắn răng chịu đựng mới chặn lại được. Một tiếng thét vang lên, ngay cả khủy chân cũng quỵ xuống, nhưng nó vẫn ráng tiếp tục đi lên phía trên.

Tôi đi theo sau từng bước cố dùng sức đè mạnh chân sâu xuống đồng bùn nhão, giữ cho mình đứng thật vững, phòng hờ lúc nó lăn xuống để còn bắt kịp.

Sức lực của Tiểu Phụng càng lúc càng yếu dần, đến nỗi chân tay cũng bắt đầu run rẩy giống như lão bà, trên đó còn dính đầy bùn.

“Tiểu Phụng, nhanh lên, ráng kiên trì thêm chút nữa!” Tôi ở phía sau cố gắng cổ vũ.

Nó quay cái đầu đầy mồ hôi, cảm kích nhìn tôi cười cười.

Rốt cục sau cơn mưa trời lại sáng, hai chúng tôi cuối cùng cũng đã nhìn thấy Trình Lâm đang đứng cách một khoảng rất gần trước mặt. Tiểu Phụng nhất thời kích động, quơ quào cánh tay tóm lấy cổ chân của Trình Lâm.

Bàn tay Tiểu Phụng vốn đã dính bùn nên rất lạnh, Trình Lâm không phòng bị thoáng chốc giật mình hoảng sợ. Hắn theo phản xạ có điều kiện lấy chân đá một phát, đẩy cánh tay nó ra, tôi đi theo phía sau Tiểu Phụng nhìn thấy sợ tới mức chỉ biết thét thật to.

Mất nhìn thấy nó đang từ từ trượt xuống, nghĩ cũng không kịp nghĩ, nhảy phốc qua ôm lấy nó, rồi cả hai đứa cứ thế mà lăn xuống dưới.

Đầu óc tôi giờ đây bắt đầu choáng váng, từ xa nhìn lại chỉ bắt gặp đôi mắt vô cùng hoảng hốt. Tôi lần đầu tiên mơ hồ nghe được tiếng thét thất thanh, có vẻ như rất khẩn trương của Diệp Hường Lăng: “Hòa Mãn, mau giữ chặt lấy cái cây bên trái mau lên.”

OMG... tôi trợn mắt, cả người choáng váng đến đầu hoa mắt ong, nhưng cũng thận trọng suy nghĩ lại, không thể được nha, tay trái tôi giờ còn đang ôm Tiểu Phụng cơ mà.

“Ngốc... Mãn!! Bắt lấy nhánh cây đó mau lên!”

Hắn ta tựa hồ chỉ tiếc không thể nhảy xuống ngay, khuôn mặt vô cùng hỗn loạn.

Tôi cái gì cũng không nghĩ nữa, cứ thế một đường lăn xuống. Đến khi cảm giác cơ thể chạm đất dừng lại, tôi thế này mới mông mông lung lung phát hiện Diệp Hường Lăng cũng hướng chỗ chúng tôi nhảy theo, hắn giờ cũng sắp lăn tới đây đi.

Tôi theo bản năng thét chói tai, hướng hắn rít gào: “Lăn qua bên kia đi, coi chừng, đừng có mà đè lên em!”

Rõ ràng câu này, tôi rốt cục mới thỏa mãn, cảm thấy mình không thể nào chống đỡ được nữa, cảnh vật trước mắt cũng dần tối lại, thì ra tôi đã lâm vào trạng thái hôn mê hoàn toàn.

= =, lần thứ hai hẹn hò chúng tôi trực tiếp lấy đầu rơi máu chảy mà hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tôi đã hôn mê được một lúc, bộ dạng thật nhếch nhác, từng cơn gió ôn nhu nhẹ thổi đến cho tôi cảm giác như một bàn tay nhẹ nhàng đang không ngừng chạm nhẹ lên trên hai má, hơi thở ấm áp không ngừng phả vào mặt tôi. Theo giác quan tôi cảm nhận có người ngồi rất gần, đang nhìn chăm chăm đánh giá tôi. Tôi hơi bất an giật mình xoay người, có chút không được tự nhiên, đối phương dường như cũng cảm nhận được sự bất an trong lòng tôi, thái độ càng thêm ôn nhu, vươn tay đến ôm tôi sát vào lòng sau đó còn nhẹ vỗ về.

Cảm nhận được sự an toàn và rất ấm áp từ từ bao phủ, tôi thoáng lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ chắc vì mình đang nằm ngủ trong tư thế không được thoải mái đây mà.

Một lúc sau, tôi cảm giác được cơ thể mình như đang chạm đến một khối nước biển mát lạnh rất lớn, rộng rãi và cũng thật ấm áp. Chạm được đến nó, lòng tôi bắt đầu thấy lâng lâng, trong ngực tim đập phập phồng, thích thú như đang được bao bọc trong một chiếc nôi, cứ thế được người đang đưa đẩy nhẹ.

Tôi càng ngủ càng sâu, nhưng cũng cảm giác được hình như có ai đó đang dùng một chiếc khăn lạnh đặt trên trán mình.

Cuối cùng tôi cũng chậm rãi khôi phục lại tỉnh táo, chờ cho đến khi một lần nữa tôi mở to đôi mắt ra nhìn, phát hiện mình đang nằm trên bờ lưng ấm áp của Diệp Hường Lăng, trên đường đi xuống núi, giống như cũng đã sắp đến gần chân núi. Tôi thậm chí còn nhìn thấy được con đường quốc lộ cách đó không xa giờ đang tấp nập xe cộ qua lại. Bên kia Tiểu Phượng đang khóc thút thít, thỉnh thoảng lấy khăn ướt chậm chậm cái trán cho tôi.

Thấy tôi mở mắt, nó hoảng sợ tới mức cả người cũng run run, hét lên một tiếng, nước mắt cũng thôi không chảy nữa.

Diệp Hường Lăng lập tức dừng lại bước chân, nhẹ nhàng buông tôi xuống, xoay người lại, đỡ lấy bả vai tôi rồi sau đó cẩn thận quan sát thần sắc của tôi một lượt, cuối cùng đỡ lấy lưng tôi nói: "Hòa Mẫn, em cứ động chân mình một chút thử, nhìn xem có chỗ nào bị thương không!"

Tôi động dậy cái chân, nhảy lò cò vài bước, thậm chí còn ca theo vài đoạn quảng cáo trong radio, cảm giác không có gì là không ổn vì thế ngẩng đầu vỗ ngực nói: "Không sao, em tốt lắm!"

Diệp Hường Lăng nhẹ thở phào một hơi, vươn tay ra nhìn đồng hồ, tôi thoáng thấy trên lưng tay hắn ta có vết máu đã khô màu đỏ thẫm, còn dính vào một chút bùn. Tiểu Phượng vừa nhìn thấy nước mắt nhịn không được cứ thế mà trào ra, một lần nữa đưa tay bịt miệng nghẹn ngào khóc rống: "Hường Lăng, tay anh..."

Diệp Hường Lăng lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Phượng, vươn tay mình ra tùy ý nhìn nhìn một chút chỗ vết thương, nhưng khi hắn lên tiếng trả lời lần nữa thì ánh mắt lại hướng nhìn tôi bảo: "Không có sao, chỉ là một vết xước nhỏ mà thôi!"

Tôi gỡ gỡ đầu rồi bước qua, cầm lấy tay hắn tỉnh tể quan sát. Quả nhiên chỉ là một vết xước nhỏ, tuy rằng có chảy một chút máu nhưng cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Phượng an ủi: "Đừng vậy chỉ là một vết xước nhỏ, Tiểu Phượng mày đừng có lo quá như vậy, ba bốn ngày sau là lành lại thôi!"

Diệp Hường Lăng nghe tôi nói như vậy thì trừng mắt nhìn tôi, sau đó mạnh mẽ rút tay trở về.

"Đi thôi, đến bệnh viện kiểm tra một chút!" hắn nói xong duỗi bàn tay mình tới, nắm lấy cổ tay tôi. Tôi nhanh chóng giãy tay mình ra, nhảy tới sau lưng Tiểu Phượng, hướng hắn lên tiếng phân bác: "Không đi, các anh mau về trước đi, công ký túc xá e rằng cũng sắp đóng rồi."

Trình Lâm không nói gì, chỉ khur khur đứng cạnh Tiểu Phượng mà mắt hờn.

Bên này, Diệp Hường Lăng lại hơi nhíu mày, chẳng chút để ý nói: "Ừ, thời gian cũng đã trễ, để bọn Đường Sâm đưa mấy người khác về trước đi, tôi cùng Trình Lâm sẽ đưa em cùng Tiểu Phượng đến bệnh viện kiểm tra một chút!"

Tôi nhìn nhìn Tiểu Phượng, nó lại nhìn tôi, hai chúng tôi trong lòng đột nhiên giống như có thần giao cách cảm, ngay lập tức đồng loạt cự tuyệt: "Không cần!"

Tiểu Phượng muốn nói gì đó nhưng thấy Diệp Hường Lăng lạnh lùng liếc mắt nhìn nó thì ngay lập tức nước mắt lưng tròng, thức thời ngậm miệng lại.

Tôi cũng muốn nói thêm, nhưng khi nhìn đến ánh mắt càng ngày càng lạnh như băng của hắn đang bắn về phía mình lại nghĩ bản thân không thể như Tiểu Phượng mà bày ra bộ dạng nước mắt lưng tròng được. Tôi bất chước theo thói quen lạnh lùng của hắn, cũng hướng hắn mà nhìn chăm chăm lại, đã vậy còn không biết sợ chết là gì cố lấy hết dũng khí dùng thái độ ra lệnh phân phó hắn ta: "Hai bọn em có thể tự mình đến bệnh viện để kiểm tra, các anh cứ yên tâm mà về trước đi!"

Tôi cảm thấy khí thế giận dữ này của tôi thật sự rất mạnh mẽ, đáng tiếc người mà tôi phải đối phó không ai khác mà chính là Diệp Hường Lăng. Hắn trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi liền lập tức ừ ừ = =!!!. Tôi phải thừa nhận cái tên tiểu tử này khí thế so với tôi qua thật là mạnh mẽ gấp bội.

Hắn ta hoàn toàn không hề để ý đến sự phân phó của tôi, tựa hồ như ánh mắt lạnh lùng khi này còn chưa đủ để biểu đạt rõ sự phẫn nộ trong lòng hắn.

Cho nên hắn một lần nữa quay đầu hướng về phía tôi “hừ” lạnh thêm một tiếng nữa.

Tôi nghe được hàn khí lạnh lẽo phát ra từ một tiếng “Hừ” đó, cả người lại càng thêm co rút ử rử, đầu càng cúi thấp rút về phía sau Tiểu Phượng, đang tính toán có nên chuyển sang thái độ ôn nhu mà khuyên bọn họ nên đường ai nấy về hay không.

“Hòa Mẫn, em trốn cái gì?” Hắn cố chấp, ương ngạnh duỗi tay, kéo tôi từ sau lưng Tiểu Phượng đi ra. Tôi bị hắn ta đỡ lấy một bên đi tới phía trước, sau đó dừng lại trước một chiếc xe taxi đang đậu ở chân núi.

“Lên xe!” Hắn hung hãn ra lệnh cho tôi.

Đến trước cửa xe, hắn giống như còn đang mang theo một cỗ tức giận thật lớn, cửa vừa mở hắn liền nắm lấy thắt lưng của tôi, đem tôi nhét vào trong xe. Sau đó không chút khách khí cũng theo tôi ngồi vào trong, đem tôi dựa vào lưng ghế.

Tuy rằng hắn không mở miệng mắng tôi, nhưng tôi vẫn ngầm cảm nhận được sự tức giận ngùn ngụt đang tỏa ra từ người hắn. Tôi lui rồi lại lui, cố tình cách xa hắn một chút.

Nhuế Tiểu Phượng có hơi do dự, nhưng cũng không dám theo hai chúng tôi ngồi vào băng sau, mà lẳng lặng tiến lên phía trước ngồi cạnh tài xế, trong mắt vẫn còn ẩn nhẫn nước mắt.

Trình Lâm đang định bước vào theo, không ngờ bị Diệp Hường Lăng không chút thương tình đẩy nhẹ hắn ra khỏi :” Cậu trở về ký túc xá đi, giờ này mà chạy về thì vẫn còn kịp về trước 4 giờ!”

Xe chạy đi, tôi nhìn lại thấy Trình Lâm hầy còn ngốc nghếch, sững sờ đứng yên một chỗ đó :”Diệp Hường Lăng, sao anh ta không đón xe về?”

Ánh mắt Diệp Hường Lăng tà mị lướt qua người tôi, rồi trở nên lạnh lùng, vron tay đem cái đầu đang lay hoay không ngừng nhìn qua cửa kính xe của tôi, kéo trở về:”Ngồi yên, không cần cứ lay hoay vòng vòng như thế! Còn chưa biết có bị chấn động trong não hay không đây....”

Từ khi lên xe đến giờ hắn tự hồ vẫn rất lo lắng, nên sau đó không tiếp tục mở miệng nói gì thêm nữa.

Xe chạy thật chậm, đã vậy còn phải dừng lại rất nhiều lần vì đèn đỏ.

Trong lòng tôi giờ nóng như lửa đốt, không ngừng nhìn đến đồng hồ, lại nhìn sang Diệp Hường Lăng. Hắn đang ngồi thật vững vàng, trên mặt không chút biểu tình, ánh mắt dăm dăm nhìn thẳng con đường trước mắt. Trong lúc tôi đang thấp thòm, vụn trộm liếc nhìn hắn ta, không ngờ hắn đột nhiên xoay đầu, cau mày nhìn tôi:”Hòa Mẫn, em hãy ráng ngồi yên cho tôi! Đừng có quay qua quay lại mãi thế!”

Tiểu Phượng đang ngồi ghế trước cũng quay lại, ánh mắt ai oán nhìn tôi, dường như muốn cầu xin tôi: Hòa Mẫn, mày an phận chút đi.

Tôi bị hai kẻ đang một bụng đầy hỏa khí áp chế, rốt cục cũng an phận ngồi yên.

...

Không biết có phải chúng tôi đi không coi ngày hay không? Hôm nay trong bệnh viện người đông đến rối tinh rối mù, đứng xếp hàng kéo dài ra tận khỏi đại sảnh.

Tôi và Tiểu Phượng càng thêm sốt ruột, còn Diệp Hường Lăng biểu tình chỉ là.... lạnh nhạt.

Bộ dạng giống như người phải về trước 4 giờ không phải anh ta, mà là hai chúng tôi.

“Em nhớ hình như Sài Cầm đang làm y tá ở đây.” Tiểu Phượng có vẻ như đang hạ quyết tâm rất lớn, lắc lắc ngón tay, đột nhiên hướng Diệp Hường Lăng mở miệng.

Diệp Hường Lăng cau mày, như nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn Nhuế Tiểu Phượng, hỏi nó:”Sài Cầm? Là ai?”

Nhuế Tiểu Phượng khoe miệng cong lên, giống như trong lòng đang rất kích động, hơn nữa ngày nó mới nhỏ giọng lên tiếng nhắc nhở hắn :”Là trưởng lớp của lớp các anh ngày trước”

Diệp Hường Lăng lại nhui mày, như đang suy nghĩ đến gì đó.

Một lát sau, hắn ta mới thản nhiên mở miệng:” Chúng ta cũng nên tự mình xếp hàng đi thôi, không cần phải làm phiền người khác!”

Nhuế Tiểu Phượng thấy thế ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đi đến bên cạnh tôi ngồi xuống, cũng theo bộ dạng tôi đang hồ đồ ngốc nghếch trong một góc kia chờ Diệp Hường Lăng đi làm thủ tục đăng ký.

Đột nhiên, tôi thấy Nhuế Tiểu Phượng đang ngồi chọt nhảy dựng lên, lớn tiếng gọi:”Sài Cầm!”

Tôi sững sốt một chút, cũng theo nó đứng lên. Sau đó tôi nhìn thấy có một cô gái trong trang phục y tá màu trắng, trên khuôn mặt là một đôi mắt thật to, đang bỏ việc mình làm dở, hấp tấp chạy tới đây.

“Nhuế Tiểu Phụng!” Cô gái đó vừa thấy Nhuế Tiểu Phụng liền mỉm cười, hai người trao đổi cái ôm hữu nghị thăm thiết, vừa vui mừng vừa xúc động: “Đã hai năm không gặp, em sao lại tới đây, chẳng lẽ trong người thấy không khỏe à?”

Nhuế Tiểu Phụng quay đầu nhìn tôi, lại nhìn sang cô gái đó: “Chúng em cùng với đám bạn trong ký túc xá của Diệp sư huynh cùng nhau leo núi, đi được nửa đường thì bị té từ trên triền núi xuống. Em thật ra không bị sao cả, chỉ là bạn học của em bị em té lên người của nó, nên phải vào đây kiểm tra một chút!”

Tôi thấy vẻ mặt Sài Cần lập tức trắng bệch, nhưng không đầy 5 giây sau, cả khuôn mặt liền chuyển sang màu hồng. Cô ta vội vàng quay đầu lại, tìm kiếm một lượt chung quanh hỏi: “Diệp... Hướng Lăng cũng đến đây sao?”

Nhuế Tiểu Phụng cũng không gấp đáp lại lời cô ta. Tôi tốt bụng thấy vậy vờn tay, chỉ vào hướng đám người đằng kia, nơi có một cặp mắt lạnh lùng của Diệp Hướng Lăng đang chăm chú phóng tới bên này: “Nhìn kia, anh ta đang ở đằng kia!”

Sài Cần tươi cười càng thêm tà mị, tựa hồ đang rất kích động, có thể bị ngất xỉu bất cứ lúc nào.

“Bảo anh ấy không cần xếp hàng, chị tìm người dẫn bạn em vào khám là được!” Cô ta đột nhiên đối với tôi vô cùng nhiệt tình, làm như tôi cả người đang kiệt sức không bằng, tận tụy đem người tôi diu vào trong.

Tôi cố giả vờ đứng thẳng lên, chứng minh với cô ta là mình rất khỏe: “Em có thể tự mình đi đến đó”

Cô ta và Nhuế Tiểu Phụng hai người nào có chịu nghe tôi nói, một trái một phải nhiệt tình đem tôi đỡ đứng lên, một chút cũng không thêm để ý đến lời tôi vừa nói, vội vàng hướng Diệp Hướng Lăng mà chạy qua.

Tôi mang vẻ mặt đầy đau khổ bi ai, bị hai người họ túm lấy.

Bọn tôi vừa mới vọt tới trước mặt Diệp Hướng Lăng, liền bị hấn mắng cho một trận.

“Mấy người đỡ em ấy chạy nhanh như vậy làm chi hả?” Hấn lạnh lùng, đảo mắt trên người chúng tôi một lượt. Không ngờ chỉ bằng ánh mắt đó của hấn liền có thể đem tốc độ của chúng tôi lập tức chậm lại rất nhiều, cả đám giờ lại biến thành bộ dạng ủ rũ.

Tôi lấp bấp mở miệng trấn an hấn ta: “Tiểu Phụng nói, sư tỷ này có thể mang em đến kiểm tra. Chúng em chỉ là muốn tới đây nói cho anh một tiếng!”

Hấn sảng giọng, trừng mắt liếc nhìn Nhuế Tiểu Phụng một cái, sau đó liền tập trung quan sát tôi, ánh mắt giờ đã nhu hòa, dịu đi không ít.

“Đi thôi!” Hấn lời ít ý nhiều, thậm chí không thêm chào hỏi với Sài Cần đang đứng cạnh tôi một tiếng nào, trực tiếp dẫn đường đi tới phía trước.

Sài Cần cũng không để ý, nhiệt tình khi nãy vẫn còn đang dào dạt, chạy đôn chạy đáo lên xuống, đem kết quả kiểm tra xem kỹ lại một lần nữa.

Kết quả kiểm tra cũng không khác với những dự đoán của tôi, trừ bỏ một vài vết thương ngoài da, hết thấy đều tốt cả. Tiểu Phụng thì càng không cần phải lo, nó ngay cả một vết trầy da nhỏ cũng đều không có, chỉ là dưới chân vì hôm nay mang giày mới không quen nên bị nổi vài bọng nước mà thôi.

Diệp Hướng Lăng thấy thế thở ra một hơi. Hấn nhìn kết quả vừa gọi tới kỹ càng một lượt rồi đứng lên, sau đó chào tạm biệt mọi người nói: “Tôi đi trước!”. Hấn thật rất vội vã, thậm chí cả ba người chúng tôi còn chưa kịp cùng hấn ta nói một tiếng: “Hẹn gặp lại!” đã thấy hấn bước ra khỏi phòng xét nghiệm.

“Diệp Hướng Lăng vẫn giống như trước đây!” Một lát sau, Sài Cần mới thở dài lên tiếng.

“Ừ!” Tiểu Phụng cũng bắt chước thở dài.

“Không sai!” Tôi cảm thấy mình cũng cần phải bắt chước hai người họ mà thở dài một cái, nếu không chi e không thể hòa nhập vào cùng không khí mọi người nơi này.

Nghe được câu nói của tôi, Tiểu Phụng và Sài Cần cả hai cùng đồng loạt nhìn qua đây, “phốc” một cái rồi cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tiểu Phụng và Sài Cần đều đồng loạt vỗ tay lên trán cười lớn, có vẻ như rất vui vẻ. Kể từ ngày đó Sài Cần thường xuyên ghé sang ký túc xá bọn tôi chơi, mười lần ghé thì đã có chín lần đến là để tán gẫu với tôi.

Giống như lúc này đây, “Tiểu Mãn, Hường Lăng và em mỗi ngày nói chuyện gì với nhau qua thư?”

Tôi đang hí hoáy viết thư, nghe Sài Càn hỏi đến liền ngừng đầu lên nhìn, lấy tay gỡ gỡ đầu suy nghĩ rồi mới đưa lá thư trong tay mình cho cô ấy xem. Nội dung trong đó không gì khác chính là báo cáo tình hình học tập vui chơi trong thời gian gần nhất của tôi.

Con người trên đời dĩ nhiên mỗi ngày đều có nhiều chuyện muốn kể lể, tôi cũng không ngoại lệ. Trong thư tôi viết đủ thứ, nào là chuyện tôi nhận được học bổng trong một cuộc thi nào đó, nào là những chuyện mà chúng tôi đã tán gẫu trong bữa ăn giữa trưa.

Sài Càn xem thư tôi xong, ánh mắt đặc biệt trở nên cực kỳ quý dị.” Nội dung như vậy mà anh ta vẫn hỏi âm cho em sao?”

Tôi lại gỡ gỡ đầu, nhìn cô ta cười nói :”Em viết là chuyện của em, đôi khi anh ta hỏi âm cũng rất ít, không được thường xuyên lắm!” (chị này ai mà nói chuyện với chỉ vài lần bảo đảm sẽ bị tức điên. ...>.

Sài Càn cười càng lớn tiếng, tay sờ sờ vào đầu tôi bảo:” Tiểu Mãn, em thật sự là ngốc, khó trách Tiểu Phượng nó rất thích em. Hường Lăng anh ta..... vì vậy nên cũng rất vui vẻ cùng em trao đổi thư qua lại!”

Tôi được khích lệ nhất thời không biết phải làm cái gì, ngờ nghếch đứng dậy, còn bày ra vẻ rất khách sáo trả lời: ”Thì đúng là có một chút ngốc, nhưng chỉ là một ít thôi!”

Nụ cười trên môi của Sài Càn thoáng cái đông cứng lại, còn có chút gượng gạo :” Á.....”

Thật ra thái độ của Sài Càn đối với tôi so với Tiểu Phượng thì càng ôn nhu, hòa ái hơn nhiều. Cô ta rõ ràng là người rất hoạt bát, nhưng không hiểu vì sao, tôi cảm thấy rất không thoải mái khi buộc phải trò chuyện với cô ta. Lại nói gần đây ánh mắt Sài Càn nhìn tôi ngày càng thêm kỳ lạ, giống như là mỗi lần đến đây đều rất dụng tâm, tỉ mỉ mà quan sát tôi vậy.

Nghĩ tới tôi đột nhiên có cảm giác ớn lạnh.

Thường xuyên bị cô ta dùng ánh mắt như thế nhìn mình, tôi thật rất muốn chạy trốn. Và lần này cũng không ngoại lệ, may thay tôi liếc mắt thấy Tiểu Nhụy và Quế Lượng trở về, vì vậy liền ba chân bốn cẳng chạy xáp tới.

Tiểu Nhụy đang đứng sửa sang lại quần áo.”Tiểu Mãn, hôm nay tại sao không rảnh mà nói chuyện phiếm với mày. Giờ mày thật sự rất muốn đi tắm?”

Quế Lượng sớm đã chuẩn bị đầu đó nghe thế liền hướng tôi, còn rất khẳng định mà gật đầu thật mạnh.

Tôi nghĩ mới sáng sớm ngày hôm qua lúc thức dậy, chẳng phải tôi đã tắm rửa giặt giũ sạch sẽ xong hết rồi sao, cho nên có hơi nhụt chí. Nhưng khi quay đầu, lại phát hiện ánh mắt đang chăm chú bắn về phía mình của Sài Càn, nhất thời cả người phát run, cầm vội lấy quần áo rồi hấp tấp kéo tay áo của Quế Lượng nói:” Tao cũng muốn đi, vậy đi chung nha!”

Tiểu Nhụy đã chuẩn bị xong mọi thứ, cái đầu hơi nghiêng lại, nhìn đến bộ dáng của tôi thì nở nụ cười:” Muốn đi cũng được, nhưng mà mày phải nhanh lên một chút, nếu chậm quá là không được vì giờ là buổi chiều có rất nhiều người tan học.”

Tôi một tay túm lấy nào quần áo, nào khăn mặt, khăn tắm, xả phòng rồi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Quế Lượng nhìn thấy một phen túm tôi lại, tốt bụng nhắc nhở:” Tiểu Mãn, mày mỗi lần đi tắm hay có thói quen gội đầu, sao lại không nhớ mang theo dầu gội chứ?”

A...A...A..., tôi lại mang bộ dạng rối loạn mà chạy trở vào, cầm lấy chai dầu gội, nghĩ nghĩ gì đó rồi sau đó mở nắp chế một đồng lên trên tóc. Hắc hắc, thế này là được rồi.

Thấy tôi uốn éo, nghẹo ngo cái đầu, trong phòng bọn họ ai nấy đều chỉ biết há hốc miệng nhìn tôi đến nỗi hồ đồ.

Sài Càn là người đầu tiên phản ứng lại, “phốc” một cái rồi cười thật to.

Tiểu Nhụy thờ dãi một hồi, vỗ vỗ lên vai tôi:” Đi thôi, đi thôi! Tiểu Mãn, không phải tao nói mày chứ, sao mày lại lười vậy, cứ để mặc như thế mà đi ra ngoài hay sao? Tuy là bớt phải cảm thêm một thứ, nhưng mày thật sự muốn làm cho người ta cười đến trọng thương à?”

Tôi mạnh mẽ nhìn nó gật đầu.

Sau đó tôi lủi thủi đi theo phía sau. Thật ra mỗi chuyện tôi làm đều có nguyên nhân của nó, phải biết tắm rửa đông người như vậy không dễ, đã thế khi tới nơi còn phải lấy nước, không chỉ nước tắm mà còn phải kiếm nước gội đầu. Vì vậy nếu giờ chế dầu gội lên tóc, khi đến nơi thì nó cũng đã thấm ướt, chỉ cần cọ cọ một chút là được, vừa tiết kiệm được thời gian, không gian, và còn tiết kiệm được nhiều hơi sức nữa chứ.

Đi được một đoạn, nhìn thấy có đám người phía trước theo thứ tự đang ra khỏi lớp học, tôi thoáng một cái đã nhanh chóng lợi dụng chỗ khe hở mà len qua, rất nhanh đã thoát khỏi đám đông.

Tiểu Nhụy bọn nó thật là quá xem nặng mặt mũi mà, không dám chen thử đi qua, cứ đứng lố lố ở đó. Cho nên cũng vì vậy lúc trước nhiều lần đi tắm chung, tôi tới nơi trước, tắm rửa giặt giũ xong xuôi một trận, mới thấy tại nó lục đục bắt đầu lấy nước.

Sĩ diện đúng là hại thân mà.

Tôi làm bất cứ chuyện gì đều luôn đơn giản, còn tụi nó thì thật là rất phức tạp, đem theo đủ thứ nào là dầu tắm, dầu xả, kem dưỡng.ôi thôi nhiều vô số kể. Tôi trên đường tốt bụng cầm giúp, không ngờ lại hại đến mấy ngón tay cũng muốn rút ra.

Hồ nước ở phía ngoài trường, lại không có cách nào khác để tới đó, nên từ khu ký túc xá chúng tôi phải băng qua rất nhiều các dãy lớp học mà đi. Tôi kéo theo đôi dép lê, nhìn sang bên cạnh phát hiện thấy bọn người Tiểu Nhựt và Quế Lương đúng là sắc đá mà, dưới chân còn đang mang đôi giày cao gót. Tôi thoáng cái liền tỉnh ngộ.

Có vẻ như.....tôi kéo dép kéo lê mà đi ngang qua dãy hành lang lớp học là rất bất nhã thì phải.

Chúng tôi vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện một ít, cây lá xanh um trùng hợp che khuất bầu trời u ám bên trên. Tiểu Nhựt và Quế Lương ngẩng đầu nhìn nhìn một lát, rồi hướng tôi than thở:” Tiểu Mẫn, tụi mình có phải là nên cầm theo dù không?”

Tôi cũng bất chước theo tụi nó ngẩng đầu nhìn lên, chà chút để ý trả lời :”Đừng lo, nơi này là bị cây to che lại nên mới cảm thấy âm u như thế.”

Tụi nó nửa tin nửa ngờ tiêu sái bước đi, vừa lúc quẹo cua, nhất thời bên trên không có tàng cây lớn che chắn, hai đứa liền đồng loạt kêu lên :”Thì ra đúng là trời đang chuyển mưa a!”

A! Tôi ngẩng đầu lên nhìn để xác định, quả nhiên là rất âm u.

Tôi nghĩ ngợi một chút rồi lại đề nghị:” Nếu vậy thì đừng đi tắm giặt gì nữa, chúng ta chỉ cần quay về ký túc xá là được rồi.”

Hai đứa nó đồng loạt quay sang hướng tôi trừng mắt, tôi cảm thấy vẻ mặt tụi nó rõ ràng là đang cam chịu đây mà, vì vậy ôm lấy đủ thứ tắm rửa linh tinh, nhìn qua nhìn lại vài cái rồi hướng ký túc xá chạy đi.

Vừa muốn nhắc chân, đã thấy trước mặt một đám thanh niên đang đứng từ đằng xa.

Bọn họ trên người ai cũng mặc đồng phục thể dục màu trắng, còn có Tần Ngũ, hắn đang đứng ở giữa, dáng người tuy gầy, nhưng lại cao hơn hẳn so với những người khác. Hắn một tay ôm trái bóng rổ, không biết vừa nói chuyện gì lại thấy hắn mỉm cười hi hi với những người quanh đó.

Sắc trời bên trên càng thêm âm u, bọn họ lại là những thanh niên cao ráo, trên người mặc đồng phục trắng nhìn qua chẳng khác nào như đang mang theo những tia phóng xạ, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra tia sáng làm cho người ta choáng váng a.

Lòng tôi đang mờ mịt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước dùng nhánh cây công kích hắn, không tự chủ lập tức cúi đầu, cố thu gọn thân mình, định lặng lẽ mà chuồn qua.

Mới vừa đi được hai bước liền nghe tiếng Tiểu Nhựt gọi lớn từ đằng sau: “Hòa Mẫn, mày quay lại đây cho tao! Ai nói là không đi tắm? Mày chạy hướng đó làm chi?”

Á... ..Muốn tôi chết sao!

Tôi nhắc đầu lên, trùng hợp vừa lúc đối diện với đôi mắt tà mị của Tần Ngũ đang híp lại nhỏ xíu, bắn thẳng về hướng này.

Bọn họ nhìn tôi, trầm tĩnh đến không có lấy một tiếng động nào; tôi nhìn bọn họ, trong lòng lại không ngừng run sợ a. Tôi phát hiện Tần Ngũ đang đứng giữa đám người kia, tươi cười càng thêm sáng lạng, ánh mắt vốn đã đen lại lớn, cổ tĩnh nhú lại như vậy làm cho tia sáng trong đó bị dồn ép cực điểm, không ngừng bắn tia khắp nơi.

Hắn không một tiếng động, thong thả mỉm cười, trừng mắt nhìn về phía tôi tựa hồ còn ẩn đầy tình ý.

Một tên trong đám họ giờ cũng bắt đầu phản ứng lại, dùng khuỷu tay thụi thụi vào người Tần Ngũ:” Ô, là sát thủ Hòa Mẫn đây mà, từ trong đội trật tự mà đuổi theo người ta ra tận đây nhá, chắc không phải là để ý người ta chứ?”

“Trời ơi, Tần Ngũ, đã bảo muốn theo đuổi sát thủ Hòa Mẫn người ta thì phải ôn nhu một chút mà!” Một tên khác trong đội cũng phản ứng lại, huyết sáo giễu cợt Tần Ngũ.

Tần Ngũ cười càng sâu, tay cầm bóng rổ quăng qua cho tên mở miệng đầu tiên, ánh mắt sáng rực sai bước hướng tôi tiến đến.

Tôi bị nụ cười trên mặt của hắn ta làm cho phát hoảng, quăng hết mấy thứ thập vật đang cầm trong tay cho Tiểu Nhựt và Quế Lương, rồi bỏ chạy trốn chết.

Trong đầu không ngừng dâng lên ý nghĩ mãnh liệt duy nhất đó là: chạy trốn. Ngay cả chiếc dép lạch bạch dưới chân rơi ra, bay thẳng tới một bụi cỏ đang mọc gần đó, tôi cũng bỏ mặt không dám quay lại để kiểm, cứ hướng phía trước cắm đầu mà chạy.

Tần Ngũ ở phía sau cũng gần đuổi kịp tới nơi, dường như bị bộ dạng giống con thỏ chạy trốn của tôi chọc đến, tôi thậm chí loáng thoáng nghe được tiếng cười của hắn từ đằng sau vọng lại.

Chân của hắn so với chân tôi quả thật là dài hơn rất nhiều, cánh tay so với tôi cũng dài hơn không kém. Tôi nghe tiếng hắn càng lúc càng đến gần, mới vừa chạy thêm được hai bước liền bị hắn ta từ phía sau tóm trở về, “Hòa Mãn, sao em cứ hay mắc cỡ như vậy chứ? Chúng ta ngừng lại nói chuyện đằng hoàng không phải tốt hơn sao?”

Hắn nắm lấy tay tôi, đem tôi giữ chết một chỗ.

Tôi bị ép quay người lại cùng hắn mặt đối mặt thì càng thêm sợ hãi, “Tôi, tôi, tôi... Không, chạy!” Tôi xấu hổ thiếu điều muốn rơi nước mắt, đứng càng lâu, hai chân lại càng run, cảm giác như sắp đứng không vững nữa.

Ánh mắt hắn rơi xuống chân tôi, khoe miệng liền nhếch lên thành một đường cong. Hắn thông thả bước đến bụi cỏ ven đường ngồi xổm xuống, lôi từ trong đó ra chiếc dép lê khi này, đứng đĩnh quay lại nâng chân tôi lên rồi mang vào.

Một đám sinh viên đang đứng đằng xa nhìn thấy tình cảnh này nhất thời liền sôi nổi cả lên, tiếng cười khúc khích không ngừng truyền đến đây.

Tôi bị hành động đột ngột này của hắn làm cho toàn thân rung rẩy, cả người căng cứng, khí thế yếu hẳn đi: “Tần... Tần sư huynh, lần trước, là... là... tôi không đúng... Tôi... tôi... sai rồi!” Tôi vì căng thẳng quá độ mà ngay cả giọng nói cũng biến dạng trở nên lắp bắp.

Tần Ngũ đứng dậy, nhìn tôi cười cười còn ra vẻ vô tội hỏi lại: “Không đúng chuyện gì, Hòa Mãn?”

Tôi cắn môi, cảm thấy dù sao bản thân mình rõ ràng cũng là một đội viên trong đội duy trì trật tự, bị một kẻ vi phạm nội quy rất nhiều lần như hắn bức thành ra nông nổi này, quả là mất mặt chết đi được.

Tôi thấy giờ đây mình cần thể hiện một chút khí thế cứng rắn mới phải.

Tôi mặc kệ bàn chân mang đôi dép lê giờ đã lạnh cóng, cố ngẩng cao đầu, bày ra bộ dạng bất khuất, hiên ngang vốn có của một đội viên đội trật tự.

Tôi cố đứng thẳng lưng, thật nghiêm túc bày ra vẻ mặt xin lỗi, đem tâm lý trấn an không để mình tiếp tục lắp bắp: “Chính là chuyện lần trước dùng nhánh cây đánh anh!”

Tôi thấy mặt Tần Ngũ hơi co rút, tươi cười vừa rồi cũng bị đông cứng.

Tôi lại rất nghiêm túc tiếp tục nói tiếng xin lỗi: “Tôi không nên dùng nhánh cây mà tấn công anh, lại càng không nên đánh anh đến chảy máu mũi, nhưng anh cũng nên nghĩ lại mà thông cảm và tôn trọng sự tự tôn của một đội viên trật tự như tôi chứ!”

Ha, Tiểu Mãn à Tiểu Mãn, không ngờ tôi quả là người có tiềm chất rất mạnh mẽ. Tôi không ngừng tự động viên chính mình rằng nhất định bản thân sẽ làm được, trong lòng thoáng chốc dâng lên khí thế bùng bùng như vũ bão. Tôi rõ ràng cảm nhận được khí thế của mình giờ phút này đã chiếm ưu thế hơn hẳn so với hắn.” Tôi đã nói xin lỗi xong, anh cũng nên... nên...”

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tần Ngũ đang tròn tròn nhìn mình, tôi một lần nữa lại tiếp tục... lắp bắp.

Bịch bịch, bịch bịch, trong nháy mắt khí thế bùng bùng khi nãy theo hai chân đang run rẩy của tôi mà xẹp xuống gần hết. Ông trời ơi, tôi thì ra cuối cùng cũng bị hắn dọa đến sắp phát khóc a! Mưa càng lúc càng lớn, từng hạt mưa to như hạt đậu cứ không ngừng mà nện xuống đầu tôi.

Tôi lắp bắp, không tự chủ đem bàn tay chà xát: “Anh cũng nên tỏ ra là người phóng khoáng một chút... Lần trước... dọa... a... Xin lỗi!” Lắp bắp ba bốn lần, rốt cục tôi mới đem lời trong miệng nói ra hết.

Tần Ngũ nhìn tôi, đưa tay vỗ vỗ lên đầu tôi. Đột nhiên tôi nghe “hắc hắc”, hắn lần nữa lại cười lớn: “Hòa Mãn, em làm cái quái gì trên đầu của mình hả, tại sao đây bọt thế này?”

Á! Tôi ngơ ngác ngác lấy tay chạm lên trên tóc, khi nhìn lại mới thấy lòng bàn tay mình giờ là một đồng bọt trắng. Nhớ lại, hóa ra khi nãy tôi đồ xà phòng lên tóc, giờ gặp phải mưa nên mới thành ra như vậy.

Tiểu Nhụy, Quế Lượng và cả đám người kia mãi lo nhìn chúng tôi mà quên cả tránh mưa. Bọn họ một đám đang đứng đội mưa, nhìn tôi bộ dạng thế này ai nấy cũng cười thật lớn, vừa cười vừa kêu to: “Tần sư huynh, sát thủ Hòa Mãn của anh thật là người hiếm gặp mà!”

Tần Ngũ cũng cười không ngừng được, tay chụp lấy vai tôi, buộc tôi đối diện thẳng với hắn: “Hòa Mãn, em quả là người rất hiếm thấy... ha ha ha ha!”

Hắn cười càng dữ dội hơn, làm cho tôi cảm thấy cơ thể từ trong ra ngoài đang dâng lên một nỗi khuất nhục không thể chịu nổi, tôi nhìn không được máu anh hùng rốt cục nổi lên, lại cũng không bỏ chứng nào tật nấy, bất ngờ nhảy dựng lên hung hãn đâm lên cầm hắn một cái thật mạnh.

Hắn ngay lập tức ôm cầm, liên tục lùi về phía sau.

“Ngốc Hòa Mãn!” Hắn đau đến ôm cầm, hướng tôi tròn mắt.

Tôi một bên lớp nào là bọt xà phòng không ngừng từ đỉnh đầu chảy xuống, lớp nào là nước mắt đang cuộn cuộn tuôn ra, giọng nói nghẹn ngào, cố gắng dùng hết sức nhìn hắn mà cổ sức hét thật lớn: “Tần Ngũ!”

Hắn bị tôi hét lớn, dọa đến sừng sốt.

Tôi thực sự nổi giận, òa lên khóc : “Sĩ.. sĩ... Khả.. sát sát sát..... bắt bắt bắt..... khả nhục!” Tôi mỗi khi càng phần nộ thì giọng nói càng thêm lắp bắp, so với những lúc tôi khấn trương thì nó càng có vẻ nghiêm trọng hơn.

Tần Ngũ không biết nên khóc hay cười đưa tay hướng lại đây.

Tôi một phen giấy khô hần, bụm mặt, một đường hướng ký túc xá vừa chạy vừa khóc.

Trong đầu tôi giờ chỉ còn duy nhất một ý nghĩ mãnh liệt, nó đồng thời có thể giúp tôi tiếp tục gắng gượng đó là tôi phải đem tất cả ủy khuất này kể cho bạn thân Diệp Hường Lăng nghe, dường như chỉ có như thế mới làm tôi vui đi nỗi tủi nhục bị bọn họ chế nhạo hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em A* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Chuyện đó xảy ra vào giờ tan học, vì không rõ chân tướng ra sao nên có rất nhiều người vây lại để xem làm cho tôi xấu hổ và giận dữ một thời gian rất dài.

Cho đến khi nhận được thư hồi âm của Diệp Hường Lăng gửi đến, tôi mới thoảng khỏi phục lại khí khái vui vẻ ngày trước. Trong thư hần rất thân nhiên viết: đối với người không quan hệ, sao em lại phải bận tâm đi để ý chứ? Không nhìn là được.

Hơn nữa, Tiểu Mẫn, đổ dầu gội đầu lên tóc khô là thói quen rất không tốt, em nên tập bỏ đi!

Tôi nhận được thư, không ngừng đọc lại tới mấy lần, cho đến khi cảm thấy mình đã hoàn toàn lĩnh ngộ tất cả hàm ý của hần gửi gắm trong đó. Cuối cùng tôi cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, đem hết mọi buồn bực trong mấy ngày vừa qua quăng đi mất.

Nhận được thư vào buổi sáng, đến chiều vì Sài Cần không phải lên lớp, nên theo thường lệ cô ta liền đến ký túc xá chỗ chúng tôi chơi. Thấy tôi đang hí hoáy viết thư hồi âm cho Diệp Hường Lăng, cô ấy và Tiểu Phụng nhìn tôi cười cười.

Cô ta nói: “Tiểu Mẫn, Hường Lăng lại gửi thư cho em sao?”

Tôi hơi ngượng ngừng gật đầu.

Cô ta lại rất tò mò liền hỏi tiếp: “Trong thư anh ta nói gì?”

Tôi cười cười trả lời: “Chỉ là một ít chuyện vặt vãnh thường ngày mà thôi!” Không biết vì sao, từ khi cùng hần chính thức trao đổi thư qua lại về sau, tôi rất không muốn để cho người khác đọc đến nội dung thư hần viết cho tôi.

Sài Cần dường như không nghĩ tôi sẽ trả lời như thế, đôi mắt tròn lớn nhìn về phía tôi, sau đó ra vẻ không để ý vỗ vỗ vai tôi cười nói: “Tiểu Mẫn, cho chị xem với, chị đã lâu không nhìn thấy nét chữ của anh ấy rồi. Trước kia khi còn học chung, bọn chị đều nhìn theo chữ viết của anh ta mà bắt chước.”

Tôi yên lặng không lên tiếng, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác rất buồn bực, không vui nhất thời bầu không khí nơi đây thoảng cái liền rơi vào ngưng ngáp, xấu hổ.

“Tiểu Mẫn?” Giọng nói nhỏ nhẹ của Tiểu Phụng gọi tôi, tay còn vỗ vỗ lên vai tôi: “Nếu không chịu, vậy thì mày cũng bắt Sài Cần tự viết cho Diệp Hường Lăng một lá đi, rồi đem chúng gửi kèm chung với thư mày, để sau này tự anh ta hồi âm cho Sài Cần. Mày thấy tao nói vậy có được không?”

Tôi ngẩng đầu, rất cảm kích mà nhìn Tiểu Phụng, nó đang giúp tôi một cái thang leo xuống đây mà. Trong lòng có hơi áy náy, bởi vì sự ích kỷ của bản thân mình nên không muốn đưa thư hần cho người khác xem, mà giờ đây chắc có lẽ trong lòng cô ta ít nhiều gì cũng đã đoán được đi.

Tiểu Phụng luôn bao dung cho tôi, nhưng tôi lại là người tùy hứng, haiz! Trong lòng tôi không ngừng âm thầm mắng chính mình một ngàn lần, tại sao không thể rộng rãi, phóng khoáng một chút chứ?.

Sài Cần hơi ngần ngại, khi ánh mắt nhìn Tiểu Phụng, thì nét cười càng sâu: “Tiểu Phụng, cảm ơn em! Tiểu Mẫn, chị năn ni em đấy, em giúp chị gửi thư đi!”

Tôi cắn cắn đầu bút ngắm nghĩ một hồi xong, nhìn cô ta gật đầu.

Tiểu Phụng vô thanh vô thức thờ dài một hơi, tâm tình tựa hồ rất không tốt. Sài Cần vừa đi khỏi, tôi liền chạy đến gần nó hỏi: “Tiểu Phụng, mày không vui sao? Vậy để tao lấy những lá thư tao nhận được gần đây cho mày đọc.”

Tiểu Phụng nhìn tôi chăm chú, biểu tình trên mặt rất là khó hiểu, dường như vừa buồn bực lại vừa có chút khó xử, không biết nên khóc hay cười. Một lát sau, nó mới vỗ vỗ bả vai của tôi, thờ dãi nói: "Tiểu Mẫn, tao mãi là bạn thân của mày phải không?"

Tôi sống chết gật đầu thật mạnh, nhân tiện "phốc" một cái nhảy qua ôm nó. Cái cảm giác ôm chặt nó như vậy quả thật rất ấm áp, rất thoải mái.

Tiểu Phụng cũng ôm lấy tôi, vỗ vỗ sau lưng tôi nói: "Tôi đây, tao giúp mày viết thư cho Diệp Hường Lăng, để cho anh ta xem rồi so sánh một chút, cũng là để anh ta biết chúng ta ăn ý cỡ nào? Không biết anh ta có thể phân biệt được lá thư nào là của ai viết không?"

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này rất có ý nghĩa, hướng nó gật đầu.

Cặp mắt Tiểu Phụng sáng lên, lần này đổi lại nó sống chết ôm tôi thật chặt: "Tiểu Mẫn, mày thật tốt, tao biết mày là người bạn tốt nhất của tao đây mà."

Chuyện lần này quả thật rất có ý nghĩa, giống như đang chơi trò trắc nghiệm tâm lý, tôi phút chốc cảm thấy thật sự rất vui vẻ. Sợ rằng bạn thân Hường Lăng sẽ phát hiện ra chữ viết khác nhau nên lần này Tiểu Phụng nói, tôi nhận nhiệm vụ giúp nó ghi lại tâm tình dạt dào đó xuống giấy. Cuối cùng, tôi đem cả lá thư Sài Cẩn bỏ chung vào đó, rồi gởi cho hắn ta.

Lúc đi gởi, cầm bức thư trong tay, cảm thấy so với bình thường quả là nặng hơn nhiều, lại xét thấy mức độ rất quan trọng của nó nên tôi tiện thể dán thêm một con tem lên đó.

Không biết tại sao trong lòng lại có một cảm giác rất khó hiểu, còn có chút mất mát.

Thư gởi đi sau đó, Tiểu Phụng cứ mỗi nửa giờ liền chạy xuống hộp thư kiểm tra. Buổi chiều ngày thứ hai rốt cục thư của Diệp Hường Lăng cũng đến.

Tiểu Phụng rất cao hứng, nhảy cẫng lên, đem thư ôm chặt trong ngực, một đường chạy ù trở về ký túc xá.

Tôi rất muốn đọc xem nội dung lá thư lần này hắn đã viết gì, vừa định vươn tay ra đã bị ánh mắt cự tuyệt của Tiểu Phụng dọa cho lùi lại. Tôi nghĩ trước đây dù sao tôi lên lúc cùng Diệp Hường Lăng đã giấu nó rất nhiều chuyện, lại cảm thấy tính mình dạo này không hiểu sao phi thường ích kỷ, nên không tiếp tục cố chấp, đành ngượng ngùng lùi về sau chờ cho Tiểu Phụng xem xong. Mà lá thư kia nội dung hình như cũng rất ngắn gọn.

Sắc mặt Tiểu Phụng không ngừng thay đổi, lúc khép lại lá thư, tôi nhìn thấy hốc mắt của nó còn đang ngân ngấn nước. Nháy một cái, nước mắt liền cứ thế từng giọt từng giọt theo gò má chảy xuống.

"Tiểu Phụng, anh ta mừng mày sao?" Tôi có chút rối rắm, bởi vì không biết trong thư kia viết cái gì nên giờ càng không biết làm sao để an ủi nó: "Đừng lo, cho dù anh ta lên tiếng dạy đời thì cũng là hướng tao thôi! Đâu có liên quan gì đến mày chứ!"

Tiểu Phụng lau đi nước mắt, vô thanh vô thức đem thư xếp lại, nhìn tôi cười rất miễn cưỡng: "Không phải mừng đâu, Hòa Mẫn!"

Tôi gãi gãi đầu, trong lòng giống như đang có con mèo điên đang cào cào, thật hỗn loạn.

Tôi thật rất muốn biết trong thư hắn đã viết cái gì a.

Nhưng Tiểu Phụng lại đem thư kia bỏ vào trong túi áo của nó, kể từ lúc đó nó càng thêm trầm mặc. Tiểu Phụng nhận được thư đã qua một ngày, thế nhưng bộ dạng nó vẫn âm trầm như cũ, giống như trời sắp sụp xuống không bằng.

Buổi chiều có lớp, nó không đi mà lại trốn học, nằm vật vã trên giường. Nhìn thấy vậy, tôi quả thật rất lo lắng cho nó, nên cũng theo nó trốn học ở lại trong ký túc xá.

Tôi nằm trên giường, xuyên qua tấm màn mỏng đã hạ xuống của mình, lén lút nhìn sang Tiểu Phụng. Thấy nó giờ đang nằm cuộn mình lại thành một khối, bả vai run run giống như đang vụng trộm khóc. Cả buổi chiều trong phòng chỉ toàn nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của nó đang không ngừng vang lên.

Nằm một hồi lâu tôi mơ mơ màng màng đến ngủ quên khi nào không biết. Đột nhiên tôi thấy nó ngồi bật dậy, mở to đôi mắt vừa đỏ vừa sưng húp, quết về phía tôi.

"Tiểu Mẫn, mày hãy tiếp tục viết thư cho Hường Lăng đi, tao viết văn không giỏi nên đã bị anh ta phát hiện! Anh ta hình như còn hơi tức giận tao nữa đó!"

A? Bạn thân Hường Lăng, ánh mắt của anh quả thật là quá sắc bén đi! Tôi ngờ ngác há to miệng, nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại có cảm giác rất vui vẻ.

Thấy Tiểu Phụng bộ dạng ử rù, tôi cố gắng an ủi nó: "Mày yên tâm đi, anh ta đối với ai mà chả nổi giận chứ. Anh ấy trong thư lúc nào cũng vậy cả, nói chuyện thì lạnh nhạt, cứng ngắt. Nếu đem người khác so với anh ta thì rõ là tốt hơn nhiều."

Tiểu Phụng hơi kinh ngạc nhìn tôi, "Tiểu Mẫn, mày thấy Hường Lăng là người thế nào?" Nó tiếp tục hỏi tôi.

Tôi tỉnh tã suy nghĩ đến những lá thư hắn gởi trước đây, nhếch miệng hướng nó cười cười nói: "Con người tốt lắm, rất tỉ mỉ, chu đáo, lại rất biết quan tâm người khác. Có rất nhiều chuyện anh ta quả thật rất kiên nhẫn!"

Tiểu Phụng giống như bị ghen hờn, cười gượng: “Tiểu Mẫn, mày thật sự cảm thấy Hường Lăng là người như vậy ư? Mày chắc chắn là người mà đang nói là Diệp Hường Lăng phải không?”

Tôi dùng ánh mắt rất kiên định nhìn nó, kết bạn trò chuyện qua thư từ thì còn có thể nói thế nào đây? Hắn đối với tôi đương nhiên rất lạnh nhạt, nhưng mà hắn đối với những người khác không phải cũng vậy hay sao? Đây có lẽ là khuyết điểm của hắn, nhưng tôi lại không quá để ý làm gì, còn rất vui lòng xem nhẹ điều đó.

Ban đầu, tôi không hề phát hiện, nhưng càng trao đổi nhiều với hắn sau này, thấy chuyện này cứ lặp đi lặp lại, tôi mới từ từ thông minh mà phát hiện, thì ra bạn thân Diệp Hường Lăng quả nhiên là người rất kiên nhẫn.

Bất cứ vấn đề rắc rối nào của tôi, rơi vào tai hắn, hắn ta đều thấu hiểu rõ ràng, đó chẳng phải thể hiện rất rõ qua phần tái bút hay sao. Một lần rồi lại một lần, càng lúc càng tinh tế, có đôi khi sợ tôi không hiểu hắn còn đem ví dụ ra để minh họa nữa.

Tiểu Phụng ngồi đó, ánh mắt long lanh nhìn tôi: “Tiểu Mẫn, mày biết không, Sài Cần trước đây đã từng đeo đuổi Hường Lăng!”

A? Tôi về mặt tò mò, kéo theo đôi dép lê tiến tới giường của nó ngồi xuống hỏi: “Vậy hai người sau đó thì sao?”

Tiểu Phụng không nói gì, dùng ánh mắt cẩn thận quan sát, đánh giá tôi.

“Hòa Mẫn, mày chẳng lẽ không để ý chút nào hay sao?”

Tôi gãi đầu, ngạc nhiên hỏi lại nó: “Vậy mày thấy tao phải để ý cái gì?”

Tiểu Phụng bộ dáng thất vọng, nói tiếp: “Cô ta và Hường Lăng từ nhỏ đã là bạn học chung! Khi học trung học, hai người họ còn ngồi chung bàn...”

Tiểu Phụng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi nghe được trong giọng nó có vẻ như rất mệt mỏi. Tôi vừa ngáp vừa nghe nó lải nhải, đang lăm bầm kể lại một chuyện xưa lắc xưa lơ gì đó.

“Cô ta thật sự rất thích rất thích Diệp Hường Lăng. Còn nữa cô ta chính là người bạn rất thích Diệp Hường Lăng mà tao từng nói với mày đó!” Nó dừng lại một chút, cố tình quan sát biểu tình trên mặt của tôi.

Tôi đang ngáp một cái, phát hiện ánh mắt nó đang nhấp nháy nhìn mình, lập tức nhịn xuống, không dám há họng để ngáp tiếp. Tôi còn rất chân thành nắm lấy tay nó: “Bảo cô ta cố lên, chúng ta tuyệt đối sẽ ủng hộ cô ấy!”

Tôi đương nhiên hiểu được tâm tình của Tiểu Phụng lúc này. Tôi là ai chứ? Tôi chính là người bạn rất tốt của Tiểu Phụng, nó nhất định là đang rất mong chờ sự cổ vũ nhiệt tình này của tôi. Lại nói Sài Cần kia là bạn của Tiểu Phụng, đương nhiên cô ấy xem như cũng chính là bạn của tôi rồi.

Vì muốn giúp Sài Cần thực hiện được ước muốn, chúng tôi nhất định phải cố gắng kiên trì tiếp tục.!

Tiểu Phụng có lẽ bị tôi làm cho quá cảm động, nó lập tức hóa đá, hơn nửa ngày mới lên tiếng hỏi tôi: “Nhưng mà, Hường Lăng đã cự tuyệt cô ta rất nhiều lần. Bọn họ trong lúc đó hình như đã xảy ra một chuyện...”

Tôi á khẩu, không biết phải trả lời thế nào, càng không biết giờ nên dùng lời lẽ nào để đi thuyết phục nó.

Vì thế tôi nghĩ đi nghĩ lại một lúc, mới chầm chước nói: “Tiểu Phụng, mày cũng biết tao trước đây không có đeo đuổi qua bất cứ nam sinh nào, cho nên về mặt này tao không biết phải đề nghị như thế nào, chỉ có thể cố gắng cổ vũ cô ta cố lên mà thôi!”

Haiz... Biết làm sao đây, không ngờ Tiểu Phụng lại đem chuyện tình cảm rất riêng tư của bạn nó mà nói hết cho tôi biết. Tôi lại không nghĩ ra được bất cứ cách nào, chỉ cảm thấy cách tốt nhất hiện giờ chính là tiếp tục giả bộ như mình không biết chuyện gì. Thật ra tôi làm như vậy là để tránh cho Sài Cần sau này khi đến ký túc xá bọn tôi chơi mà cảm thấy xấu hổ.

“Mày định giúp cô ta thổ lộ với Hường Lăng sao?” Tiểu Phụng ra chiều dò hỏi tôi.

Tôi mơ màng, theo phản xạ có điều kiện mà nhảy dựng lên, thẳng thắn lắc đầu: “Không, không, không...”

Tiểu Phụng rất bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi cảm thấy rất khó xử nên liền hướng nó giải thích: “Tao sợ nếu như tao nói không khéo, Diệp Hường Lăng sẽ đem tao đi xé xác a! Vậy đi trong lúc cô ta thổ lộ, tao với mày sẽ đứng phía sau, yên lặng ủng hộ, có chịu không?”

Tiểu Phụng không nói gì, xoay người sang chỗ khác. Tôi thấy bàn tay run rẩy của nó đang từ từ nhấc lên, sau đó đem tấm màn thả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tôi đến, Sài Cần lại ghé qua chơi.

Tiểu Nhụy xin phép nghỉ học về nhà, trong phòng liền dư ra chiếc giường, vì thế hầu như mỗi ngày Sài Cần đều ghé lại đây nằm vạ. Vừa bước vào cửa ký túc xá cô ta đã cười thật to:” Tiểu Phượng, Tiểu Mẫn, hai em có nhớ chị không hả?”

Tiểu Phượng lập tức liền rút đầu lại chẳng khác nào như con ba ba. Tôi nghĩ bản thân mình dù sao gần đây vô tình cũng đã biết được bí mật riêng của Sài Cần, nên trong lòng có chút chột dạ, cảm thấy mình nên giữ cô ta ở lại. Nghĩ thế tôi liền nhảy dựng lên nhiệt tình chạy đến ôm cô ta:” Tiểu Cần, em rất nhớ chị đó nha!”

Tôi thật cảm thấy bội phục cô ấy vì đã có can đảm theo đuổi người con trai mà mình yêu thích. Nhưng hơn hết chính là tôi thấy mình rất đồng cảm với cô ta, phải biết rằng theo đuổi một tên mặt than, cứng ngắt như Diệp Hưong Lăng, cô ta chắc phải cần rất nhiều dũng khí đi.

Sài Cần vẽ mặt kinh ngạc, ánh mắt tròn tròn nhìn sang Tiểu Phượng, lại nhìn sang tôi một cái. Tiểu Phượng hình như có chút xấu hổ bước tới, kéo tay tôi ra, giều cợt nói:” Tiểu Mẫn chắc lại lên con nữ rồi!”

Tôi nhếch môi cười, nhìn sang Sài Cần, phát hiện tuy trên mặt cô ta đang mỉm cười, nhưng quả thật là nhìn không được tự nhiên chút nào. Trong khi hai người bọn họ đang trao đổi ánh mắt, tôi đứng chỗ này lại không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy thật ngượng nên cũng không dám tiếp tục ngẩng đầu nhìn sang bọn họ thêm nữa.

Hôm nay Quế Lượng đi học tự học nên về hơi muộn. Lúc này tôi đứng giữa hai người họ cảm giác bản thân thật là có hơi dư thừa, ngượng ngùng quay sang nhìn hai người cười giả là nói:” Tôi đi ra ngoài một lát rồi sẽ trở về!”

Dưới lầu, bên cạnh ký túc xá không xa mới vừa khai trương một tiệm net, tôi đến đó lên mạng quả thật rất tiện.

Trời mới vào thu nên thường có những cơn gió nhẹ nổi lên. Lúc này ngoài trời đã hơi choạng vạng tối, những cơn gió lạnh thổi qua còn mang theo một chút ẩm ướt, lạnh lẽo, tôi thuận tay với theo áo khoát, đem mình che kín mít sau đó mới đi ra ngoài.

Bình thường tôi hay mượn laptop của Tiểu Phượng lên mạng, đây thật sự vẫn là lần đầu tiên tự mình ra ngoài mượn máy mà xài, vừa đẩy tấm cửa kiếng bước vào, liền nghe được một mùi thuốc lá nồng nặc nghênh đón, xông thẳng đến tận mũi.

Nhìn đến phía quầy bar từ xa, người quản lý giờ đang bận rộn đùa giỡn trò chuyện với cô gái thu ngân, thấy tôi bước vào, vẽ mặt thật không chút kiên nhẫn lấy ra tờ giấy, trên đó có in đầy các quy tắc cần biết khi sử dụng máy tính nơi này cho tôi xem.

Tôi ngoan ngoãn lấy ra chứng minh thư để đăng ký, còn phải lấy ra mười đồng để làm tiền thế chấp, rồi sau đó họ đưa cho tôi cái thẻ có số để vào bên trong chọn máy. Nơi này điều kiện không tệ, ghế ngồi đều là ghế sofa, một dãy có ba máy. Ở đây đa số là con gái, bộ dạng xem ra còn rất nhỏ tuổi, ngón tay không ngừng gõ lạch cạch lên bàn phím, thì ra là đang bận chơi đánh quai, vẻ như chơi rất nhập tâm.

Tôi nhìn theo số máy trên tấm thẻ, rất nhanh kiểm được chỗ của mình ngồi xuống. Nhìn thấy bên trái là cô gái vẽ mặt trông rất sáng sủa, xương gò má cao cao đến nỗi hầu như che khuất đôi mắt ti hí của cô ta. Tôi phát hiện đôi mắt cô ta dù cho có mở to hay nhắm lại thì xem ra cũng không khác nhau là mấy. Mái tóc bên trên thì rối tung rối mù thành một mớ, miệng cô ta cắn đầu thuốc lá, cặp mắt ti hí thì trừng trừng dán vào màn hình vì tính rất chăm chú. đánh quai.

Nhìn sang bên phải chỗ tôi ngồi là một sư tử, bộ dạng xem ra rất dũng mãnh, vẽ mặt đờ đờ sát khí như đang muốn ăn tươi nuốt sống ai đó, mắt cũng đang dán vào máy tính trước mặt.

Tôi vừa nhìn hai người họ, vừa nhòm người lên, lấy đầu ngón tay nhấn xuống công tắc một cái. Một tiếng “cạch” vang lên, màn hình bên trái của cô gái kia lập tức đen thui.

Cô ta tròn tròn đôi mắt, quay sang nhìn tôi giống nhìn một tên ngốc nghếch không bằng, đôi mắt nhỏ xiu xiu kia còn không ngừng mà chớp chớp.

“Xin lỗi, xin lỗi! Cô cứ tiếp tục!” Tôi đầu đồ mồ hôi lạnh, yên lặng ngồi xồm xuống, lại duỗi ra một ngón tay khác, “cạch” một tiếng, ngón tay nhấn vào công tắc. Ai uy, tôi vừa mới nhắc đầu lên, kính khùng phát hiện màn hình bên phải của vị sư tử kia đột nhiên cũng đen thui.

Cho nên giờ đây khuôn mặt của hai người trái phải... đều là đen thui.

“A, công tắc bật máy của cô ở phía sau ấy!” Người đang ngồi đối diện tôi thấy vậy có lòng tốt lấy chân đá đá bên này chỉ vào phía sau lưng mà nhắc nhở. Tôi lúc này thật sự muốn rót nước mắt a.

Này rốt cuộc là cái tên ngốc nghếch nào đã thiết kế chỗ này hả, tại sao công tắc lại không ở ngay trước mặt chứ.

“Tôi bị cô làm thua rồi đó, không biết cô mau đền đi!” Hiển nhiên vị sư tử bên phải tính tình quả thật không phải tay vừa, hung hãn nắm lấy cổ áo của tôi,

tay kia còn quơ ra hù dọa.

Tôi lập tức khiếp đảm

Dù vậy tôi cũng cố gắng nhìn cô ta nở nụ cười tỏ vẻ mình rất là ăn năn.

Có lẽ nhìn tôi cười được đủ chân thành, hai người đồng thời mắng lên một câu rồi lại tiếp tục ngồi xuống bận rộn, để lại tôi bên này đứng đó, một đầu đầy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Công tắc nằm ở bàn đối diện chỗ kia” Tôi lăm bằm trong miệng rồi lại ngồi xồm xuống, nhìn thấy công tắc bên phải, trong đầu căn dặn mình nhớ cho kỹ, nhưng ngón tay theo phản xạ có điều kiện lại nhấn một cái.

Xong, vị sư tỷ kia vừa mới tiếp tục trò chơi, bị tôi nhấn công tắc một cái, màn hình vừa rồi đủ mọi màu sắc lung linh giờ chỉ còn lại một mảnh. ... đen thui.

OMG. Trước kia khi tôi còn ở nhà, mỗi lần tay động đến công tắc đều làm như vậy mà. Thật ra tôi chỉ là theo quán tính tự nhiên mà thôi, hoàn toàn không hề nghĩ ngợi hay có ý đồ gì cả.

Cô ta thật sự nổi giận, tay đập mạnh xuống bàn rồi đứng lên.

“Cô muốn sao hả! Chẳng lẽ định đến đây phá đám à!”

Tôi về mặt ngây ngô không biết làm gì liền ngồi xồm xuống, nhanh chóng giúp cô ta bật lại công tắc, bày ra vẻ xin lỗi nhìn cô ta cười cười: “Xin bớt giận, bớt giận...”

Nhưng vị sư tỷ kia tay đã nắm chặt thành quyền, đang hướng phía tôi tiến tới.

“Ai uy!” Tôi sợ tới mức chỉ biết ôm đầu ngồi xuống.

Chờ mãi một lát sau cũng không thấy nắm đấm kia giáng xuống người mình, lúc tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy vị sư tỷ kia nét cười đầy mặt, bộ dáng vô cùng lương thiện, nhu nhược chẳng khác nào một vị thánh mẫu.

“Tần Ngũ, thì ra là anh à! Anh cũng đến đây lên mạng sao?” Cô ta trông thật rất vui vẻ, hai con mắt tỏa sáng, thân mình uốn éo vặn vẹo, miệng luôn mỉm cười, mũi chân còn đang cố không ngừng chà xát dưới đất.

Tôi quay đầu nhìn lại, thấy Tần Ngũ đang cười hi hi đứng ở đằng kia. Ánh mắt hắn rất ôn nhu, đang hướng tới vị sư tỷ mạnh mẽ kia mà phóng điện: “Ừ, hôm nay mạng của ký túc xá đang sửa chữa, tôi lại có báo cáo cần viết để mai nộp, hay tôi ngồi máy cạnh em có được không?”

Vị sư tỷ kia lập tức hướng tôi trừng mắt một cái, giật cái thẻ từ trong tay tôi, còn lấy tay nhanh chóng đẩy bả vai tôi thật mạnh: “Đi, qua bên kia đi!”

Tần Ngũ liền thông thả bước tới chỗ tôi khi này, vẻ mặt như không hề nhìn thấy tôi, ngồi xuống mở máy, rồi quay sang trò chuyện một cách hết sức vui vẻ cùng vị sư tỷ đứng mảnh kia, anh một câu tôi một câu.

Tôi ngo ngác đứng đó một lát, nhớ tới số tiền khi này vào cửa mình bị bắt nộp thế chấp liền cố lấy dũng khí vươn ngón tay út ra khều khều vào lưng hắn.

Hắn giống như không có cảm giác, vẫn như cũ tro tro ngồi đó trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Tôi nhịn không được lại tiếp tục khều khều, rốt cục hắn cũng quay đầu lại trừng mắt nhìn tôi: “Như thế nào?”

Tôi lấp bấp chỉ cái thẻ trên tay hắn: “Tôi đã trả tiền thế chấp trong đó!”

Hắn nhướn miệng cười cười, lấy cái thẻ trong túi mình đưa qua. Tôi đang muốn vươn tay ra cầm lấy, không ngờ hắn đột nhiên nhanh chóng rút về: “Vậy nói tên em dùng trong QQ ra để mà trao đổi đi!”

Tôi mơ màng ôm đầu ngồi trong một góc đau khổ suy nghĩ đến cái tên mình đã dùng trong QQ, bởi vì bản thân tôi rất ít khi lên trên đó chat nên đã quên mất nó từ lâu.

Tần Ngũ về mặt buồn cười, hất ý vào chân mình dài bèn dùng nó đá đá sang phía tôi hỏi: “Chẳng lẽ làm em khó xử sao?”

Tôi nhìn đến tám thẻ trong tay hắn ta, lòng lại càng thêm rối rắm, không ngừng suy nghĩ.

Hắn có chút dở khóc dở cười, tay đưa một tấm thẻ qua cho tôi nói: “Hòa Mãn, tôi vừa mới lên máy đó không lâu, nó ở dãy số 12 ấy, mau qua bên đó dùng tạm đi!”

Tôi ngây người một lát, đột nhiên bộ dạng phấn khởi hẳn lên, giật lấy tám thẻ trên tay hắn: “Á, tôi nhớ ra rồi!”

Dường như còn sợ mình quên mất, nhìn thấy túi áo Tần Ngũ có một cây viết máy, tôi liền trở nên kích động, “phốc” một cái nhảy qua bên đó, một phen rút lấy cây viết của hắn ra. Tần Ngũ sợ tới mức định né người sang một bên trốn, vừa trốn miệng còn vừa không ngừng mắng tôi: “Hòa Mãn, em định qua đây đánh cảm tôi nữa à!”

Đoạt được cây bút trên tay, tôi ngồi đại xuống một góc nào đó, không ngừng hí hoáy viết xuống một đồng chữ số vào trong lòng bàn tay, sau đó vẽ mặt rất hưng phấn đưa cho hắn xem” Nhìn này, đây là tên trong QQ của tôi!”

“...” Tần Ngũ ghen hống, cẩn thận quan sát những chữ số trên tay tôi, khoe miệng cong lên nhìn tôi cười cười.

Hắn vuốt cằm, bộ dạng hoàn toàn đề phòng mà quan sát tôi.

“Vậy em lên mạng QQ trước đi, rồi tôi sẽ thêm tên em vào danh sách bạn bè của tôi!”

Vị sự tỷ dừng mảnh ngồi cạnh hắn giờ cũng đang quét ánh mắt sắc bén trừng tôi một cái. Tôi bị ánh mắt khủng hoảng kia của cô ta làm cho hoảng sợ, bả vai liền rụt xuống, một đường chạy đến dãy bàn số 12.

Lần này tôi đã biết khôn hơn, sau khi đứng đó cẩn thận quan sát một hồi mới tiến đến khỏi động máy tính.

Sau khi mở máy, chuyện thứ nhất tôi làm chính là mở ra cái mạng có chương trình phim hoạt hình mà tôi đã xem đỡ lần trước. Thật lòng mà nói, tôi đối việc lên mạng này không phải là có hứng thú đặc biệt nào, ngoài chuyện xem phim, còn những thứ khác tôi rất ít khi đụng tới.

Lần này bộ phim mà tôi đang xem có tên là “Kỳ hồn”, mấy ngày hôm trước ở ký túc xá mới vừa coi được một nửa, bây giờ được xem tiếp tục, đây thật sự là chuyện vui vẻ cỡ nào nha.

Đáng tiếc tập này ngay từ khi bắt đầu đã làm người ta xem rất là bức mình, nhân vật kia lợi dụng vẻ xinh đẹp của mình hòng muốn phá nát mọi thứ, tôi rất cục không nhịn được mà ậm ừ khóc lớn. Bên kia hai người nọ đang ngồi chơi máy nhìn thấy tôi khóc lớn chỉ biết há hốc mồm nhìn. Có lẽ bộ dạng lúc này của tôi đã làm cho họ thật sự cảm động, không đây hai phút hai người song song tắt máy, xấu hổ rời khỏi chỗ ngồi.

Thật tốt quá, thoáng cái chỗ tôi đang ngồi liền trở nên thật thanh tĩnh. Vì thế sau khi chùi xong nước mắt nước mũi của mình, tôi không e dè mà khóc càng thêm thống khoái, một bên khóc một bên không ngừng khụt khịt hi mũi.

“Hòa Mãn!”

Đang mải mê, chăm chú theo dõi vào màn hình trước mặt, bất ngờ bả vai bị ai đó đập mạnh, tôi hoảng sợ liền nhảy dựng lên. Mũi tôi giờ đầy nước mắt, mông mông lung lung nhìn người mới đến kia, vì hầy còn đang rất xúc động nên tôi rất không khách khí mà kèm theo vài tiếng khóc nức.

“Em khóc cái gì?” Tần Ngũ bị nước mắt nước mũi của tôi dọa cho sợ, hắn lấy từ trong túi quần ra một ít khăn giấy rồi nhẹ nhàng chùi đi nước mắt trên mặt cho tôi.” Em làm sao vậy? Tại sao lại khóc thành ra thế này hả? Là bị người trong ký túc xá khi dễ sao?”

Hiện giờ tâm tình tôi không thoải mái chút nào nên cũng không muốn mà đi để ý đến hắn. Thử hỏi trong lúc tôi đang xúc động, tình cảm dạt dào như thế lại bị cái tên này đến phá đám, chẳng khác nào như đang ngáp phần nửa lại bị dọa bắt khép miệng như nhau a. Cảm giác khỏi cần phải nói cũng biết đó chính là rất khó chịu!

“Chẳng lẽ kết quả thi cử không tốt?” Hắn thử thăm dò hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

Hắn thật cẩn thận mà kéo dài giọng hỏi :”Thất tình?”

Tôi lắc đầu càng thêm thương tâm.

Tần Ngũ cố moi móc suy nghĩ trong đầu, thoáng liếc sang nhìn thấy màn hình máy tính của tôi, đột nhiên vẽ mặt hắn liền vui vẻ.” Tiểu Mãn, em xem hoạt hình mà cũng khóc sao?”

Tôi cảm thấy lời này hắn nói rõ ràng là đang có ý nhạo báng mình ra mặt đây mà.

Tôi liền thấy thật khó chịu, liếc hắn hỏi lại.” Vậy thì thế nào?”

“Sao em lại giận dữ vậy chứ!” Sau đó tôi còn nghe được tiếng hắn thờ dài một hồi, vươn tay đến thân thiết vỗ nhẹ lên đầu tôi.”Tôi nói em nha, Tiểu Mãn, em sao chẳng khác nào như một đứa trẻ mãi không lớn vậy chứ!”

Tôi uốn éo cái đầu mình, bộ dạng ra chừng rất đề phòng mà nhìn hắn.

Tần Ngũ véo lấy hai má tôi, hỏi:”Tôi chờ em gần một giờ đồng hồ, em như thế nào còn chưa đăng nhập vô QQ hả?”

Tôi bày ra vẻ mặt đương nhiên, còn cố tình trừng mắt nhìn hắn trả lời.” Tôi quên mật mã rồi nên không vào được!” Cái tên sử dụng trong QQ kia thì tôi còn cố mà nhớ ra được, nhưng còn mật mã tôi đã quên mất lâu rồi đi.

“Em đây là cố ý à!” Tần Ngũ tươi cười có hơi giương gao.

Tôi lắc đầu.

Về mặt của Tần Ngũ rốt cục cũng từ từ biến chuyển càng thêm sinh động, thật là khoa trương mà. Hấn nhìn giống như là rất tức giận nhưng cũng giống như là muốn cười thật to, khóe miệng co rút cả nửa ngày trời. Cuối cùng hấn cố hít vào một ngụm khí lạnh, hướng chỗ tôi ngồi xuống, mở ra trang QQ. Hấn không ngừng gõ gõ “lách cách” gì đó, lập tức thành công giúp tôi xin lại mật mã mới.

“Từ nay xài cái mật mã mới này đi, tôi đã thêm tên mình vào trong danh sách bạn bè của em rồi đó!” Hấn còn xoay cái màn hình qua cho tôi xem, nhất thời bị màn hình máy tính phản xạ, nhìn vào con người hấn thấy tựa như có đủ loại màu sắc bắn ra, đang hướng tôi mỉm cười.” Giờ em cũng đang rảnh rồi, vậy lên QQ chat với tôi một chút đi!”

Tôi nhìn đến cái tên của hấn giờ đang hiện trong danh sách bạn bè trong QQ của mình, đột nhiên ngay cả tâm tình lên mạng xem phim khi nãy cũng bay mất.

“Tần Ngũ, tôi phải về rồi!” Thật đúng là nhảm chán mà, bảo tôi ngồi đây nói chuyện phiếm với hấn chi bằng để tôi trở về ký túc xá viết thư cho Diệp bạn thân còn tốt hơn.

Hấn cười lạnh, quay sang hỏi tôi:” Vậy QQ làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ để nó mở ở đó?”

“Anh chẳng phải đã nhập tên mình vào đó rồi sao? Anh cứ nhìn xem, anh chẳng phải đồng thời đang mở một lúc hai cái rồi đấy ư, thì giờ cứ chọn đại một cái mà mình thích làm cái chính rồi tự mình hỏi rồi lấy cái kia trả lời là được chứ gì!” Tôi không yên lòng chút nào, cái chuyện đơn giản như vậy mà hấn cũng phải hỏi sao. Nhìn nhìn cái máy đang không ngừng phát ra tín hiệu gọi đến, báo rằng có bạn bè đang hiện diện, trong lòng lại càng thêm buồn bực.

Tôi chỉ biết, gặp phải Tần Ngũ thì chẳng khác gặp phải ruồi nhặng như nhau. Thử hỏi hấn giờ đây muốn tôi phải làm sao với cái tài khoản mới đây, tôi bình thường cũng đâu có hay lên tán gẫu trên QQ đâu. ...haiz!

Tần Ngũ hình như có chút tức giận, đứng lên nhón miệng cười nhìn lại tôi:” Vậy ý em là cho dù thế nào em cũng sẽ không muốn chat với tôi phải không? Hòa Mẫn, sao em lại ghét tôi vậy chứ?” Hấn cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, tôi nhìn nụ cười này mà lòng cảm thấy càng thêm rối rắm.

Tôi quyết định không muốn cùng hấn dong dài tiếp tục nữa, cố lấy hết dũng khí tiến đến muốn giật lấy cái thẻ trên tay hấn ta, tính đem ra quảy để đổi lại tiền thẻ chấp khi nãy rồi quay trở về ký túc xá. Theo như kinh nghiệm giao chiến rất nhiều lần trước đây giữa tôi và hấn, tôi biết cái tên này hấn là người rất nhạy bén, nếu lỡ để hấn phát hiện ý đồ của tôi, chỉ e đến khi đó khí thế hùng hục lúc này của mình cũng sẽ bị hấn đè bẹp.

“Em muốn làm gì? Muốn lấy lại thẻ nạp tiền rồi không đề ý đến tôi nữa sao?” Hấn dùng cánh tay giờ lên cao, cổ tình khiêu khích ngăn không cho tôi với tới nó, mặt khác quan sát hành động kế tiếp của tôi:” Như thế nào, sợ đến nỗi lắp bắp không nói được à?”

“..” Tôi nghe thế liền tròn mắt.

“Lần này như thế nào, định đánh vào cằm tôi nữa à?” Hấn lại khiêu khích tôi nha.

“Được thôi!” —, tôi lập tức nhảy dựng lên, quyết định nghe theo lời hấn mà làm.

Thoáng cái chỗ này liền thật là hỗn loạn. Khổ nỗi giờ phút này tôi lại không nhìn thấy cái cằm hấn ở đâu cả, tôi giận quá liền chuyển hướng, định tấn công vào đỉnh đầu hấn. Tôi cố tình đem mình lùi về sau lấy đà, hấn thấy vậy lập tức ngửa đầu định trốn tránh, bởi vì động tác ngửa đầu của hấn quá mạnh, cả người liền theo đà, ngã nhào lên sô pha phía sau.

Mọi người chung quanh nhìn thấy một màn liền không ngừng đứng lên huýt sáo, có vài tên con trai còn hướng tôi giơ ra ngón cái tỏ ý khen ngợi. Trong số đó cũng có người biết Tần Ngũ, hướng tôi khoa trương bày ra bộ dạng thật nể phục:”Wow, cô em thật mạnh mẽ mà, ngay cả Tần Ngũ sư huynh mà cũng bị em đốn ngã!”

Tôi thật là khóe không ra nước mắt mà. Tôi cố giờ hai tay lên bộ dạng giống như đầu hàng cho mọi người thấy, tôi đây là vô tội nha, mọi người thật ra đã hiểu lầm rồi, tôi làm sao mà dám tay không đánh nhau với cái tên nam sinh cao hơn mình 1m8 ấy chứ?

Vì hấn đang ngã nằm nghiêng, chỉ nhìn được nửa bên mặt, dù vậy bản thân cũng bị hù cho phát sợ tới mức tim đập loạn nhịp. Một lát sau, khi nhìn thấy được khuôn mặt đang hé ra lừa gạt của hấn tôi thật sự chỉ muốn hét lớn. Đôi con người hung hãn của Tần Ngũ đang trừng trừng nhìn tôi, một tay đang chống xuống đất, dường như muốn sắp đứng lên.

Tiêu rồi, tiêu rồi! Nhìn bản mặt đen thui như cái đít nồi của hấn, tôi trong lòng cũng nhảy dựng lên, biết chắc hấn thế nào cũng muốn cho tôi một trận đây mà! Tôi vừa hoảng hốt, vừa nóng nảy, theo phản xạ có điều kiện ngồi xồm xuống, dùng tay đẩy hấn mạnh thêm một cái, sau đó không dám nhìn đến sắc mặt của hấn, xoay người cầm lấy cái thẻ nạp tiền mật mã chạy đi.

Cái tên đang đứng tính tiền này làm như là có thù kiếp trước với tôi không bằng. Hấn cầm một đồng tiền lẻ, đếm tới đếm lui để thôi lại cho tôi, đã vậy động tác của hấn còn rất chậm. Tôi thấy hấn lấy ra năm mươi đồng thẻ chấp, nhất thời liền tròn tròn mắt, thì ra tiền thẻ chấp của Tần Ngũ so với tôi thật là khủng bố mà, quả là muốn áp đảo người ta đi.

“Này, sao chỉ thôi lại có 45 đồng vậy?” Tôi nói xong ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy Tần Ngũ giờ đang lồm cồm bò dậy, về mặt còn cười lạnh hướng tôi chạy tới. Á, tôi sợ tới mức mặt kệ lần này mình bị mất tiền, liền đẩy cửa kiếng ra mà bỏ chạy.

“Hòa Mẫn, em đứng lại đó cho tôi!” Hấn đã đuổi lại đây, một phen bắt được tay tôi, cười lạnh nói:” Hừ Hừ, muốn chạy hả, không có cửa đâu!”

Tôi lập tức ôm đầu gối xỏ xuống.

“Em làm sao vậy?” Hấn thật kinh ngạc, bởi vì tay hấn đang nắm chặt lấy cổ tay tôi, nên cả người hấn cũng bị tôi kéo gối xuống.

“A, cái kia... không cần, anh làm ơn đừng đánh vào cằm tôi!” Tôi khẩn trương hướng hấn hề hề cầu xin tha thứ.” Muốn đánh thì đánh sau lưng đi, chỗ đó dày hơn!”

Khóe miệng của hấn giống như bị rút gân, sau đó liền đem tôi kéo đứng lên.”Hòa Mẫn, em thật là rất biết cách kích thích tôi nha!”

Tôi lấy ngón tay run run chỉ vào người hấn. Thoáng cái ánh mắt hấn cùng tôi trực tiếp đối diện, tầm mắt hấn không tự chủ liền dừng ở đầu ngón tay tôi, khóe miệng cong lên mỉm cười.”Em sợ cái gì hả?”

Tôi cố gắng chống đỡ, cố làm cho mình nhìn vào thật mạnh mẽ.

Hấn xoay mặt ngược lên, phát hiện từ xa mưa cũng bắt đầu nhỏ giọt, một phen mở ra cái áo khoát tôi đã đem theo che lên đầu cho cả hai.”Tôi cho em hai lựa chọn!”

“Á?” Tôi giương mắt nhìn hấn.

“Thứ nhất, chúng ta cùng nhau dùng áo khoát của em che chung, tôi sẽ đưa em về ký túc xá của em trước, sau đó em phải cho tôi mượn dù để về. Nếu được như vậy tôi sẽ suy nghĩ mà bỏ qua chuyện cũ, chúng ta từ nay về sau sẽ cùng nhau vui vẻ quan hệ qua lại!” Hấn dường như còn có chút chờ mong nhìn tôi.

Tôi bày ra bộ dạng không biết sợ là gì, khinh thường hỏi hấn:”Vậy lựa chọn thứ hai thì sao?”

Hấn hình như hơi tức giận, lấy tay véo mạnh vào má tôi:”Lựa chọn thứ hai là em xung phong đưa tôi về trước, rồi sau đó em một mình đội mưa trở về! Chúng ta về sau vẫn sẽ như cũ bảo trì trạng thái đối lập!”

Không được, tôi Hòa Mẫn này là ai chứ? Tôi thà chết cũng không thể chịu khuất nhục a. Nghĩ vậy, tôi hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, rồi giả vờ vuốt ve trên cổ tay, sau đó gờ tay lên cổ hấn mà bóp thật mạnh, lợi dụng lúc hấn buông tay tôi liền vọt vào trong màn mưa.

“Khụ... Em thật là... còn muốn chạy!” Tần Ngũ không tha, cũng quyết đuổi theo tới đây.

Tôi không để ý tới hấn, một đường cắm đầu mà chạy như điên.

“Hòa Mẫn, em đứng lại đó cho tôi!” Tần Ngũ giờ càng thêm tức giận, âm thanh của hấn giờ cũng nâng cao không ít.

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, thấy Tần Ngũ đang cầm theo chiếc áo khoát của mình đang hướng nơi này chạy tới. Tôi cố chạy trốn thật nhanh, một bên chạy một bên oán hận thề rằng: sau này nếu nhìn thấy hấn tôi nhất định phải vòng đường mà đi.

Ký túc xá tôi ở cách tiệm net không xa, chỉ cần chạy thêm vài bước, tôi đã an toàn tới cửa ký túc xá của mình. Tần Ngũ vọt tới trước cửa, tay cầm theo áo khoát, cả người ướt đầm từng giọt nhìn tôi.

Chẳng lẽ hấn định xông vào ký túc xá nữ để dạy cho tôi một trận hay sao? Nay hấn cũng thật là không có khí khái đàn ông đi, còn muốn bỏ đá xuống giếng! Tôi bức tức, lại buồn bã nhớ đến áo khoát của mình còn nằm trong tay hấn, nên cuối cùng cố lấy hết dũng khí lao ra khỏi ký túc xá lần nữa, chạy đến gần hấn một phen muốn đoạt lại.

“Hòa Mẫn, em đứng là đầu gối! Tại sao lại cứ thích cự tuyệt ý tốt của người khác vậy chứ?” Tần Ngũ và tôi cả người đều bị ướt nhẹp, thấy tôi đang trốn mắt nhìn chằm chằm mình, hấn cảm thấy có vẻ thật buồn cười.”Đầu óc của em khi nào mới trưởng thành hả? Tôi kêu em đợi tôi, em lại càng chạy càng nhanh như vậy là sao?”

Tôi không muốn để ý đến hấn, tính quay đầu trở lại bên trong ký túc xá.

Hấn thấy vậy một phen nắm lấy cánh tay tôi mà lôi kéo:”Hòa Mẫn chúng ta đình chiến đi!”

Tôi nhìn đến cánh tay đang bị hấn nắm, vẻ mặt hề hề không ngừng lúi lúi kéo kéo, còn chẳng biết chút xấu hổ mà nói:”Tiểu Mẫn, để cho sư huynh theo đuổi em đi! Chúng ta bảo đảm mỗi ngày trôi qua đều cũng thật thú vị.”

Cư nhiên dám đứng trước mặt mọi người cố tình bôi nhọ tôn nghiêm của tôi đây mà! Tôi bây giờ một bụng lửa giận nổi lên đều là do hấn một tay châm ngòi đây mà. Tôi vươn đầu ngón tay không ngừng chỉ vào hấn, nói năng càng lúc càng thêm lộn xộn.”Anh...anh...anh...Đừng có mà hy vọng viễn vông! Đúng là cóc ếch mà còn đòi ăn thịt thiên nga!”

Hahahaha...Những người đang đứng trên hành lang trú mưa nói chuyện phiếm với nhau, vừa nghe thấy tôi nói thế liền đồng loạt hướng phía tôi cười lớn.

Tần Ngũ hai mắt mở to, sau đó cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, một tay còn phải chống đỡ vịn lại trên tường tay còn lại thì đang ôm bụng.”Ai ôi, Tiểu Mẫn em đúng thật là hết ý mà!”

Tôi thật không muốn đứng đây cùng hấn tiếp tục so đo. Nhất thời không biết làm sao bản thân lại bắt đầu lấp bắp, đành uốn eo thân mình, mang theo

một bụng lửa giận cô đẩy người hắn ra. Tội giờ trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó là muốn đem chuyện này nhanh chóng nói hết cho bạn thân Hường Lăng nghe. Đối thủ Tần Ngũ lần này quả thật là một kẻ rất sắc bén mà, phỏng chừng một mình tôi không thể nào đối phó nổi đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sau khi gọi đi lá thư cầu cứu Diệp bạn thân mà tôi đã viết trong một tâm trạng rất hoảng loạn, hoang mang, không lâu sau tôi liền nhận được một phong thư rất dài của Diệp Hường Lăng bạn thân gửi đến.

Bạn thân Hòa Mãn:

Thư đến cũng như nhìn thấy người!

Nhận được thư của em mấy ngày vừa qua, tôi đoán biết em hiện giờ chắc chắn là đang trong tâm trạng rất bối rối. Không cần biết đó là vì mối quan hệ giữa những bạn học trong ký túc xá hay là quan hệ giữa em và vị Tần sư huynh kia cũng vậy.

Trước tiên chúng ta hãy nói về mối quan hệ giữa em và những bạn cùng phòng trong ký túc xá. Hòa đồng sống với bạn bè cùng phòng trong ký túc xá không phải là chuyện xấu, nhưng cũng không nên tán đồng, ủng hộ, ngây thơ cho rằng tất cả những gì bạn thân của mình nghĩ và hành động đều hoàn toàn đúng cả. Những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống hàng ngày, nếu em thích ra tay giúp đỡ bọn họ thì hiển nhiên điều đó chẳng có gì là sai quấy, nhưng về mặt tình cảm thì không nên. Tôi tin tưởng em hoàn toàn có năng lực có thể đem những vấn đề làm người ta nhức đầu, những chuyện khó giải quyết nhất mà xử lý rất tốt, nhưng về đời sống tình cảm riêng tư của người khác tôi khuyên em không cần phải can dự, đi sâu quá mức. Vì với loại người tốt bụng kiểu này, tôi tuyệt đối luôn kiên trì thái độ duy nhất chính là... vô cùng khinh bỉ.

Đã xong việc thứ nhất, vấn đề thứ hai chính là tôi muốn phân tích một chút về ý đồ và hành động của vị Tần sư huynh kia. Theo tôi, hần bản chất chính là loại con trai có tính chinh phục cộng quấy rối tình dục rất cao đối với nữ sinh. Và nếu theo như những gì em đã kể trong thư, hần ta hẳn là một người có đời sống tình cảm phi thường phong phú, trong mắt nữ sinh hần luôn là một kẻ cao cao tại thượng, là người có thói quen ỷ vào mình có bộ dáng phong lưu, khuôn mặt tuấn mĩ làm người ta nhìn vào liền điên đảo, mê muội. Cho nên đối với sự bài xích mạnh mẽ của em, tâm tình hần hiển nhiên vô cùng suy sụp, lại còn một lần bị em trước mặt mọi người làm mất hết sĩ diện (PS: có lẽ hần không phải chỉ bị em sỉ nhục mỗi một lần mà thôi, tôi hoàn toàn tin tưởng bạn thân Hòa Mãn chắc đã cho hần nếm phải không ít đau khổ đi!). Chắc chắn sau này hần sẽ có thể làm ra rất nhiều chuyện khác, mục đích chính là muốn dụ dỗ, mê hoặc em nhưng chỉ cần em ý chí vững vàng, kiên định một chút, và phải luôn nhất định ghi nhớ một điều chính là: hần vĩnh viễn không bao giờ thật lòng, nghiêm túc với em cả, là được. Nếu em cứ dùng góc độ như vậy để mà nhìn hần thì em có thể an toàn mà không bị sao cả!

Nhân đây tôi cũng muốn lặp lại câu nói trước kia mình đã từng nói với em: viên đạn bọc đường thì mãi mãi vẫn là một viên đạn pháo! Mong rằng bạn thân Hòa Mãn có thể bảo vệ chính mình cho tốt, phải luôn cố gắng giữ vững vị trí dẫn đầu trong trận chiến này.

Nếu còn vấn đề gì mập mờ, chưa hiểu rõ, có thể tùy thời tìm đến hỏi tôi.

Chúc em vui vẻ!

Bạn thân: Diệp Hường Lăng

Ngày X tháng X năm 200X

PS: Hy vọng sau này em gửi thư cho tôi sẽ không kèm theo những thứ rác rưởi, quảng cáo linh tinh này nọ, cảm ơn!

Tay cầm lá thư, tôi biết rõ Sài Cần vẫn còn đang kiên nhẫn đứng phía sau đợi tôi đưa nó cho cô ấy đọc. Nhưng tôi thật sự một chút cũng không muốn nha, cho nên nhất quyết duy trì tư thế hiện giờ, vờ như không thấy cô ta đứng chờ sau lưng...

Tôi đứng đó một hồi lâu mới quay đầu lại, liền bất ngờ phát hiện sắc mặt Sài Cần giờ đã không còn vẻ tươi cười ngày trước, đôi mắt hung tợn đang trừng thẳng về phía tôi.

“Tiểu Mãn, trong lá thư trước em thật ra đã nói những gì với Diệp Hường Lăng?” Sắc mặt cô ta quả thật rất khó coi, đang trừng nhìn tôi, bộ dạng vô cùng tức giận: “Tại sao thư của chị và Tiểu Phượng lại trở thành “rác rưởi” vậy chứ?”

Tôi kinh ngạc, “A” một tiếng rồi mới hỏi lại cô ấy: “Thì ra cái chỗ PS (tái bút) kia chẳng lẽ là đang nói lá thư của hai người sao?”

Phốc... Quế Lượng đang đứng cạnh giường uống nước, nó thật không biết đang làm cái gì mà cả ngụm nước trong miệng mới uống vào đều bị phun ra hết. Đồng thời khi nó phát hiện ánh mắt giờ Sài Cần đang trừng sang bên đó, nó liền lấy tay bịt miệng cố nén nhịn xuống.

Tôi cảm thấy có chút áy náy, nghĩ rằng khả năng cô ta chắc chắn là đang hiểu lầm gì đây mà, liền vuron móng vuốt của mình ra, rất chân thành nắm chặt tay cô ta mà an ủi:” Không phải, Sài Cần, chị suy nghĩ quá nhiều rồi!”

Ha ha... Tiểu Nhụy nghe xong nhất thời không thể tiếp tục không chế được nữa bèn bật cười thành tiếng. Sau đó cũng không đợi Sài Cần nhìn qua, nó đã nhanh chóng lấy quyển sách tiếng Anh dán lên trên mặt.

Sắc mặt Sài Cần giờ đây đen thui, con giận giống như bốc lên tới tận đỉnh đầu. Tiểu Phượng lúc này có lẽ hiểu được mà thông cảm cho hoàn cảnh của tôi, nó tiến đến tốt bụng giúp tôi giải thích:”Sài Cần, Tiểu Mẫn nó trước giờ không phải là người thích nói vòng vo, chị đừng suy nghĩ nhiều quá!”

Sài Cần cười lạnh một tiếng, sau đó duỗi tay cầm lấy túi xách chính mình, rất nhanh mà xông thẳng ra ngoài.

Tôi há hốc miệng, cảm thấy bản thân mình thật vô tội, quay sang nhìn Tiểu Phượng:” Diệp Hương Lăng chắc không phải là nói cô ta chứ?”

Về mặt Tiểu Phượng áy náy, còn giống như rất có lỗi nhìn tôi. Nó cúi thấp đầu xuống, bộ dạng rất thương tâm, sau đó yên lặng từ trong túi áo lấy ra lá thư lần trước đưa cho tôi xem:” Mày hãy tự coi đi, hẳn là nói ai?”

Tôi bán tín bán nghi nhận lấy lá thư, chậm rãi mở ra. Lá thư này quả thật là siêu ngắn, bên trên chỉ viết một hàng chữ: Bạn học Nhuế Tiểu Phượng, những loại rác rưởi như vậy sau này không cần gửi tới nữa! Cảm ơn!

Kìa nét chữ như rồng bay phượng múa, lực đạo quả thật không nhỏ, tựa hồ trong đó còn đang ẩn nhẫn lửa giận. Giọng điệu trong đó thì khỏi nói, đó là lạnh như băng, so với lần đầu tiên tôi cùng với hắn nói chuyện quả thật là chỉ có hơn chứ không kém.

Tôi ngây dại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Phượng:”Thì ra không phải nói Sài Cần, là nói mày nha!” Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy hình như có cái gì đó không ổn thì phải.

Quả nhiên nước mắt Nhuế Tiểu Phượng lập tức như hồng thủy vỡ đê, nó cúi đầu xuống, khóc nức nở, rồi vội vàng chạy nhanh ra bên ngoài. Tôi hiện giờ cảm thấy vô cùng áy náy, muốn đuổi theo nó, nhưng bị Quế Lượng giữ lại:”Tiểu Mẫn, mày mà ra nói thêm một hai câu nữa thì không chừng tới nó sẽ không đi học nổi luôn đấy!”

A? Tôi khổ sở, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Lòng tôi thấy rất khó chịu, lại không biết nói cái gì để an ủi Tiểu Phượng. Tôi ngồi ở một góc kia, yên lặng suy nghĩ một hồi, rồi giờ hai phong thư của Diệp Hương Lăng ra đối chiếu, so sánh một chút.

Đột nhiên tôi cảm thấy lòng mình dâng lên cảm giác ảm áp kỳ lạ.

Hắn không có dùng lời lẽ như vậy đối với tôi, ngược lại thái độ còn rất quan tâm, chăm sóc, giúp tôi đưa ra chủ ý. Tuy rằng tôi biết cảm giác ảm áp này là được tạo thành trên sự thống khổ của Tiểu Phượng, nhưng lại không thể nào gạt bỏ nó sang một bên.

Tôi vừa đau khổ... đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Lúc đi học tự học, Tiểu Phượng lựa một chỗ trống bên cạnh tôi ngồi. Nó ngồi xuống, nhìn tôi mỉm cười cũng rất miễn cưỡng:” Tiểu Mẫn, chuyện hồi chiều, mày đừng để trong lòng, về sau chúng ta không cần phải đem những chuyện có liên quan đến Diệp Hương Lăng mà kéo vào, được không?”

Nó giống như đang hạ quyết tâm rất lớn.

Tôi ôn nhu nắm lấy tay nó, cảm thấy tay nó hơi lạnh, liền cởi áo khoát trên người mình đang mặc xuống, phủ lên cho nó:”Tiểu Phượng, mày khoát cái này lên đi!”

Nó ngoan ngoãn làm theo, sau đó rút vào một góc, chăm chú mà ngồi đọc sách, cả người trông qua có vẻ tái nhợt, yếu ớt vô cùng. Trời vào thu nên tiết trời hơi lạnh lạnh, vì vậy nó dù đã khoát thêm áo của tôi nhưng dường như cũng không sưởi ấm thêm được bao nhiêu, cả người đang co ro cuộn mình lại một khối, run rẩy...

Tôi nghĩ nghĩ liền đứng dậy, muốn đi rót cho nó một ly nước ấm.

Chỗ lấy nước uống nằm tại căn phòng ở cuối hành lang, gần chỗ cầu thang lên xuống, tôi đem cái ly không chạy đến, nhìn thấy nơi này mọi người giờ cũng đang xếp thành một hàng dài chờ đợi, lại nhìn đến cây kim chỉ nhiệt độ, thấy nước này chỉ mới nóng đến mức 80 độ C thôi.

Tôi thấy mình có hơi khát nước, ngẫm đi ngẫm lại 80 độ cũng không tệ nên tiến đến, mở công tắc vòi, hứng lấy một ly rồi ngửa cổ uống cạn. Uống xong tôi vừa quay đầu lại nhìn, không hiểu sao ánh mắt mọi người giờ đang trừng trừng dán lên người tôi.

Tôi nhất thời chấn động, tay chân có hơi gấp gáp, loạn choạng, không ngờ vô tình đụng phải bình thủy làm cây kim đo nhiệt thoáng hơi dao động, liền bị rơi xuống chỉ đến mức còn có 60 độ.

Tôi nhìn nhìn cái ly trống không trong tay mình, lại nghĩ thấy 60 độ cũng uống được không sao cả, nên tiến tới mở công tắc vòi, hứng thêm một ly khác, rồi tiếp tục đứng uống, sau đó lại tiếp tục im lặng mà chờ nước nóng.

Đám người đang đứng thoáng cái liền trở nên sôi động hẳn lên. Hình như tôi nghe được phía trước còn có tiếng một nữ sinh đang lải nhải nói:” Là loại

người gì vậy trời? Nước chỉ mới đun nóng có 60 độ cũng uống, 80 mười độ cũng uống, chả lẽ bây giờ vẫn còn định đứng đợi tới 100 độ sao?”

Đột nhiên mọi người nhón nháo, chuyển mắt nhìn về phía sau. Tôi thấy vậy cũng tò mò, bắt chước quay đầu nhìn theo.

Ở vị trí cuối cùng kia liền xuất hiện một tên nam sinh, vẻ mặt phi thường “vô tội”. Khi tôi quay đầu nhìn, thấy hắn cũng đang nhìn mình, bắt ngờ hoảng sợ đến nỗi thiếu chút nữa cái ly nước trên tay cũng muốn rơi xuống đất a.

“A, Hòa Mẫn, mấy người đó là đang nói em à?”

Á! Tôi nhìn thấy Tần Ngũ cũng cầm một cái ly trong tay, đang từ một góc tối thong thả bước ra. Hắn dường như đã đứng từ trong cái góc âm u kia một hồi rất lâu thì phải, ánh mắt giờ nhìn tôi cười thật là chói mắt, “Ồi, hay em cứ đưa cái ly đó cho anh, chờ đến khi nào có nước nóng anh sẽ kêu bạn học lấy giúp rồi mang qua đó cho em, chịu không?”

Tôi nhìn hắn, trong đầu nhớ tới những lời mà Hướng Lăng đã dặn trong thư lần trước, lập tức tăng cường đề phòng.

Trùng mắt nhìn hắn một hồi, tôi nhận ra mình và tên đó chẳng khác nào như đang tỷ thí xem coi kẻ nào có da mặt dày hơn không bằng, cảm thấy quả thật là mình thật thất sách mà, vì thế cũng không thêm xoay người, chỉ là hướng ánh mắt nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn vô như không thấy hắn.

Bộ dạng Tần Ngũ dường như đang bị đá kích, có hơi nhụt chí, nhìn xem tôi trong chốc lát rồi hắn thờ dài một hơi hướng tới mấy người chung quanh nhún vai, ý nói hắn bỏ cuộc. Đây cũng là lần đầu tiên mà hắn phá lệ không muốn tiếp tục dây dưa, quấy rầy tôi nha.

Một tên trong đám là bạn học của Tần Ngũ thấy vậy một cảnh, ý vị thâm thường liền nhếch môi, giễu cợt chúng tôi nói: “Ai yu, con cóc mà muốn ăn thịt thiên nga a!”

Mọi người đang đứng đây xếp hàng nghe vậy, đều phá lên mà cười một trận.

Tần Ngũ cười đến phi thường vô hại, vươn tay che đi nửa bên miệng, ánh mắt còn mang theo oán giận nhìn tôi.

Tôi rốt cục không thể cứ đứng ngốc đây nữa, cầm lấy ly nước trùng mắt liếc hắn một cái, rồi hướng chỗ phòng học chạy đi.

Khi trở lại phòng học, tôi phát hiện không biết Tiểu Phượng đã bỏ đi đâu mất tiêu, chỗ ngồi trống lóc, dường như nó trước khi rời đi đã giúp tôi đem thư xếp lại ngay ngắn, còn đặt một quyển sách tiếng anh lên trên. Trên bìa mặt quyển sách, nó còn để lại một mẫu tin nhắn được viết nắn nót bằng bút mực màu đỏ, hình như là muốn chú thích gì đó.

Trên đó ghi rằng: đây là đề thi cấp 4 lúc trước, có thể dùng nó cẩn thận ôn tập.

Tôi cầm chặt mẫu giấy, lòng cảm thấy vô cùng cảm động. Nhớ tới bộ mặt âm ỉ không vui của nó khi nãy, tôi quyết định trở về ký túc xá để an ủi nó một phen. Tôi rất nhanh đứng dậy, thu thập mọi thứ cẩn thận, muốn trở về ký túc xá để tìm Tiểu Phượng.

Thời gian không còn sớm nên ngoài trời bắt đầu lạnh hơn. Tôi vừa bước ra khỏi phòng học liền bị một cơn gió không biết từ đâu thổi tới, lạnh cóng. Hôm nay trên người tôi chỉ mặc một cái áo ngắn tay, da thịt đều lộ hết ra ngoài, bị gió thổi tới nên cả người đều nổi da gà cả lên, tôi nhìn không được mà đánh một cái rùng mình.

“Mặc vào!” Từ phòng học bên cạnh, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một cánh tay đang cầm cái áo khoác của một kẻ nào đó. Tôi ngẩng đầu nhìn lên quả nhiên là khuôn mặt yêu nghiệt của Tần Ngũ. Hắn giờ trên mặt đầy ý cười, cứ chỉ rất dịu dàng đem áo khoác chính mình phủ lên người tôi.

Tôi có hơi chân chờ do dự.

Tần Ngũ chỉ đơn giản là đem áo khoác phủ lên người tôi, chiếc áo kia vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của hắn làm tôi bất thành linh cảm thấy thật rất ấm áp.

Tôi một bên khoác áo của hắn, một bên cũng không quên phóng ra khí thế cường hãn, rõ ràng muốn dùng ánh mắt để... áp đảo hắn.

“Không cần lúc nào cũng cự tuyệt ý tốt của người khác, ok?” Hắn hướng tôi cười tủm tỉm, thuận tay còn véo lên má của tôi một cái. Sau đó không đợi cho tôi lên tiếng, hắn liền chủ động xoay người quay sang hướng khác bỏ đi, vẫy vẫy tay lại phía sau: “Anh đi đây, thật sự là sợ em mà, đừng có đứng ở đó mà trừng trừng nhìn anh nữa!”

“...” tôi mặc dù cho rằng hắn rất hèn mọn đi nữa, nhưng cũng không thể nhìn thấy người ta đã biết tự giác rút lui mà còn muốn lần áp tiếp tục chứ.

Bởi vì không có cơ hội để phát tiết, trong lòng tôi càng thêm buồn bực không vui, tựa như đang có một cỗ lửa giận ép lại rất chặt trong ngực ấy.

Trở lại ký túc xá, chuyện đầu tiên tôi làm đó chính là lấy giấy viết thư cho Diệp bạn thân. Tâm tình vừa buồn bực lại vừa hoảng sợ viết xuống: “Bạn thân Diệp Hướng Lăng, gió đã bắt đầu đổi hướng, kẻ địch đã thay đổi sách lược, giờ bắt đầu chuyển sang tấn công bằng chính sách dụ dỗ.....”

= =, tôi đột nhiên cảm thấy viên đạn bọc đường này quả thật vô cùng đáng sợ mà!

Chương 17

Quả nhiên không sai ngoài tôi dự đoán, chả biết Tần Ngũ sư huynh kia hấn từ đâu mà nghe được tôi đây có thói quen viết thư, mỗi ngày đều gửi đến ba phong thư để tỏ tình, giọng điệu trong đó quả thực là ngọt đến nỗi làm người ta phát ngáy ầy.

Tôi cảm thấy thật sự rất phiền muộn, nên lúc viết thư cho Diệp bạn thân tôi đã không khách sáo đem tất cả buồn phiền bức dọc gần đây oán than với hấn.

Trong thư hồi âm, Diệp bạn thân viết rất đơn giản, giống như việc này đối với hấn mà nói đây là một chuyện vô cùng tẻ nhạt, chán ngắt. Trong thư hấn chỉ viết có một hàng ngắn ngắn: nộp lên cho nhà trường, dùng để sung công.

(O.O) lời lẽ quả thật rất sắc bén, chỉ một câu ngắn ngắn liền đánh trúng thẳng vào trọng điểm vấn đề. Tôi cảm thấy trong đầu mình dần dần tìm thấy được phương hướng, sương mù bao phủ bấy lâu thoáng cái cũng tan biến.

Nhưng xét thấy lúc trước cử chỉ của Tần Ngũ chỉ là có chút thân mật với tôi mà thôi, nghĩ thế nào cũng không nên quá chấp nhất, khắt khe với hấn như thế. Cho nên tôi đã lấy cương vị cao cả giống như một người chị mà viết một phong thư đem gửi cho cho Tần Ngũ.

Trong thư tôi viết: Đây chỉ là lời cảnh cáo nhỏ, nếu còn gửi thư đến nữa tôi sẽ áp dụng chính sách phòng bị, đồng thời triển khai phản kháng.

Rất nhanh sau đó tôi liền nhận được một phong thư mang theo tình cảm nhiệt tình, mãnh liệt như lửa của hấn gửi lại. Trong thư giọng điệu rõ ràng là phi thường khiêu khích, hấn còn rất kiêu ngạo viết rằng: Tiểu Mẫn, anh thật rất mong đợi em đến khiêu chiến với anh đấy! COME ON!

Nếu như nói trước đây sự tuyên chiến đó chỉ là mơ hồ, thì lần này hấn rõ ràng là đang cố tình đã kích tự tôn của tôi đấy mà. Tôi vô cùng giận dữ, liền với tay cầm hết 12 lá thư tình ướt át của hấn mang đến nộp cho vị giáo sư phụ trách trong đội trật tự trường.

Vốn là sinh viên còn chưa tốt nghiệp, chuyện yêu đương nếu nhưng không phải quá khác người hay quá phô trương thì hấn là không có chuyện gì to tát. Mặt khác cái tên tiểu tử Tần Ngũ này còn là nghiên cứu sinh ưu tú rất được lòng thầy cô, vị giáo sư phụ trách lớp của hấn ta cũng là một trong những người có tiếng tăm nhất trong trường. Nhưng đáng tiếc ai bảo hấn đã chọc tôi nổi điên lên chứ, nhất thời tôi nào có thời gian suy nghĩ gì nữa liền đem hết cái đồng thư kia giao lên, tôi nói: "Thầy à, thật ra khi em còn làm trong đội trật tự đã bắt vị Tần sư huynh này hai lần vì tội vi phạm quy định, cho nên bây giờ hấn đang tìm đến em trả thù đấy!"

Trước giờ tôi chỉ biết thủ đoạn trả thù của hấn rất tàn khốc, nhưng không ngờ hấn còn là người thích dây dưa, quần lý người khác không chịu buông thế này nữa kia.

"Em cảm thấy hấn rõ ràng là đang cố tình quấy rầy cuộc sống của mình!" Tôi bộ dạng thật sự tức giận. Đối với việc làm hại người không lợi mình thế này của hấn, tôi đương nhiên là vô cùng phản nộ.

Thầy Dịch nhìn tôi một cách thân thiện, dường như muốn dùng ôn nhu trấn an tôi: "Tiểu Mẫn này, em hãy yên tâm. Thầy sẽ cùng thầy chủ nhiệm của em ấy ngồi xuống bàn bạc lại chuyện này một chút. Em cũng đừng lo sợ, đội trật tự trường nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho em!"

Nếu khi nãy lúc bước vào đây, tôi mang theo bộ dạng lo lắng, xúc động mười phần, thì thời điểm bước trở ra, tất cả lo lắng kia đều biến mất. Tôi ngược lên cao nhìn trời, chỉ cảm thấy ánh nắng hôm nay đặc biệt rực rỡ, thế giới phá lệ mà trở nên rất đẹp. Trên đường về hẳn nhìn thấy ai tôi cũng tặng cho họ một nụ cười thật rạng rỡ.

Biện pháp của Diệp bạn thân quả là rất hữu dụng, còn rất hiệu quả. Không ngờ đối với vấn đề khó giải quyết đến như vậy tự nhiên lại được hấn dùng một cách vô cùng đơn giản, liền lập tức đã giải quyết rất ổn thỏa. Tôi cảm thấy trong lòng vô cùng thông khoái.

Trong thư hồi âm cho hấn, tôi viết: Diệp bạn thân, sự tình giờ đã được giải quyết ổn thỏa, kết thúc viên mãn. Thật sự cảm ơn anh!

Diệp Hương Lăng qua ngày hôm sau đã hồi âm thư lại. Trong thư hấn rất đường đường chính chính viết: Thời khắc này phải nên tuyệt đối bảo trì thái độ cảnh giác, không nên quá lơ là thả lỏng đề phòng!

Tôi cảm thấy Diệp Hương Lăng đúng là tiên đoán như thần, đồng thư kia được trình lên không lâu, Tần Ngũ liền tìm đến cửa. Hấn không dám tiến thẳng vào trong ký túc xá của nữ sinh, chỉ nhờ bảo vệ đem bao đồ gì đó đưa cho tôi.

Trong cái bao đó có nào là dầu tắm, xà phòng, kem dưỡng, dầu gội mà thần kỳ nhất là ngay cả giấy vệ sinh cũng có. Đây là toàn bộ đồ dùng vật dụng loại tôi dùng hàng ngày, thật chẳng khác nào như một cái bách khoa toàn thư, còn rất vừa vặn là những thứ mà tôi gần đây đang rất thiếu hụt nữa đấy.

Tôi bị sự thần thông quảng đại của hấn làm cho khiếp sợ, ôm một bao đựng này nọ liền lập tức chạy ra.

Chẳng bao lâu đã nhìn thấy Tần Ngũ hai tay để trong túi quần, cười hi hi đứng ở cửa ký túc xá, có vẻ như sớm đã đoán biết tôi sẽ rất nhanh mà chạy xuống kiểm hẩn.

“Tần sư huynh, cái này trả lại cho anh nè!” Tôi phóng cái bọc đồ kia tới, mắt tròn tròn thật lớn nhìn hẩn. Cái túi kia không biết có phải là do bị tôi quá mạnh tay, tất cả mọi thứ linh tinh trong đó đều dùng một cái rút xuống đất.

Mấy chai lọ này nọ trong đó rơi ra, lăn lông lốc trên mặt đất, chả biết đã lăn đến đâu.

Tôi nhìn thấy vậy nên tay chân cũng luống cuống, bèn ngồi xỏm xuống nhặt lên. Tần Ngũ cũng phụ giúp tôi một tay, hai người tôi càng nhặt càng tiến đến gần nhau mà không hay biết. Tôi vừa nhấc đầu liền thấy khuôn mặt Tần Ngũ đang dựa sát rất gần mình.

Giờ đây bộ mặt hẩn mặt đã không còn mang vẻ treu chọc thường ngày đáng ghét kia mà thay vào đó là vẻ nghiêm túc, ánh mắt dịu dàng ôn nhu như nước đầy tình nùng mặt ý đang nhìn chăm chăm tôi. Phát hiện tôi ngược lên nhìn hẩn, thoáng cái môi hẩn hơi mở ra, chậm rãi hướng tôi tiến đến.

Khoảng cách giữa hai chúng tôi càng lúc càng gần hơn... ngay cả lông mi rất dài của hẩn cũng nhìn thấy rất rõ mồn một, đồng thời cũng cảm nhận được rất rõ ràng từng hơi thở ấm áp của hẩn đang không ngừng phả lên mặt mình.

Tôi thoáng lùi người lại, quả là thật đáng ghê tởm! Trong lòng đặc biệt thấy rất không tự nhiên, tôi bật người, đứng phắt dậy, cố không để ý đến hẩn, cầm lấy cái túi nhựa kia ném cho hẩn một cái: “Tự mình đi nhặt lại đi, lần sau đừng có mà đưa mấy thứ bát nháo này qua nữa!”

“Được!” Tần Ngũ trả lời, yên lặng ngồi chỗ đó tiếp tục thu thập này nọ. Tôi vừa đi được hai bước, lặng lẽ quay đầu nhìn lại hẩn, cùng lúc đó hẩn cũng đang ngẩng đầu xem tôi, thấy tôi nhìn lại liền hướng tôi nhoen miệng cười cười.

Nụ cười này của hẩn chứa đầy sùng nịnh, còn có yêu thương.

Tôi toàn thân run rẩy, bước chân nhanh hơn, ba bước đi thành hai chạy thẳng lên lầu, = =. Thủ đoạn này của hẩn quả thật rất là đáng sợ, không ngờ vì muốn trả thù những chuyện tôi làm lúc trước, vì muốn trả thù tôi đã đem thư hẩn nộp lên cho thầy giáo, cái tên này ngay cả mĩ nam kê mà hẩn cũng phải dùng tới a.

Tiểu Phượng đang ngồi trong ký túc xá xem sách tiếng Anh, nhìn thấy tôi bước vô liền lên tiếng hỏi: “Có phải Tần sư huynh kia đến đây đưa đồ hay không?”

Tôi gật gật đầu.

Nó lập tức bày ra bộ dạng rất thấu hiểu mỉm cười, khuyên tôi: “Thật ra con người của Tần Ngũ sư huynh cũng rất tốt, tao cảm thấy mày và hẩn quả thật rất xứng đôi. Mày cứ nhìn bộ dạng hẩn mỗi khi nhìn thấy mày mà xem, đúng là si mê biết mấy...”

Tôi kinh ngạc nhìn Tiểu Phượng, á khẩu không nói được lời nào.

Tiểu Phượng chắc gần đây học tiếng Anh nhiều quá đến nỗi đầu óc bị choáng váng rồi đi, ánh mắt của Tần Ngũ kia rõ ràng chẳng khác nào điều hâu đang rình gà con, trong đó hàm chứa tất cả chính là: Ta tới đây, tới bắt ngươi đây, bắt được thì sẽ cắn chết ngươi!”

Tình cảm hẩn đương nhiên dư thừa ai lại không biết, so với thức ăn rõ ràng càng dư thừa hơn!

Tiểu Phượng thấy tôi không lên tiếng, đơn giản bước đến gần nói: “Nếu tao là mày, được một nam sinh như Tần Ngũ nhiệt tình theo đuổi như vậy, khẳng định sẽ bị kích động đến không ngủ được ấy. Dù sao đi nữa, Tần Ngũ sư huynh kia tương lai cũng vô cùng sáng lạng, nghe nói hẩn cũng gần tốt nghiệp tiến sĩ nghiên cứu rồi đấy!”

Tôi cũng không hé răng, cảm thấy chuyện này dù sao cũng rất may mắn. Nếu Tần Ngũ thực sự dùng viên đạn bọc đường thế này mà tấn công Tiểu Phượng thì hoàn toàn không thể nghĩ ngờ gì rất nhanh Tiểu Phượng sẽ bị hẩn hạ gục cho mà xem.

Nhưng nghe thấy Tiểu Phượng khen hẩn một cách khoa trương như thế, trong lòng tôi thật sự có chút không vui.

Tôi rõ ràng là đang kiên trì chống lại sức mạnh của viên đạn bọc đường kia, còn nó như thế nào lại không hiểu cho tôi chứ? Quay đầu một cái nó còn giúp kẻ kịch nói tốt!

“Tần Ngũ sư huynh đó, mấy ngày hôm trước có mời mấy đứa bọn tao ra ngoài ăn cơm, còn không ngừng hỏi rất nhiều về chuyện của mày nữa. Bọn tao đã kể rất nhiều về mày, hẩn nghe mà cười đến thật vui vẻ đi. Cứ xem tình hình này của hẩn, tao cảm thấy hẩn đối với mày...” Nó còn đang thao thao bất tuyệt.

Tôi vô cùng tức giận, nhảy dựng lên, đập tay lên bàn một cái: “Tiểu...Tiểu.....Phượng, tụi bây phản bội tao!”

Không xong rồi, thì ra phản đồ giờ đây đã lan tràn đến ngay cả khu vực nội bộ a. So với cách dùng viên đạn bọc đường tấn công, tôi cảm thấy chuyện này quả là đã kích rất lớn: “Tần Ngũ hẩn là đang muốn trả thù tao, bọn mày còn làm khách để cho hẩn mời ăn cơm, đầu óc tụi bây có phải bị hỏng đến điên rồi hay không!”

Trên mặt Tiểu Phượng lúc đỏ lúc trắng, vội vàng lên tiếng biện hộ: “Bọn tao đều cảm thấy Tần Ngũ sư huynh kia chắc chắn là rất thích mày!”

“Có thể trở thành người trong lòng hấn quá là rất tốt! Nhưng mà người đó lại cũng không phải là tao!” Tôi thật sự tức giận.” Mây biết không, Diệp Hưởng Lăng luôn bảo tao phải đề phòng hấn ta, hấn chỉ là một người xa lạ mà còn nhìn mọi chuyện được rất rõ ràng. Tao nghĩ mây bên cạnh tao lâu như vậy, dĩ nhiên là càng thân thiết hơn, nên phải càng hiểu tao hơn một chút mới phải, như thế nào mà ngay cả so với Diệp Hưởng Lăng cũng không bằng chứ!” Tôi giận đến nỗi nói năng thật lộn xộn, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Tiểu Phượng ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng khó coi lặp lại một lần:”Người xa lạ.....?”

Tôi không để ý đến nó đang một mình lăm bằm, tự nói cái gì. Tôi ngắt lời nó, cắn môi cố đem nước mắt ức chế không cho rơi xuống, tiếp tục nói:”Khi tao còn trong đội trật tự, đã bắt Tần Ngũ kia hết hai lần, lấy đầu đập vào cằm hấn hai lần, mây nói xem hấn như vậy mà còn thích tao hay sao? Hấn rõ ràng là đang muốn trả thù! Vậy mà mây lại còn đem tất cả những chuyện hàng ngày của tao nói hết cho hấn nghe, sau này tao làm sao còn cách nào để đề phòng hấn được nữa chứ!”

Tiểu Phượng miệng mở thật lớn, rồi khép lại.

Cuối cùng nó cái gì cũng đều không nói.

Tôi cũng không nói thêm lời nào nữa. Đây là lần đầu tiên tôi nổi giận với Tiểu Phượng, cảm thấy mình rất tủi thân, cảm giác vô cùng khó chịu. Tôi thật lòng rất muốn tha thứ cho nó, nhưng mà nghĩ đến bọn nó cùng Tần Ngũ cả đám vui vẻ thân thiết cùng nhau đi ăn cơm chung, còn đem hết chuyện sinh hoạt hàng ngày của tôi ra bàn luận chi tiết, ngay cả nhược điểm lẫn thói quen đều khai hết ra, tôi lập tức cảm thấy mình như đang bị người phản bội.

Tôi cảm lấy cặp kính Tiểu Phượng đang để trên bàn, dung sức đem chúng đeo vào, vô tình dè mạnh lên sống mũi của nó.”Tiểu Phượng, mây mang kính vào mà nhìn cho rõ. Tần Ngũ làm như vậy chính là trả thù người bạn tốt của mây Hòa Mẫn đấy. Nếu mây còn tiếp tục giúp hấn nói tốt, tao thật sự sẽ rất thất vọng vì mây. Rất thất vọng!”

Tiểu Phượng không nói gì nữa, nhưng trong hốc mắt hình như đang ngân ngấn nước mắt, rất nhanh từng giọt cứ thế mà chảy xuống. Nó giờ đây trông thật phá lệ ủy khuất.

Tôi nhìn nó khóc mà lòng chỉ thấy vô cùng mất mát. Thật ra tôi so với nó càng muốn khóc hơn, nên không nghĩ sẽ đi mà an ủi nó, bởi vì lúc này trong lòng tôi cũng đang rất là không vui đi.

Tôi lên giường mình, buông màn che xuống, nằm xấp lại, gối đầu viết thư cho Diệp Hưởng Lăng. Tôi vừa viết vừa khóc.

Diệp Hưởng Lăng bạn thân:

Anh khỏe chứ!

Tôi cảm thấy từ nhỏ đến lớn, mình chưa từng bao giờ cảm thấy khó chịu như lúc này cả. Anh có biết cảm giác bị người ta phản bội ra sao không? Anh có biết bị người hiểu lầm là thế nào không?

Tôi thấy trong lòng thật sự mất mát, rất muốn khóc lớn. Chắc bởi vì tin tưởng người ta cho nên bản thân mới càng bị thương, ủy khuất! Anh nói có phải vậy không?

Mong thư anh,

Tạm biệt!

Bạn thân của anh: Hòa Mẫn.

Ngày X tháng X năm 200X

Tôi viết thư xong lấy tay lau khô nước mắt rồi xoay người xuống giường, một mình trong bóng đêm chạy đi gọi thư. Trên đường trở về, từng trận gió đêm lạnh lẽo không ngừng thổi tới, đột nhiên đầu óc tôi cũng trở nên thật thanh tỉnh.

Thật ra Tiểu Phượng cũng vô tội vì nó hoàn toàn đâu biết những chuyện xảy ra trong lúc tôi trực. Tần Ngũ kia bộ dạng lại ôn nhu, chẳng khác nào như ánh mặt trời tỏa sáng buổi sớm, nếu không phải vì trong lúc gia nhập đội trật tự từng có tiếp xúc với hấn qua, không chừng nhìn vào vẻ bề ngoài kia tôi cũng cho rằng hấn chính là một thanh niên trong sáng như ánh mặt trời ngoài kia đi.

Tiểu Phượng chẳng qua cũng là có lòng muốn giúp tôi và Tần Ngũ câu thông mà thôi.

Tôi không nên phản ứng mạnh mẽ như thế, bây giờ nghĩ lại tôi cảm thấy thật hối hận; nhớ lại lá thư mới vừa gởi đi, tôi càng cảm thấy ảo não. Nhưng mà Diệp bạn thân trước giờ là người thế nào chắc cũng không ai còn lạ gì nữa, hấn ta sẽ không phản ứng gì quá mức đi.

Tôi tự an ủi bản thân, hướng ký túc xá chạy về, trong lòng thầm nghĩ phải nói thế nào để xin lỗi Tiểu Phượng đây.

Cánh cửa phòng ký túc xá hơi khép hờ, bên trong vang lên tiếng cười không ngớt. Tôi đẩy cửa vào liền nhìn thấy Sài Cẩn đang ngồi cạnh Tiểu Phượng, bộ dạng cô ta xem ra hôm nay vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy tôi bước vào, cô ta liền xoay người chào một tiếng:”Tiểu Mẫn, đã về rồi à!”

Tôi gật đầu, ánh mắt nhìn sang Tiểu Phượng có chút xấu hổ.

Tiểu Phượng cũng nhìn về phía tôi, nó chủ động đứng lên, do dự một chút nhưng vẫn hướng chỗ tôi đứng đi tới, cầm lấy tay tôi nói: "Tiểu Mãn, thật xin lỗi! Tao thật không biết lại xảy ra những chuyện như thế lúc mày đi trực!"

Vừa mới ngừng khóc, nhưng khi nghe đến lời xin lỗi này của Tiểu Phượng, tôi rốt cục khóc òa lên, còn rất ủy khuất mà không ngừng thút tha thút thít một hồi: "Không.....Không.....Không phải, là tao thật xin lỗi mày mới đúng!"

Hai đứa chúng tôi đều rơi nước mắt, cứ thế mà ôm chặt lấy đối phương. Sau đó mọi người không hẹn mà đều mỉm cười nhìn nhau.

Sài Càn thấy bọn tôi bộ dạng như thế liền trêu chọc: "Tiểu Phượng và Tiểu Mãn à, hai đứa như vậy còn so đo cái gì, phải nên vui vẻ lên chứ!"

Tiểu Phượng sờ sờ đầu tôi, nhưng lại không nói cái gì.

Trận tranh chấp lần này cứ thế không tằm không tích mà biến mất. Ngày hôm sau lúc đi học, tôi cảm thấy Tiểu Phượng đối với tôi so với thường ngày còn tốt hơn mấy phần, sáng sớm vào lớp nó còn giúp tôi dành chỗ ngồi nữa.

Tôi thật lòng cảm động, vừa vào đến cửa liền nhào đến, cho nó một cái ôm thật nhiệt tình.

Đây là tiết học về luật kinh tế, thầy giáo là một thanh niên rất anh tuấn lại còn rất trẻ, giọng điệu cũng rất khôi hài cho nên sinh viên đến đây nghe giảng rất đông. Dù hai lớp phải gộp lại học chung một chỗ, ngồi chật cả giảng đường nhưng chưa bao giờ có bất cứ ai vắng mặt cả.

Tôi ngồi ở dãy bàn thứ hai nên nghe được rất rõ lời giảng của thầy.

Lại còn nhớ được rất rõ bài giảng viết hôm nay, khi mọi người cười, tôi cũng cười, và lại càng lớn hơn họ. Khóa học thứ nhất rất nhanh kết thúc giữa giờ, cửa phòng học hơi nhỏ bị cả đám người đang chen lấn ra ngoài nhất thời khung cảnh nơi này càng nhộn nhạo hẳn lên.

"Hòa Mãn...."

Tôi nghe được có người chạy đến nhắn tin: "Hòa Mãn, bên ngoài có người tìm bạn!"

A? Tôi đứng lên ngó ngàng nhìn ra bên ngoài xem xét. Ánh mặt trời bên ngoài phòng học đang bị che lại một góc, tôi hí hóp cố gắng nhìn tới, chỉ thấy trước mắt một mảnh chói sáng, mờ lung.

"Hòa Mãn, ra đây!"

Người kia đứng ở cửa rốt cục không kiên nhẫn, lập tức sai bước từ chỗ cửa phòng học hướng tôi tiến đến. Tôi cùng Tiểu Phượng nhìn thấy sợ tới mức nhảy dựng cả lên.

Thì ra người đến là Diệp Hường Lăng!

Hắn hôm nay ra khỏi trường học, như thế nào mà lại không thay ra thường phục chứ, trực tiếp mặc cảnh phục mà chạy tới đây. Đứng giữa một đám người đang mặc thường phục thế này, bộ cảnh phục của hắn quả nhiên trông càng dị thường nổi bật.

Có người còn lớn tiếng kêu to: "Tôi đoán chắc là "Sát thủ Hòa Mãn" bên ngoài phạm tội gì đây, nhìn xem, ngay cả cảnh sát cũng đích thân đến đây bắt người nha!"

Một câu như vậy phun ra, nhất thời làm cho cả đám người liền sôi trào bình luận. Những bạn học nào đứng hơi xa một chút không thấy rõ giờ đều đang đứng trên ghế, ánh mắt cũng đều phóng lại chỗ này mà xem kịch.

Tôi bị dọa đến toàn thân hóa đá, ngốc nghếch, hồ đồ nhìn hắn chạy đến bên mình càng lúc càng gần.

"Hòa Mãn, theo tôi ra ngoài!" Hắn hé ra vẻ mặt lạnh khốc, con ngươi đen không ngừng phóng ra những tia rét lạnh. Vừa bước đến chỗ tôi đứng, hắn liền rất không khách khí nắm lấy cổ tay tôi, dùng sức mà kéo ra bên ngoài.

Tôi đi theo sau lưng hắn, bộ dạng thất tha thất thểu, đồng thời trong lòng thì vô cùng lo sợ.

Á, tôi đây chắc là đang nằm mơ đi.....

"Diệp bạn thân, đây hẳn là một giấc mơ đi!" Tôi khù khờ hỏi hắn.

Diệp Hường Lăng vừa đi vừa quay đầu lại, dùng khoeo mắt lạnh lẽo tà mị liếc tôi, sau đó thân nhiên mở miệng hỏi lại tôi: "Chẳng lẽ em thường mơ đến phức tạp như vậy sao?"

= =|||, đình. ... Lời này quả nhiên rất sắc bén nha, tôi lập tức từ trong trạng thái hoảng hốt mơ màng khi nãy bị đánh thức, tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bên ngoài phòng học ánh mặt trời đang chiếu một màu vàng sáng chói, trải dài khắp sân. Diệp bạn thân mang bộ mặt lạnh lùng ngàn năm đứng tại nơi đó, bộ cảnh phục trên người được ánh mặt trời trải nhẹ càng làm cho khí chất của hắn giống như một cái bậc thang không ngừng tăng vọt. Giờ phút này tôi cảm thấy nếu như hắn có thể nhìn tôi mỉm cười một cái, giống như nụ cười lần trước khi leo núi, thì đúng là rất hoàn mỹ.

Đáng tiếc Diệp bạn thân là núi băng ngàn năm đang di chuyển đến đây.

Hắn thủy chung mang bộ mặt lạnh như băng nhìn tôi, làm tôi thật choáng váng không tự chủ mà nuốt nuốt nước miếng, chỉ đành chủ động mở miệng hỏi hắn: "Anh có xin phép ra ngoài sao?"

Hắn nhìn tôi liếc mắt một cái rồi xoay lưng lại, rất đậm mực trả lời: "Không có, xin không kịp!"

"..." Tôi trợn mắt há hốc miệng một hồi mới hỏi: "Vậy anh làm sao mà ra được đây?"

Hắn quay đầu nhìn tôi, khoe miệng hơi giật giật, bộ dạng như không có chuyện gì trả lời: "Trèo tường, trốn học ra ngoài!"

"..." Tôi nhất thời không biết tiếp nhận thế nào. Đối với một người học sinh gương mẫu từ trước đến giờ, không bao giờ biết trốn học là gì như hắn, tôi thật sự không nghĩ tới hắn sẽ chủ động nói ra những lời vừa rồi.

"Vậy anh đang nghĩ gì mà lại trốn học chạy tới đây tìm tôi chứ?" Tôi nghĩ nghĩ, bắt đầu nói chuyện vòng vo.

Tôi vừa dứt lời, phát hiện Diệp bạn thân rất nhanh quay phắt đầu lại, mày nhíu chặt ánh mắt sắc bén hướng tôi phóng tới. Hắn hơi trầm mặc trong chốc lát, mới xoay người lần nữa đưa lưng hướng phía tôi thản nhiên nói: "Nhầm chán nên trốn ra ngoài!"

Phốc... tôi đã không còn chút bình tĩnh gì nữa liền nhảy dựng lên.

Hơn nữa lý do cũng vì tôi không biết mình nên phải làm sao tiêu hóa những lời vừa rồi.

Hai chúng tôi đứng đó, cứng họng không nói, mắt lớn trừng mắt bé xem xét đối phương.

Qua một hồi lâu, tiếng chuông tiết học thứ hai lại lần nữa vang lên, tôi cảm thấy có chút khó xử, lắp bắp mở miệng nói: "Diệp bạn thân, nếu như không còn việc gì, tôi vào học trước đây?"

Ánh mắt hắn đảo qua một vòng, lạnh lùng trừng tôi, gằn từng tiếng: "Em dám vào xem!"

Tôi rất muốn nói với hắn, tôi dám chứ.

Nhưng mà trước khí thế băng sơn cường đại của Diệp bạn thân, giây phút đó tôi rốt cục hoàn toàn biến thành một kẻ bại trận, rụt đầu, rất nhanh liền nhấc tay lên đầu hàng. Tôi cố tỏ rõ lập trường nhìn hắn nói: "Tôi không dám, thật sự không dám!"

= =, vì sao hắn đã trốn học ra ngoài mà còn nhất mực không tha cho tôi cơ chứ?

Tôi cảm thấy mình giống như là vật hy sinh, hơn nữa còn là một vật hy sinh rất vô tội nha!

"Ừm!" Hắn lại tiếp tục mở miệng. Vì giờ đây tất cả các bạn học khác đều đã quay trở về lớp học nên không gian nhất thời vô cùng im lặng, chỉ còn tôi và hắn đứng tại nơi này, tôi bất giác cảm thấy thật xấu hổ, chột vật a.

"Vậy..." Tôi hỏi lại.

"Chỗ này, cứ đến mà khóc!" Hắn chia chia bả vai chính mình, hướng tôi hơi hơi nghiêng đầu ra dấu. Ánh mắt giờ tựa hồ đã nhu hòa rất nhiều, con ngươi màu đen không ngừng lóe ra những tia sáng lấp lánh như ngọc, làm người ta nhìn vào có cảm giác giống như giờ phút này tất cả ánh mặt trời ngoài kia đều tụ họp tại chỗ đó.

Tôi không hiểu đầu đuôi thế nào chỉ trơ mắt nhìn hắn hỏi lại: "Khóc cái gì a?"

Về mặt hắn nháy mắt trở nên vô cùng xấu hổ, nhưng chỉ trong chốc lát con ngươi lại khôi phục vẻ trong trẻo lạnh lùng khi nãy. Hắn hơi trầm mặt một chút, đầu mày nhíu chặt, giọng nói cũng lạnh như băng mà đáp trả: "Tôi vừa nhận được thư của em gởi!"

Nhớ lại nội dung lá thư mình vừa gởi đi, tôi liền tỉnh ngộ, có hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: "Xin lỗi, do tôi đã hiểu lầm bạn bè, cô ấy thật không có phân bội tôi! Bây giờ tôi đã thanh tỉnh lại nên cảm thấy tốt hơn rất nhiều, không còn muốn khóc nữa!"

"Tôi thật sự đã đánh giá quá cao thương tổn của em rồi!" Diệp Hường Lãng lạnh lùng trừng mắt liếc tôi, vung tay đưa cho tôi một phong thư: "Đi học đi, tôi trở về trường đây!"

Hắn là một người nói là làm liền, rất nhanh đã sai bước rời khỏi đây làm cho tôi ngay cả một câu chào tạm biệt còn chưa kịp nói, thật sự là đến rồi đi nhanh chẳng khác nào như một con gió lốc.

Tôi vụng trộm, lén lút quay trở về phòng học, phát hiện ánh mắt phức tạp của Tiểu Phụng đang nhìn mình. Nó thấy trong tay tôi còn đang cầm một phong thư, liền nhỏ giọng hỏi: "Hường Lãng tới đây làm chi vậy?"

Tôi cũng hạ giọng, nghiêm túc nói cho nó biết: "Hắn muốn tìm kiếm cảm giác tự do thoải mái, nên trốn ra ngoài giải sầu!"

Tôi nhìn sang thấy Tiểu Phụng trong bộ dạng rất khó tin.

Nó tròn mắt há hốc mồm nhìn tôi, rồi nhìn sang lá thư tôi đang cầm trong tay, sau khi duỗi cái cổ nhìn ra ngoài cửa nhìn gì đó một chút, nó không thèm nói thêm bất cứ một câu gì nữa.

Tôi không còn tâm tình nào tiếp tục nghe thầy giảng bài, từ từ mở lá thư ra, hắn vẫn như cũ viết thật ngắn, trong đó chỉ có mấy chữ: có ai chưa từng bị người khác phân bội qua chứ, ai lại không từng cảm thấy bị thương tổn nhưng bạn thân Hòa Mẫn à, tin tưởng thì vẫn cứ tiếp tục tin tưởng, tôi tin rằng em sẽ biết cách đem mọi chuyện xử lý thật tốt.

= =, quả thật là rất ngắn gọn.

Tôi chống cằm lên mu bàn tay, nghĩ tới nội dung lá thư một lượt, càng nghĩ trong đầu lại càng tò mò, đành quay mặt hạ giọng hỏi lại Tiểu Phụng: "Diệp Hường Lãng chẳng lẽ đã từng bị người ta hãm hại qua sao?"

Tiểu Phụng phản ứng rất kịch liệt, sắc mặt vô cùng phức tạp: "Anh ta nói với mày cái gì?"

À?

Tôi lắc đầu, cảm thấy rất ngạc nhiên không hiểu vì sao Tiểu Phụng lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, tựa hồ kinh ngạc đến muốn nhảy dựng cả lên.

Tiểu Phụng nhẹ thở ra một hơi, nghĩ nghĩ gì đó, lại thờ dãi nói tiếp: "Tao cũng cho rằng anh ta sẽ không đời nào tự mình nói ra chuyện này cả. Thật ra rất lâu trước đây từng xảy ra một chuyện, nhưng cũng không đáng nhắc đến làm chi vì những người có liên quan đến nó đều đã bị trừng trị hết rồi."

Tôi "à" một tiếng, sau đó đem lá thư của Hường Lãng cẩn thận xếp lại.

Hôm nay buổi chiều Sài Cần có ghé sang đây, nói cuối tuần này là ngày sinh nhật của cô ta nên muốn mời đám người trong ký túc xá đi ăn chơi một bữa, còn về giờ giấc địa điểm ở đâu thì phải đợi đến chiều gặp lại mới nói.

Cho nên tuy rằng chiều nay không có lớp học, nhưng mọi người cũng đều rất tự giác gác lại chuyện riêng mà ở lại ký túc xá.

Hôm nay khi Sài Cần đến đây, trên người cô diện bộ quần áo trông rất nữ tính, chiếc váy màu đỏ rực như lửa kia càng tôn thêm vẻ đẹp diễm lệ sẵn có của cô ấy. Có vẻ như tâm tình hôm nay của Sài Cần rất tốt, nụ cười càng ngọt hơn so với bình thường gấp trăm lần, nhìn thấy tôi liền thân thiết tiến tới nắm lấy tay tôi kéo lại nói: "Tiểu Mẫn, em nhất định phải đến đó nha, chị đã đặt một cái bánh kem rất to đấy, chúng ta cuối tuần này vui vẻ một bữa cho đã đi."

Tôi gật đầu, đối với sự nhiệt tình vừa rồi của cô ta có cảm giác rất là thụ sủng nhược kinh, đồng thời cũng cảm thấy Sài Cần rất quái lạ, nhiệt tình của cô ta hồi như lửa nóng nhưng hồi cũng như băng lãnh không khác, làm cho người ta khi nhìn thấy nhiệt tình đó rất muốn tiến đến sưởi ấm, không nghĩ khi đến nơi ấm áp thì không thấy mà chỉ có lạnh lẽo.

"Tôi phải đem quà sinh nhật nào mới tốt đây?" Tôi cẩn thận dò hỏi cô ta.

Sài Cần làm ra vẻ như rất bí mật nhìn tôi cười một cái.

"Chị thích cái gì vậy?" Tôi nhìn thấy ngay cả quà sinh nhật mà tiểu Phụng cũng đã gởi rất tỉ mỉ đâu vào đó, cảm giác càng thêm áp lực. Quê Lượng trước đó có nói nó định mua một chai nước hoa, còn phần Tiểu Nhự nó cũng như tôi, đều không đoán được phải mua cái gì. Cho nên tôi rất chính nghĩa cảm thấy trước tiên nên hỏi đối phương một chút, biết họ thích món gì thì mua tặng cũng tốt.

Cả hai đưa tôi và Tiểu Nhự đều dựng tai nghe ngóng, chờ đợi.

Sài Cần ra vẻ rất rộng rãi, vỗ vỗ lên bả vai của tôi cười nói: "Không cần phải tốn kém làm chi, chỉ cần sau này chị có chuyện thì cần em giúp một tay mà thôi!"

Tôi "ừ" một tiếng, cảm thấy mình không nên từ chối đề nghị này.

Cô ta nghe xong cũng rất vui vẻ, cầm lấy bàn tay tôi nhẹ nhàng lắc lắc: "Tiểu Mẫn, em thật là tốt quá, vừa nhìn thấy em lần đầu liền đã có cảm giác thân thiết như là người thân vậy! Chị cũng rất cảm kích tính thật thà của em!"

Tôi nghe vậy không tự chủ toàn thân run lên một cái, nhớ tới những lời cô ta đánh giá mình, rất chân thành mà trả lời: "Em thật ra không phải tốt như chị nghĩ đâu, càng không có giống như chị đã cho rằng em là người thật thà không giả tạo!"

Tôi đối với những lời đánh giá của cô ta mãi luôn canh cánh trong lòng, thật sự cảm thấy có hơi hổ thẹn. Tôi nghĩ nghĩ rồi quay sang mới phát hiện khuôn mặt cô ta giờ bỗng nhiên cứng đờ, đành nói thêm: "Em thật sự rất nhiều tâm kế, lại không rộng lượng, cho nên lần trước mới làm cho Tiểu Phượng khóc lóc!"

Tôi áy náy nhìn về phía Tiểu Phượng, nhớ tới những mâu thuẫn trước đây thấy càng thêm ngượng ngập, hổ thẹn. Tiểu Phượng không nói gì, chỉ nhìn tôi cười cười sau đó rất thân thiết vỗ nhẹ lên trên bả vai tôi.

Biểu tình trên mặt Sài Cầm càng thêm phức tạp, miệng mở to thành hình chữ O, hơn nửa ngày mới cố vận vẹo mỉm cười: "Em còn nhớ rõ lời chị nói ngày trước sao, chị chỉ là muốn đùa với em một chút mà thôi!"

Tôi nhìn cô ta gật đầu, thật lòng nói: "Em cũng biết chị thường ngày thích nói giỡn, nhưng bắt quá em thì không có ý đó, cho nên nghĩ mình trước hết nên giải thích một chút tốt hơn!"

Cô ta giống như bị mắc nghẹn, cổ cười khan vài tiếng, rồi quay sang cùng Tiểu Phượng nói chuyện.

Tiểu Nhụy thấy vậy bước tới, hướng tôi nháy mắt mấy cái, rồi kéo tôi tới gần nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu Mẫn này, hôm nay tao trốn học, nên không được chứng kiến mà chỉ nghe người khác nói lại, mày phạm tội gì mà bị cảnh sát đích thân đến lớp lôi ra ngoài như thế?"

Tôi nhất thời kích động, nhớ tới ánh mặt trời ban sáng rọi xuống thân ảnh ngạo nghễ của Diệp Hường Lăng, trên mặt không hiểu vì sao một trận nóng ran, giọng nói cũng bắt đầu trở nên lắp bắp: "Ai.....ai.....là ai nói thế!"

Tiểu Nhụy nở nụ cười đầy ái muội, vỗ vỗ vai tôi một cái, giọng nói càng nhỏ: "Tiểu Mẫn, có phải Diệp Hường Lăng hôm nay tới tìm mày không?"

Kỳ thật giọng nó đã ép xuống rất thấp, nhưng không hiểu sao mọi người nơi này đều nghe được. Tôi nhìn sang thấy Sài Cầm này giờ đang nói chuyện bỗng nhiên im bật, ánh mắt quỷ dị bắn thẳng trừng tôi.

Tôi cảm thấy khó hiểu trước biểu tình của cô ta, đang rất kinh ngạc nhìn lại mình, sau đó còn nở nụ cười vô cùng hoàn mỹ. Tôi cũng không keo kiệt mà hướng cô ta tươi cười đáp lại, mới xoay người nói với Tiểu Nhụy: "Đúng vậy, Diệp Hường Lăng hôm nay trốn học tới đây, chắc là thành phố N này không có chỗ nào để đi nên liền tới tìm tao đó mà!"

Tiểu Nhụy ý vị thâm trường nhìn tôi vừa cười vừa vỗ bả vai tôi nói: "Tiểu Mẫn, hãy tiếp tục cố gắng, Diệp Hường Lăng là một người rất tốt, và lại tao thấy Tần Ngũ cũng không tệ nha."

= =, tôi không biết vì sao trên mặt liền ửng đỏ một trận nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đêm hôm đó tôi phá lệ mất ngủ.

Tôi không biết mình vì cái gì mà phiền muộn, nằm được một hơi liền bò xuống giường, lục đục nấu liền hai gói mì gói. Mùi mì gói thơm phức, rất nhanh có tiếng ai đó hỏi tôi: "Hòa Mẫn mày cho tao ăn chung với, được không?"

Thế là hai gói mì vừa nấu xong đều lần lượt bị Quế Lượng và Tiểu Nhụy đoạt hết một nửa.

Ngay cả nước lèo mà Quế Lượng cũng không tha, uống hết sạch bách.

Sau khi ăn xong, bọn nó còn dùng ánh mắt u oán nhìn tôi mà trách móc: "Tiểu Mẫn, sau này buổi tối, khi mọi người đã tắt đèn đi ngủ thì không cần phải ăn nhiều như vậy nữa, biết không? Mọi người thấy mày ăn mà cũng buộc phải phá lệ ăn theo. Mày dù sao còn có Diệp Hường Lăng nhưng bọn tao thì còn chưa có ai dòm đến đi!"

Tôi cảm mấy cái chén dơ, ở trong bếp đang định đi rửa, nghe đến những lời này của bọn họ dọa sợ tới mức bàn tay hơi buông lỏng, trượt một cái toàn bộ chén trong tay đều rơi xuống bồn.

Không may tiếng ồn này vừa lúc cũng đánh thức Nhuế Tiểu Phượng.

Nó mơ màng bị đánh thức dậy nhìn tôi hỏi: "Làm sao vậy, ngủ không được à?" Ngủ khí vừa nhỏ nhẹ vừa dịu dàng, lại vô cùng ôn nhu.

Tôi nhìn nó lắc đầu.

Thấy vậy, nó thờ dãi một hơi, bộ dạng tò mò giống như muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra, rất thận trọng nhìn tôi hỏi thăm: "Là vì Diệp Hường Lãng sao?"

"Không phải!" Tôi rất nhanh liền trả lời nó.

Nó lập tức nhếch miệng lên mỉm cười nhìn tôi: "Đi ngủ sớm đi, ngày mai còn có tiết học sớm, mày coi bây giờ đã là mấy giờ rồi?"

Tôi nhìn lên đồng hồ, thấy kim đã chỉ 4 giờ sáng, phát hiện bên ngoài trời cũng hơi chạng vạng ló dạng, dưới lầu tiếng xe đẩy của những người bán hàng đang lục tục dọn quán cũng bắt đầu truyền đến.

Tôi gãi gãi đầu, rất nhanh chạy đến bên giường, lăn lộn một hồi vẫn không tài nào ngủ được, liền bật đèn pin, đem giấy từ dưới gối ra mà viết thư.

Tôi viết: bạn thân Hường Lãng, thật xin lỗi, bởi vì tôi xử lý mọi chuyện không khéo nên bây giờ đám bạn đều lấy tôi và anh ra để làm đề tài nói giỡn. Tôi nhất định sẽ hướng họ giải thích rõ ràng, sẽ không để danh dự của anh bị bôi nhọ!

Thật ngại quá.....

Tôi thấy không ổn, cảm thấy lời lẽ cùng ngữ khí của mình chưa đủ thận trọng, nên ở dưới phần tái bút đặc biệt viết thêm: tôi sẽ dùng thái độ thật nghiêm túc để giải thích với bọn họ, xin anh cứ việc yên tâm!

Sau khi viết thư xong xuôi, tôi cảm thấy tâm tình của mình dường như đã tốt lên rất nhiều, trong lòng cũng nhẹ nhõm hẳn, đặt lưng nằm xuống không được bao lâu liền ngủ say như chết.

Tới buổi sáng, Nhuế Tiểu Phượng phải gọi rất lâu tôi mới thức dậy. Trên đường đi đến lớp học, đầu tôi cúi thấp gần như chạm xuống đất, cặp mắt không cách nào mở nổi, có mấy lần thiếu chút nữa đã đâm xầm vào người khác.

Đi vào trong khuôn viên trường gần chỗ có hồ phun nước, tôi như cũ mắt nhắm mắt mở, mơ màng lủi thủi đi theo sau lưng Tiểu Phượng. Tiểu Phượng vừa khéo quẹo vào một khúc quanh, tôi đầu óc choáng váng cũng hướng chỗ hồ phun nước mà đi tới.

"Tiểu Mẫn!"

Tôi khoanh khắc như bị đánh thức lại, nhưng rất nhanh thân mình như cũ tiếp tục lao đảo hướng về phía trước đi tới, vẫn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra, cánh tay bị một người nào đó túm chặt đến đau nhức.

"Thật sợ ý, đi đứng như thế nào mà lại nghiêng ngã như vậy chứ?" Vị sư huynh vừa túm lấy cánh tay tôi vừa một bên không ngừng lên tiếng răn dạy.

Tôi uốn éo quay lại, đầu óc tuy còn hơi choáng váng nhưng cũng không quên nói lời cảm ơn rồi rút: "Cám ơn, cám ơn, cám ơn....."

Vị sư huynh kia "phốc" một cái liền phá ra cười: "Tiểu Mẫn, lại bắt đầu cà lăm nữa sao?"

Á? Tôi hơi ngước lên cổ chăm chú nhìn người trước mặt, lập tức đầu óc thoáng cái trở nên tỉnh táo hẳn, vội đứng thẳng lưng, lấp bắp hướng hẳn chào hỏi: "Tần sư huynh, buổi sáng tốt lành! Cám ơn anh!"

Hắn hơi sững sốt một chút. Đột nhiên "phốc" cười càng lớn hơn, sau đó hắn liền buông cánh tay tôi ra, nét cười đầy mặt nhìn tôi: "Ngày hôm em qua lại thức khuya sao?"

Hắn lại dùng cái giọng điệu thân thiết như vậy trò chuyện làm tôi nhất thời có phần khó mà thích ứng. Nếu kẻ địch đối tôi hung dữ một chút tôi hiển nhiên có thể phản kích mà đánh trả, nhưng cái tên này hắn lại rất lịch sự, miệng còn tươi cười, cũng không làm những chuyện gì khác người, thế nên tôi chỉ có thể ngượng ngùng đáp: "Ừ!"

Tiểu Phượng đến gần lớp học liền đứng lại trước cửa chờ tôi, thoáng nhìn thấy Tần Ngũ nó hơi gật gật đầu. Tôi cũng bắt chước nó hướng nhìn Tần Ngũ gật gật đầu, xem như là chào hỏi một cái, rồi định nhanh chân đuổi theo Tiểu Phượng.

Đột nhiên trong bụng vang lên tiếng "có lỗi", tôi gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn Tần Ngũ cười, chỉ muốn rất nhanh trốn khỏi chỗ này.

Tần Ngũ liền gọi tôi lại hỏi: "Em chưa ăn sáng sao?"

Hắn vươn tay ra, trong tay đang cầm một hộp sữa đậu nành và bánh nướng, hướng tôi đưa qua. Tôi hơi chút do dự, định lên tiếng cự tuyệt hẳn.

Hắn lại nói thêm: "Ba mươi sáu đồng, coi như anh mua dùm cho em đi!"

Thật ra là từ sáng tới giờ tôi chưa ăn chút gì vô bụng, do dự trong chốc lát, tôi theo trong túi lấy ra hai mươi đồng, thấy chưa đủ tôi lại tiếp tục lục lọi một

hồi = =, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất có tờ bạc 100 đồng.

Tần Ngũ mỉm cười càng giao hoạt, nhanh chóng đoạt tờ bạc 100 kia từ trong tay tôi, đem sữa đậu nành cùng bánh nướng đưa qua: "Tối anh sẽ đem tiền đến thôi lại cho em, bây giờ vô học trước đi!"

Hắn đẩy đẩy ra hiệu, tôi một chút cũng không phản kháng lại, chỉ ngo ngắc cầm đủ thứ trong tay rồi đi.

Đám bạn học đi chung với Tần Ngũ thấy thế liền lên tiếng ghẹo hắn, giọng nói cũng không nhỏ chút nào, dù cách đã khá xa vẫn có thể nghe thấy rõ mồn một: "Ồi, Tần sư huynh, cậu tán gái mà ngay cả chuyện người ta đòi bụng cũng biết sao, thật sự là cao thủ nha!"

"Làm như thế, Mãn sát thủ làm sao mà không nghiệm được chứ!"

"Để mình nói cho cậu nghe, ngày hôm qua Mãn sát thủ lúc vừa hết giờ học, liền có cảnh sát đến tận cửa lối ra ngoài đấy!"

"Phốc"... không cho phép bọn họ nói xấu bạn thân Hường Lăng của tôi nha!! Tôi giờ đã giận đến trán nổi cả gân xanh, tay nắm chặt thành quyền, rất nhanh quay người lại, còn chưa kịp phát hỏa liền thấy Tần Ngũ nhìn tôi cười to: "Bingo! Lão Lưu, cậu thiệt lợi hại nha! Chỉ ba câu thôi liền thu phục được người ta rồi!"

Hắn thấy tôi mờ mịt không hiểu, cười hi hi rồi giải thích cho tôi nghe: "Hòa Mãn, bọn anh là đang đánh cá xem phải nói tới mấy câu thì mới làm cho em quay đầu lại đây."

= =, thật là nhảm chán.

Tôi phóng ánh mắt sắc bén, phần nộ thẳng chỗ bốn người họ đang đứng, sau đó học theo vẻ băng lãnh của Diệp Hường Lăng hừ lạnh một tiếng.

Nụ cười Tần Ngũ thoáng hơi dừng lại, khoe miệng cong cong hướng tôi nháy mắt mấy cái.

Tôi hừ lạnh một tiếng, ưỡn ngực nghiêng đầu, từng bước từng bước... bỗng "bùm" một tiếng, cả người liền nhào vào bể phun nước.

"Ai ôi, Tiểu Mãn!" Tần Ngũ là người đầu tiên phóng tới đây, nhanh chóng từ trong nước bắt được tôi, hắn cố nhịn cười mở giọng an ủi: "Không sao, không sao, thừa dịp người chung quanh còn chưa kéo lại nhiều lắm! Em mau chạy nhanh về thay đồ đi!"

Tôi vừa nhấc đầu lên liền thấy chung quanh có rất nhiều bạn học đang đứng che miệng cười nhạo.

Thành hồ được xây rất thấp, nước tràn đến gần cả miệng hồ, tuy ngã vào sẽ không bị chìm xuống, nhưng thật sự cũng rất nguy hiểm.

Giống như tình trạng của tôi vậy, vừa rơi xuống đã uống một bụng nước.

"Tôi muốn viết đơn kiện!" Môi tôi run run, từ trong hồ đi ra lên tiếng ủy khuất nói: "Tôi muốn viết đơn kiện lên hiệu trưởng!"

Tần Ngũ vỗ nhẹ lên lưng, an ủi tôi.

Hắn một bên tốt bụng lên tiếng trấn an: "Tiểu Mãn, em muốn kiện cái gì hả?"

"Thành của hồ nước này quá thấp, thật rất nguy hiểm cho những bạn học khác" Tôi vót lên bọc bánh nướng và sữa đậu nành, chúng bị thấm nước nên giờ đã bị nhão ra, chèn nhẹ thành một đồng, dính dính khó chịu.

"Nhưng bạn học Tiểu Mãn à, trước giờ chưa từng có người nào đi thẳng một đường xuống hồ này cả! Với lại mọi người ở trường này cũng không phải là trẻ con...." Tần Ngũ vẻ mặt vui vẻ nói, khi ngược lên, nhìn thấy sắc mặt không tốt của tôi liền đem những lời chưa kịp nói ra nuốt hết vào trong bụng.

Hắn còn nói chưa dứt lời trong lòng tôi đã nổi giận, nếu không phải bọn họ đã vớ vẩn, cố tình vu khống tôi cùng Diệp Hường Lăng bạn thân thì tôi làm sao có thể giận đến nổi mà đi một lèo xuống bể phun nước chứ?

Tôi nghĩ chuyện ra đến nông nổi thế này đều là do Tần Ngũ gây họa, trong lòng không khỏi càng thêm giận, chỉ biết Tần Ngũ trước giờ vẫn luôn hướng tôi mà chống đối.

"Tôi sẽ nhớ kỹ!" Tôi nhìn hắn tròn mắt.

Tần Ngũ lập tức bày ra biểu tình như rất quan tâm, nhìn tôi cười khổ hỏi: "Em làm sao vậy? Tiểu Mãn, đầu không khỏe sao?"

Tôi bị gió lạnh thổi tới, đến nước mũi cũng chảy ra rùng rùng: "Anh cố tình kéo phe phái đến đây để cười nhạo tôi mà!"

"..." Tần Ngũ bị tôi nói đến mắc nghẹn, hướng tôi muốn giải thích: "Đám bạn trong ký túc xá của anh khi tán gái đều thích chọc ghẹo như thế!"

Tôi phần nộ, khoát tay, đem tất cả một đồng nhão nhọt, dính dính thật nhóp nhép kia toàn bộ nhét vào tay hắn: "Sữa đậu này cùng bánh nướng, tổng cộng ba mươi sáu đồng!"

Hắn nhìn xuống một đồng hỗn độn trên bàn tay mình, có chút khó xử nói: "Mãn sát thủ, anh nói với em này, tại sao ngay cả khi em nói chuyện đạo lý mà

cũng loạn lung tung như thế hả!”

Tôi trừng hấn, từ trong túi hấn nhanh chóng rút ra tờ một trăm đồng, hung hấn quay lại đưa lên nắm tay khoe khoe trước mặt hấn: “Đừng tưởng rằng tôi không biết, anh mua một cái bánh nướng cộng với hộp sữa này giờ chỉ tốn gần hai mươi đồng thôi. Anh muốn làm tiền tôi à!” Tôi vừa cầm đến cái bánh nướng kia liền phát hiện được ngay.

Hấn vẫn cho rằng tôi ngốc nghếch mà khi dễ ư?

Tần Ngũ cười một cái, âm thanh tiếng cười vọng lại càng lớn hơn: “Tiểu Mẫn, em sẽ không bói vì chuyện này mà giận anh chứ?”

Tôi cả người run rẩy, hướng Tiểu Phụng phát phát tay, ý bảo nó cứ vào học trước, còn mình thì một người ướt nhẹp quyết định quay trở về ký túc xá.

Tần Ngũ từ phía sau đuổi theo lại đây, đem áo khoác trên người mình phủ lên cho tôi, thật cẩn thận cùng tôi bảo trì một khoảng cách, hỏi tôi: “Á, em thật sự tức giận rồi sao?”

Tôi mặt lạnh nghiêm nghị, không thềm để ý tới hấn.

Hấn không thuận theo mà buông tha, nhảy đến trước mặt tôi, từ trong túi đựng bánh nướng đã nhóp nhép khi nãy, khó khăn lắm mới lôi ra được cái chân giò hun khói bên trong, nhìn tôi với vẻ mặt thật thành khẩn mà giải thích: “Tôi ba mươi sáu đồng chính là cái này, Tiểu Mẫn!”

“...” Tôi ngượng ngùng.

“Chúng ta huề nhau đi! Đừng có tiếp tục đối chọi gay gắt với nhau nữa?” Hấn nói xong vươn bàn tay mình ra.

Tôi nhìn hấn, cảm thấy bộ dạng hấn thật rất thành khẩn, hơn nữa cứ như vậy mà tiếp tục đối chọi, thật sự cũng không có ý nghĩa gì. Thầy Dịch lúc trước đã từng khuyên tôi rằng Tần sư huynh là người thích mềm không thích cứng, nếu cùng với hấn đối chọi không bằng hòa hảo để cho qua mọi chuyện thì hơn.

Tôi trước đây không biết làm sao chủ động giãn hòa, hiện giờ hấn đã nhượng bộ lùi bước, tôi cảm thấy mình cũng nên hào phóng một chút.

Bàn tay Tần Ngũ vẫn đang chìa ra trước mặt, tôi nghĩ nghĩ rồi cục vươn tay ra bắt lấy.

Hấn lập tức cảm chặt, nở nụ cười sáng lạn, tươi tỉnh chẳng khác gì ánh mặt trời trên kia làm cho người ta nhìn vào thậm chí có thể thấy rõ con ngươi vừa đen vừa trong suốt trong đó.

“Hi, Tiểu Mẫn, xin chào, anh là Tần Ngũ!” Hấn mỉm cười, nét mặt đầy xuân phong, ấm áp.

“Hi, anh khỏe chứ, tôi là Hoàn Mẫn” Tôi cũng mỉm cười đến trên mặt đầy xuân phong ấm áp, nhưng là vừa bắt tay, thấy trên tay mình dính đầy bột bánh với tương đen, lập tức liền nổi giận: “Tần Ngũ, anh rõ ràng là cố ý mà! Anh trả thù tôi khi nãy đem đồng bánh nhào đó nhét vào tay anh phải không!”

A, tôi thận trọng nhìn hấn!

Tần Ngũ không biết nên khóc hay cười, bị tôi trừng mắt nhìn hấn chỉ biết cười khổ: “Hoàn Mẫn, anh thật không biết, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn! Chuyện chúng ta hòa hoãn và chuyện này sẽ không bị ảnh hưởng gì đúng không?”

“Không ảnh hưởng!” Tôi thật nghiêm túc trả lời hấn: “Nhưng mà chúng ta cũng không phải là bạn thân của nhau đi!”

“...” Hấn lại bày ra biểu tình vô cùng bất lực.

“Chúng ta về sau sẽ không oán không thù, anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu mộc của tôi!” Tôi chưa từng cảm thấy mình lại có tài ăn nói như vậy, “Tôi.....không muốn lại tiếp tục cùng anh náo loạn này nọ nữa!”

Nghe vậy đầu mày Tần Ngũ thoáng cái nhú chặt, hấn tiến đến chặn trước mặt tôi, ánh mắt nhấp nháy hướng tôi cười hi hi khiêu khích: “Thật trùng hợp cũng như anh đã nghĩ!”

“...”

Cho nên, Tần Ngũ sư huynh coi như lần đầu tiên cứ như vậy liền bắt lực đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Rất lâu trước đây tôi nhớ có một nữ danh nhân đã từng nói qua, làm phụ nữ khó, nhưng làm phụ nữ nổi tiếng càng khó hơn; tôi bây giờ thêm vào một câu đó là, nhưng làm bạn gái xấu số của Tàn Ngũ sư huynh lại khó gấp gấp trăm lần đi. Trước đây tôi còn không hiểu rõ đã vô tình làm cho Tàn Ngũ sư huynh ấn tượng sâu như vậy, hiện tại mới thật sự cảm nhận được mùi vị của nó là thế nào.

Không biết kẻ nào mồm mép nhiều chuyện đã tung tin nói tôi cùng với nghiên cứu sinh trong học viện là Tàn Ngũ sư huynh kia có quan hệ mật thiết, lại còn quá đáng hơn nói chúng tôi đang trong giai đoạn yêu đương rất cuồng nhiệt, tình nồng ý mật. Tin này càng truyền càng thêm sinh động, cho nên không lâu bạn bè trong cả ký túc xá đều tò mò, tìm đến tôi mà hỏi thăm.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng liền có những sinh viên nữ chạy tới lớp chúng tôi, vụng trộm hỏi thăm Hòa Mãn là người tròn méo, bộ dạng thế nào. Kẻ nhát gan một chút thì nhìn tôi từ xa mà soi mói, chỉ trỏ, còn người có gan lớn hơn thì liền trực tiếp tìm đến tôi nói chuyện.

Giống như lúc này đây.

“Hòa Mãn, cho cô biết tôi chính là người bạn gái cũ của Tàn Ngũ đấy!”

Tôi bị cô ta gọi ra ngoài nói chuyện, trong đầu vẫn còn mơ hồ, nhìn cô ta thốt lên: “Hả? Tàn Ngũ hẳn không có học ở tầng này, lớp của hắn là ở trên lầu nha!”

Vừa nói xong liền phát hiện ánh mắt cô gái đó thoáng cái vô cùng giận dữ, còn trừng tôi nói: “Hòa Mãn, cô đừng có mà giả ngu ở trước mặt tôi. Tàn Ngũ với ai cũng đều có khả năng, nhưng là không thể nào với cô đi! Tâm nhìn và thường thức của anh ấy không thể nào thấp kém đến như vậy.”

“Nói bậy đi! Thật ra khẩu vị và mắt nhìn của tôi rất cao đấy!” Tôi cũng tức giận đáp lại.

Cô gái kia lập tức liền ra vẻ rất đắc ý: “Cho nên Tàn Ngũ sẽ không có khả năng mà coi trọng cô, mà chính là cô theo đuổi anh ấy sao?... Cái tin đồn kia... thật là... hừ!” Cô ta khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“...” Tôi trong lòng càng thêm tức giận, không muốn nói tiếp gì nữa. Tôi cảm thấy nếu là đấu khẩu với cô ta, dù là mình có nhanh mồm nhanh miệng đến đâu đi nữa cũng không thể nào mà đấu lại với cái miệng âm ỉ của cô ấy cả.

Cho nên tôi càng thêm buồn bực, Tiểu Phượng thấy vậy kéo tôi vào trong phòng học, mọi người nhìn thấy tôi bước vào đều hướng tôi mà không ngừng chỉ trỏ náo nức.

Tôi cảm thấy rất khó chịu, đầu cúi thấp. Thấy tôi bộ dạng như vậy, Tiểu Nhụy và Quế Lượng cũng tốt bụng, liền đến an ủi tôi.

Tiểu Nhụy nói: “Tiểu Mãn, thật ra phỏng chừng là do Tàn Ngũ sư huynh đã có ý với mày đấy. Ai lại không biết, chuyện xui xẻo nhất của phái nữ chúng ta đó chính là gặp phải người con trai rất mị lực, rất soái. Mà loại như Tàn Ngũ hẳn e rằng đã làm cho không biết bao người trong lòng nhộn nhạo đi. Thế nhưng mày lại không thèm để ý, chiều nay quả thật rất cao tay nha!”

Quế Lượng cũng nói theo: “Tiểu Mãn, mày mau nói thật đi. Mày có bị hắn làm cho rung động chưa hả? Tàn sư huynh kia xem ra là người rất ưu tú đấy!”

Lời đồn cho dù có lan xa đến đâu thì nó vẫn mãi mãi chỉ là lời đồn mà thôi. Tôi nhất thời có chút ư ờ ời đầu than oán: “Đừng có ở đó nói bậy, tao phải đi kiếm Tàn Ngũ một chuyến, bảo hắn đừng có mà ép người quá đáng vậy nữa!”

Nếu lại bị đám bạn gái không rõ chân tướng sự thật kia của hắn tìm tới lần nữa, tôi nhất định sẽ bị chọc đến nổi điên cũng không chừng.

“Bình tĩnh, bình bình lại!” Tiểu Phượng liều mạng kéo tôi trở lại, nhưng tôi đã gãy khỏi tay nó, hướng phòng nghiên cứu sinh mà chạy. Tôi cảm thấy nếu mình còn không cùng hắn nói rõ ràng mọi chuyện đầu vào đó, sẽ rất khó mà cam đoan bản thân không bị những bạn gái trước đây của hắn động thủ đi, chẳng những bạn gái trước mà thôi, còn có bạn gái trước trước...

= =, tôi sợ sẽ có một ngày bị bọn họ bức thành Mãn sát thủ mất!

Tôi một đường chạy ào đến, vừa mới quẹo cua chỗ hành lang, liền nhìn thấy cái kẻ “ăn hại” lâu ngày không gặp Tàn Ngũ kia. Hắn hiện đang cùng “cô bạn gái cũ” khi nãy nói chuyện gì đó, thỉnh thoảng hình như còn mỉm cười hướng cô ta an ủi.

“Tàn Ngũ!” Tôi nổi giận rống lớn một tiếng.

Hắn kinh hi không thôi hướng tôi mỉm cười: “Mãn Mãn, em đến rồi à!”

Tôi toàn thân vì bị chấn động mà run lên, không ngờ hắn lại dám công khai gọi tên tôi vô cùng thân mật như thế, liền tròn mắt há mồm hét: “Á?”

Cô gái ấy liền lập tức trừng mắt liếc tôi một cái, rồi ôm một đồng thư trong tay hung hăng quăng hết vào người Tàn Ngũ, sau đó không nói thêm tiếng nào, quay đầu đi thẳng một mạch vào phòng học.

Trên hành lang phút chốc giờ chỉ còn có hai người tôi và Tàn Ngũ đứng đó. Thỉnh thoảng cũng có những sinh viên khác đi ngang qua đây, nhìn thấy chúng tôi đứng đó ai cũng tò mò quay đầu nhìn lại.

“Tiểu Mãn, hôm nay sao em rảnh rồi mà chạy đến tìm anh thế?” Hấn nói rồi cười hi hi

Bàn tay tôi vô thức nắm chặt thành quyền, tức giận đến không biết làm sao mà mở miệng.

“Làm sao vậy?” Hấn tiếp tục hỏi lại, mày hơi nhướn cao, con ngươi to đen đầy vẻ đắc ý vì trò đùa dai đã được thực hiện.

Tôi thở hắt ra tiến đến, thẳng lưng ngạo nghễ đứng trước mặt hấn, sau đó.....= =, a....tôi lại quên mất mình đang muốn nói cái gì.

Tần Ngũ bị khí thế hùng hổ tiến gần của tôi làm cho cả người thập phần vui vẻ, hấn cũng phối hợp theo từng bước tôi tiến đến mà lùi lại, bộ dạng dung túng, mỉm cười khuyến khích tôi: “Em muốn gì cứ nói thẳng. Từ từ nói, anh sẽ lắng nghe!”

Tôi cố trấn tĩnh tinh thần một hồi, mới đồng dạng hỏi hấn: “Ai đã đi rêu rao khắp nơi, nói rằng hai chúng ta đang tiến triển rất tốt chứ?”

Tần Ngũ vuốt cằm, vẻ mặt gian trá, nhìn vào đã biết đầy âm mưu, mỉm cười hỏi lại tôi: “Em rất để ý chuyện đó à?”

“Á?” Nếu không để ý thì mới là lạ ấy! Tôi cố dần xuống con giận, rất có khí thế, mạnh mẽ dứt khoát gạt đầu một cái.

“Tin đó không phải là do anh tung ra!” Hấn bộ dạng không đứng đắn chút nào, rất vô liêm sỉ mà hướng tôi trả lời. Có lẽ nhìn thấy tôi không có chút phản ứng gì nên lá gan lại càng lớn hơn, hấn nói tiếp: “Nhưng nếu em không ngại, anh thật ra cũng có một kế nhỏ này...” Hấn nhìn tôi cười cười, cặp mắt cũng nheo lại, biểu tình nhìn vào cực kỳ ái muội.

Tôi bị bộ dạng của hấn lúc này làm cho cả người bị kích động đến nói năng lộn xộn. Không ngờ khi tôi thật lòng muốn cùng hấn nói chuyện đằng hoàng thế nhưng hấn lại cố tình xem nhẹ, còn bày ra bộ dạng bốn cọt, cố tình trêu chọc với tôi thế này.

Chẳng lẽ bộ dạng tôi rất giống là đang đùa giỡn sao?

Tôi không phải không muốn nói chuyện với hấn một cách đằng hoàng, nhưng lúc này bị hành động vô sỉ của hấn làm cho bản thân lại lần nữa quên mất mình là muốn nói cái gì.

“Tiểu Mãn!” Tần Ngũ tươi cười có hơi cứng ngắt, hấn cố đưa mắt quan sát kỹ sắc mặt của tôi lúc này, dè dặt hỏi: “Em lại tức giận rồi sao?”

Tôi rất nghiêm túc hướng hấn mà nói rõ ràng: “Tần sư huynh, có thể nhắn với những bạn gái trước đây, trước trước đây của anh không cần phải ngày nào cũng chạy đến lớp học mà dòm ngó tôi được không? Tôi cũng có cuộc sống của mình, cũng có tự trọng chính mình a!”

Tần Ngũ nghe thấy thế liền trầm mặc, giống như cảm thấy có chút áy náy.

“Tôi cảm thấy dạo này ngay cả học đi tự học mà tôi cũng đi không nổi nữa!” Tôi ghen ngào, cảm thấy bản thân thật rất ủy khuất. Tôi và hấn một chút quan hệ cũng đều không có, lại không ngờ bị những bạn gái cũ của hấn trước đây không ngừng đến chất vấn, khảo tra.

Tôi nhận thấy tâm hồn của mình rõ ràng đã bị thương tổn rất nặng nề.

“Ồi, Tiểu Mãn, em đừng có khóc nhà!” Tần Ngũ nhất thời hoảng lên, chạy lại kéo tôi.

Tôi bị ngữ khí cầu xin của hấn làm cho tâm tình càng trở nên kích động, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống liên tục, một bên khóc một bên hướng hấn xin lỗi rồi rít: “Tần sư huynh, thật xin lỗi, tôi trước đây khi làm trong đội trật tự thật không nên bắt anh, không nên hờn lảo đùa giỡn trên đầu trên cổ anh, càng không nên ở trước mặt bạn bè của anh mà không cho anh chút mặt mũi nào.....”

Tôi vừa khóc vừa cúi đầu thật thấp.

Sắc mặt Tần Ngũ càng lúc càng âm trầm, bàn tay vươn ra thoáng cái liền dừng lại giữa không trung, một lát sau mới vô lực mà hạ xuống: “Tiểu Mãn, đừng nói nữa! Anh thật không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tất cả là do anh không tốt!”

Tôi lấy tay chùi nước mắt, vẫn không ngừng khóc nói: “Tôi cảm thấy mình đang phải chịu áp lực rất lớn, mỗi ngày đều bị người khác dùng ánh mắt châm chọc mà dòm ngó, theo dõi.”

Tần Ngũ vô cùng áy náy nhìn tôi

Tôi khóc thút thít, năn nỉ hấn: “Tần sư huynh, anh cứ coi như tôi là cóc ghè đi, tôi thật không muốn ăn thịt thiên nga chút nào, anh làm ơn buông tha cho tôi đi có được không!”

Hấn giờ đã hoàn toàn rơi vào trầm mặc, cắn chặt môi, vẻ bốn cọt, trẻ con trên mặt ngày thường hoàn toàn biến mất thay vào đó là vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Thật xin lỗi, Tần sư huynh! Tôi nghĩ chúng ta về sau nếu có đụng mặt thì cũng nên vòng đường mà đi thì hơn!” Tôi hướng hấn rất cung kính đem người cúi thấp, lấy tay qua loa chùi đi nước mắt, sau đó xoay người hướng ký túc xá mà đi.

Tôi nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng thở dài của Tần Ngũ, có vẻ hấn thật sự cảm thấy rất mất mát, nên lần này cũng không đuổi theo quấy rầy tôi

nữa.

Tôi đi được hết một đoạn mới lặng lẽ quay đầu, vừa vặn thấy hấn vẫn còn đứng yên tại chỗ cũ, bộ dạng vẫn còn chán kinh, hoảng hốt giống như đang chậm rãi dung nạp những lời tôi vừa nói khi nãy. Nhìn thấy cảnh này trong lòng tôi nhất thời cảm thấy rất thoải mái.

Lúc đi ngang qua hòm thư, tôi nhìn nhìn, thấy có một lá thư của Diệp Hưởng Lăng đang tro troi nằm một góc trong đó.

Tính từ thời điểm nhận thư lần trước thì lá thư này đến đây đã là ngày thư ba, tôi mỗi ngày đều không ngừng chạy tới chạy lui vài lần kiểm tra hòm thư nhưng lần nào cũng mang bộ dạng vô cùng thất vọng mà quay trở về, cho nên đột nhiên lúc này nhìn thấy thư của Diệp Hưởng Lăng, nhất thời trong lòng rung mạnh một cái.

Mở thư ra đọc, chỉ thấy trong đó ngắn gọn có một dòng, chữ viết rất đẹp tựa như mây bay nước chảy trông cực kỳ sinh động: Bạn thân Hòa Mẫn, chuyện của chúng ta thì tự chúng ta biết, cứ kệ bọn họ là muốn nói gì đi...

Phía dưới ở phần tái bút còn ghi thêm rằng: Máy hôm nay phải ra bên ngoài nhận huấn luyện dã ngoại, nên thời gian còn lại rất ít. Thứ hai tới trường sẽ có tổ chức đại hội thể dục thể thao, nếu được mọi người cũng nên cùng nhau đến đây tham quan một chuyến!

Tôi đọc xong lòng vô cùng hưng phấn, lại nghĩ đến thứ hai này mọi người có thể gặp nhau, tâm tình càng vui vẻ, những buồn bực khi nãy liền cũng đã biến mất tăm hơi. Tôi cầm lá thư trong tay tung tăng chạy nhanh về ký túc xá.

Mọi người đều hiện có mặt trong ký túc xá, bọn nó đang sôi nổi thương lượng xem cuối tuần này sẽ đi đâu ăn uống. Nhìn thấy tôi chạy vào, trên tay còn đang cầm thư, tất cả bọn nó ngẫu nhiên không hẹn liền nở nụ cười.

“Diệp Hưởng Lăng sư huynh trong thư nói cái gì thế?” Quế Lượng ái muội hướng tôi cười cười hỏi.

Nhìn thấy nó cười vô cùng tà mị như thế, tôi nhất thời đề cao cảnh giác, tay cầm lá thư đột nhiên nhớ tới chuyện rắc rối lúc nãy do Tàn Ngũ gây ra, tự nhủ trong lòng không muốn lại tiếp tục bị những chuyện tương tự như thế quấy nhiễu, càng quyết không thể làm cho Diệp bạn thân rơi vào tình cảnh như thế, nghĩ đến đây tôi định đem nội dung trong thư nói rõ cho mọi người biết.

Nhưng trong khoảnh khắc sợ rằng mình nhất thời lỡ miệng, làm cho bọn nó hiểu lầm mà trêu chọc tôi cùng Diệp bạn thân thì làm sao đây.

“Không nói gì cả!” Tôi cố giữ bình tĩnh nói ra rồi đem lá thư gấp lại bỏ vào trong túi áo.

Quế Lượng nghe vậy kinh ngạc hỏi lại tôi: “Hắn ta không nói cho mày biết sao? Thứ hai này trường bọn họ có tổ chức đại hội thể dục thể thao, còn bảo chúng ta nên qua bên đó một chuyến?”

“...” Tôi há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc: “Mày làm sao mà biết trong thư hắn đã nói như vậy chứ?”

Tiểu Nhụy nghe vậy liền bật cười: “Còn nói không mờ ám, hắn chẳng phải đã gọi thư cổ tình mời mày đến xem đại hội thể dục thể thao rồi đó sao! Quế Lượng cũng bất quá là nhò có Đường Sâm nói mới biết, người ta này cũng là một đôi bất quá cũng mới gần đây mới xác định quan hệ chính thức mà thôi. Còn mày hãy suy nghĩ lại coi, Diệp Hưởng Lăng vì sao lại...”

Tôi có miệng nhưng nhất thời lại không biết giải thích thế nào.

Tiểu Phượng nhìn tôi liếc mắt một cái, hơi thanh giọng, lên tiếng giúp tôi giải vây: “Quyết định thứ hai này chúng ta sẽ cùng nhau qua bên đó. Tiểu Nhụy, thôi mày đừng chọc nó nữa, mày nhìn xem mặt Tiểu Mẫn đã đỏ hết rồi kìa!”

A? Đỏ mặt rồi sao, tôi lấy tay sờ lên mặt mình, quả nhiên cảm giác có nóng hơn so với bình thường một chút.

Tiểu Phượng lại tiếp tục tra vấn: “Tàn Ngũ đó thế nào rồi?”

Tôi cảm thấy rất đắc ý mà nhếch môi, mỉm cười nói: “Tàn sư huynh đó đã bị tao thu phục rồi, sau này hắn sẽ không quấy rầy tao nữa đâu! Tao cũng đã hướng hắn xin lỗi!”

Tiểu Nhụy chắc chắc hai tiếng, lấy tay bịt mắt rồi giả vờ giả vịt thở dài một hơi nói: “Ai u, Tàn Ngũ quả thật là đáng thương mà! Mày thật sự đã xin lỗi người ta sao?”

Tôi rất nghiêm túc trả lời nó: “Ừ, đã xin lỗi rồi! Tàn Ngũ sư huynh đó cũng chấp nhận buông tha cho tao, nên từ này về sau sẽ không bày những trò xấu xa này nữa!”

“Ai...” Tiểu Nhụy chỉ biết thở dài một cái, nhìn thoáng qua tôi rồi lắc đầu: “Tao cảm thấy Tàn Ngũ gặp được mày quả đúng là rất thảm đi”

Quế Lượng cũng tò mò hỏi: “Mày đã làm gì mà có thể biến Tàn Ngũ trở thành hèn mọn như thế chứ?”

Tôi đen mặt, ngượng ngùng nói: “Tao đã vừa khóc vừa xin lỗi hắn đấy!”

Ai u, biểu tình của tui nó đều đồng loạt chán kinh, ngay cả Tiểu Phượng cũng bất chước mà thở dài theo: “Ôi, Tàn sư huynh lần này phỏng chừng có tức giận đến mấy đi nữa cũng không biết xả vào đâu đi!”

= =, tội nó không hèn mà cùng nhau dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

Chẳng lẽ bọn nó đã nhầm lẫn đến nỗi đầu đuôi cũng lẫn lộn rồi hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Buổi chiều thứ bảy, Sài Cần đến đón bọn tôi đi ăn.

Nơi đi ăn là một quán ăn nhỏ nằm trên lầu một khu cư xá gần trường học. Bởi vì đây là ngày cuối tuần nên chỗ này rất đông khách, chật kín người ngồi, khi chúng tôi đến nơi thì chỉ còn lại một cái bàn trống duy nhất gần cầu thang. Bọn tôi chỉ gồm có năm người, nhìn thấy có chỗ liền nhanh chóng chạy đến, ngay cả người làm trong quán thấy bọn tôi hùng hổ xông tới mà phải sợ tránh sang một bên.

Sài Cần gọi rất nhiều món, trên bàn đầy những thức ăn đủ màu xanh đỏ để chật đến không còn chỗ nhìn vào hấp dẫn vô cùng nên mọi người rất nhanh đã bắt đầu động đũa. Nhưng lúc đó Sài Cần đột nhiên đứng lên, tay cầm một ly rượu đến mời tôi trước tiên. Tôi vừa hoảng sợ lại vừa hoang mang nhưng cũng nhanh chóng phối hợp đứng dậy tiếp lấy ly rượu.

“Tiểu Mẫn, chị mời em một ly, về sau mong em chiều cổ chị nhiều một chút!” Cô ta còn nói rất là nghiêm túc nữa a.

Tôi thấy cô ta ngửa cổ, cũng liền bắt chước, ngửa cổ uống sạch ly rượu trong tay mình. Nhưng vừa bỏ ly rượu xuống, mặt tôi liền đen lại, thì ra trong ly của cô ta còn rõ ràng cả hơn nửa ly rượu. Chắc mới vừa rồi, ý tứ của cô ta là nhấp miệng mà thôi, tôi lại ngốc nghếch đoán già đoán non cho rằng người ta muốn cạn ly, lại đem ly rượu của mình một phát uống sạch.

Nhất thời cảm thấy trong lòng càng thêm buồn bực, mới bắt đầu còn chưa ăn gì vô bụng đã uống cạn hết một ly rượu, đầu óc vì một ly rượu kia giờ cũng hơi choáng váng, ánh mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ, tôi nói với Sài Cần: “Chị thật xấu. ...sao chỉ uống cho có lệ thế!”

Sài Cần mỉm cười, ánh mắt nheo lại nhìn tôi, rồi sau đó tự rót đầy ly cô ta và cả ly của tôi, mỉm cười vui vẻ nói: “Vừa rồi là do chị sai, được rồi đến đây đi, chúng ta uống lại một lần nữa. Tiểu Mẫn, chị mời em!”

Tôi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy cô ta ngửa cổ, uống xong còn chống ngược ly xuống cho tôi coi. Tôi cảm thấy thật là mất tự nhiên, đành nhỏ giọng xin tha: “Có thể uống từ từ được không, cổ họng của tôi vẫn còn đau!”

Sài Cần mỉm cười, có chút đắc ý gật đầu, Nhuế Tiểu Phụng thấy vậy liền gấp một miếng thức ăn, nhét vào trong miệng của tôi. Tôi đem đồ ăn trong miệng nhai ngấu nghiến, nghĩ nghĩ một hồi rồi sau đó cũng đem ly rượu kia ngửa cổ mà uống, sau khi đã uống xong mới cảm giác được trong người lúc này giống như đang có một dòng chất lỏng thiêu đốt từ thực quản đến tận dạ dày ấy.

“Tốt, Tiểu Mẫn quả nhiên là rất sáng khoái!” Sài Cần dứt lời lại rót cho tôi thêm một ly nữa.

Tiểu Nhụy và Quê Lượng thấy vậy xem ra là rất không vui, hai người một trái một phải cũng đồng thời đứng lên rót rượu vào ly mời Sài Cần: “Sài Cần, sinh nhật vui vẻ, làm sao lại chỉ uống với một người thế kia, thật không vui gì cả!”

Sài Cần mỉm cười có phần gượng gạo, rót liền hai ly rượu sau đó tự mình uống sạch. Lúc này cả bàn ăn trừ bỏ Nhuế Tiểu Phụng ra, thì trên mặt những người còn lại đều đã đỏ ửng.

Thức ăn nơi này rất ngon, nhưng hình như bọn họ và Sài Cần không có chuyện gì để nói, ai nấy cũng đều cúi đầu mà ăn, còn tôi đầu óc lại như quay mòng mòng, ngay cả thức ăn sờ sờ trước mặt nhưng mà gấp mãi cũng không xong.

Sài Cần đưa đũa đến gấp món nào cũng trùng hợp bị tôi gấp trước, cô ta không khỏi có chút ảo não, động tác trên tay dừng hẳn lại, liền chống má hỏi tôi: “Tiểu Mẫn, chúng ta chơi tù tì đi, qua ba lần nếu như ai thắng, thì người thua phải đáp ứng giúp người thắng làm một chuyện chịu không?”

Tôi buông chiếc đũa trong tay, vươn bàn tay ra, lắc lắc nói: “Được rồi, kéo búa bao, tôi có lẽ giờ không thấy rõ tay mình ra cái gì, chị ra xong thì chỉ cần nói cho tôi biết là tôi thắng hay thua là được!”

Sài Cần nghe xong, khóe miệng có hơi co rút một chút.

Mọi người bắt đầu hứng trí bưng bưng nhìn hai chúng tôi chơi trò tù tì. Mỗi lần khi giơ tay ra tôi đều rất khí thế, đập mạnh trên bàn một cái, hào khí vô cùng dữ dội, Sài Cần nhìn thấy cũng phải không ngừng mà đỏ mồ hôi lạnh.

Bởi vì muốn giữ cho cái bàn bên dưới đứng vững nên tôi cố gắng đập thật mạnh xuống, cho nên tiện thể ba lần đều ra cái bao, nhưng quý dị một điều là Sài Cầm cứ nhiên lần nào cũng ra cái búa. Thấy tôi thắng liền ba ván một lúc, Sài Cầm kinh ngạc ngẩng đầu, bày ra vẻ mặt khó tin: "Tiểu Mẫn, em đây là người thông minh mà lại cố tình giả ngu phải không? Chị đoán ba lần, không ngờ cả ba lần cũng đều sai cả."

"Á! Chị đoán thế nào vậy?" Tôi thật ra có chút tò mò.

Sài Cầm bộ dạng rất bí mật nhìn tôi, nói: "Lần thứ nhất thắng đó là may mắn của em cái này không cần phải nói tới. Lần thứ hai chị nghĩ em sẽ thay đổi một chút, cho nên sẽ cố tình không ra giống lần trước, không ngờ em lại rất nhanh tay, chị đoán là em sẽ ra kéo, nên đơn giản cũng tiếp tục ra búa thủ thế nhưng em lại ra cái bao. Lần thứ ba chị nghĩ dù sao em đã ra cái bao hai lần khẳng định lần này sẽ đổi nên chị quyết định ra tiếp cây búa, không ngờ em lại là người chơi rất ngang tay.... và lại còn rất giao hoạt!"

Ai u, cô ta quả thật là đã suy nghĩ quá nhiều đi!

Tôi nghe xong, thái độ rất nghiêm túc trả lời cô ta: "Thật ra tôi đập bàn là chỉ muốn cho nó đừng có tiếp tục lung lay nữa thôi, đồng thời đập bàn xong ra bao cũng tiện, không cần hao tâm tốn sức co giãn mấy ngón tay chỉ cho mệt, này chẳng phải tốt nhất hay sao!"

Tiểu Nhụy nghe xong "phốc" một cái rồi bật cười thật lớn.

Sài Cầm nét mặt lại càng đen, nhìn vào hình như là rất không vui.

Tôi nghĩ dù sao hôm nay cũng là ngày sinh nhật của cô ta, thật sự không nên làm cho cô ta mất vui, nên tốt bụng mở miệng nói: "Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của chị, không cần tù tì ăn thua làm gì, chị cứ nói đi, nếu muốn tôi ca một bài sinh nhật, hoặc muốn tôi công chị về nhà cũng được, miễn sao chị thấy vui về.... cái gì cũng đều có thể, tôi đây sẽ tận lực đáp ứng yêu cầu của chị!"

Nét mặt Sài Cầm nghe xong có hơi hòa hoãn một chút, quay sang nói với tôi: "Tiểu Mẫn, chị không cần em ca hát hay công về nhà, chị chỉ là muốn em giúp làm một chuyện khác có được hay không?"

Tiểu Phượng nghe xong liền đem đôi đũa trên tay buông xuống, chen ngang nói trước: "Chỉ cần không phải là chuyện làm cho Tiểu Mẫn khó xử là được!"

Tôi cảm kích nhìn thoáng qua Tiểu Phượng, rồi sau đó hướng Sài Cầm gật đầu.

Sài Cầm nghe Tiểu Phượng lên tiếng, dường như có chút ngoài ý muốn, khoé mắt đảo qua nhìn đến Tiểu Phượng, rồi mới quay sang tôi nâng cằm nói: "Chị hôm nay chưa có nghĩ ra, bất quá em phải nhớ kỹ là em vẫn còn nợ chị một chuyện là được!"

Tôi cảm thấy chuyện này dù sao cũng không thể kì cò thêm nữa, nên rầu rĩ đem đầu hơi gục xuống, tiếp tục dùng bữa.

Vốn Tiểu Phượng đối với Sài Cầm trước giờ vẫn là hữu thuyết hữu tiểu, nhưng giờ đây lại dùng ánh mắt lạnh lùng mà nhìn cô ta, nó cũng không nói gì thêm, vùi đầu dùng bữa.

Trong nhất thời bầu không khí trên bàn vô cùng nặng nề.

Khi ăn uống xong, tôi thấy Sài Cầm có vẻ rất mệt mỏi, không còn chút hứng thú nào nhìn Tiểu Phượng nói: "Chị đi về chỗ làm trước, chuyện đi hát đàn chờ lại lần sau vậy!"

Chuyện đi hát này đúng thật ra là do Quế Lượng gợi ý trước, mới nãy khi nhận quà Sài Cầm còn đặc biệt vui vẻ đồng ý, không ngờ giờ đây hoàn lại, xem ra tâm tình cô ta quả thật là rất tệ, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi trời sinh khi hát hò thì thường xuyên hay bị lạc giọng, cho nên khi đi ca hát chưa bao giờ đạt được điểm cao cả. Vì vậy khi nghe Sài Cầm nói không muốn đi, tôi ngược lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm vô cùng, liền lui thủ đi trước Tiểu Phượng xuống lầu.

Sài Cầm từ sau lưng tôi hỏi tới: "Em gần đây có gặp Diệp Hường Lãng không?"

Tôi ngẩn người, theo phản xạ có điều kiện trả lời cô ta: "Thứ hai này anh ta bảo bọn em đến trường anh ấy một chuyến để xem Đại hội thể dục thể thao!"

Ánh mắt Sài Cầm lập tức trở nên sâu xa khó hiểu, cô ta lạnh lùng nhìn về người lúc này đang theo sát sau tôi là Tiểu Phượng, cười lạnh hỏi: "Tiểu Phượng, vì sao chị không nghe em nói gì về chuyện Hường Lãng mời các người thứ hai đến đó vậy?"

Tiểu Phượng vừa bước được hai bước, nghe thế đột nhiên dừng hẳn lại, xoay người lắc đầu trả lời cô ta: "Diệp sư huynh không có trực tiếp mời em, anh ấy chỉ gợi thư mời Tiểu Mẫn mà thôi!"

Sài Cầm làm như không quan tâm nhún nhún vai, rồi sau đó tiến tới sát Tiểu Phượng, vai kề vai tranh nhau đi xuống lầu.

Cầu thang vốn đã chật, hai người họ lại đi kẹp hai bên lại càng thêm chật, tôi cảm giác như cánh tay Tiểu Phượng thiếu chút bị dán chặt đến xẹt ra lửa.

Tôi quay đầu nhìn Tiểu Phượng, khuôn mặt của nó giờ cũng nhẵn lại một đồng, nhưng cũng cực lực không muốn nhường chỗ cho Sài Cầm. Tôi với tay muốn kéo nó lại đây, đột nhiên Sài Cầm bị trượt một cái, cánh tay duỗi ra, lao đảo muốn chụp lấy gì đó, tình cờ cũng hướng sau lưng Tiểu Phượng ập tới.

Tôi là người tuy đầu óc chậm lục nhưng tay chân nhanh nhẹn rất nhiều, hai tay tôi đem Tiểu Phượng tránh qua một bên, không ngờ chính mình lại bị Sài

Cần vừa vận chụp tới, cả người cứ thế mà bị đẩy ngã xuống lầu.

“Tiểu Mãn...”

Tiểu Nhụy và Quế Lượng đều bị tình cảnh trước mặt dọa đến ngây người, mỗi đứa một tay cố kéo lấy tôi, đáng tiếc sự việc xảy ra quá nhanh, tôi thấy không kịp liền ôm đầu một đường theo từng bậc thang va đập, lộn độn lăn vòng xuống dưới.

Mất cả chân bị đập xuống sàn trước, trong nháy mắt, vừa vận cái mông tôi cũng không khách khí té đè lên đó. Trong lúc đó tôi thậm chí còn nghe rõ được tiếng thanh thúy khi xương cổ chân bị trật vang lên, tất cả tâm lý phòng bị thoáng cái vì quá hoảng sợ đều biến mất, tôi chỉ biết ôm đầu ngồi đó một chút động đậy cũng không dám.

Tiểu Mãn, mày té có nặng lắm không?” Tiểu Phụng là người đầu tiên lao xuống, mặt nó không còn chút máu, chạy đến đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi run run, tư thế quý dị của tôi và nó lúc này làm cho tôi nhất thời cảm thấy vô cùng ủy khuất và yếu đuối, liền lệ rơi đầy mặt nói: “Tiểu Phụng...”

“Ừ, mày cứ nói!” nó thiếu chút nữa đã khóc ra nước mắt, nhẹ sờ sờ đầu tôi hỏi.

“Tao nói...” Tôi choáng váng đến khờ khạo, bắt lấy cánh tay nó, không còn sức lực nhìn nó nói: “Tiểu Phụng, tiền học phí của học kỳ này hình như tao còn chưa có đóng!”

Nói xong lời này tôi oa một tiếng khóc càng lớn hơn. Nay tất cả là đã xảy ra chuyện gì chứ, miệng tôi thế nào lại quạ đen như vậy? Chẳng phải trong ti vi cũng thường chiếu những liệt sĩ cách mạng trước thời điểm hy sinh đều hay nói những lời tương tự này sao?

Tôi dựa vào nókhóc càng thêm thương tâm.

Tiểu Nhụy và Quế Lượng nghe tiếng tôi khóc lớn như thế lúc này tâm tình mới dần dần hồi phục, ba chân bốn cẳng chạy tới giúp Tiểu Phụng một tay kéo tôi đứng lên.

Sài Cần cũng nhất thời bị dọa cho sợ, tay chạm nhẹ vào mắt cá chân của tôi, lại thấy tôi giống như hoàn toàn không còn một chút cảm giác nào: “Tiểu Mãn, chân em chẳng lẽ đã bị gãy rồi sao!!”

Câu này của cô ta vừa thốt ra, tôi liền bị dọa đến ngừng khóc hẳn, ánh mắt ngây ngốc, hồ đồ nhìn từ xa thấy bộ dạng bà chủ quán đang vội vàng, lo lắng chạy lại đây.

Mọi người đều nhanh chóng vây lại đây nhìn, xem tôi là hỏng chỗ nào. Mỗi người một câu bảo tôi mở miệng nói gì đó: “Tiểu Mãn, mày nói cái gì đi chứ...”

“Có phải bị té đập đầu nên hư óc rồi không, sao con bé này trông choáng váng đến thế kia?”

“Ai u, xin lỗi.... xin lỗi. Cô động đậy cái chân một chút thử xem nào! Làm sao không nói gì cả thế này.... Á! Điều này chắc là tiêu rồi!” Ba chủ lo lắng nhìn tôi, bộ dạng luống cuống nhưng trong tay cũng không quên đưa ra hóa đơn tính tiền.

Tiểu Phụng không ngừng giúp tôi lau đi nước mắt trên mặt.

Bị mọi người đưa mắt nhìn mình, tôi cũng không hề yếu thế dùng ánh mắt bí hiểm mà dò xét bọn họ.

Trùng mắt nhìn nhau một hồi, tôi rốt cục mở miệng: “Cái phần này, giá cả tính không đúng!” Tôi kéo cái chân, kiên cường đứng dậy chỉ đến hóa đơn trong tay bà chủ.

Bà chủ quán nghe xong, xem xét tôi một hồi rồi mới thở dài nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai tôi nói: “Không có việc gì.... không có việc gì.... đầu óc thì ra vẫn còn rất tốt nha! Còn biết trả giá đây này.”

Thật ra vừa rồi, tôi cái gì cũng đều không có nghĩ, nghe thấy Sài Cần đoán rằng chân tôi đã bị gãy, trong đầu liền chỉ có duy nhất một ý niệm đó là: Nói vậy thứ hai này tôi làm sao có thể đi tham gia đại hội thể dục thể thao của Diệp bạn thân đây?

Nói không chừng lúc đó rất có thể phải thuê một cái xe lăn để mà đi qua bên ấy a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi kiểm tra chẩn đoán một phen kỹ càng, kết quả xét nghiệm không khỏi khiến tôi mừng thầm trong bụng, thì ra chỉ là bị trật xương nhẹ mà thôi. May mắn chuyện chỉ là như vậy nhưng cũng đã làm cho tôi phải hù vía một phen a. Đến ngày thứ hai, không ngờ cái chỗ bị thương đó lại sưng phù lên chẳng khác nào như cái bánh bao, dưới ánh sáng ban ngày trông càng thêm dễ sợ, đến lúc mang giầy vào mới biết nó đau đến nỗi tôi tiểu chút đã rớt nước mắt.

Tiểu Phụng nhìn thấy tôi vẻ mặt đau khổ như thế đang vừa cố nín thở, mặt khác cố mang giầy vào liền tiến gần hỏi tôi là có thật sự còn muốn đi nữa hay không. Tôi lấy tay vỗ vỗ ngực mình, muốn cho nó thấy rằng mình rất nhất quyết kiên trì đi cho bằng được.

Tôi biết sức mình còn có thể chống đỡ được, lại nói hôm nay thời tiết bên ngoài tốt như vậy, có thể cùng tụi nó ra ngoài hoạt động gân cốt một chút ý kiến đó quả thật là tốt hơn rất nhiều so với việc nằm lì ở ký túc xá này cho đến mốc meo. Hôm nay tôi còn cố ý chọn một cái váy liền áo màu đỏ, cảm thấy sau khi mặc nó vào thì tinh thần rõ ràng là phấn chấn thêm không ít.

Tôi mang tâm tình phấn khởi dạt dào hưng hởi đi đến chỗ trạm đón xe, con người sức sống vô cùng, đến nỗi ai nấy đi ngang nhìn thấy cũng phải dừng mắt nhìn tôi một cái.

“Ai nha, Tiểu Mẫn này, không ngờ mày cũng vì bạn thân Diệp Hường Lăng mà không ngần ngại hy sinh nha!” Tiểu Nhựt và Quế Lượng đều không ngừng một bên mở miệng tăng bốc, trêu chọc. Tôi đang lúc hào hứng nghe vậy liền với tay định đánh bọn nó nhưng cánh tay còn chưa chạm đến, hai đứa nó đều đã nhanh chân trốn thoát.

Tôi khẩn trương muốn bịt miệng của bọn nó lại, rất lo lắng nói:”Mày không nên nói bừa như vậy, làm tao xấu hổ thì thôi, lỡ làm Diệp Hường Lăng anh ta rất xấu hổ thì thế nào!”

Tiểu Nhựt ái muội mỉm cười một cái, coi như là đáp ứng tôi.

Chúng tôi một dãy bốn người, ăn mặc phải nói thật sự là vô cùng chói mắt, vừa tiến đến trước cổng lớn tên nhóc bảo vệ thấy thế liền xông ra, chặn bọn tôi lại.

“Làm ơn cho xem giấy thông hành!”

Tiểu Phụng lo lắng nhìn tôi, tôi nghe vậy sớm đã muốn nhảy dựng lên, liền hỏi ngược lại tên đó:”Không có thì không thể vào trong sao?”

Tên nhóc bảo vệ kia liền rất không kiên nhẫn đưa ánh mắt hèn mọn nhìn tôi:”Có thể, nhưng phải đăng ký, mà muốn vào tham gia những dịp thế này thì cần phải có quan hệ thân thích mới được!”

Tôi bị lời hắt hủi làm chấn kinh, không ngờ ở đây lại còn nhiều thủ tục rườm rà như thế.

Tôi vừa định nói tên của Diệp Hường Lăng và lớp hần ta học, Tiểu Phụng đã vội vàng ngăn lại, giành nói trước:”Chúng tôi tìm Trình Lâm, học trong ban XX”

Tôi cảm thấy Tiểu Phụng nói như thế xem ra độ tin cậy không cao lắm, lại tiến sát vào nó, hướng hần giải thích thêm:”Chúng tôi là em họ, em bà con của anh ấy cả đấy!”

Tiểu Phụng, Tiểu Nhựt cùng Quế Lượng vừa nghe xong, trên mặt đứa nào cũng một trận đỏ lừ.

Phốc... Tên nhóc bảo vệ kia sau khi nghe thấy vậy, mặt mày hiển nhiên trở nên niềm nở, không ngừng khách khí gật đầu:”Tốt! Tốt! Tốt rồi, mọi người cứ đứng yên ở đó chờ, tôi đi xem một chút.!”

Hắn liền ba chân bốn cẳng chạy đến phòng trực ban, gọi một cú điện thoại, bên đầu dây kia tựa hồ có người đang xác nhận.

Quả nhiên không lâu liền nhìn thấy Trình Lâm, trên mặt đầy mồ hôi đang chạy ra đây.

Tên nhóc bảo vệ đó nhìn Trình Lâm cười đến ngoác cả mồm, còn sáng khoái vỗ nhẹ lên bả vai Trình Lâm nói:”Aiz, nhớ đăng ký cho kỹ đấy, để còn mau chóng đem tất cả em gái tốt của anh vào trong đi.”

Mặt Trình Lâm lập tức đỏ ửng lên, vụng trộm liếc nhìn Tiểu Phụng một cái. Sau đó chúng tôi mỗi người cũng rất tuân thủ theo sau hắn đăng ký, ghi rõ thời gian rồi vào trong.

“Đi thôi, đại hội giờ vẫn còn chưa có bắt đầu. Chúng ta trước tiên ghé đến ký túc xá ngồi chơi một chút!” Hắn vừa quay đầu nhìn lại, thấy tôi đang đi khập khểnh, liền ngạc nhiên hỏi:”Hòa Mẫn, chân em bị làm sao vậy?”

Tôi lập tức trấn định lại tinh thần, bước qua đó vài bước, làm bộ như đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng quan tâm:”Chân bị đau một chút, không vấn đề gì đâu!”

Trình Lâm nghe vậy liền tin ngay, hắn sai chân hướng đi trước dẫn đường, Tiểu Phụng và Tiểu Nhựt mỗi người một bên giúp đỡ tôi, chặt vật đuổi theo sau hắn.

Thình thoảng có một vài sư huynh mặc cảnh phục đi ngang, nhìn thấy chúng tôi đều không quên quay đầu ngắm nghía.

Bị nhìn như vậy mặt Tiểu Phượng cũng ửng đỏ cả lên, nó liến nghiêm mặt, đầu cúi thấp, không dám nhìn chung quanh nữa. Còn tôi thì lại có chút tò mò, hết ngó đông rồi lại ngó tây, xem xét chung quanh, tí mi đánh giá một lượt hoàn cảnh sống của Diệp bạn thân.

Trường học chỗ này tuy không phải là rất lớn, nhưng khuôn viên lại được thiết kế rất hiện đại, chung quanh khắp nơi đều trồng rất nhiều cây xanh, sân trường lại rất sạch sẽ bọn tôi đi một đường từ cổng lớn đến đây nhưng ngay cả một cọng rác bên dưới cũng chưa hề thấy.

Bất quá vào đây rồi mới cảm nhận giác được rõ ràng khí thế của nó, đây hẳn cũng nhằm thể hiện thực lực đặc biệt mà chỉ loại trường huấn luyện này mới có.

Hôm nay quần áo trên người của Tiểu Nhụy và tôi nổi bật hơn cả, nhìn vào đặc biệt rất có sinh khí. Trên người Tiểu Nhụy là bộ sườn sấm màu hồng rất sặc sỡ, khi nó bước đi, bộ dáng uyển chuyển, lộ ra những đường cong nữ tính lung linh, từ một đường vào đây khỏi phải nói không biết có bao nhiêu sinh viên nhìn thấy nó mà không ngừng huyết sáo.

Nhưng nó lại có chút ảo não, một bên không ngừng kéo kéo chiếc váy, một bên nổi giận làm bầm lều bầu trong miệng.”Hòa Mãn, tội mình mặc như thế này nhìn vào sẽ không sao phải không? Tao thấy ở đây mọi người ai cũng mặc cảnh phục, chúng ta mặc như vậy hình như rất không lễ phép!”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc váy liền áo đỏ tươi của mình, chả thấy có gì là không ổn cả, nên thật chân thành lên tiếng trấn an nó:”Tiểu Nhụy, tao cảm thấy tội mình mặc như vậy nhìn rất đẹp mà, mày cứ xem đi chẳng phải mọi người đều nhìn chúng ta mỉm cười sao!”

Trình Lâm vừa quay đầu lại, ngốc nghếch hướng chỗ chúng tôi nói chen vào:”Ai u, Hòa Mãn, hôm nay em mặc đồ này thật nổi bật nha, giống như là cô con dâu bé đi thăm người nhà ấy!”

Trong đầu tôi liền lập tức hiện lên hình ảnh một cô con dâu bé, bộ dạng vâng lời, đang khép nép đứng một bên, miệng cười gượng túm chặt quần áo trên mình. Giờ phút này nghe hắn nói tôi đại khái mới hình dung, rốt cục cũng lý giải hiểu được phần nào tâm tình của Tiểu Nhụy lúc này, haiz.

Khu nhà ký túc xá tọa lạc tận cùng sâu bên trong khuôn viên trường học, bọn người cùng chung ký túc xá với đám Trình Lâm từ xa nhìn thấy bọn tôi tôi tiến đến đều đưa ánh mắt tò mò mà nhìn lại đây, có người còn cố thử hỏi thăm dò:”Trình Lâm, là bà con người thân nhà ai thế?”

Trình Lâm nghe xong, trên mặt liền ửng đỏ, hắn vờ như không nghe thấy, tiếp tục dẫn chúng tôi bốn người cứ hướng phía trước mà đi.

Vòng vo một hồi, mắt thấy dãy cây xanh từ từ bị tách ra hai bên, trước mắt liền xuất hiện một khu nhà, nhìn vào không cần phải hỏi cũng đoán được đó là ký túc xá. Khi chúng tôi tiến gần một chút, tất cả cửa sổ trên lầu không hẹn mà đều đồng loạt nhanh chóng mở ra.

Âm thanh cánh cửa đập lên trên tường vang lên liên hồi như một khúc nhạc bồng bồng khí thế, rất hoành tráng giống như tiếng thúc giục gọi lệnh tập hợp.

Lòng tôi nhất thời cảm thấy vô cùng cao hứng, sáng khoái như vừa được cho uống coke, liền nhếch miệng hướng chỗ bọn họ huyết sáo. Tôi một bên vừa huyết sáo một bên vừa cười thật to. Quế Lương thấy vậy, không nói gì thêm, chỉ là dùng ánh mắt trừng nhìn tôi, liếc một cái, khi nó vừa quay đầu lại đã thấy Đường Sâm đang từ trong túc xá chạy đến, khuôn mặt rất nhanh liền hồng một trận

“Quế Lương.” Đường Sâm trên mặt cũng một trận đỏ hồng đang nhìn lại chỗ nó.

“Đường.Sâm!” Ai ôi!!!! Tôi làm sao mà ngờ rằng Quế Lương lại có khả năng ca hát thiên phú bẩm sinh như thế chứ, một tiếng ‘Đường Sâm’ này kêu lên, âm thanh quả thật cao tận đến nốt thứ tám chứ chẳng chơi nha.

Sau đó hai người hiển nhiên rất ngàng nhiên ở trước mặt mọi người công khai mà mất đi mày lại, thật là không xem ai ra gì cả mà.

Một lúc sau lại đến phiên cái tên có quan hệ với Tiểu Nhụy cũng xuất hiện, rồi người cuối cùng đi ra chính là Hường Lăng. Rõ ràng bọn họ ai cũng mặc cảnh phục giống nhau, nhưng khi nó được khoác trên người Diệp bạn thân lại trông đặc biệt vô cùng chính nghĩa, còn rất anh tuấn bất phàm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn tuy vẫn là bộ mặt lạnh lùng, thái độ nhìn ai cũng rất thần nhiên, nhưng không hiểu sao tôi bị hắn nhìn đến một cái liền cảm thấy cơ thể mình giống như bị điện mạnh chiếu vào, cả người liền run lên, tim đập không hiểu vì sao cũng không ngừng tăng tốc.

Hắn vừa bước tới, tâm trạng Tiểu Phượng liền lập tức thay đổi, trở nên rất bức xúc, bàn tay nắm chặt cánh tay tôi cũng không tự chủ mà ấn thật chặt, nó cúi đầu gọi một tiếng:”Diệp Hường Lăng!”

Tôi cũng bắt chước Tiểu Phượng mà làm theo, gọi một tiếng:”Diệp Hường Lăng!”

Diệp Hường Lăng nghe vậy hướng bọn tôi gật đầu, thái độ thần nhiên, đại loại xem như là đã chào hỏi qua đi, sau đó hắn đến trước mặt tôi hỏi:”Sao thứ bảy không có gọi thư?”

Ngày thứ bảy tôi bị té, không tiện đi lại để chạy đi gọi nên đơn giản tôi không có viết thư; cho nên đến thứ hai dĩ nhiên hắn ta sẽ không nhận được thư thì cũng đâu có gì lạ.

Tôi nghĩ vậy chỉ ngốc nghếch gật đầu một cái, xem như trả lời đi.

Diệp Hường Lăng nói tiếp:”Cho nên vì vậy tôi cũng không có viết hồi âm lại!”

Tôi lẩn nữa gật gật đầu, sau đó cả hai chúng tôi trầm mặc, không biết phải nói gì thêm nữa.

Diệp Hường Lăng cũng không phải là người thích nói dông dài, hần quay qua gọi Đường Sâm, bảo dẫn mọi người đi vào trong đăng ký trước rồi sẵn tiện dẫn bọn tôi lên ký túc xá ngồi chơi.

Đường Sâm bước tới gần, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm tôi bảo:”Hòa Mãn, em nhìn kỹ Hường Lăng xem, cảm thấy hôm nay anh ta thế nào hả?”

Tôi nhìn thoáng qua bóng lưng Diệp Hường Lăng, cảm thấy hần ta quả thật rất cao, toàn thân đều toát ra một cỗ chính nghĩa凛凛 khí thế bùng bùng, không khỏi vô vàn kính nể, trịnh trọng nói:”Hình tượng của bạn thân Diệp Hường Lăng dĩ nhiên khỏi phải nói, đặc biệt rất chính nghĩa, khí khái. Con người anh ta cũng rất chính trực, nhìn vào chẳng khác nào một loài mèo đen cao ngạo, đều rất suất!”

Diệp Hường Lăng nghe vậy, cước bộ hơi dừng lại, nhẹ nhàng nắm tay che miệng ho khan hai tiếng. Sau đó hần giống như bay, nhanh chóng bước tới phía trước, thoáng một cái đã nhìn thấy hần vọt đến trước cửa ký túc xá. Hần rất lịch sự, mở toang cửa ký túc xá, chờ cho chúng tôi lần lượt vào trong đăng ký.

Đường Sâm từ sau khi nghe tôi đánh giá Diệp Hường Lăng xong, trên miệng cứ không ngừng mà cười tủm tỉm. Đến lúc đi ngang Diệp Hường Lăng, hần còn rất thân thiết vưon tay, vỗ nhẹ vài cái lên vai Diệp bạn thân.

Diệp Hường Lăng vẫn lẳng lẳng đứng đó phụ giúp mở cửa cho mọi người. Lúc Tiểu Phượng đỡ tôi đi qua, hần đột nhiên vưon bàn tay mình ra, đoạt lấy tay tôi từ trong tay Tiểu Phượng.

“Cô vào trước đăng ký, để tôi giúp em ấy được rồi!” Hần vẫn như cũ mặt không đổi sắc, Tiểu Phượng thấy vậy có chút ngắc ngưòi, sau đó liền ngại ngại nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, rồi vội vàng bước vào bên trong.

Tôi nhất thời cảm thấy bản thân cực kỳ xấu hổ, tay tôi giờ lại bị Hường Lăng nắm lấy làm cho cả người đều trở nên rất không tự nhiên chút nào.

Diệp Hường Lăng một tay phụ đẩy cửa, tay còn lại nắm tay tôi, trên mặt tuy vẫn là một bộ dạng lạnh như băng, nhưng cước bộ cũng chậm lại rất nhiều, cơ hồ như ốc sên di chuyển không khác là mấy.

“Chân sao lại bị thành ra thế này?” Hần cúi đầu hỏi tôi.

“Bị té!” Tôi cũng rất tận tình trả lời.

“À!” Hần ậm ừ một tiếng rồi sau đó chúng tôi lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Vào đến bên trong ký túc xá thì đám ngưòi Tiểu Phượng đã sắp đăng ký xong xuôi. Diệp Hường Lăng liền đi qua, trực tiếp lấy ra một tờ đơn rồi khom ngưòi xuống thay tôi điền vào.

Đường Sâm thấy thế liền trêu chọc hần:”Hường Lăng, Tiểu Mãn nhà cậu bị té ngã ở chân chứ tay đâu có bị gì!”

Diệp Hường Lăng đang cúi xuống điền đơn, từng nét chữ xinh đẹp lẳng lẳng in xuống nền giấy, từ đầu đến cuối đều không có ngắng đầu lên trả lời Đường Sâm một câu nào.

Viết hoàn tất xong xuôi, hần thẳng lưng lên, nhìn Đường Sâm nói:”Cậu dẫn bọn họ lên trước đi, để tôi đỡ Hòa Mãn từ từ lên sau.”

Đường Sâm hướng hần tà ngễ chớp mắt, nhưng cũng rất nghe lời dẫn đám ngưòi kia đi lên trước.

Chỗ này thoáng cái chỉ còn lại tôi và Diệp Hường Lăng hai ngưòi, tôi cố nắm lấy tay vịn trên lang thang lâu, xấu hổ nói:”Tôi tự mình cũng có thể đi được!” Tôi phát hiện hần vẫn đang vô cảm đưa mắt nhìn mình, liền cười gượng một tiếng rồi hơi cử động cánh tay:”Tôi rất khỏe nha, chuyện này tôi có thể tự làm được rồi!”

Diệp Hường Lăng lạnh lùng trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, đột nhiên vưon bàn tay đến nắm chặt chỗ eo của tôi, một bàn tay khác nắm lấy cánh tay tôi, vòng lên ôm lấy bả vai của hần.

Tôi bị dọa hoảng sợ, tay còn lại cố bấu chặt lấy vạt áo của Diệp Hường Lăng nói:”Diệp Hường Lăng, như vậy không được a!”

Hần không thèm để ý đến tôi, một tay cố giữ eo tôi dẫn tôi đi lên. Tôi bỗng chốc cảm giác toàn thân như bị nhấc bổng lên, nhất thời thẹn quá hóa giận, cổ gầy dựa phản kháng nói:”Bị anh dẫn đi như vậy thật là mệt nha, đã vậy còn phải lên đến tận lầu 4 chắc bụng tôi sẽ đau chết đi.”

“Sao?” Hần hơi nhíu mày, tay nắm thắt lưng của tôi xoay một cái, để tôi đối diện nhìn hần, giống như trong nhất thời không thể hiểu được lời nói vừa rồi của tôi là có ý gì.

Tôi thấy vậy liền tận tình giải thích cho hần hiểu:”Anh nắm chặt thắt lưng tôi như vậy, tôi theo thói quen liền cố gắng nín thở, nín...nín một hồi thì bị mắc nghẹn, nên bây giờ.....bụng tôi hơi đau.....”

Hần đột nhiên giống như mất hết kiên nhẫn, lập tức buông cánh tay đang ôm chặt bên eo tôi ra, sau đó nâng hai cánh tay tôi lên trên, rồi đem cả người tôi vác lên vai hần:”Em có quyền lựa chọn, không cần phải nín thở!”

= =, ORZ, không ngờ hần cứ như vậy mà vác tôi lên tận lầu 4.

Đến nơi hai người chúng tôi đều ghen đến đỏ mặt, không ngừng mà thở hổn hển.

Tôi và hân đứng đối diện nhìn nhau, cả hai đều nhất thời cảm thấy kinh hoàng vô cùng, không ngừng đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Một lát sau, tôi mới vụng trộm nhìn đến sắc mặt hân lần nữa, thì ra mặt của Diệp bạn thân lúc này thật ửng đỏ rất lợi hại nha. “Diệp Hường Lăng, mặt của anh sao lại đỏ như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ là vì leo lên lầu à? Các người không phải thường xuyên phải rèn luyện cơ thể sao? Anh sao lại đỏ như vậy a?...” tôi tò mò hỏi hân.

Hân cơ hồ có chút xấu hổ, trừng mắt liếc tôi một cái, lạnh lùng hướng tôi ra lệnh: “Hòa Mãn, em mau im ngay cho tôi!”

Tôi lập tức nghe lời mà câm miệng, một lát sau mới lại hỏi hân: “Chúng ta vì sao còn đứng chỗ này chứ? Sao còn chưa vào trong?”

Hân tiến đến đỡ tôi, biểu tình trên mặt càng thêm nghiêm túc, ánh mắt thật sâu bắn về phía cuối hành lang chỗ lầu 4, một lúc lâu mới bình tĩnh trả lời tôi: “Chờ cho khi nào mặt em không còn đỏ nữa thì chúng ta sẽ đi vào!”

= =, hân còn nói chưa dứt lời, tôi vừa nghe, vừa lặng lẽ đưa tay sờ nhẹ lên mặt mình, cảm giác nó thật sự là rất nóng a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lúc tôi và Diệp Hường Lăng đi vào trong phòng chỗ bọn họ tụ tập thì đã là 10 phút sau.

Tiểu Phụng vừa nhìn thấy bọn tôi tiến vào thì thờ dài một cái, nó chạy đến đây đỡ tôi, cũng không quên nhìn sang Hường Lăng nở nụ cười cảm kích.

Diệp Hường Lăng thấy nó bước đến đỡ tôi, biểu tình thoáng cũng trở nên ôn nhu, liền hướng nó gật gật đầu.

Mọi người đang ngồi ở đây trò chuyện thấy chúng tôi bước vào liền ngược nhìn lên, hân cũng đã hiểu rõ phần nào. Tôi nhìn thấy đám người Tiểu Nhụy giờ đã ngồi ngay ngắn trên chỗ giường kia, còn tại nơi này chỉ có mỗi Tiểu Phụng.

Tôi liền ngồi xuống chiếc giường cùng Tiểu Phụng, vừa ngồi được không lâu đã thấy Diệp Hường Lăng cũng theo ngồi xuống. Hân như có hơi do dự, nên ngồi cách hai đứa tôi một khoảng khá xa.

Diệp Hường Lăng hân quả thật là một núi băng ngàn năm không sai, chung quanh hân không ngừng tản ra từng khí lạnh cuộn cuộn. Tiểu Phụng và tôi đều bị khí thế cường đại đó mà làm cho kinh sợ không thôi. Thế nhưng Tiểu Phụng giống như vẫn còn không biết chết là gì, cứ thỉnh thoảng vụng trộm lướt qua tôi mà nhìn sang Diệp Hường Lăng.

Tôi ngồi ở giữa hai người bọn họ, bên trái là khí thế cường đại của Diệp bạn thân, bên phải là bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi của Tiểu Phụng, nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn.

Tôi nghĩ Tiểu Phụng nhất định là có chuyện muốn nói với Diệp Hường Lăng, cho nên chủ động đứng lên, chỉ vào mấy chum nho trên bàn mà chúng tôi mang đến khi này nói: “Mọi người cứ tiếp tục từ từ trò chuyện, tôi đem nho đi rửa đây!”

Diệp Hường Lăng cũng giống như phản xạ theo điều kiện bật người đứng lên, đang muốn nói gì đó liền bị tiếng cười “hắc hắc” của tôi chặn lại: “Một mình tôi làm là được!”

Hân thoáng cái ngẩn người, sắc mặt chuyển lạnh như băng quay trở về chỗ ngồi, nhưng ánh mắt không giấu được toát ra một cỗ lo lắng. Tôi bước tới vài bước, liếc nhìn thấy trên kệ có mấy cái chậu giống như để rửa mặt, vừa vịn đưa tay lựa một cái trắng nhất rồi đem tất cả nho thả vào trong đó.

Đường Sâm “phốc” một cái liền cười ra tiếng.

Quay đầu nhìn lại, tôi phát hiện Diệp Hường Lăng tựa hồ thực rất mất tự nhiên, thấy tôi nhìn liền bộ dạng giả điên mà đần mặt ra, nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó trên bàn, biểu tình vô cùng lãnh đạm giống như mặc cho suy nghĩ trôi dạt nơi nào.

Tôi bước đến cửa, tay vẫn còn chưa kịp kéo cửa đóng lại đã thấy Tiểu Phụng cũng đang chạy theo ra đây, nó nhìn tôi cười cười: “Đề tao đi với mày!”

Nó cầm lấy chậu rửa từ trong tay tôi, cùng nhau vào trong nhà bếp công cộng. Nơi này thiết kế so với đại đa số trường đại học đều có phần hao hao giống nhau, nhà bếp cùng nhà tắm chung một chỗ.

Tôi mở vòi nước, cẩn thận từ từ đem nho tẩy rửa sạch sẽ, còn đang vui đùa làm bỗng nhiên có tên nam sinh bộ dạng thất kinh đang mặc quần đùi từ trong nhà tắm đi ra.

Tiểu Phụng bị dọa liền không khách khí nắm tôi kéo đi: "Đi thôi, đi thôi, Tiểu Mân!"

Hà! Tôi xoay người, ngay lập tức đối diện với tên nam sinh vẻ mặt đang đỏ bừng, trên người hắn lại chỉ mặc một cái quần đùi, tôi liền hiểu chuyện gì, vội hướng hắn ta xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi không hề thấy gì cả!"

Tên nam sinh kia cũng bị dọa một phen. Hắn cố nín chặt lấy lưng quần, trên mặt đỏ hoét nhưng cũng rất lễ phép trả lời tôi: "Không sao, thật ra tôi cũng không để ý lắm!"

Tiểu Phụng vốn đã mất hết kiên nhẫn, nó bỏ lại tôi nơi đó, trực tiếp bùm mặt chạy đi.

Tôi ôm cái chậu rửa, vừa lê lét nhảy được hai bước đã thấy Diệp Hường Lăng đi tới. Hắn đón lấy chậu rửa trong tay tôi, giọng nói hiển nhiên không giấu được trào phúng: "Nhà tám nam sinh nhìn đẹp mắt không?"

"..." tôi bị câu hỏi này của hắn kích thích, không biết phải nghiêm túc trả lời vấn đề này thế nào, chỉ là cảm thấy thực ngượng ngùng đi. Tôi tiến đến, mạnh mẽ muốn đoạt lại cái chậu rửa từ trong tay hắn, ai ngờ lại bị ánh mắt lạnh lùng kia trừng tôi một cái: "Cái này của anh dùng để rửa chân!"

Bàn tay nghe vậy hơi buông lơi, cả người lão đạo thiếu chút nữa đã té ngã xuống đất, may nhờ Diệp Hường Lăng đỡ được: "Mau dựa vào anh này!" Tôi giờ cũng lười cùng hắn đòi co, tranh chấp, bởi vì tôi nhớ khi này ở dưới lầu chẳng phải tôi cũng từng mãnh liệt cự tuyệt thế nhưng sao chứ? Chẳng phải cũng bị hắn vác lên đây sao.

Tôi một tay miễn cưỡng cố khoát lên vai hắn. Diệp Hường Lăng so với tôi quả thật cao hơn rất nhiều, tôi hơi nhón chân lên nhưng cũng không thể chạm tới đầu vai hắn.

Tôi cố hích người lên vài lần cũng không thấy có tác dụng gì, liền cảm thấy thật ngượng, định là cứ vịn tường mà trở về. Diệp Hường Lăng thấy vậy liền cúi thấp một bên người xuống, con người vừa đen vừa sâu liếc nhìn tôi một cái, không nói không rằng vươn một cánh tay đến vòng sang eo tôi, sống chết đem tôi kéo sát vào người hắn: "Để anh giúp, không cần lại phải phiền đến người khác!"

Tim tôi bị hành động của hắn làm cho đập thành thịch, trong lúc nhất thời cảm thấy không thể hô hấp, tay chân cũng trở nên luống cuống cả lên. Tôi cố hít sâu vài ngụm, trong lúc tôi hoảng hốt còn chưa tỉnh lại đã bị hắn kéo đi, thậm chí một chút cũng không hay biết, cảm giác giống như là đang nằm mơ. Cho đến khi đứng trước cửa phòng, hắn mới đột nhiên buông lỏng tôi ra, vẻ mặt rất thần nhiên ra lệnh cho tôi: "Em tự mình nhảy vào đi!"

Á? Tôi ngây người, hồ đồ ngốc đầu nhìn hắn.

Hắn giống như có chút không được tự nhiên, vội xoay mặt đi chỗ khác, không lâu sau liền vươn một bàn tay ra nâng một bên cánh tay tôi lên: "Em thật là phiền mà!"

Á? Tôi bị hắn ghét bỏ sao? Tôi thật không hiểu bản thân mình vì sao đột nhiên bị hắn ghét bỏ, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực uể oải, nhớ tới cánh tay vẫn còn đang bị hắn nâng lên tôi lại thấy càng hoang mang, khẩn trương, cố gắng dựa ra khỏi hắn, chính mình vịn vào tường rồi đẩy cửa nhảy vào trong.

Diệp Hường Lăng bị hành động này của tôi dọa cho hoảng sợ, hắn sững sờ cố chạy tới đỡ tôi nhưng lại bị tôi cố tình lảng tránh. Tôi nhảy vài cái, rất nhanh đã đến chỗ Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng cũng rất tử tế đứng lên đỡ tôi. Tôi thấy thế cảm động, hơi hơi mím môi, trong lòng không hiểu sao lại thấy rất ủy khuất liền đem mặt chôn vào lòng nó, không còn hứng thú muốn nói chuyện gì nữa.

Tôi cứ như vậy mà lẳng lặng đem đầu chôn trong lòng Tiểu Phụng. Bộ dạng này của tôi thật sự làm cho nó kinh ngạc, nó theo thói quen lấy tay vỗ nhẹ lên người tôi, cho rằng tôi có lẽ bị chuyện vừa rồi dọa cho hoảng sợ liền lên tiếng an ủi: "Không có sao, Diệp Hường Lăng không phải đã đến đó sao, nhà tám với nhà bếp dù sao cũng đã có cửa cách biệt..."

Vấn đề ở đây rõ ràng không phải là thế, tôi càng nghĩ càng thêm ủy khuất, hứng thú giờ cũng biến thành một mối rã rời, một chút sức lực nhúc nhích cũng không có.

Diệp Hường Lăng này giờ vẫn trầm lặng ngồi bên cạnh, tôi cảm nhận được hắn đang ngồi rất gần mình, trong lòng càng thêm khẩn trương. Nhớ tới thái độ không kiên nhẫn còn có ghét bỏ vừa rồi đối với mình của hắn, tôi cố ngồi thẳng lưng, càng dịch sát vào người Tiểu Phụng, không tiếng động cùng hắn kéo dài khoảng cách.

Diệp Hường Lăng giống như cũng có chút ảo não, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng trừng về phía tôi. Mặt hắn lúc này thật vô cùng khó coi, hắn cũng từ từ không tiếng động ngồi dựa hẳn về phía cột giường bên kia.

Bọn người Tiểu Phụng và Quế Lượng lúc này đang trò chuyện vui vẻ, nhưng duy chỉ có ba chúng tôi bên này là vẫn im lặng, duy trì trầm mặc.

Tôi đem đầu mình cúi càng thấp, không dám nhìn đến Hường Lăng, rõ ràng rất sợ lại nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của hắn. Qua một hồi lâu phòng chừng Tiểu Nhụy mới phát hiện ba người bọn tôi đang ngồi im lặng chỗ kia hình như có phần không đúng.

Đường Sâm tò mò trừng mắt nhìn Diệp Hường Lăng, làm hắn cũng bất ngờ giật mình. Hắn mang vẻ mặt lạnh lùng trước sau không đổi, nhưng khóe mắt lại có tình tà nghệ liếc tôi một cái, vừa vận lúc đó chạm vào ánh mắt vụng trộm của tôi đang lên nhìn hắn, tôi thấy vậy hoảng sợ, rất nhanh quyết định

ngoảnh đầu nhìn đi nơi khác. Đường Sâm nhìn thấy một màn này, thức thời hiểu rõ cười lên tiếng: “Đi thôi, bọn anh phải đến sân tập rồi, chắc cũng đã gần tới hạng mục thi đấu của ban mình. Mọi người nhanh chân đến sân thể dục thôi!”

Những lời này nhất thời làm mọi người sôi nổi hẳn lên, ai cũng tất bật đứng dậy. Phát hiện Diệp Hường Lăng vẫn còn đang nhìn mình, cảm thấy nếu như để hắn đỡ tôi nữa phỏng chừng hắn lại cảm thấy phiền toái mà ghét bỏ tôi nhiều thêm đi, nên tôi nhanh chóng cầm lấy tay Tiểu Phụng. Tiểu Phụng cũng nắm lấy tay tôi, rất ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay nói: “Đừng lo, tao sẽ đi chậm theo sau với mày.”

Tôi giờ phút này mới thực sự biết bản thân mình là một kẻ rất phiền toái.

Tiểu Phụng kéo tay tôi, bước đi thong thả, tôi lại sợ mình liên lụy, làm chậm trễ nó nên cố gắng dùng sức mà bước nhanh theo sau. Mặc dù là vậy thế nhưng khoảng cách giữa hai chúng tôi vẫn cách rất xa.

Diệp Hường Lăng đi ở phía sau cùng, hắn đi một hồi rồi thỉnh thoảng còn dừng lại nghỉ mệt. Khi hắn đến ngay đầu cầu thang thì dừng lại hẳn, nhìn sang Tiểu Phụng nói: “Nhuế Tiểu Phụng, cô... định hai người đi chung một nhóm sao?”

Giọng nói của hắn vẫn thản nhiên như cũ, ánh mắt giờ đây đang dừng trên người Nhuế Tiểu Phụng. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, đã thành ra cái dạng này thật ra tôi nên ngoan ngoãn mà ở lại trong ký túc xá mới đúng, như vậy cũng sẽ không liên lụy đến Nhuế Tiểu Phụng đi.

Tôi lay lay bàn tay của Tiểu Phụng, nhỏ giọng nói với nó: “Tiểu Phụng, tao tự mình vịn thang lầu đi xuống cũng được, mày cứ yên tâm!”

Ánh mắt Nhuế Tiểu Phụng thêm phần dịu dàng, ngữ khí nhẹ nhàng giáo huấn tôi: “Mày như vậy còn cậy mạnh làm cái gì?”

Tôi không biết nói thế nào liền thấy Nhuế Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, nó hướng sang Diệp Hường Lăng cười: “Em sẽ giúp Tiểu Mẫn xuống lầu, mọi cứ cứ xuống dưới trước chờ một chút là được!”

Diệp Hường Lăng lặng yên đứng tại chỗ đó, không hề nhúc nhích. Lúc Tiểu Phụng đỡ tôi đi ngang qua, tựa hồ trong lòng hắn lại càng thêm phần rối rắm, mày cũng nhíu thật chặt. Tôi nhìn thấy ánh mắt của hắn liền bị dọa đến sợ, biểu tình này của hắn thật chẳng khác nào như tôi đã thiếu nợ hắn không bằng.

Tôi cùng Tiểu Phụng đang ở phía trước chật vật chuẩn bị đi xuống, chân tôi lúc này thật sự rất mỏi, bắt đầu run rẩy. Diệp Hường Lăng nét mặt rất khó coi, đang đi phía sau bọn tôi, không biết nghĩ gì liền nhanh chóng bước lên, đứng chặn trước mặt tôi và Tiểu Phụng.

Cả tôi và Tiểu Phụng còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy hắn ở trước mặt tôi đột nhiên ngồi xổm xuống.

“Leo lên!” Giọng hắn rầu rĩ nói.

Tôi thật rất muốn cự tuyệt.

Thế nhưng hắn lại giờ giọng lạnh lùng, uy hiếp lẫn nữa: “Tôi không phải là đang hỏi ý em, mà đây là mệnh lệnh!”

“...” Tôi bị thanh âm lạnh như băng của hắn kích thích, nhìn đến biểu tình Tiểu Phụng thấy vẻ mặt nó giờ cũng chỉ toàn là nỗi khiếp sợ thì trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử, vừa định lên tiếng phản kháng một chút liền nghe giọng nói giáo huấn của Diệp Hường Lăng chen vào: “Em muốn cho mọi người đều chờ một mình em hay sao?”

Mặt tôi nhất thời nóng lên, trong lòng xấu hổ không thôi, tay chân nhanh chóng vươn ra trèo lên lưng hắn. Tôi ở trên lưng hắn còn chưa kịp ổn định lại đã bị một đôi bàn tay to của ai kia vòng ôm chặt sau lưng, đem tôi mạnh mẽ nhấc lên làm tôi sợ tới mức phải ôm chặt lấy cổ hắn, không dám buông lỏng.

“Em ôm chặt, đừng có buông tay!” Diệp Hường Lăng tuy thân mình cao gầy nhưng ngồi trên lưng hắn tôi lại cảm thấy thật ảm áp dị thường, vừa cũng rất an toàn. Tôi nhìn nhìn Tiểu Phụng, nó giờ cũng đang đưa mắt nhìn lại tôi, biểu tình của hai chúng tôi thoáng cái vô cùng xấu hổ.

“Em đi xuống trước đây!” Khẳng định Tiểu Phụng đã bị dọa cho sợ, giọng nói nó cũng bắt đầu run run, cúi đầu nhanh chân chạy trốn. Tôi nhìn bộ dạng nó mà không thể không lo lắng, chỉ sợ nó không cẩn thận, hụt chân mà té lộn cổ xuống dưới thì phải làm sao bây giờ.

Hường Lăng bước đi từng bước thật vững chắc, nhưng cũng rất thong thả. Mỗi một bước khí lực đều mạnh mẽ như nhau, đi được gần một nửa hắn lên tiếng hỏi tôi: “Hòa Mẫn...”

“Gì vậy?”

“Chân em còn đau không?”

Tôi đứng đưa chân mình, cảm giác nơi đó hình như đã bị tê lại, không còn cảm giác gì nữa, nhưng mà cũng không thấy đau như lúc đầu, vui vẻ hướng hắn trả lời: “Đã hoàn toàn không còn đau nữa rồi!”

Vì muốn chứng minh cho hắn thấy chân đã không còn đau nữa, tôi còn cố tình đứng đưa mạnh vài cái nữa.

Diệp Hường Lăng dừng lại cước bộ, dường như đang khẽ mỉm cười.

Tôi cảm nhận được liền ghé sát bên tai hắn hỏi: “Anh đang cười à?”

Hắn đương nhiên không buồn trả lời tôi, bước chân bên dưới cũng bước nhanh hơn vài bước. Khi đẩy ra cánh cửa ký túc xá, tôi phát hiện mọi người ai nấy về mặt cũng đầy ái muội đang mỉm cười nhìn về phía chúng tôi.

Trong lòng tôi đột nhiên có một dự cảm thật xấu, tay chân quơ loạn muốn từ trên lưng Diệp Hường Lãng nhảy xuống. Diệp Hường Lãng dường như không dự đoán được hành động bốc đồng này của tôi, dám ngang nhiên như vậy mà nhảy xuống. Hắn xoay người lại giận đến tím mặt nói: "Hoàn Mẫn, em đang hoảng một chút được không!"

"..." Mọi người bất giác không thể nhìn được nữa liền phá lên cười thật lớn.

Diệp Hường Lãng thái độ càng thêm lạnh lùng, hắn vốn một bộ dạng chính nghĩa lại cộng thêm bộ đồ cảnh phục trên người lúc này càng làm tăng thêm khí thế bá vương mãnh liệt, lúc này còn rất không khách khí dùng mắt mà trừng tôi.

Tôi cười gượng vài tiếng, do dự nhích tới gần Diệp Hường Lãng, nhỏ giọng nói với hắn: "Diệp bạn thân à, chúng ta nên bảo trì khoảng cách thế này... thật ra đây cũng là vì tốt cho anh đấy!"

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt tà nghệ nhìn tôi hỏi: "Sao?"

Tôi trong lòng buồn bực không thôi, vụng trộm nói với hắn: "Bọn họ chắc chắn là đang hiểu lầm sự thuần khiết trong quan hệ chúng ta thì phải!"

Diệp Hường Lãng nghe xong, cái gì cũng không nói, tay bỏ trong túi quần, quay đầu nhìn trời một hồi. Hắn sau đó đưa mắt lạnh lùng nhìn đến nhóm bạn đang đứng cười trộm đằng kia, bọn họ nhất thời bất ngờ bị cường lãnh trong mắt hắn làm nộ cười trên mặt thoáng cái bị cương cứng, lập tức trở nên thật ngượng ngùng.

"Làm phiền chiều cổ em ấy một chút, cảm ơn!" Hắn tay vẫn cầm trong túi quần, khi đi ngang qua Nhuế Tiểu Phượng thì hơi cúi đầu, có ý đem những lời này nói thầm với nó. Lúc này, về mặt Nhuế Tiểu Phượng hiển nhiên vẫn còn đang tái nhợt kia, một lần nữa tiếp nhận nhiệm vụ chiều cổ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Không lâu sau, đám người của Đường Sâm đã lần lượt bắt đầu đến ghi danh để tham gia dự thi.

Ước chừng khi hai người cuối cùng là tôi và Tiểu Phượng đến nơi thì những môn mà họ đăng ký dự thi cùng với những bạn lớp khác đã sắp xong, giờ chỉ còn lại mỗi trận chạy điền kinh mà thôi.

Nhìn thấy hai đứa tôi tiến đến, những bạn học cùng lớp với Diệp Hường Lãng đều đưa ánh mắt tò mò, quan sát lại đây. Khi họ liếc thấy về mặt Diệp Hường Lãng vẫn thản nhiên như cũ thì quay sang Đường Sâm dò hỏi: "Là người nào vậy?"

Đường Sâm mở to đôi mắt, đầy mắt tràn đầy ý cười nhìn sang tôi và Tiểu Phượng, cố tình hơi bĩu môi một cái.

Ngay lập tức, tất cả những ánh mắt hiếu kỳ của cả đám người kia đều dồn lại đây. Tiểu Phượng bị họ nhìn như vậy, khuôn mặt phút chốc đỏ ửng, nó liền cúi thấp đầu muốn trốn tránh cái nhìn của bọn họ. Tôi cảm thấy tầm mắt của bọn người này thật sự là quá mức lộ liễu đi, liền thẳng lưng ưỡn ngực, tiến đến phía trước vài bước đem Tiểu Phượng che lại sau lưng mình.

Hành động này của tôi làm cho đám người này đối với Tiểu Phượng càng thêm hiếu kỳ. Lúc hai chúng tôi đi ngang qua họ, một vài tên trong đó còn có tình vờn dài cái cổ ra, ánh mắt soi mói, lăm lét, muốn vụng trộm quan sát Tiểu Phượng kỹ hơn một chút.

"Mấy người tốt nhất nên thu lại ánh mắt của mình đi!" Đường Sâm nhìn hai đứa tôi, cảm thấy thật sự có lỗi. Sau khi hướng bọn người kia nói xong, về mặt hắn còn rất vui vẻ mà mỉm cười một cái, tay vỗ vỗ nhẹ lên lưng của nam sinh còn đang nhìn rất hăng say kia: "Chuẩn bị mau! Chuẩn bị mau! Trận đấu đã sắp tới, cậu còn ngồi ngốc ở đó làm gì! Lần này nghe nói Chu Bản cũng tham gia đấy."

Cả đám nghe thế liền lạnh lùng nhìn hắn "xì" một tiếng: "Đã có Diệp Hường Lãng ở đây thì cần lo gì nhiều chứ? Lần trước không phải chúng ta cũng về nhất hay sao? Chu Bản thì nhằm nhò gì?"

Diệp Hường Lãng lúc này cũng đã thay ra bộ đồng phục thể thao, đang rất nghiêm túc đứng một bên khởi động, nghe thấy đám bạn học chung quanh nói thế cũng không nói gì chỉ là thản nhiên đứng đó nhìn qua bọn họ một cái rồi tiếp tục động tác nhảy tại chỗ để làm nóng cơ thể.

Tiểu Phượng nghe vậy liền buông tay tôi ra, chạy thẳng đến chỗ cạnh Diệp Hường Lãng đang đứng, nó lắp bắp hỏi hắn: "Diệp Hường Lãng, anh sắp tham gia thi đấu môn gì vậy?"

Diệp Hường Lãng khó hiểu, nhếch mắt lên nhìn nó nói: "Chạy điên kinh!"

Tiểu Phượng hình như còn muốn nói thêm gì nữa nhưng nhìn qua thấy hắn giờ đã cúi thấp người, chuẩn bị làm động tác đuổi chân nên nó chỉ đành thất thủ quay trở về, từng bước chậm rãi đi đến gần tôi nói: "Tiểu Mãn, một lát tại mình theo Trình Lâm đăng ký chọn bài hát để tặng cổ động cho Diệp Hường Lãng đi!"

Hóa ra trường của bọn họ còn có chương trình phục vụ âm nhạc theo yêu cầu nữa nha. Những sinh viên nào thi đua thì cử thi đua, còn bên cạnh sân thi thì họ dựng một đài phát thanh tạm thời nho nhỏ. Nơi này hiển nhiên cũng náo nhiệt không kém, những sinh viên có bạn bè đang thi đấu ngoài kia không ngừng đến đó xếp hàng đăng ký tặng bài hát còn có kèm theo lời chúc, đại loại nội dung chính là: XXX xin chúc cho bạn XXX, mình xin đại diện tập thể ban XXX, hy vọng các bạn sẽ thắng lợi, làm rạng rỡ cho ban chúng ta.....

Tôi đã đoán thăm chắc họ chỉ cho sinh viên thuộc trường họ tham gia thôi, không ngờ họ thế nhưng lại khá là phóng khoáng, ngay cả sinh viên đến từ bên ngoài cũng có quyền tham gia cổ vũ công khai nữa đấy.

Tôi quay sang hỏi Trình Lâm: "Bọn em có thể lên đó không? Dù sao thì hai đứa em cũng không phải là học sinh chỗ này nha?"

Trình Lâm nhìn tôi cười cười, chỉ chỗ phù hiệu của chính mình nói: "Đừng lo, chỉ cần lấy danh nghĩa của bọn anh là được!"

Tiểu Phượng nghe xong, đáy mắt thoáng cái không ngừng lấp lánh, bắn ra rất nhiều tia sáng, nó lập tức đứng bật dậy.

Tôi phát hiện giờ phút này tâm trạng nó cực kỳ kích động, phóng qua cầm lấy cánh tay tôi, không ngừng mà đong đưa qua lại nói: "Đi thôi Tiểu Mãn, tại mình hiện giờ phải nhanh lên trên đó đăng ký, đợi làm xong rồi tại mình còn phải chạy theo đến chỗ kia để cổ vũ cho Diệp Hường Lãng nữa đấy!"

Tôi đau khổ nhìn xuống chân mình kiểm tra một lượt, cái chỗ bị thương kia cũng hình như đang bắt đầu sưng tấy lên, cảm giác đôi giày đang mang cũng càng lúc càng chật, đau đớn truyền tới mỗi khi bước đi cũng càng nhiều hơn.

"Tiểu Mãn, mày vẫn có thể tiếp tục kiên trì mà đúng không?" Tiểu Phượng bước tới dìu tôi đi. Giờ phút này tôi hoàn toàn cảm nhận được những lời vừa rồi của nó không phải là dò hỏi tôi mà giống như là cầu xin thì đúng hơn.

Tôi hơi do dự một chút, nhưng cũng hướng nó mà gật đầu: "Không vấn đề gì?"

Không phải mới nãy nó nói là đi lên đăng ký bài hát sao, có gì giờ đây còn ngồi chỗ này, chẳng những thế phải còn không ngừng vung tay hò hét, muốn nói muốn hét to cái gì thì cứ thoải mái. Haiz,...thôi đi thôi đi, cũng không sao cả... vì đối với những loại chuyện thế này ngoài tôi ra còn ai rảnh hơn chứ.

Trận đấu xem ra rất nhanh sẽ bắt đầu, cho nên lúc này mọi người càng thêm kích động. Đường Sâm một bên không ngừng lái nhái, lôi kéo Diệp Hường Lãng nói chuyện cùng hắn, nhưng biểu tình của Diệp Hường Lãng vẫn là thản nhiên không quan tâm. Hắn ngẫu nhiên đôi khi quay đầu nhìn sang chỗ bọn tôi bên đây, mỗi lần chạm đến ánh mắt của tôi đang nhìn mình, hắn liền vội vã quay mặt đi chỗ khác.

"Diệp Hường Lãng, hay là tại mình cũng cho người lên đăng ký bài hát đi?" Trình Lâm nghe thấy Đường Sâm nói vậy liền nhìn hắn cười to. Lúc này Diệp Hường Lãng mới xoay người hắn lại đây, từ xa cau mày nhìn tôi, sau đó ý vị thâm trường nói một câu: "Được không?"

"Dĩ nhiên là có thể chứ!" Trình Lâm chưa gì đã giành trả lời trước.

"Tiểu Mãn, đừng nhìn nữa, mau đi đến đó thôi!" Tiểu Phượng hoàn toàn muốn dùng hành động để chứng minh cho mọi người thấy rõ đây chính là ý kiến ban đầu của nó. Nó lập tức kéo theo tôi, vội vã chạy theo Trình Lâm tới chỗ bàn chơi bóng bàn mà họ tạm thời dùng để phát radio trên đó. Tôi là đứa chạy sau cùng, bởi vì chỗ chân bây giờ đang rất đau nên bộ dáng nhìn vào thật tha thật thêu trông rất đáng thương mả.

Địa điểm đăng ký bài hát có rất nhiều người đang đứng xếp hàng, đến khi tới phiên chúng tôi đăng ký, thái độ Tiểu Phượng đột nhiên trở nên ngưng ngừng.

"Tiểu Mãn, có thể để tao viết lời chúc trước tiên được không?" Nó cầm cây bút, đôi mắt không ngừng chớp chớp nhìn tôi. Tôi thoáng chốc ngỡ ngàng, mơ hồ nhìn nó gật đầu. Thật ra với tôi mà nói chuyện viết những lời cổ vũ kia không phải là vấn đề gì quan trọng lắm, giờ phút này ai nấy cũng đều đặt hết tâm trí để dự thi, đâu ai còn tâm tình mà đi thưởng thức thứ âm nhạc sâu sắc kia chứ.

Nhưng mà Tiểu Phượng nhìn thấy tôi đồng ý thì liền cực kỳ vui vẻ. Từ lúc vào đây đến giờ có lẽ chỉ có lúc này là nó cười thật sự vui vẻ nhất, nên tôi càng cảm thấy mình không nên tàn nhẫn dập tắt sự hưng phấn của nó.

"Dĩ nhiên là có thể! Mày cứ viết đi, coi như giúp tao và Trình Lâm viết đại vài câu chúc gì đó cũng được!" Tôi nói với nó.

Trình Lâm thấy vậy cũng nói thêm vô: "Đúng rồi, em cứ coi như đại diện cho đám chúng ta đi!"

Tiểu Phượng hơi cắn môi, sau đó liền mỉm cười. Trên tờ giấy đăng ký kia nó viết xuống: Hường Lãng, chúc anh sẽ thành công đoạt được vị trí thứ nhất! Em vĩnh viễn luôn ủng hộ anh! Như Tiểu Phượng. Ca khúc kèm theo: Đúng thật yêu anh của Beyond

Sau khi nó trực tiếp cầm tờ giấy nộp lên xong liền đứng sang một bên, hai tay nắm chặt đặt ở trước ngực. Một hồi lâu sau giống như chợt nhớ tới cái gì đó, thái độ vô cùng thận trọng, quay đầu hướng tôi và Trình Lâm giải thích: "Giấy đăng ký này nhỏ quá, chỉ đủ chỗ để viết có bao nhiêu chữ đó thôi, tên của hai người...."

Tôi không thấy chuyện này có gì là to tát cả, vừa vặn quay sang ánh mắt cùng Trình Lâm chạm nhau một cái. Tôi nhìn hẩn như ý muốn nói Tiểu Phụng này thật là chuyện bé xé to mà. Lúc này nghe xong Trình Lâm đơn giản chỉ nở nụ cười thật nhẹ, hẩn nhìn nó nói: "Chuyện này đâu có sao? Em viết xuống phần của mình là được rồi. Dù gì khi này Hường Lăng đã thấy rõ ràng là ba người chúng ta đi cùng đến đây đăng ký cho hẩn mà không phải sao?"

Nhuế Tiểu Phụng vừa rồi bộ dạng vốn còn đang ngượng ngùng mỉm cười, nghe Trình Lâm nói thế, không biết vì sao nét mặt lập tức cũng trầm hẩn xuống. Tôi và Trình Lâm không hiểu thái độ của nó sao lại thay đổi như vậy nên nhất thời biết điều ngậm miệng, lẳng lặng chờ ca khúc cùng lời hẩn nó yêu cầu được phát lên.

Những người đang xếp hàng phía trước hình như đang rất gấp, nhất thời không kiên nhẫn chờ nữa mà bỏ đi, phút chốc chỗ này chỉ còn chúng tôi ba người đang đứng mà thôi. Người chủ trì tiết mục này có vẻ như không rành lắm về máy móc, hẩn chỉnh chỉnh gì đó cả nửa buổi trời mà cũng không nghe thấy cái gì. Hẩn bộ dạng giống như thật có lỗi đứng lên, hướng Tiểu Phụng nói lời xin lỗi: "Thật ngại quá, máy phát hình như bị hỏng rồi, không thể phát bài hát mà bạn đã yêu cầu! Bạn cố gắng đợi thêm một lát nữa thì sẽ có người chuyển môn đến sửa lại ngay thôi!"

Hốc mắt của Tiểu Phụng thoáng cái liền ngập nước, người chủ trì nhìn thấy nó như vậy cũng bị dọa đến tay chân luống cuống hẩn lên: "Hay là để tôi giúp bạn gọi lời chúc đến người bạn kia qua micro, được không?"

Về mặt Tiểu Phụng lúc này cơ hồ là vô cùng thất vọng, nó cắn cắn môi dưới, nước mắt trong hốc mắt cũng rất nhanh liền rơi xuống.

"Tiểu Phụng, mày đừng có giận mà! Tao thấy bài hát này có phát lên hay không đối với Diệp Hường Lăng mà nói hẩn cũng không có sao đâu!" Tôi nhẹ vỗ vỗ lên bả vai của Tiểu Phụng muốn an ủi nó. Thật ra tôi nhận thấy con người Diệp Hường Lăng chính trực như vậy, chắc hẩn chỉ biết rành mỗi bài cò đồ năm sao đốn gió tung bay mà thôi!

Nó né người, cố tình tránh khỏi cái đụng chạm của tôi, nét mặt còn vô cùng tức giận. Lần đầu tiên tôi thấy nó thật hung dữ nhìn mình nói: "Mày làm sao biết được chuyện đó không vấn đề gì hả? Những lời chúc này chính là tao đã toàn tâm toàn ý mà viết xuống..."

Tôi há hốc miệng thờ dốt, cảm thấy chắc mình đã vô tình xúc phạm đến Tiểu Phụng rồi, nên áy náy hướng nó xin lỗi: "Thật xin lỗi!"

Tiểu Phụng nó không thềm nói gì thêm, cúi đầu lặng lẽ gạt nước mắt.

Tôi nhìn bộ dạng uể oải hiện giờ của nó, cảm thấy thật rất đau lòng, vì thế cố lấy hết dũng khí, đồng thời trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm rất lớn, tôi nói: "Tiểu Phụng, tao cam đoan với mày, bài hát để cổ vũ tinh thần cho Hường Lăng sẽ không bởi vì vấn đề trục trặc kỹ thuật mà không thể phát!"

Tiểu Phụng nghe vậy ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi bước tới gần chỗ người chủ trì tiết mục đang ngồi, lúc này hẩn hiển nhiên còn đang cầm chặt tờ giấy kia của Tiểu Phụng trên tay, hình như là đang chuẩn bị đọc lên. Tôi đi tới cố lấy hết dũng khí vốn có, nhanh chóng đoạt lấy cái micro từ trong tay hẩn. Tôi dùng khí tức sung mãn vốn có của mình, miệng dán chặt vào cái micro mà rống thật to: "Thử máy... 1,2,3.....thử máy, thử máy..."

= =, nét mặt người chủ trì giờ đã chuyển sang tái mét, hẩn cẩn thận lên tiếng nhắc nhở tôi: "Coi chừng nước miếng, nước miếng..."

Tôi vô cùng hài lòng nghe thấy âm thanh vừa to vừa rõ của mình đang vang vọng khắp sân vận động của cảnh hiệu. Những sinh viên ngoài kia một phút trước đang bị bao trùm bởi không khí căng thẳng như sắp ra trận chiến đấu thì bây giờ đều dừng hẩn lại, biểu tình trên mặt bọn họ giống như là cái loại thấy được UFO đang từ ngoài hành tinh bay đến, tất cả đều ngẩng mặt, đảo mắt nhìn lên không trung.

"Diệp Hường Lăng, ba người chúng tôi thật ra có vài lời chúc và bài hát muốn gọi đến anh, nhưng mà máy hát ở đây đã bị hỏng rồi nên bài hát mà Tiểu Phụng chọn sẽ không thể phát được. Cho nên tôi quyết định đích thân mình sẽ hát một bài để cổ vũ anh, cho anh thêm phần phấn chấn hơn! Chúc anh sẽ thành công, giành được vị trí đầu bảng! Cố lên! Cố lên! Cố lên!"

Tôi không ngừng hét to vào micro phone, ánh mắt đồng thời đảo qua mọi người, không ngờ khi nhìn thấy biểu tình vô cùng quái gở của Nhuế Tiểu Phụng một cái, giọng tôi vừa rồi vốn còn chút run run, ngay lập tức liền lấy lại được bình tĩnh vốn có.

"Cờ đồ năm sao trong gió tung bay, tiếng ca cách mạng cao vút trong ngàn..."

Tôi trước khi chọn bài hát, trong lòng vẫn không ngừng tự hỏi nên chọn bài nào đây? Nhưng tôi rốt cục vẫn thấy là mình nên chọn bài hát này, bàn tay bên dưới cũng đang nắm chặt, quyết tâm dốc lòng mà hát hết bài. Tôi cảm thấy đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời cho đến nay mình dám ca hát, lại còn tỏ ra thật sự rất nghiêm túc, có một số ca từ tôi đặc biệt còn dùng hết sức để rống thật lớn. Toàn bộ sân thể dục lúc này im phăng phắc, yên tĩnh đến không có lấy một tiếng động nào, mọi người dường như lúc này đang bị khí thế bàng bạc của tôi làm cho rung động.

Tuy rằng tôi hát một lèo từ này tới giờ, ca từ lẫn nhịp điệu đều bị trật không ít, còn nhiều lần xen vào một vài ca từ của những bài hát khác nhau nhưng mà cuối cùng đến khúc cuối bài hát tôi cũng đã quay về đúng tông điệu của nó. Tôi cảm thấy lần này mình đã thể hiện được khí thế vốn có của bài hát, không chừng nó còn được tôi phát huy xa hẩn so với bất cứ người bình thường nào. (Ta edit đến đây thật sự rất muốn độn thổ vì cái năng này J)))

"Diệp Hường Lăng, cố lên, cố lên! Hãy hăng hái cố lên!" Tôi vừa ca, vừa vung tay không ngừng hô to khẩu hiệu cổ động kết thúc bài hát.

Tôi vừa hạ chiếc micro trên tay xuống, đã nhìn thấy người chủ trì kia tiến đến. Trên đầu hẩn đang đổ đầy mồ hôi lạnh, nhìn tôi cười gượng: "Bạn học à, em hát rất có khí thế nha, lại còn rất kích thích nữa, nghe xong bài này từ đầu tới cuối, thật là làm cho người ta thiếu điều muốn phun máu!"

“...” Đối với những thuật ngữ chuyên nghiệp này của hân, tôi quả thật mù tịt, một chút cũng không hiểu gì cả.

Tôi mặc kệ hân, muốn quay sang nhìn xem Nhuế Tiểu Phụng hiện giờ thế nào, không ngờ mồ hôi lạnh của nó so với cái tên này xem chừng còn đồ ra dừ dội hơn, cả người bộ dạng hư nhược suy nhược, lưng lay, tùy thời sẽ ngã xuống.

“Tiểu Phụng à, vậy là không sao rồi đi! Lời chúc cũng đã đưa đến!” Tôi đi đến nắm lấy tay nó, trong lòng bỗng dâng lên niềm tự hào dào dạt, tay thuận tiện còn ra dấu OK với nó. Khóe miệng Tiểu Phụng giống như đang bị người ta rút gân, hơi giật giật vài cái nhưng nó cũng phối hợp hướng tôi làm ra tư thế OK.

Trình Lâm hiện giờ cũng đã phục hồi tinh thần, hân tới gần lấy tay chụp mạnh lên vai tôi một cái: “Hòa Mãn, em hát rất có khí thế! Không tệ.... Không tệ!”

Tôi có linh cảm giống như mình đang bị Trình Lâm nhắm trúng thì phải, nên nhanh chóng bước qua một bên né tránh, tay còn lúi theo Tiểu Phụng, ôn tồn nói: “Tiểu Phụng, không mấy mầy cũng lên ca một bài đi! Mày thấy tao như vậy mà ca ra còn nghe rất được, mầy mà lên ca nhất định sẽ hay hơn tao nhiều a!”

“...” Tiểu Phụng nghe vậy đảo một cái liền cầm chặt lấy cổ tay tôi, sống chết lôi tôi đi, nó nhìn chung quanh một hồi liền nói: “Chúng ta nên mau tới đó để ủng hộ Hường Lăng, chắc là trận đấu cũng đã sắp bắt đầu rồi đây!”

Trình Lâm cũng muốn tiến gần chỗ bọn tôi, không ngờ bị ánh mắt của Tiểu Phụng trừng lại, hân lập tức liền lui trở về.

“Á! Quả là đã bắt đầu rồi nha!” Tôi đang đứng trên này, vừa nhìn xuống liền thấy Diệp Hường Lăng bọn họ quả nhiên đang trong tư thế chuẩn bị bắt đầu chạy. Nghe nói lần này bọn họ sẽ phải chạy một đoạn rất dài, đến ngã tư kia còn phải bọc thêm một vòng lớn nữa thì mới tới đích.

“Tiểu Phụng, tụi mình giờ phải đi đâu chờ đây?” Lộ trình này dài như vậy, bản thân lại chẳng khác nào như kẻ tàn phế bán thân, tôi thật sự không muốn mình lại làm tăng thêm gánh nặng cho mọi người nữa.

“Bằng không mầy cứ đến đó một mình đi!” Tôi lên tiếng đề nghị.

“Một mình tao tới đó nhất quyết là không được!” Nó xuất thần, hoảng hốt nhìn tôi, sau đó nắm tay tôi càng chặt hơn, lôi tôi hướng bên ngoài mà đi: “Đi thôi! Tụi mình cùng nhau tới đó!”

Tôi cố cắn chặt răng mà chạy theo nó, càng chạy chân lại càng đau lợi hại hơn.

Nó lôi kéo tay tôi đi tới chỗ giao nhau giữa cuộc thi, hành động rõ là không hề có ý dừng lại, nó cứ đi cứ đi: “Tiểu Mãn, nhanh lên! Mày ráng kiên trì thêm một chút nữa được không? Chúng ta nhất định phải đến đó để cổ vũ, ủng hộ anh ta cố lên, như thế anh ta mới có khí lực mà chạy về đến đích!”

Tiểu Phụng nó thật ra đã suy nghĩ quá nhiều rồi!

= =, tôi cảm thấy bạn thân Diệp Hường Lăng khí thế cường đại như vậy, căn bản là không cần đến tinh thần thiếu thốn, hạn hẹp của hai đứa chúng tôi cổ vũ làm cái gì. Tôi dù có cố bày ra vẻ mặt cầu xin với nó nhưng cũng không ăn thua gì, chỉ đành ráng kiên trì, không ngừng kéo lê từng bước mà theo sau nó: “Tiểu Phụng, mầy đến đó một mình cũng được mà!”

Nó vẫn cố chấp lác đầu: “Tiểu Mãn, một mình tao thật sự không dám!”

Vì có gì mà không dám chứ? Dù vậy tôi cũng không lên tiếng hỏi nó, bởi vì chính trong ánh mắt nó, tôi nhìn thấy được vẻ mơ hồ cùng bất lực. Tôi cảm thấy dù sao mình cũng không nên cứ thế bỏ lại nó.

Chúng tôi một đường đến nơi, rốt cục sau 15 phút đi bộ tôi giờ mới thấy một bóng người mơ hồ từ đằng xa đang chạy.

“Tiểu Mãn! Tiểu Mãn! Diệp Hường Lăng đang chạy ở vị trí thứ nhất kia!” Tiểu Phụng vừa nhìn thấy đã nhảy dựng cả lên.

Tôi đưa ánh mắt nhìn theo, cảm thấy cặp mắt Tiểu Phụng nhất định là có vấn đề: “Tiểu Phụng, phải là bọn họ cả hai đang chạy song song ở vị trí thứ nhất chứ!” Bên cạnh Diệp Hường Lăng rõ ràng còn có một tên nam sinh, thân hình của tên đó lại to con như thế, mà nó chẳng lẽ không nhìn thấy sao?

“Anh ta nhất định là sẽ về nhất!” Tiểu Phụng lần này đầu cũng không thèm quay lại nhìn tôi lấy một cái, đơn giản bỏ lại tôi đứng đó, một đường mà chạy xông thẳng qua.

Tôi cũng bước tới theo sau nó, lại còn vung tay hô lớn: “Bạn thân Diệp Hường Lăng, cố lên, cố lên!...”

Đám người chạy càng đến gần hơn, tôi bây giờ mới ngac nhiên phát hiện về mặt Diệp bạn thân lúc này thật sự là đang ngập tràn tức giận a!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Hai bên cánh tay của Diệp Hường Lăng nhìn qua hình như còn có vài dấu vết bị trầy xước do xây xát, bên trên còn hơi ruộm ruộm máu tươi.

Tiểu Phượng đã sớm chạy qua bên đó, một bên chạy, miệng một bên không ngừng hét to cổ vũ hân cổ lên: “Diệp Hường Lăng cố lên, Diệp Hường Lăng cố lên.”

Cái tên nam sinh có thân hình cao to đang chạy kế bên Diệp Hường Lăng nghe thấy tiếng cổ vũ khí thế của Tiểu Phượng liền nhếch môi mỉa mai, bày ra vẻ mặt vô cùng xấu xa, cười cười nhìn sang Diệp Hường Lăng. Đột nhiên hắn tăng tốc chạy thật nhanh lên, sau đó hung hăng đâm mạnh vào người Diệp Hường Lăng. Tôi thấy Diệp bạn thân bị cái tên kia đâm sầm vào người, đau đến nhủ mày, chân nhất thời bị mất thăng bằng thiếu chút nữa đã bị té ngã xuống đất.

Hai người bọn họ xem ra rất có năng khiếu chạy trốn, những bạn học chạy chung giờ đã bị họ bỏ lại rất xa ở phía sau, còn những người chạy theo động viên khác thì lúc này hầu hết đang đứng tập trung giữa đường cùng với đám người kia. Ở đây trừ bỏ tôi và Tiểu Phượng, đương nhiên không hề còn một ai khác.

“Anh sao có thể chạy đâm vào người khác như thế!” Tiểu Phượng là người phản ứng lại trước tiên.

Diệp Hường Lăng nhủ nhủ đầu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiểu Phượng, đột nhiên hắn cũng tăng tốc, mạnh mẽ vượt qua cái tên nam sinh to con kia.

Tên kia kéo theo thân hình to lớn, cũng từ phía sau hối hả chạy lên, một bên chạy một bên cố tình dùng thân thể mình vừa cản trở, vừa tấn công Hường Lăng. Diệp Hường Lăng bị hắn không ngừng quăn lầy và công kích, giờ đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa. Hắn về mặt nghiêm lại cố gắng tăng tốc chạy thật nhanh lên phía trước cách tên kia thêm một khoảng.

Lần này cái tên nam sinh phía sau nhất thời không thể nào tiếp tục dùng cơ thể mình để công kích vào Hường Lăng nữa, hắn liền vươn cánh tay mình ra, cố ý muốn thổi vào người Diệp Hường Lăng.

Tôi đứng một bên xem mà không thể nào chịu nổi, nhìn thấy Hường Lăng một lần nữa lại cố ý nhường nhịn, tha cho cái tên kia mà giận đến muốn giết người.

Nhưng Diệp Hường Lăng lúc này môi vẫn mím chặt, không hề nói gì cả. Tôi cảm thấy bọn tôi thư từ qua lại cũng một thời gian lâu như vậy, nhưng hắn lúc nào cũng luôn rất bình tĩnh lý trí, tựa như người thầy đang âm thầm dạy bảo, dẫn đường cho tôi. Tôi có thể khẳng định một điều là nếu đem tôi so với hắn, thì hắn quả thật chính là một người toàn diện vô khuyết. Nói như vậy nếu hắn đã không có tò thái độ gì đối với chuyện này, thì có thể giải thích rằng hắn cũng không mấy để ý đến nó đi.

Vì thế tôi cảm thấy mình nên ngoan ngoãn đứng một bên dùng ánh mắt phóng dao nhìn cái tên kia là được.

Tiểu Phượng quay đầu căm giận, nó hướng tôi nói khích: “Hòa Mãn giờ mà mày còn đứng đó được à, lại còn thông thả mà phóng mị lực ư?”

= =, tôi... thật là hết đường chối cãi a. Đợi cho tay của đối phương gần sắp hạ xuống người Hường Lăng, tôi rút cục cũng nhịn không được thét lớn: “Diệp Hường Lăng cẩn thận, hắn muốn đẩy anh đấy!”

Tiểu Phượng rất nhanh phóng qua, bắt lấy cánh tay hắn. Diệp Hường Lăng đã sớm tung ra đòn, thấy Tiểu Phượng phóng qua, hình như ngoài ý muốn có chút bất đắc dĩ, chỉ đành lấy tay vỗ lên trán mình, dờ khóc dờ cười kêu: “Nhuế Tiểu Phượng, không cần phải xen vào chuyện người khác!”

Lời nói còn chưa dứt, tôi đã nhìn thấy Nhuế Tiểu Phượng bị tên nam sinh to con kia dùng tay đẩy nó một cái thật mạnh ra ngoài.

Tôi co giò chạy qua xem xét một chút, nhận thấy Tiểu Phượng nó bị té ngã cũng không phải là nặng lắm nhưng mà khi nó vừa ngã xuống đất liền đã oa oa khóc thật lớn. Diệp Hường Lăng nhìn thấy cảnh này thì đầu mày liền nhíu chặt. Hắn nhìn tôi chật vật một bên đỡ Tiểu Phượng ngồi dậy xong liền hướng tôi thờ dài một hơi, sau đó quay đầu tiếp tục chạy tới phía trước.

Nhưng đối phương lại không bởi vì sự nhượng bộ của Diệp Hường Lăng mà dừng tay. Tôi thấy cái tên kia một lần nữa tiếp tục vươn tay ra hướng lưng Diệp Hường Lăng đánh tới.

Giờ phút này tôi đây thật sự đã nổi giận rồi.

“Đám ra tay đánh bạn của tôi, còn thổi vào lưng bạn thân của tôi! Bà đây sẽ liều mạng với người!” Tôi chạy một đường qua bên đó, trực tiếp dùng nắm tay đâm một cái thật mạnh, nện thẳng vào bụng hắn. Hắn vì trong lúc đó không hề phòng bị nên bị cú đâm vừa rồi của tôi làm cho toàn thân chao đảo, mất thăng bằng ngã thẳng xuống đất. Hắn té ngồi đó, giơong cặp mắt lồi của hắn, miệng không ngừng thờ phi phò trừng tôi.

Diệp Hường Lăng đã chạy gần đến chỗ ngã rẽ, nghe thấy phía sau có tiếng động lớn nên quay đầu liếc nhìn, thấy một màn trước mắt hắn liền hét lớn: “Chu Bàn, cậu dám đánh người!”

Âm thanh Diệp Hướng Lãng vang lên nghe càng lạnh hơn trước rất nhiều, mặc dù tôi biết đây chỉ là một câu cảnh cáo nhưng cũng nhịn không được mà rung cả mình.

Chu Bản đã sớm đứng dậy từ khi nào, một tay hấn gờ đang nắm chặt lấy cổ áo tôi, một tay khác thì nắm chặt thành quyền, đang giơ lên cao. Tôi nghĩ chỉ một phút ngắn ngủi sau đó, cái nắm đấm kia nhất định là sẽ mạnh mẽ giáng xuống người mình. Tôi liền lập tức ôm đầu, cả người co rút, miệng không ngừng lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Đại ca, xin nhẹ tay!"

Đáng tiếc nắm đấm kia của hắn còn chưa kịp rơi xuống, từ xa ánh mắt Diệp Hướng Lãng đang nhúu chặt lại, hắn giống như một con báo mẹ mạnh mẽ đang cố bảo vệ cho bầy con mình, khuôn mặt lãnh khốc đan lại, rất nhanh liền hướng Chu Bản xông tới. Chu Bản bị hành động quá bất ngờ của Diệp Hướng Lãng nên nhất thời trở tay không kịp, vội vàng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ áo tôi ra. Thế là tôi thoáng cái được giải thoát, cảm giác căng thẳng vừa rồi cũng giảm đi rất nhiều.

Hai người họ liền dính lại thành một khối, lăn qua lăn lại bên dưới, người một đấm ta một đấm.

Tôi từ dưới đất nhặt lấy một cục đá thật lớn, cầm lên trên tay, nhưng đứng cạnh bọn họ mãi vẫn không tìm được cơ hội nào để ra tay.

Tiểu Phượng liền mạng kéo tay tôi lại: "Tiểu Mãn, mày không thể dùng cục đá này để đánh người a, chẳng lẽ muốn có án mạng xảy ra sao!"

"Tao không sợ..." Tôi một bên cố canh me, nhắm hướng Chu Bản tùy thời có thể ra tay, một bên thật giận dữ lớn tiếng trả lời Tiểu Phượng: "Tao bắt quá cũng chỉ là đập hấn một cái mà thôi!"

Đang sau truyền lại tiếng đám người đang lục đục chạy đến gần, trong đám này ngoài Đường Sâm, còn có một số những nam sinh học trong ban khác, nhìn thấy hai người đang dây dưa giằng co đánh nhau thì đều bị dọa cho sợ.

Thầy phụ trách cũng chạy xe điện đến gần, thấy vậy liền quát: "Ngưng ngay cho tôi, nói cho tôi biết vì sao các anh lại đánh nhau?!"

Tiểu Phượng âm thầm kéo cục đá trong tay tôi ra rồi quăng ra sau, nó không một tiếng động từ từ kéo tôi lui về một góc, ẩn mình sau lưng mọi người. Hai đứa tôi đứng đó không dám chớp mắt sống chết muốn biết chuyện tình sẽ diễn biến thế nào.

Diệp Hướng Lãng thông thả đứng dậy, hắn không nói lời nào chỉ là im lặng thản nhiên đứng đó. Tôi nhìn thấy khoe môi hắn có lẽ bị đánh trúng, chỗ da bị rách hơi chảy máu một chút, nhưng nhìn tổng thể cả người rất bình thường, hoàn chỉnh. Xem ra Diệp Hướng Lãng như không có vấn đề gì, thái độ cũng rất điềm đạm như bình thường, chắc không có bị thương tổn gì.

Nhưng không ngờ cái tên nam sinh Chu Bản, khi này thái độ rõ ràng rất khiêu khích và hồng hách, giờ phút này nhìn hắn chỗ miệng đang chảy máu đầm đìa, hai cái răng màu trắng vừa mới bị hấn phun ra bị máu che khuất đang nằm lơ lửng dưới đất.

"Diệp Hướng Lãng, cậu dám đánh tôi gãy răng! Sau này tôi biết làm sao bây giờ?" Hắn to xác như vậy không ngờ bây giờ lại ngồi trước mặt mọi người lên tiếng khóc lóc, nước nỡ oán giận nhìn vào thật là quái gở vô cùng.

Diệp Hướng Lãng không thèm để ý nâng cằm mình lên, ánh mắt lúc này cũng hơi nheo lại biểu hiện sự không kiên nhẫn rõ ràng, còn có cảm giác thật phiền chán. Thậm chí Diệp Hướng Lãng đối với những lời nước nỡ vừa rồi của Chu Bản chính là mất ngơ tai điếc, cứ chậm rãi tự xoa bóp khớp xương chính mình.

Chỉ là trong lúc xoa bóp xương cốt, không ngừng phát ra những tiếng răng rắc, Chu Bản nghe xong khuôn mặt liền tức giận đến run rẩy, hung hăng xoắn tay áo lên cao, bàn tay cũng cuộn lại thành nắm đấm.

"Sao, giờ thế này mà còn muốn đánh nhau nữa à? Đều theo tôi quay trở về, rồi sau đó đem mọi chuyện xảy ra thế nào tường thuật lại một lượt cho tôi nghe!" Thầy phụ trách thở phì phì từ trên xe phóng xuống, trực tiếp hướng tới hai người bọn họ, mỗi một bên cầm lấy một bên cổ tay mỗi người, kéo về phía trước.

Diệp Hướng Lãng hơi hơi nghiêng đầu sang đây, con mắt đảo qua nhìn tôi rồi lặng lẽ nhép miệng làm khẩu hình.

Hắn nói: về trước đi!

Ánh mắt Tiểu Phượng giờ đã lưng trông, ngập nước, nó muốn chạy theo qua bên đó nhưng đã bị tôi một phen kéo lại: "Tiểu Phượng, tội mình về đi, Diệp Hướng Lãng vừa rồi đã bảo chúng ta về trước!"

Tiểu Phượng trong lòng không yên nhìn tôi hỏi: "Hướng Lãng có thể nào bị chúng ta liên lụy hay không?"

Tôi thật sự thấy kinh ngạc liền hỏi lại nói: "Làm sao có thể chứ? Diệp Hướng Lãng thật ra sớm đã muốn đánh nhau một trận cùng với cái tên kia a! Chúng ta bắt quá chỉ là nhân tố khích lệ bên ngoài mà thôi!" Nó không nhìn thấy ánh mắt Diệp Hướng Lãng, nhưng tôi thì vẫn quan sát bạn thân mình từ đầu đến cuối rất kỹ. Lão nương tôi đây trước kia dù sao cũng từng nuôi dưỡng qua nhiều loại chó săn dĩ nhiên rất rõ, nhất là mỗi lần đi ra ngoài thì phải không ngừng nhìn ánh mắt bọn nó mỗi khi dòm đến người ta để biết mà phòng hờ.

Tôi cảm thấy rằng cho dù không phải vì Tiểu Phượng trong một phút bốc đồng, đã phóng tới làm loạn với cái tên to con đó, cho dù là không phải là tôi đã nhẩy đến đâm vào bụng tên đó thì Diệp bạn thân lúc đó cũng đã rất nổi giận đến mức bùng nổ rồi đi.

Tôi nghĩ vậy nên cũng thật lòng an ủi Tiểu Phượng: "Mày có nhìn thấy chỗ đằng kia không?"

Tiểu Phụng theo tay tôi chỉ cũng nhìn theo, ở chỗ cua quẹo kia có một cái góc khuất nhỏ, ánh mặt trời đương nhiên chiếu không tới, chỗ góc khuất đó tựa như cửa một cái miệng hang, rất tối. Tiểu Phụng nhìn thoáng qua xong lại quay đầu nhìn tôi, thái độ như rất khó mà tin nổi.

“Tao đoán rằng chỉ cần chạy tới đó, Diệp Hường Lăng bạn thân nhất định sẽ ra tay. Cái chỗ kia thật ra là nơi rất thuận tiện để đánh người nha!” Tôi tự cho mình là đúng, hùng hồn phân tích cho nó nghe.

“...” Tiểu Phụng hoàn toàn bị sự phân tích rất khí thế này của tôi hoàn toàn thuyết phục.

Trên đường chúng tôi ngồi xe trở về, mọi người ai cũng đều trầm mặc. Mãi cho đến lúc xuống xe, Tiểu Phụng bất thành linh nhảy dựng, nói với tôi: “Chắc không phải như vậy đâu, Hường Lăng trước giờ đâu phải là người không lý trí, bốc đồng như thế chứ!”

Ai u, thì ra dọc đường đi nó vì bị mắc kẹt vào một mớ phân tích rối rắm của tôi khi nãy mà trầm mặc, nghĩ vậy trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy nóng hừng hực. Haiz... cứ xem đây, Tiểu Phụng nó thật sự là rất dễ tâm suy nghĩ đến những lời tôi nói cỡ nào nha!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Đến sáng thứ tư, tôi nhận được thư Diệp Hường Lăng gọi đến. Trong thư anh chỉ thản nhiên kể sơ một ít sự tình diễn ra sau đó, giọng điệu hoàn toàn như người ngoài cuộc, đối với chuyện này một chút cũng không liên quan. Nhưng anh cũng không quên kể thêm một ít vấn đề rầy rề mà đồng thời cũng phân tích hành động dừng cảm của tôi và Tiểu Phụng khi đó. Trong thư anh viết: Em không cần phải quá lo lắng, vốn dĩ không có sự can thiệp của hai người thì anh cũng sẽ ra tay mà thôi. Chỉ là anh định đợi đến chỗ cua quẹo ở ngã tư, nơi đó kín đáo một chút thì dễ dàng ra tay. Đến khi đó kéo hẳn vào mà đánh một trận, đáng tiếc anh đã không thể tự kiềm chế thêm một chút nào nữa. Nhưng anh sẽ rút kinh nghiệm lần sau, nhất định sẽ không lặp lại như vậy! Đồng thời lần sau sẽ đánh cho hẳn ngay cả một cơ hội để lấy hơi cũng không có!

Đọc đến đoạn này, trong đầu tôi liên tưởng đến hình ảnh anh đứng xoa bóp chỗ cổ tay, tuy là chỉ xoa bóp nhưng lại không ngừng phát ra những âm thanh rắc rắc nghe thật đáng sợ kia, khỏe miệng bỗng kéo ra, nở nụ cười.

Hai phần ba nội dung lá thư là nói về chuyện phải chăm sóc bản thân thế nào khi bị trật khớp, bao gồm cả thức ăn gì nên ăn, cả thuốc Đông y nào là tốt nhất, còn có những món nào cần phải kiêng cử, anh liệt kê mọi thứ rất chi tiết không sót một chút gì. Bên cạnh mỗi một thứ, anh còn không quên ghi chú giải thích, giống như tam thất, mỗi lần phải dùng một lượng mới có hiệu quả, bên dưới lại còn có ghi chú thêm rằng: có người bạn đã từng dùng qua thuốc này, quả thật rất hữu hiệu, kể bên anh còn cố tình vẽ thêm năm ngôi sao đề cử....

Tiểu Phụng biết tôi nhận được thư, biểu hiện có hơi do dự, rất muốn mượn đọc. Tôi nhìn thấy vậy liền đơn giản đem thư đặt vào tay nó, cười tủm tỉm nhìn nó nói: “Tiểu Phụng, mày xem, đã trời quang mây tạnh!”

Vừa vặn lúc đó Quế Lượng đang ngồi gọi tin nhắn, nghe tôi nói thế, khỏe miệng co giật giống như đang muốn nói gì đó nhưng lại cố cắn môi, dùng sức mím chặt lại, giống như là đang cố gắng nhịn xuống không cho bản thân thốt ra.

Tôi nhìn nó, nó nhìn tôi, hai đứa cứ thế nhìn nhau hơn cả nửa ngày trời nó mới đột nhiên thở ra: “Thật sự là chịu thua cho mày và Diệp Hường Lăng luôn! Diệp Hường Lăng cho dù thật sự không có chuyện gì nhưng cũng khó tránh không khỏi việc liên lụy đến những người khác nha!”

Tôi định hỏi thêm, nhưng giờ nhìn thấy nó đã bặm miệng thật chặt, không nói thêm lời nào, cúi đầu tiếp tục gọi tin nhắn.

Tiểu Phụng cẩn thận đem thư tôi đưa đọc kỹ thêm một lần. Sau khi bỏ thư xuống, nó thở mạnh ra một hơi giống như vừa được trút đi gánh nặng, bày ra vẻ mặt tươi cười nhìn tôi nói: “Tiểu Mẫn, mày viết thư gọi cho Hường Lăng, nói với anh ta chân của mày đã có tao chăm sóc, mọi người dù sao cũng là bạn bè, tao nhất định sẽ cẩn thận giúp mày chữa cổ vết thương để nó được mau chóng lành hẳn!”

Tôi ừ một tiếng đáp lại, rồi vùi đầu xuống, tiếp tục viết thư hồi âm.

Tiểu Phụng cũng ngồi xuống cạnh tôi, một bên giúp tôi bôi thuốc, một bên hỏi: “Tiểu Mẫn, khóa kinh tế học kỳ này, mày nghĩ có nắm chắc không?”

Tôi ngơ ngác suy nghĩ, nhớ lại thầy giáo phụ trách môn kinh tế học mà thất thần, cả người cũng bắt đầu run rẩy. Thầy giáo phụ trách môn kinh tế học chính là một tên xù nam siêu cấp khủng bố. Mỗi lần đến lớp ông ta học đều phải bị điểm danh tới hai lần, một lần là vào đầu tiết học, một lần vào cuối tiết học, hơn nữa ông ta rất siêng năng bố trí bài tập, hoàn toàn không đem bọn tôi đối đãi như một sinh viên đại học. Trước khi vào lớp phải nộp lên bài tập cho về làm hôm trước, điểm cho sẽ được phân chia theo ưu, trung, kém còn có nhận xét đính kèm.

Nếu đụng tới luận văn nào mà không giống với đáp án của ông ấy, ông ta thậm chí còn dùng viết đỏ để cố tình làm nổi bật những nhận xét và biện luận của mình, có khi còn viết đến vài trang chữ chả chơi.

Bởi vậy ông ta được mọi người đặt cho danh xưng là thầy giáo siêu cấp biến thái trong truyền thuyết. Trốn học, trừ điểm, không nộp đủ bài tập trừ điểm, không bỏ nhất chính là nếu như có sinh viên nào cặp kè trong lớp mà không may để cho ông ta phát hiện được thì coi như là tiêu đời.

Chiều hôm nay, bốn giờ tôi có hai tiết học đều là lớp của ông ta, cho nên tôi nghĩ mình giờ nên nhanh chóng chuẩn bị một chút: "Nếu có thành tích tốt thì khóa sau khỏi phải trả nợ, vào lớp của thầy Lưu này thật sự lúc nào đầu óc cũng bị căng thẳng a."

Tiểu Phụng cũng bày ra vẻ mặt hoảng sợ: "Tiểu Mẫn, bài luận văn này, tao thật không muốn làm chút nào!"

Nó đem bài tập mình đưa cho tôi xem, nhìn thấy trong đó nó viết toàn chữ là chữ, còn xen kẽ vô số những số liệu, tôi cảm thấy thực sự kinh ngạc nhìn nó hỏi: "Mày chẳng phải làm rất đầy đủ đầy thôi!"

Có thể tra ra nhiều số liệu như vậy, nhìn vào chẳng lẽ còn không rõ ràng người viết đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết hay sao?

Tiểu Phụng vội lắc đầu, lặng lẽ hạ giọng nói nhỏ với tôi: "Những số liệu này hoàn toàn là do tao tự mình bịa ra, tao sợ không khớp nên mới viết dài dòng như thế."

Tôi tập trung cố gắng nhìn thật kỹ, ai ôi, là thật đó nha! Nó còn bịa ra cả nguồn gốc, xuất xứ của mỗi số liệu, bên dưới còn ghi rõ nguồn sưu tập.

Nó quả thật là rất lợi hại, tôi cho dù có muốn bịa một cái thì cũng không thể nào hoàn hảo như thế.

Tôi hơi khó xử nhìn nó: "Tiểu Phụng, như vậy không được nha! Tao thấy mình không nên làm giả như thế, cho dù là có phải thức đêm, cũng nên rành đến thư viện tham khảo một chút!"

Tiểu Phụng do dự nhìn tôi, rồi nhìn sang bài luận văn của tôi nói: "Mày viết thật sự rất đơn giản!"

Tôi cúi đầu nhìn đến sắp bài tập dưới tay mình, xác thực so với nó quả thật rất đơn giản, nhưng mà đó là tất cả những số liệu do chính tôi tra cứu, tham khảo rất nhiều sách nha.

Tôi biết mình có nhiệm vụ khuyên nhủ Tiểu Phụng một tiếng: "Tiểu Phụng, mày như vậy chẳng khác nào như là đang cố tình lừa gạt thầy giáo a. Hơn nữa, ông ta có thể đi tra ra rồi đem chúng đối chứng thì sao?"

Tiểu Phụng cắn môi, hướng tôi khoát tay: "Chúng ta hai lớp gộp lại thành một, mày nghĩ coi nhiều người như vậy ông ta làm sao mà có nhiều thời gian đi điều tra từng chút chút."

Tôi vẫn thấy thực không ổn, nhưng lại không biết nói gì để phản bác lại lời nó.

"Chắc là ông ta sẽ không nhận ra đâu!" Nó an ủi tôi, cũng là đang tự cố gắng an ủi chính mình.

Tôi chớp mắt vài cái, đem bài luận văn ngắn ngủn của mình giấu lại.

"Tao thật sự cảm thấy không ổn..." tôi còn muốn nói thêm nhưng lại bị Tiểu Phụng kéo đến đặt ngồi xuống, nó chỉ chỉ vào tờ giấy viết thư của tôi nói: "Mày cứ ngồi đó tiếp tục viết thư hồi âm cho Diệp Hướng Lăng đi!"

Tôi chỉ viết thêm được có hai câu giờ đã không còn chút hứng thú nào nữa, liền qua loa nhanh chóng đem chúng cất lại.

Buổi chiều trước khi vào lớp, tôi nhin không được đem việc này nói lại thêm một lần nữa. Tiểu Phụng nghe vậy cảm thấy có hơi phiền toái, buồn bực, nhưng nó vẫn nhẹ giọng, ôn nhu nói với tôi: "Tiểu Mẫn nếu mày không nói thì người khác cũng đâu có nhìn ra được, chỉ khi nào mày nói thì họ mới phát hiện mà thôi!"

Nó đã nói như đến vậy, giờ đây tôi ngay cả một cơ hội muốn cho ý kiến cũng không còn.

Giảng đường này nằm ở tầng thứ tư gần cầu thang, bởi vì tôi thường hay chậm chạp nên hôm nay sớm đã cùng Tiểu Phụng xuất phát. Lúc đến chỗ cầu thang, vì còn cách tiết học tới nửa tiếng nữa, nên chỗ này tụ tập rất nhiều sinh viên ngồi rải rác ôn tập tự học.

Tôi và Tiểu Phụng chọn một bàn trống ở giữa lớp học ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, nhìn sang Tiểu Phụng trong lòng tôi lại khản trương lần nữa. "Anh vẫn khỏe!" nó lễ phép lên tiếng chào hỏi, tôi nhìn theo tầm mắt nó, trong đầu lập tức cảm giác ong lên một trận.

"Tần Ngũ sư huynh, vẫn khỏe!" tôi cũng thật lòng lên tiếng chào hỏi.

Tần Ngũ từ một chiếc bàn khác nhanh chóng nhảy lại đây, ngồi trên bàn cạnh tôi, nhìn tôi cười tủm tỉm, tay cầm trong túi quần, cả người thông dong, biểu tình xem ra vô cùng nhân hạ, "A, a Mẫn, dạo này thế nào, sao em lại gầy như vậy a?"

= =, tôi bị câu xưng hô kia của hắn làm cho rung rẩy mãnh liệt, rất muốn hung hãn phản kháng, lại nghĩ tới người này có rất nhiều hồng nhan tri kỷ chung quanh, lập tức mí mắt trợn lên một cái rồi cũng cố nhịn mà sụp xuống.

“Hai em có lớp ở đây sao?” Hân thấy tôi không trả lời, đơn giản tiến đến, nhìn sang hỏi Nhuế Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng rất lễ phép trả lời hân: “Ừ, là lớp kinh tế học.”

Hân nở nụ cười rất vô sỉ, từ trên bàn nhảy xuống, lần mò ngồi xuống gần tôi: “Anh rất thích lớp kinh tế học này. A Mẫn, vậy chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, được không!”

Hân còn hùng hồn một bên giơ ra nắm tay, một bên tiện tay cầm lấy chồng sách vở của tôi cười khê: “Ai ôi, Tiểu Mẫn làm bài thật rất chuyên nghiệp nha, mỗi câu mỗi số liệu còn có biện luận giải thích kèm theo.”

Hân nhìn đến sắp bài của tôi, bởi vì muốn được trình bày rõ ràng cho thầy phụ trách để đọc cho nên tôi còn cố tình dùng loại bút đủ màu, trên đó tôi dùng ba loại bút màu khác nhau, cẩn thận viết lời giải thích, biện luận tới ba bốn trang. Cuối cùng thầy giáo đọc xong, rất vui vẻ viết xuống lời nhận xét: bài này em làm được rất xuất sắc.

Tần Ngũ thật là không coi ai gì, đường đường chính chính xem xét bài tập của tôi. Hân coi cho đã xong, tay nắm tay lại thành đấm, giống như không thể kìm nén nữa, đưa tay che miệng cười ha ha hai tiếng, sau đó bộ dạng như rất thân thiết vô cùng lấy tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu tôi.

(๐๐๐) Á... tôi thật sự bị hân làm cho đến kinh sợ nha.

Tôi bật người mạnh mẽ đứng dậy, giọng lắp bắp phản bác hân: “Tần... Tần sư huynh, lớp kinh tế học đâu có gì vui! Anh vẫn là nên đi chỗ khác chơi đi!”

Tần Ngũ cười hi hi, tay mân mê cằm, đưa khuôn mặt phóng đại nhìn tôi: “Kinh tế học không hứng thú, nhưng anh lại có hứng thú với A Mẫn hơn.”

Tôi khóc không ra nước mắt, hô lớn một tiếng rồi đứng lên, tay nắm lấy Tiểu Phụng muốn bỏ đi chỗ khác. Tần Ngũ thấy vậy cũng hấp tấp đứng lên theo, một tay nắm đồng sách vở một tay cố nắm chặt cổ tay tôi lại: “Đợi chút, chúng ta cùng nhau đổi chỗ ngồi khác!”

Tôi cực kỳ bị phẫn, bước nhanh qua họ định chạy ra ngoài.

Tiểu Phụng gấp đến độ giống như muốn đòi mạng không bằng, lôi kéo tay tôi hỏi: “Tiểu Mẫn, mày không ở lại học, vắng mặt sẽ bị trừ điểm!”

Tần Ngũ cũng đang chạy lại theo tôi, mặt cười tươi rói nói: “A Mẫn, thôi anh không giỡn nữa, em cứ ngồi xuống học đi, anh chỉ muốn ngồi bên cạnh thôi, sẽ không nói lời nào nữa, có được không?”

Tôi không nói thêm lời nào, chỉ kiên trì muốn đi ra ngoài. Thật ra tôi đã nghĩ sẵn sẽ ở ngoài kia chờ một chút, trước khi lớp học bắt đầu tôi sẽ lên trở vào, hy vọng có thể đá cái tên phiền toái này đi chỗ khác.

Tôi lách người sang bên trái đi vài bước, hân cũng liền nghiêng mình đi theo bên trái, tôi hướng sang bên phải, hân cũng bước theo sang bên phải. Tôi nhất thời càng thêm căng thẳng, mặt nhăn nhó đến khó coi vô cùng, cuối cùng tôi không theo bên phải cũng không theo bên trái mà ngồi sụp xuống đất.

Tần Ngũ cười càng to hơn, nhưng cũng làm theo tôi: “A Mẫn, hành động mạnh mẽ thế này anh thật sự theo không kịp nha!”

Tôi dù là người có tính nhẫn nại rất tốt, nhưng giờ cũng đã chịu hết nổi, giơ tay lên định đánh hân một cái không ngờ bị hân nhanh tay chụp lại, bắt ra phía sau. Hân một bên cầm đồng tập sách giúp tôi, một bên cố giữ tay tôi lại không cho cú đấm kia hạ xuống người hân, cười ha ha nói: “A Mẫn... A Mẫn, em đó thật là!”

Tiểu Phụng không biết làm gì chỉ đành đứng một bên nhìn xem. Còn tôi thì cảm thấy thật ủy khuất, chỉ muốn đánh người, liền giật lại đồng sách vở kia quăng về phía hân, cuốn sách trượt khỏi tay tôi theo một đường vòng cung, hướng thẳng cửa phòng học bay tới.

Âm thanh rơi xuống, trực tiếp nện lên người mới vào kia.

Tần Ngũ thấy vậy, muốn nhặt sách giúp tôi, cả hai chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn chỗ cửa lớp. Tôi thấy sắc mặt thầy phụ trách lúc này giận đến xanh mét, ông ta đang cúi đầu nhìn xuống trang bìa của quyển sách kia.

“Đùa giỡn với bạn trai lại còn liệng cả sách học sao?”

Tôi thật vô cùng xấu hổ.

Tần Ngũ muốn tiến đến giúp tôi giải thích, nhưng khi nhìn sang bị thầy Lưu trừng mắt một cái, liền rụt cổ mà lui trở về.

“Là Hòa Mẫn à, bình thường thì thành tích học không tệ!” Ông ta thật sự còn cố tình trong danh sách mà hí hoáy viết tên tôi xuống. Tôi chỉ đành đau khổ cắn môi, thất thủ theo Tần Ngũ đến lấy lại sách của mình.

Trong lòng ủy khuất vô cùng, chỉ muốn khóc lớn.

Tần Ngũ ngượng ngừng bước tới định nắm lấy tay tôi, tôi trừng mắt nhìn hân kiên quyết phui sạch tay hân, không ngờ hân lại cố chấp đưa tay qua lần nữa..... và lần này tôi lại tiếp tục đẩy ra....

Một lúc sau, hân đưa tay nhẹ sờ lên mũi mình, hướng tôi khó khăn mà nở nụ cười. Thưa lúc tôi lơ lửng cảnh giác, đột nhiên bắt lấy tay tôi, nắm thật chặt,

đem tôi ẩn ngồi xuống. Sau khi tôi đã ngồi xuống đằng hoàng, hắn mới lặng lẽ tiến gần nhỏ giọng nói :”A Mãn, thực xin lỗi!”.

Tôi gục cổ, không muốn tiếp tục để ý đến hắn. Tần Ngũ thế nhưng cũng không tức giận, giúp tôi đem đồng sách vở kia đặt lên bàn. Tiểu Phượng dường như có hơi do dự một chút nhưng rồi cũng ngồi xuống theo.

Tần Ngũ vẫn không an phận, mỗi khi tôi không cẩn thận quay đầu nhìn sang, hắn liền bày ra vẻ mặt tươi cười đến vô loại mà nhìn tôi, không ngừng phóng mị lực, mày cũng cong lên, không chút ngần ngại để cho tôi nhìn thấy.

Tôi bị hắn không ngừng khiêu khích, rốt cục nhịn không được nữa kiên quyết quay đầu, rồi kêu lên một tiếng.

“Ai nha!” Một tiếng thét lên sau đó rất nhanh lệ rơi đầy mặt.

“Tiểu Mãn làm sao vậy?” Tiểu Phượng cùng Tần Ngũ lập tức đứng dậy đồng thời bước đến xem tôi.

Cổ tôi cứng ngắt, chỉ đành yên lặng rơi lệ.

“A Mãn, hãy nhìn anh này, em sao vậy?”

Tần Ngũ nhích đến gần, nâng mặt tôi lên. Tôi thật là phát giận rồi, lập tức nhảy dựng lên, cổ đẩy hắn ra:”Tần Ngũ sư huynh, tôi với anh có thù oán sao, có thù hận sao, tôi đau cổ đau mà anh cũng không tha à!”

Hắn lấy tay tự đánh lên đầu mình, một bên cười một bên nhắc tay đầu hàng:”Thực xin lỗi, thực xin lỗi, để anh xoa cho em!”

Tôi nghe thấy thầy Lưu ở phía bục giảng ho khan một tiếng, nhất thời cả người ừ rừ, rụt cổ, nhìn qua Tiểu Phượng không ngờ phát hiện nó đang đem chỗ mình ngồi nhường cho Tần Ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trước khi vào tiết học, chúng tôi phải tự giác đem bài tập hôm trước cho về làm nộp lên.

Tôi thấy thầy Lưu thông thả từ trên bục giảng đi xuống, bắt đầu lật xem bài tập từng người, trong lòng dâng lên loại cảm giác giống như khi còn học tiểu học, nhìn quanh trên mặt mọi người ai cũng rất khẩn trương xem xét hành động kiểm tra bài tập này của ông ta.

Đột nhiên ông ta dừng hẳn lại trước bài tập của một nam sinh.

“Những số liệu này từ đâu có được?” Thầy Lưu ngẩng đầu hỏi hắn.

Tên nam sinh đó khẩn trương đến nỗi miệng lắp bắp:”Là từ trong sách tra ra ạ!”

Ánh mắt thầy Lưu thoáng đảo một cái, trở nên vô cùng sắc bén, ông ta vô thanh vô thức tiến lên bục giảng, mở laptop của mình ra, rồi không biết gõ gõ vào bàn phím, rõ ràng đang tra khảo, kiểm chứng.

Thân thể Tiểu Phượng lập tức hơi run rẩy lên, nó cúi đầu mở bài tập chính mình ra, cắn môi.

Tôi lo lắng nhìn sang nó hỏi thăm:”Tiểu Phượng, những số liệu của mày trong một thời gian ngắn họ có thể nào cập nhật kịp không?”

Tiểu Phượng khẩn trương, thoáng cái thấp thỏm không yên, ”ba “ một tiếng đem tập sách của mình đóng lại:”Làm sao mà kịp, trong đây có hơn 80% số liệu là do tao bịa đặt....”

Nói cách khác là vô luận thầy phụ trách có tìm kiếm cỡ nào trên mạng cũng vô dụng, vậy chuyện này Tiểu Phượng DIE là cái chắc.

Nửa học kỳ vừa rồi thành tích của Tiểu Phượng thật sự không tệ, nếu như chỉ có mỗi môn kinh tế học này là xảy ra vấn đề, thì phần nào cũng ảnh hưởng đến học bổng học kỳ này của nó.

Nó luôn rất cẩn trọng, để ý này nọ. Tôi nhớ lúc nó vừa vào đại học, trường có thông báo sẽ thưởng cho những sinh viên nào thi vào đây mà đạt 100 mức điểm cao nhất, Tiểu Phượng không ngờ vừa vặn lại xếp ở vị trí thứ 101, tôi còn nhớ rõ khi đó nó gấp đến nỗi miệng cũng méo đến méo xệch đi. Nếu như không phải là trong 100 người đó có hai người ngang điểm nhau, tôi thực sự sợ nó sẽ tức giận mà sinh bệnh cũng không chừng.

Còn bây giờ nếu chẳng may vì môn kinh tế học mà nó không thể nhận được học bổng kỳ này, không biết nó sẽ thành ra cái dạng thế nào.

Tôi nghĩ tình thế nguy nan trước mắt rõ ràng đang cận kề, lại nhìn thấy nó đang vô cùng lo lắng nên liền hạ một quyết tâm: tôi vươn tay đến đem sấp bài tập của nó lại đây, rồi đem bài tập của tôi thế vào.

“Tao với mày thay tên trên sấp bài nộp lên đi! Dù sao chuyện này đối với tao cũng không ảnh hưởng sao cả!” Tôi liền dứt khoát ra làm ra quyết định.

Kết quả cuối cùng của môn kinh tế học là do tổng điểm của sáu bài tất cả, dù sao những bài làm trước tôi đều đoạt điểm ưu, cho nên sẽ không bị bài tập lần này của Tiểu Phượng ảnh hưởng. Đây thật ra chính là biện pháp tốt nhất mà tôi vừa nghĩ ra được.

“Làm như vậy được không?” Tiểu Phượng bị hành động của tôi làm cho hoảng sợ.

Nó ngốc hồ đồ, cứ thế ngồi đó nhìn tôi trên bìa sấp bài tập nó mà “động thủ”

Tôi dùng một miếng giấy khác, dán chồng lên chỗ tên nó, sau đó viết xuống tên mình, đồng thời cũng làm y chang như thế lên sấp bài tập của tôi, đem tên hai chúng tôi sửa lại.

Tần Ngũ vẫn một mực yên lặng ngồi đó nhìn tôi làm hết thấy mọi thứ. Sau khi thấy tôi đã sửa tên lại đầu vào đó xong xuôi, hần đột nhiên lên tiếng thờ dài, nhìn sang hỏi Tiểu Phượng: “Có thật sự sẽ lấy bài tập của em ấy thay thế cho mình sao?”

Tôi phát hiện ánh mắt Tiểu Phượng lập tức lộ ra một tia thống khổ, con người cũng bắt đầu do dự, tựa hồ trong lòng cũng có chút dao động, nhưng nó vội vàng xua đi, hung hãn trừng mắt liếc nhìn Tần Ngũ một cái: “Tần sư huynh, anh đừng có xen vào!”

Tần Ngũ vỗ vỗ vai cái lên vai Tiểu Phượng, ý bảo nó đừng nóng giận, rồi sao đó kẻ sát vào tai tôi, đề thấp giọng hỏi: “Tiểu Mẫn, em làm như vậy sẽ gặp rắc rối đấy?”

Tôi không nói gì, cầm chặt hai sấp bài tập trong tay, cũng không thèm nhìn tới hần nữa.

“Đưa ngốc! Thật sự là rất ngốc!” Hần thấy tôi không nói lời nào, đưa tay vuốt nhẹ lên đầu tôi, rồi thờ dài một hơi: “A Mẫn, cá tính em như vậy sau này ra xã hội sẽ bị thiệt thòi lắm đấy!”

Tôi lắc lắc đầu, cố tình không muốn để ý đến hần, rồi nhanh chóng đem bài tập của mình lên nộp.

Tần Ngũ không ngăn cản tôi lại, tiếp tục ngồi đó thờ dài, đem tay chống lên trên hai má, ánh mắt mờ tròn không chớp nhìn xem tôi: “A Mẫn, sau này em nhất định phải tìm một người bạn trai thật thông minh có biết không? Bằng không chắc chắn sẽ bị người ta khi dễ, em thấy anh thế nào?”

Hần ngồi thẳng lưng, ngón tay vươn lên nâng nhẹ cằm mình lên, cố tình bày ra bộ dạng rất suất muốn quyến rũ, dụ dỗ tôi.

Con đau trên cổ tôi vẫn còn chưa hết hần, nghe hần nói như vậy, đầu cổ uốn éo nhìn hần một cái, ngay lập tức đau đớn truyền lại đến nước mắt lưng tròng. Nhưng tôi thật sự còn rất nghiêm túc nhìn hần ta nói: “Tần sư huynh, anh không cần nói này nói nọ! Anh không nói xem ra tốt hơn đấy!”

...Nét mặt của hần lập tức vặn vẹo, biến dạng đến thật khó coi.

Chúng tôi học hai tiết, Tần Ngũ sư huynh cũng theo học hết hai tiết. Đến giờ giải lao hần thấy tôi một bên đang vui đầu ngồi viết thư cho Diệp Hường Lãng thì tránh không khỏi tò mò, tiến lại gần hơn muốn xem nội dung tôi viết cái gì.

Tôi liền đem thư giấu lại, sau đó còn không quên quay lại dùng mắt trừng hần một cái.

Bất quá tôi đã quá coi nhẹ độ dày da mặt của hần, hần chẳng những không ngại còn cười hi hi, ánh mắt đảo qua nhìn lên bục giảng. Đột nhiên hần rất nhanh thu lại nụ cười quay đầu sang tôi, tay chỉ chỉ lên đó giống như tốt bụng hạ giọng nhắc nhở: “A Mẫn, thầy Lưu đang nhìn em kia!”

Tôi nghe xong lập tức ngẩng đầu, vì dùng sức hơi quá, sau khi nghe một tiếng rắc thanh thúy vang lên, ai u... cái cổ tôi đột nhiên lúc này lại hoạt động bình thường trở lại.

Thầy Lưu làm gì giờ này mà còn ở trên bục giảng chứ, mỗi lần vào tiết giải lao, ông ta đều đến phòng giáo viên uống trà, nhắm mắt dưỡng thần hay sao. Trước đây tôi có vấn đề không hiểu, cũng từng đến đó hết hai lần đề nhờ ông ta giải thích. Ai ya, không ngờ giờ đây còn bị tên Tần Ngũ này lừa gạt.

Tôi không khỏi nổi giận đùng đùng.

Tôi uốn éo đầu, ánh mắt căm tức nhìn hần. Tần Ngũ sư huynh vẫn như cũ duy trì biểu tình kinh ngạc, cặp mắt lo lắng quan sát cái cổ của tôi, mặt khác âm thầm vươn ra móng vuốt từ từ chạm đến lá thư trong tay tôi: “A Mẫn, em đừng có cố chấp,... có cần anh giúp em xoa bóp một chút hay không!”

Nói rồi hần hướng đến nắm lấy tay tôi.

Tôi lập tức nhảy dựng lên, nhớ tới Diệp Hường Lãng lúc trước đã từng trước mặt mọi người không ngừng dùng sức bẻ đốt ngón tay, hành động này thật sự rất có công dụng áp đảo tinh thần đối phương, nên tôi cũng liều mạng dùng sức bẻ tay.

= =, oa... thật là đau nha.

Tôi một bên bẻ đốt ngón tay, một bên nước mắt lưng tròng, bẻ cả mười ngón ai ngờ lại chỉ có hai ngón là phát ra tiếng, hơn nữa mỗi khi nghe được âm thanh phát ra tôi là người duy nhất bị dọa cho sợ.

Tần Ngũ chẳng những không có bị tôi làm cho kinh hãi, ngược lại hắn còn phá ra cười thật to.

“Hòa Mãn, là như vậy sao!”

Hắn cũng bẻ tay, xoay xoay chỉ một cái, mười ngón tay đồng loạt vang lên một tiếng vừa lớn, cũng vừa rất dễ nghe.

Tôi tức giận không biết nói gì hơn, trừng mắt nhìn hắn nửa ngày đột nhiên vươn ra ngón trỏ, rất nghiêm túc quơ quơ trước mặt hắn: “Anh... không được!”

“...” Tần Ngũ không nói gì, chỉ đứng đó trơ mắt nhìn tôi.

“Anh bẻ tay vĩnh viễn cũng không thể có được thanh âm vang lên giống như của Hưong Lăng!”

Tần Ngũ hơi nhíu mày, sau đó lại tiếp tục bộ dạng ngẩn ngơ khi nãy hỏi: “Hưong Lăng? Chính là người đó?”

Ai uy, = =, tôi thế nào lại vô sỉ như thế chứ, cứ nhiên cứ như vậy mà thân thiết kêu tên Diệp bạn thân a.

Nhưng chuyện này cũng không phải trọng điểm! Trọng điểm chính là tôi sẽ không bao giờ chấp nhận cái kiểu bẻ tay cùng thái độ bất cần đời của Tần Ngũ. Ai cho phép hắn bày ra thái độ ngẩn ngơ ngón thế này mà bẻ tay chứ, thật là chẳng khác nào như muốn đem hành động của Diệp bạn thân biến thành đáng khinh a.

Tôi thật không thể nào tha thứ.

Từ giờ phút này trở đi, tôi bắt đầu quyết định cùng hắn cự tuyệt trao đổi, hơn nữa khuôn mặt tôi cũng trở nên nhăn nhó, khó coi vô cùng, chăm chú ngồi một bên, nghiêm túc nghe thầy Lưu phun mưa.

Đến lúc tan học Tần Ngũ mon men đang muốn tiến lại đây không ngờ bị tôi kiên quyết cự tuyệt: “Tần Ngũ sư huynh, bọn tôi bây giờ đang muốn đi nhà vệ sinh nha!”

Tần Ngũ bĩu môi, nhún vai, tay che miệng cười khê còn cố tình làm ra động tác cúi chào: “Cuối tuần anh sẽ đến kiểm em, hẹn gặp lại!”

Nói rồi hắn hiên ngang trung ra tư thế soái ca, mang theo phong trần thong thả đi ra khỏi phòng học.

Tôi bực mình, chờ cho hắn vừa ra khỏi phòng học, lập tức oán giận đập mạnh lên bàn một cái, giống như cố tình đem tất cả phần nộ mà trút xuống đó: “Tao... tao... tao thật sự rất chán ghét hắn!”

Thái độ Tiểu Phượng vô cùng ôn nhu, nó đứng bên cạnh không ngừng vỗ nhẹ lên bả vai tôi. Thật ra từ lúc tôi với nó cùng nhau trao đổi sắp bài tập kia thì nó cũng bắt đầu hoàn toàn trầm mặc.

“Tiểu Mãn, nếu mày thật sự chán ghét Tần Ngũ như vậy, sau này tao sẽ giúp mày tránh hắn!” Nó giống như vừa làm ra một quyết định rất cao cả, kiên định nhìn tôi gật đầu cam đoan.

Ngực tôi nhất thời nóng lên, hốc mũi cũng bắt đầu truyền đến cảm giác cay xè: “Tiểu Phượng, mày đối với tao thật tốt!”

Nó nghe xong, mặt liền ửng đỏ, nắm lấy bả vai của tôi nói: “Thật xin lỗi, Tiểu Mãn!”

À? Tôi nhìn biểu tình trên mặt của nó lúc này chỉ thấy kinh ngạc vô cùng.

“Bài tập!” Nó nói tiếp: “Tao không nên đồng ý với cách giải quyết vừa rồi của mày. Thật xin lỗi, tao thật sự cảm thấy rất hối hận!” Nó hướng tôi hơi cúi thấp người, trịnh trọng xin lỗi.

Còn tức giận vừa rồi của tôi thoáng cái không biết tiêu tan đâu mất, tôi gãi gãi đầu nhìn nó cười: “Đừng có lo, mày được học bổng thì nhớ khi đó mời tao ăn một bữa là được!”

Thật ra tôi rất đề ý, coi trọng khóa học kinh tế này. Bởi vì từ khi tôi bắt đầu vào đại học tới nay, thầy Lưu là người duy nhất đã giúp tôi giải tỏa rất nhiều thắc mắc.

Cho nên khi nộp loại bài tập thế này tôi cảm thấy thực xấu hổ, trong lòng còn có cảm giác mất mát, hụt hẫng, cảm thấy chính mình về sau không còn có tư cách mà lên đến hỏi thầy ấy khi gặp vấn đề không hiểu nữa.

Nhưng nếu có thể giúp cho Tiểu Phượng có được học bổng thì tôi cảm thấy vẫn là đáng giá.

Trở lại ký ức xưa, Tiểu Phượng chắc có lẽ vì cảm thấy áy náy trong lòng nên nó đối xử với tôi quá thật nhiệt tình chưa từng có, ngay cả nước sôi mà nó cũng xung phong đi lấy cho tôi.

Hành động này của nó làm cho tôi cảm thấy Tiểu Phụng thật sự là đứa có tình nghĩa cỡ nào. Cho đến sáng sớm ngày thứ năm, Tần Ngũ theo lời đã nói đến đây kiểm tôi, quả nhiên bị Tiểu Phụng rất không khách khí mà cản lại.

Giờ phút này tôi đặc biệt cảm kích nó vô cùng.

Bởi vì không cần phải đối phó day dưa với Tần Ngũ sư huynh cho nên tôi cảm thấy bầu trời hôm nay quả thật trong xanh khác thường, trong lòng lâng lâng vui sướng. Cũng vì thế trong cuộc đời từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên tôi quyết định đồng ý cùng Tiểu Nhựt và Quế Lượng cuối tuần tham gia họp mặt vui chơi.

Hoạt động này là do lớp của tôi nó tổ chức, tham gia còn có một vài nam sinh lớp trên, và địa điểm tụ tập chính là phòng KTV.

Tôi rất ít tham gia loại gặp mặt vui chơi cuối tuần kiểu này, nhưng Tiểu Phụng cuối tuần này nó nói là muốn về nhà một chuyến. Nếu Quế Lượng và Tiểu Nhựt cùng đi tham gia thì trong ký túc xá khi đó sẽ chỉ còn lại chỉ mỗi mình tôi một người mà thôi.

Huống chi Diệp Hường Lãng trong thư đã từng nói qua: em nên hòa đồng, tham gia hoạt động vui chơi cùng bạn học trong lớp, có như thế mới cảm thụ được sự khác biệt giữa cuộc sống phổ thông và đại học là thế nào.

Nếu đã như vậy tôi nên ngoan ngoãn thuận theo ý kiến của Tiểu Nhựt đó là đi tham gia tụ tập. Tôi cố tình chọn một chiếc váy có bông màu hồng nhạt trông rất trẻ trung, ở cổ tay áo còn có đính những con bướm vải nho nhỏ. Chiếc váy này là do trước khi vào đại học, khi dẫn tôi đi dạo trung tâm mua sắm ba đã chọn mua cho tôi.

Tôi nhớ ba tôi lúc ấy thực sự rất cảm khái nói với tôi rằng: "Tiểu Mẫn này, những đứa nhỏ khác lớn lên đều có mẹ dẫn đi mua quần áo, nhưng con chỉ có mỗi ba ba mà thôi, cho nên trong mắt ba ba con vẫn luôn giống như một đứa nhóc, không ngờ mới nháy mắt một cái mà con giờ đã vào đại học rồi, vì thế từ giờ con cũng nên mặc quần áo giống cho con gái thì tốt hơn."

Nói xong ông liền bước tới chọn lên chiếc váy liền thân, còn có mấy cái nơ con bướm trông rất tinh nghịch nhí nhảnh cho tôi. Tôi từ trước đến giờ vẫn ngại nên không dám mặc nó vì thấy nó nhìn vào rất trẻ con.

Nhưng lúc này nhìn thấy Tiểu Nhựt bọn nó cũng mặc đồ rất nữ tính, còn tôi trừ bỏ mùa hè thì là bộ đồ liền thân, mùa đông thì quần bò áo thun, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có cái này là ít nhiều giống thực nữ một chút.

Sau khi tôi mặc chiếc váy này vào, nhìn sang Tiểu Nhựt tôi thấy miệng nó đang mở ra thành hình chữ O rất to a.

Quế Lượng cũng nhanh chân phóng tới đây, đem tôi lôi kéo một phen cẩn thận đánh giá trước sau: "Hòa Mẫn, mày thật giống như vừa mới biến thân hoàn toàn nha, từ một sát thủ Hòa Mẫn không ngờ giờ đã biến thân thành vạn người mê nha!"

Nó giúp tôi cẩn thận trang điểm, một bên thoa son, một bên chải lông mi. Tôi trước giờ vốn luôn không thích thoa son vì tôi cho rằng hễ mỗi lần thoa lên thì cái môi cứng ngắt, thật là khó chịu muốn chết.

"Tiểu Mẫn, tự mày xem đi!" Tiểu Nhựt đưa cái gương sang cho tôi nhìn.

Cô gái đó trong gương nhìn vào một chút cũng không giống tôi nha, tôi cảm thấy mình giống như một cosmo girl giả danh, bề ngoài tuy nhìn vào thực nữ vô cùng, trang điểm trên mặt cũng rất tinh xảo nhưng mà chung quy bên trong vẫn như cũ là.... đàn ông.

Ra khỏi ký túc xá, tôi ngao ngễ bước đi nhìn vào quả thật là cương trực vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Địa điểm KTV mà bọn tôi hẹn gặp mặt nằm trên đường Tây Sơn.

Ba đứa bọn tôi phải thay hết mấy chuyến xe bus mới đến được đó. Trong lúc bọn tôi đứng đó chờ xe thì điện thoại của Tiểu Nhựt không ngừng vang lên, nhìn nó bận rộn nhắn tin đến tối mắt tối mũi, không biết trời đất thế nào, tôi sợ nó quá mức chuyên chú mà không để ý có xe đến nên tốt bụng nắm cánh tay nó lôi đi.

Có lẽ đầu dây bên kia đối phương cảm thấy nhận tin nhắn như vậy vẫn còn chưa đủ, lúc sắp xuống xe liền quyết định gọi thẳng vào điện thoại, trực tiếp nói chuyện với nó. Tôi nghe thấy nó nói trong điện thoại: "Ừ, bọn em có ba người, đều là trong ký túc xá cả.... Không, không có thêm ai khác?..... Như vậy không tiện à?... Bọn em chỉ có ba đứa con gái! Dĩ nhiên đều là hoa chưa có chủ... haiz, anh cứ yên tâm!" Giọng nói cùng biểu tình thật đúng tiêu chuẩn của một tú mà trong những bộ phim thanh lâu a.

Tôi bị câu nói của Tiểu Nhụy làm cho đần mặt, quay đầu đưa mắt nhìn xem Quế Lượng. Quế Lượng tựa hồ cũng là một bộ dạng mờ mịt như tôi, chẳng hiểu đầu đuôi thế nào.

Tiểu Nhụy một bên còn đang ở đó ấp a ấp úng thấp giọng cùng người kia thương lượng, còn Quế Lượng giống như không thể kiên nhẫn, đơn giản lên tiếng hỏi Tiểu Nhụy: "Mày đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Tiểu Nhụy nhìn nó cười một cái, rồi quay sang nhìn tôi nói: "Tiểu Mẫn, bọn họ tạm thời có dẫn thêm vài người lớp trên. Mày yên tâm, đến lúc đó chúng ta cứ từ từ làm quen là được!"

Tôi nhún nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến. Thật ra lần này đi chơi trừ bỏ nghe nói có một vài nam sinh học chung trong bang với tôi thì những người còn lại tôi hoàn toàn đều không quen biết cho nên tôi thăm nghĩ khi đến nơi bản thân sẽ trốn vào một góc nào đó rồi ngồi nhâm nhi làm bạn cùng đĩa trái cây.

Tôi hoàn toàn đã sắp xếp sẵn chủ ý trong đầu, ai thêm hơi đâu mà quan bọn họ có bao nhiêu người cơ chứ? Tôi chỉ muốn tránh vào một góc tối, có ăn thì cứ ăn, có uống cứ uống là được.

Nhưng phiền một điều là hôm nay trên người tôi lại diện một chiếc váy rất thực nữ thể này, hình như là không thích hợp lắm, nếu ăn nhiều bụng phình to lên thì biết làm sao bây giờ?

Chuyến xe cuối cùng rốt cục cũng dừng lại, chỉ cần đi bộ thêm một đoạn ngắn nữa là chúng tôi đã dàng hoàng có mặt tại đại sảnh KTV. Đám người hẹn gặp đều đã đến đông đủ, nhưng khi tôi nhìn vào mới phát hiện những gương mặt trước mắt này rất xa lạ, mà tôi lại không quen một ai.

Tôi đứng ở cuối cùng, sau lưng Tiểu Nhụy và Quế Lượng.

"Mãn sát thủ chưa tới sao?" Tôi nghe được có người hỏi Tiểu Nhụy.

Tiểu Nhụy nghe xong liền trừng mắt liếc người nọ một cái, chỉ thẳng vào mũi hần máng: "Không được kêu cô ấy là Mãn sát thủ, người ta có tên có họ dàng hoàng, anh nên tôn trọng người ta một chút!"

Người nọ nghe thế bèn lên tiếng cười sang sảng, một bên cười một bên chồm người lên trước xin lỗi: "Thật ngại quá, vậy cho hỏi Hòa Mãn cũng đến đây chứ?"

Tiểu Nhụy không nói hai lời liền đem tôi lôi ra phía trước.

Tiếng cười của người nọ liền lập tức dừng lại, ánh mắt tròn xoe chia vào người tôi hỏi Tiểu Nhụy: "Cô ta chính là Mãn sát thủ ư? Không phải đâu! Nhìn như vậy trông giống bà đi sát thủ hơn ấy?" Ánh mắt mọi người nhất thời đều bị tiếng rống của hần thu hút, không hẹn mà cùng nhìn lại đây, tất cả ánh mắt đều đồng loạt dừng lại trên người tôi.

Bên trong con người bọn họ dường như còn đang phát ra những tia sáng lấp lóe, xem ra rất thương thức bộ dạng thật không tự nhiên của tôi lúc này. Tôi bị nhìn đến tay chân luống cuống, không biết làm gì chỉ đành cúi đầu rồi rụt người lại nép sau lưng Tiểu Nhụy.

"Còn không mau dẫn đường!" Tiểu Nhụy lấy tay đập vào lưng người nọ một phát, nó nâng cằm, vẻ mặt kêu ngạo tựa như nữ vương ra lệnh. Nam sinh đó bị nó đánh một cái thì hơi kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nở nụ cười gian rồi dẫn chúng tôi hướng chỗ phòng ca đi tới.

Lần này đến đây tổng cộng có bốn nam sinh, mà ba người trong đó nhìn qua coi bộ rất quen mặt. Tôi cố gắng lục lọi trong đầu mình một hồi mới chợt nhớ thì ra bọn họ trước đây khi ở trong rừng cây nhỏ đều từng bị tôi bắt qua nha. Tôi thoáng cái chấn kinh, trong lòng liền kêu khổ, khản trương đến nỗi bụng dài cũng bắt đầu biểu tình.

"Tiểu Nhụy, mấy người này đều từng bị tao bắt qua, mày nói xem bọn họ có thể nào dẫn chúng ta đến một chỗ tối, rồi sau đó bịt mắt tao lại, trả đũa hay không?"

Tiểu Nhụy không biết đang nói cười chuyện gì, đột nhiên bị câu nói của tôi đánh tới làm cho mắc nghẹn đến không ngừng ho sặc sụa: "Mày suy nghĩ nhiều rồi."

Tôi vô cùng lo lắng, cố ý hạ thấp giọng nói với nó: "Gần đây trên tivi không phải đều chiếu mấy tên xã hội đen thường dùng cách này để trả thù đấy thôi? Huống chi ở đây còn có đối tượng mà họ cần thanh toán, oan có đầu nợ có chủ sao lại không thể chứ?"

Tên nam sinh đang đi phía trước dẫn đường nghe thế bèn phì cười, xoay mặt quay lại nói với tôi: "Bạn học Tiểu Mẫn, em đang nói giỡn sao? Em thật đúng là có khiếu hài hước nha, anh từ trước đến giờ vẫn sai lầm tưởng rằng em làm người rất cứng ngắt a!"

"..." tôi hơi cười gượng, nhưng trong lòng vì câu nói vừa rồi giờ đã thoải mái không ít.

Xem ra mọi người đối với tôi cũng không có ác ý gì cả, nên tôi giờ cũng cảm thấy yên lòng, ngoan ngoãn đi theo phía sau bọn họ. Vừa đẩy cửa ra, bên trong đã có một người ngồi chờ sẵn ở đó, nhìn thấy mọi người đi vào hần liền đứng lên hướng tới chúng tôi mỉm cười, thậm chí còn thò tay hướng tôi hoan nghênh: "A, Tiểu Mẫn!"

Tâm tình tôi mới vừa trầm xuống, lập tức giờ lại khản trương lên lần nữa.

Tôi nghĩ hôm nay dù sao mục đích mình đến đây cũng là vì muốn rèn luyện năng lực xã giao, cho nên dù trong lòng đang nom nớp lo sợ cũng vờ tay ra, cùng hân lịch sự mỉm cười xã giao: "Ài ui, thì ra là Tàn sư huynh!"

"Ài, Tiểu Mãn không ngờ em cũng tới đây!" Ánh mắt Tàn Ngũ thoáng cái liền trở nên ôn nhu, mặt mày hớn hờ, bộ dáng thật sự rất vui vẻ: "Anh lại nghĩ em sẽ không tới chứ?"

Nếu biết hân cũng ở đây thì tôi có chết cũng sẽ không đến!

Thì ra cuối cùng tôi cũng tránh không khỏi loại người như hân? = =, tôi ừ hừ hai tiếng rồi cũng theo đám người Tiểu Nhụy tìm một chỗ ngồi xuống.

Tàn Ngũ đứng đó do do dự dự đang muốn lại đây ngồi, nhưng khi ánh mắt hân vừa chạm với tôi lập tức theo bản năng liền mỉm cười, xoay người rồi tiến đến ngồi ở một đầu kia của sofa.

Bởi vì mới bắt đầu nên mọi người hơi ngượng ngùng, còn câu nệ, không ai dám đứng lên ca trước. Tàn Ngũ thấy vậy bước đến, cầm lấy microphone, mỉm cười hướng tôi thăm dò: "Tiểu Mãn hay là chúng ta song ca một bài đi?"

Tôi không biết trả lời làm sao, cảm thấy vô cùng quẫn bách, nên khi hân vừa hỏi xong tôi liền cầm nước ly nước trước mặt lên mà uống ừng ực.

Hân cố chấp, đứng đó làm ngơ, vờ như không nhìn thấy bộ dạng khó xử của tôi, cười hớ hớ vài tiếng rồi lấy điều khiển chọn một bài song ca, sau đó đem một cái microphone khác đưa đến cho tôi.

Tôi còn đang trong tình trạng ngây ngốc thì hân đã bắt đầu cất tiếng ca. Giọng hân thật sự rất dễ nghe, ca hay không khác nào ca sĩ chuyên nghiệp, màn hình chuyển đổi vài cái giờ cũng tới lượt người nữ ca. Tôi cầm microphone đưa lên gần miệng, há họng mà ca theo đó, có vài từ chạy nhanh tôi theo không kịp chỉ đành ậm ừ cho qua, đến đoạn cuối cùng thì giống như đang chạy đua để cố đọc kịp theo lời bài hát.

Tàn Ngũ hơi cười khẽ một tiếng, ở bên cạnh còn hừ nhẹ vào tai tôi.

Tôi rốt cục cũng bắt kịp được nhịp điệu, giờ microphone lên ca. Hai giọng hát cùng lúc vang lên, trầm bổng không đồng nhất, nghe vào chẳng khác nào trận hỗn chiến. Đám người ngồi nghe tôi ca đến mòng nhĩ cũng run run, có mấy người không hên cùng lúc đứng dậy, vụng trộm tính trốn đi toilet.

Tàn Ngũ cầm microphone, cũng ca phụ theo tôi. Tôi vừa mới há miệng định hát, không ngờ lại bị hân chen ngang, ánh mắt còn vô cùng tà mị đắm đuối nhìn vào mắt tôi nói: "Tiểu Mãn, tất cả đều là vì em mà làm đó, vậy mà em còn không chịu!"

Bọn người đó nãy giờ vẫn cố kìm chế, nén xuống một bụng nước tiểu, không ngờ bị câu nói hèn dối kia của hân làm cho toàn thân chấn động dữ dội, lúc này bọn họ chỉ hận không thể có cánh mà bay nhanh ra khỏi cửa.

Tàn Ngũ mỉm cười, tay giờ lên cái microphone, trong giọng nói có vẻ ra lệnh: "Mau ngồi xuống hết cho tôi, khi nào nghe hai chúng tôi song ca xong thì mới được đi toilet!"

Đám người kia vốn định đi, nghe hân nói thế liền lục tục quay trở lại. Tôi nhìn họ mà trong lòng cảm thấy thật sự rất áy náy. Màn hình rất nhanh lại tới phiên giọng nữ lên hát, nhưng tôi giờ này đâu còn hứng thú gì mà hát với họ chứ. Tàn Ngũ đang ngồi một bên thấy vậy liền huyýt tôi một cái, nhìn tôi khiêu khích nói: "Tiểu Mãn, em lại không hát kịp lời nhạc nữa sao. Chỉ cần em có thể hát lưu loát một đoạn này mà không thiếu vấp một từ, anh liền uống hết chai bia này!"

Tôi nhìn thấy trên bàn không biết từ khi nào mà người phục vụ đã đem tới rất nhiều bia, nghĩ đến túi tiền của mình, cảm thấy thật ủy khuất nói: "Tàn Ngũ sư huynh, không phải cuối cùng chúng ta đều chia đều ra sao? Nếu vậy tôi tình nguyện không ca thì hơn!"

Tàn Ngũ cầm microphone, ánh mắt hơi nhú lại một chút, rồi cười rộ lên: "Không phải vậy, người nào uống thì người đó trả!"

A, cũng tốt, tôi rốt cục cũng ngộ đạo, liền cầm microphone lên, vô cùng vui vẻ đáp ứng hát. Đoạn này tuy giọng có cao hơn một chút, cho nên tôi phải không ngừng rống lớn, lại cố gắng không bị vấp từ nên âm thanh khi nghe vào tai lại chẳng khác nào như tiếng bom oanh tạc.

Mọi người đều im lặng, âm thầm tự khui chai bia của mình, cau mày rồi cố ừng ực uống xuống. Ánh mắt Tàn Ngũ giờ cũng hơi nheo lại, hân cười đến vẻ mặt sáng loáng, sau đó tà mị liếc mắt nhìn tôi một cái rồi cũng mở ra chai bia, đem nó một hơi uống sạch sẽ.

Đến khi phát tiếp những bài hát tiếp theo thì quả nhiên không khí có phần sôi nổi hơn rất nhiều, mọi người đều từ phía sau không ngừng giành nhau lên chọn bài hát. Mỗi khi tay tôi mới vừa mon men tìm tới cái điều khiển từ xa hoặc là chòm người nhurón về phía trước một chút định xem màn hình thì cả đám liền hoảng hốt, bọn họ phút chốc như ong vỡ tổ, rất nhanh tiến lên phía trước để cướp điều khiển.

Tàn Ngũ bộ dạng như xem kịch vui, khoanh tay tựa người vào sofa nhìn tôi mỉm cười.

Tôi mới vừa uốn éo quay đầu, ai ngờ vừa vặn dưới ánh đèn mờ mờ trong phòng trực tiếp chạm vào con người đang phát sáng của hân, cả người kinh ngạc nhảy dựng: "Tàn.... Tàn sư huynh! Anh, anh thế nào lại ngồi ở chỗ này chứ?"

Hân không trả lời tiếng nào, đưa sang cho tôi một chai bia: "Mời em uống này!"

Tôi giống như ăn phải bỏng ngô, miệng cảm thấy rất khát, nên thuận tay cầm lấy uống xuống một ngụm. Tàn Ngũ nhìn tôi uống xong liền cong miệng cười tủm tỉm, rồi say đó đột nhiên hân cầm bàn tay đang cầm chai bia của tôi, từ chỗ tôi mới uống vừa nãy cũng đưa lên miệng uống xuống một ngụm. Tôi

đang muốn tức giận thì hần đã nhanh một bước mà đứng dậy.

“Bài hát tiếp theo là tặng cho Tiểu Mãn nha!”

Bài hát có tên là: Dụ dỗ người yêu.

Tôi nghe đến liền không tự chủ phun ra một ngụm bia.

Điệp khúc của bài hát này thật sự rất dễ thương, tôi nghe Tần Ngũ không ngừng ca lớn: bà xã ...

Bên trong màn hình cũng có một giọng nữ phụ họa trả lời: Aha!

Giai điệu bài hát nghe rất êm tai, hần lại có một chất giọng tốt, hát rất hay. Vài người trong đám này giờ vẫn yên lặng ngồi uống bia thoáng cái đều bị tiếng hát của hần mê hoặc mà cũng hát nhảm theo. Khi ca đến đoạn thứ hai, Tần Ngũ liền quay mặt sang đây, ánh mắt ôn nhu nhìn tôi cười cười, sâu trong con ngươi còn dâng tràn tình ý mãnh liệt.

Hần hòa theo tiếng nhạc đệm gọi tôi: Tiểu Mãn

Tôi theo phản xạ có điều kiện cũng nói: Aha

Mọi người nghe đến đây đều phá lên cười lớn.

Tần Ngũ cười đến xuân phong ấm áp, liền tiếp không ngừng kêu thêm vài tiếng: Bà xã, bà xã, bà xã.....

Tôi giờ mới lấy lại phản ứng, trên mặt thoáng cái liền ửng đỏ.

Tôi hùng hổ đứng bật dậy, vừa muốn hướng hần phát hỏa, bất ngờ thấy hần khom người cúi xuống, rồi sau đó đem microphone đặt vào tay tôi nói: “Cho em phát tiết này!”

(๖๖๖) tôi vừa vận nhìn lên màn hình lúc này chỉ thấy nó đang nổi lên một lời ca khác, mà trên đó chỉ có bốn chữ: anh thật nham hiểm!

Hần rõ ràng rất hiểu tôi, nhưng tôi vì bị kích thích quá độ nên không tài nào hát nổi nữa liền buồn bực ngồi phịch xuống, tay cầm lên chai bia tu hết một hơi làm cho cái bụng nhất thời căng đến muốn phát nổ.

Tôi nhận thấy hôm nay mình thật sự không nên đến đây.

Đương nhiên nếu đến cũng không cần đến sớm như vậy, càng không cần mặc chiếc váy rất thực nữ này đến đây ngồi nghe Tần Ngũ hò hát.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Không lâu sau thì bọn họ đã bắt đầu tranh nhau giành ca. Dù sao đều là những người trẻ tuổi sôi nổi nên mọi người rất nhanh chóng liền khôi phục về hoạt bát thường ngày, mạnh dạn đứng lên.

Vài nam sinh trong đám đôi khi cũng muốn lân la đến gần trò chuyện với tôi.

Mà Tần Ngũ sư huynh thì vẫn như cũ ngồi lì ở chỗ sofa kia, miến cường nghiêng đầu nhìn tôi mỉm cười. Thế nhưng hể hần phát hiện bất cứ người nào nấp mé, ý đồ tiến gần đến tôi thì dù không mở miệng nói lời nào, nhưng ánh mắt lại không kiêng kị phóng thẳng nhìn đối phương, miệng khẽ cười lên vài tiếng. Đối phương thấy vậy sẽ hiểu ý hướng hần gạt đầu vài cái, tay với lấy cầm chai bia lên uống, đồng thời cũng biết điều tránh sang một bên.

Tôi ngồi ở cạnh bên hần, cả người thật sự không được tự nhiên chút nào, cũng không biết làm gì hơn nên đành đem bia lên uống.

“Tiểu Mãn...” Tần Ngũ chòm người đến gần, vuron ra móng vuốt ý đồ muốn lấy chai bia từ trong tay tôi nói: “Mặt của em đỏ rồi kia!”

Tôi đối diện nhìn hần, trong bụng có lẽ vì quá căng thẳng, lại nói khi này uống cũng không ít nên giờ nó không ngừng phát ra những âm thanh sóng sánh, lớn đến nỗi cả hai không thể nào không nghe thấy. Tần Ngũ cố tình che đậy ý cười, cầm lên chai bia uống vào ừng ực. Lúc này tôi đã xấu hổ vô cùng, không biết làm sao, bất ngờ từ trên ghế bật người đứng dậy. Trong đầu chỉ còn một trận hoang mang cùng rối loạn, tôi không suy nghĩ nhiều mà phóng đến kéo cửa chạy nhanh ra ngoài. Cho tới giờ phút này tôi mới thật sự ngộ ra một đạo lý, thì ra uống bia cũng là một chuyện không dễ dàng gì, không phải nhìn từ lượng coi ai khá hơn ai, mà là nhìn bụng ai bự hơn ai, ai có thể chứa bia nhiều hơn a.

Khi chạy đến gần toilet nữ tôi mới phát hiện thì ra đã có một hàng dài người đang đợi ở đấy. Tôi cố nhịn xuống đứng vào cuối hàng, nhưng dưới bụng lại cảm thấy thật khó chịu, thật là khóc không ra nước mắt a.

“Đầy tràn, em giờ mà vẫn còn đứng đây xếp hàng sao?”

Tôi quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tần Ngũ bên cạnh. Tôi chưa bao giờ cảm nhận được sự xuất hiện của hắn lúc này lại trở nên thân thiết đến thế. Tôi “phốc” một cái, chạy qua cầm lấy cánh tay hắn không ngừng mà đung đưa: “Toilet... Tần Ngũ... toilet!” Trong lúc cầm lấy cánh tay hắn đung đưa thì “con sóng ngầm” trong bụng cũng cuộn cuộn dâng trào, tôi giờ đã gấp đến độ rất muốn đòi mạng a.

Tần Ngũ ngăn người vì hành động này của tôi, nhưng hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, tay vỗ nhẹ lên tay tôi, ánh mắt trấn an nhìn tôi mỉm cười nói: “Yên tâm, đầy tràn, để anh đi xem thử toilet nam coi!”

Hắn quả nhiên đến đó thăm dò một chuyến, lúc quay lại đây đầu mày càng thêm nhú chặt. Hắn không nói gì bước đến kéo tay tôi đi. Bọn tôi gấp đến nỗi hai bước đi thành một, nhanh chóng tiến đến chỗ hành lang. May thay từ xa đã thấy có một nam phục vụ sinh đứng đó bèn gọi lớn.

“Xin cho hỏi chung quanh đây còn có toilet nào nữa không?”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy hai chúng tôi, không nghĩ gì thêm liền cương quyết lắc đầu. Thật ra phía dưới tầng lầu này chính là rạp chiếu phim, nơi đó cũng có một hàng dài đang xếp hàng chờ dùng toilet. Đừng nói là còn phải đứng xếp hàng, ngay cả đi xuống dưới đó thôi tôi e dù cho mình có ráng thế nào cũng chờ không nổi a.

Tần Ngũ thấy vậy trấn an vỗ vỗ bả vai tôi, bộ dạng anh trai an ủi em gái nói: “Đầy tràn này, nhất định sẽ có cách!”

Hắn xoay người, nét mặt giờ đã nghiêm lại, giọng nói càng lạnh vãi phần như đang ra lệnh cho phục vụ: “Tôi nói toilet mà không có ai xếp hàng ấy, ở đây nhất định là có!”

Thái độ nam phục vụ kia giống như có chút khó xử. Tần Ngũ nhìn thấy vậy, sắc mặt cũng dịu đi một chút, ôn hòa hỏi hắn: “Quản lý của các người ở đây chẳng lẽ cũng dùng chung toilet này sao?”

Phục vụ kia nghe hỏi liền theo phản xạ có điều kiện mà lắc đầu, đưa tay chỉ lên tầng lầu trên: “Bọn họ có nhà vệ sinh riêng!”

Tần Ngũ nghe vậy thì cười càng thêm giảo hoạt. Bàn tay to lớn của hắn thoáng cái nắm chặt lấy bàn tay tôi làm cho căng thẳng lòng tôi nhất thời cũng thả lỏng, ngoan ngoãn theo sau hắn hướng phía toilet công dụng trên lầu mà đi.

Nam phục vụ sinh kia thấy thế cũng theo sau chúng tôi. Hắn đi được vài bước mới lấy lại tinh thần, giờ đã gấp đến nỗi không ngừng lắp bắp nói: “Này... này khách hàng không thể đi lên trên đó!”

Tần Ngũ hoàn toàn không thèm nhìn tới hắn, kéo tay tôi một đường tiếp tục đi lên trên kia.

Nam phục vụ sinh đó giờ đã gấp đến nỗi không biết làm gì hơn, hắn một bước phóng tới đứng chặn trước mặt bọn tôi, vẻ mặt khó xử vô cùng.

Tần Ngũ mỉm cười đến vô tội, nhìn hắn nói: “Nếu vậy thì nhờ cậu dẫn cô ta lên trên đó dùm!” Nói xong còn đem tay tôi đặt vào tay đối phương.

Phục vụ kia bị dọa sợ tới mức lập tức lui lại mấy bước, chỉ ngây ngốc trơ mắt đứng đó nhìn.

Tần Ngũ bữu mỗi một cái, một phen đẩy hắn ra, cả người khí thế hiên ngang hướng lầu trên đi lên. Thì ra chỗ này còn có một toilet chuyên dụng, tôi nhìn thấy đã mừng đến không còn kịp suy nghĩ gì nữa, ôm đầu vọt thẳng vào trong. Lúc đi ra tôi thấy Tần Ngũ đang khoanh tay đứng một bên, vui vẻ nhìn nam phục vụ kia đang bị cấp trên giáo huấn.

Tôi cảm thấy có chút áy náy, đẩy đẩy cánh tay của hắn nói: “Tần sư huynh, chúng ta có nên đến đó xin lỗi một chút không?”

Tần Ngũ kinh ngạc xoay người nhìn tôi, thấy bộ dạng rối rắm của tôi lúc này hắn càng thêm vui sướng bèn cười rộ lên: “Xin lỗi cái gì chứ, bọn họ bán bia đâu có giới hạn, đồ ăn vặt cũng đâu có giới hạn là có thể mua bao nhiêu, như vậy vì sao lại bắt người ta hạn chế việc bài tiết chứ? Mặc kệ bọn họ, cái đó không phải lo nhiều làm gì cho mệt!”

= =, tôi bị Tần Ngũ nói đến cứng họng, tâm lý đề phòng bấy lâu đối với hắn nhất thời cũng bị gỡ xuống.

“Tần Ngũ sư huynh, thật sự cảm ơn anh!” Tôi chân thành hướng hắn nói lời cảm ơn.

Mỗi hắn cong lên mỉm cười, khuôn mặt nhìn vào sáng lạn tựa như một đóa trẻ: “Ai u, Tiểu Mẫn, em không màng anh nữa thật sự là tốt quá rồi.”

“Ai lại làm vậy chứ!” Tôi cũng hướng hắn mỉm cười ngây ngô, một chút chán ghét cũng biến mất không còn ngược lại còn pha lẫn sự thân thiết. Cho đến khi trở lại ghế ngồi thì thái độ hai người chúng tôi đã hoàn toàn thay đổi, không ngừng chụm đầu thuyên thuyên trò chuyện.

Tần Ngũ hỏi tôi: “Tiểu Mẫn, lúc trước em vì cớ gì lại hay cố tình né tránh anh vậy?”

Đầu tôi lúc này cảm thấy có hơi nhức, lại còn phải cố gắng hết lên, nói át tiếng nhạc trong phòng: “Tôi đã từng bắt anh! Hơn nữa còn bắt tới hai lần a.”

Tần Ngũ nghe xong liền ngẩn người, đột nhiên phá lên cười càng thêm vui vẻ: "Đầy tràn, em là vì chuyện này sao?"

Tôi gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt có chút mờ mịt, con người cũng bắt đầu ù rũ.

Tần Ngũ bắt đầu dĩ thời dài một tiếng: "Nếu chỉ có như vậy thì chẳng phải bọn mình chẳng phải đã hiểu lầm nhau lắm rồi sao!" Hắn vươn một bàn tay ra, thành khẩn nhìn tôi nói: "Hòa Mãn, xin chào. Rất hân hạnh làm quen em, anh gọi là Tần Ngũ!"

Tôi do dự một chút, cố nhịn xuống con choáng váng trong đầu lúc này, vươn bàn tay ra. Hắn liền nhanh chóng nắm chặt tay tôi, rất thỏa mãn tươi cười: "Chúng ta từ nay sẽ xóa hết mọi hiểu lầm trước đây, em không được cứ châm chích anh nữa có biết không!"

Tôi gật gật đầu, cảm thấy cuộc hẹn tối nay cũng không sai, dù sao thêm một người bạn tốt hơn nhiều so với thêm một kẻ thù. Tần Ngũ đối với tôi hiển nhiên là một mối hiểm họa tiềm ẩn, nếu như có thể giải quyết triệt để mọi rắc rối có thể thì tôi chẳng khác nào coi như đã đại công cáo thành.

Hắn nắm lấy tay tôi mãi vẫn không chịu buông ra. Bàn tay hắn so với tôi to lớn hơn hẳn, bao bọc hoàn toàn lấy bàn tay tôi. Hành động lúc này của chúng tôi dĩ nhiên trong mắt người khác nhìn vào là ái muội cỡ nào đi. Tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, lập tức giãy tay mình ra khỏi hắn sau đó cầm lấy chai bia trước mặt đứng lên trịnh trọng kính hắn, "Tần Ngũ sư huynh, chúng ta hòa nhau đi!"

Âm nhạc trong phòng vừa vặn thấp xuống, mọi người lúc này đều nghe thấy được về sau lời nói vừa rồi của tôi, không ngừng lớn tiếng cười lớn, còn nói giúp cho Tần Ngũ: "Chúc mừng sư huynh nha...."

Tần Ngũ vờ vịt khề nằng đăm người nọ một chút, nhưng thái độ ngược lại vô cùng vui vẻ cùng đứng dậy cầm lấy một chai bia. Hắn hướng tới gần tôi, ánh mắt không ngừng chớp chớp, thoáng cái vòng tay qua cánh tay tôi, làm kiểu như đang cùng nhau uống rượu giao bôi.

Tiếng cười mọi người trong phòng càng lúc càng lớn hơn nữa.

Tôi cố giữ cho sống lưng mình thật thẳng, nhưng cảm thấy thái độ của Tần Ngũ cũng không có gì ác ý, có lẽ đây chính là tính cách hay đùa cợt, chơi xấu người khác của hắn nên đơn giản cũng mặc kệ, để mặc hắn đang vòng lấy tay mình uống một hớp bia.

Độ cồn trong bia tuy thấp nhưng trong một thời gian ngắn lại uống nhiều như thế nên đầu óc tôi lúc này cũng khó tránh khỏi choáng váng, mơ màng. Vừa mới ngồi xuống, tôi liền nhỏ giọng nói với Quế Lượng: "Tao nằm ngủ một chút, chừng nào đi về thì tui bây gọi tao dậy!"

Vì sắp tới phiên mình, nên giờ nó gấp đến nỗi không cần suy nghĩ hay do dự gì liền đẩy tôi hướng phía Tần Ngũ rồi nói: "Tần Ngũ sư huynh, làm ơn giúp tôi trông chừng Tiểu Mãn một chút a. Nó buồn ngủ rồi!"

Tần Ngũ cười cười, lịch sự đem áo khoác của mình cởi xuống rồi xếp lại thành một khối cho tôi dùng để kê đầu.

Bọn họ càng ca càng thêm điên cuồng, thanh âm truyền vào làm cho người ta nghe mà đau cả đầu. Tôi nằm đó ngủ cũng cảm thấy thật không thoải mái, đầu không ngừng cọ quấy, cố tìm cho mình một vị trí thoải mái.

Tần Ngũ cảm nhận được tôi không thoải mái, lại thấy tôi không ngừng chuyển mình. Hắn giống như mất hết kiên nhẫn bèn đơn giản vươn cánh tay ra, đem đầu tôi đặt lên nằm trên đùi hắn; động tác vừa dịu dàng, vừa ôn nhu lại cũng tràn ngập ái muội. Tôi bị hành động bất ngờ của hắn làm cho giật mình, nhanh chóng bật người ngồi dậy.

Tôi đầu vầng mắt hoa cùng hắn đối diện, bốn mắt nhìn nhau.

Tiểu Nhụy và Quế Lượng đang song ca, có tên nam sinh trong đám nhất thời cao hứng muốn ôm bọn nó một cái. Đèn phòng thoáng cái không biết ai kéo công tắc làm cho cả hai đứa nó bị dọa rống lên một tiếng thật to, vừa rống tay cũng không ngừng đánh đấm túi bụi vào tên nam sinh kia.

Ánh sáng từ ngọn đèn huỳnh quang giờ phút này đang bao phủ mọi ngõ ngách trong phòng, rọi xuống sắc mặt Tần Ngũ, khi sáng khi tối, nhưng ánh mắt hắn lại như hai ngọn đèn sáng quắc chằm chằm, đang nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Tần Ngũ sư huynh..." Tôi đầu óc choáng váng, cảm nhận khuôn mặt hắn càng lúc càng gần mình hơn, trái tim trong ngực không hiểu vì sao cũng không ngừng đập mạnh. Tôi nhịn không được nuốt xuống một ngụm, cả người còn chưa kịp phản ứng lại liền đã bị hắn ôm chặt lấy.

"Hòa Mãn, làm bạn gái của anh đi!" Giọng hắn như đang ra lệnh, ý tứ rõ ràng không cho người ta từ chối.

"Tần sư huynh, anh đừng nghĩ quẩn nha!" Tôi cảm thấy ánh mắt của hắn lúc này thật thâm sâu, khó lường.

"Ba", một tiếng thanh thúy vang dội khắp phòng, Tiểu Nhụy không chút lưu tình vung tay giáng xuống một cái tát thật mạnh trên mặt Chu Đông: "Cái tên này lại còn dám ôm tôi à!"

Tần Ngũ sững sốt, quay qua muốn nhìn xem một chút. Hắn giống như nhất thời bị không gian mờ ảo cùng âm nhạc trong phòng kích thích, liền quay lại cúi đầu muốn tìm đến cánh môi tôi.

"A, Tiểu Mãn mau đẩy ra!" Tiểu Nhụy vừa quay đầu nhìn thấy một màn, lập tức đưa phone lên miệng hét lớn.

Tôi nghe giọng nó hét lớn, phản xạ có điều kiện đẩy mạnh Tần Ngũ một cái, tay cũng giương cao rất nhanh liền hạ xuống, tiếp theo là một tiếng thanh

thúy vang lên làm tất cả mọi người nơi này thoáng cái đều ngây ngẩn.

“Thực xin lỗi, tôi đánh lầm!” tôi cũng ngây ngẩn, hồ đồ nhìn Tần Ngũ.

“Nếu không liên can, em không cần giải thích làm gì!” Ánh mắt Tần Ngũ tròn tròn, tay hơi xoa xoa lên má biểu tình lúc này có chút cổ quái.

Bất quá nhờ vậy mà cánh tay hắn đang ôm tôi khi nãy giờ rốt cục cũng buông lỏng. Haiz. tôi âm thầm thở nhẹ một hơi.

“Tiểu Mẫn, chúng ta về nhà thôi!” Tiểu Nhụy “phốc” một cái liền phóng lại đây, lôi kéo cánh tay tôi dẫn đi.

Quế Lượng đứng đó, nét mặt lạnh lùng trừng trừng nhìn Tần Ngũ. Khi đã đi ra tới cửa, tôi đột nhiên kêu lớn: “Đợi chút, đợi chút!”

Nét mặt Tiểu Nhụy và Quế Lượng thoáng cái liền đen lại.

Ánh mắt Tần Ngũ lập tức sáng rực, nhìn tôi khẽ mỉm cười, thậm chí hắn còn hướng tôi giang rộng hai tay.

“Đến đây, đây tràn...” Hắn cười càng thêm vui vẻ.

Tôi đi qua bên đó, từ trong túi tiền sờ soạng một hồi mới lấy ra mấy tờ bạc nhẵn nhúm, sau đó đem chúng trực tiếp để vào tay hắn: “Tần sư huynh, cái này là phần của cả ba chúng tôi, chúng ta chia theo kiểu AA đi!”

Khuôn mặt tươi cười vừa rồi của hắn vì câu này của tôi mà thoáng cái liền đông cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Khuôn mặt Tiểu Nhụy và Quế Lượng lúc kéo tôi đi ra ghế ngồi đợi xe buýt thật chẳng khác nào như đang đưa đám, trông khó coi vô cùng. Tôi vừa mới chiêm chệ đặt mông ngồi xuống, Tiểu Nhụy giống như không thể nhìn được, lấy chân đá mạnh một cước vào thùng rác bên cạnh làm nó phát ra âm thanh thật lớn. Tôi bị âm thanh từ chiếc thùng rỗng kia phát lên làm cho dọa sợ, vừa rồi vẫn còn đang trong tình trạng ngà say giờ cũng gần như tỉnh hẳn. Sau đó tôi lên đưa mắt liếc sang, lại phát hiện khuôn mặt Tiểu Nhụy trông cực kỳ dữ tợn, nó đang quay đầu nhìn chăm chăm tôi, hung hãn hỏi: “Ai cho mày trả bọn họ một trăm đồng hả?”

Tôi có chút khiếp đảm, tay giơ lên cao trả lời nó: “Trên người tao giờ chỉ còn lại có một trăm thôi...”

Nó chỉ hận không thể rền sắc khi còn nóng, lấy tay liều mạng chỉ vào đầu tôi: “Bọn mình đã đến đây, chẳng lẽ còn bày đặt khách sáo với bọn họ sao. Bọn họ một đám nam sinh cấp trên, chúng ta nào có cần thiết để cùng họ tính toán, ăn chia sòng phẳng như thế chứ. Ra ngoài hội họp cùng nam sinh để làm gì, chính là để bọn họ thay nữ sinh chi trả nọ đó có biết không! Mày nói xem, giờ tự nhiên tao phải trả cho mày ba mươi đồng, thật sự là hết nói mà!”

Tôi bị thái độ hùng hổ của nó làm cho hoảng sợ, liều mạng ôm đầu né tránh ngón tay của nó không ngừng tấn công mình: “Tao chỉ là không muốn phải thiếu nợ Tần Ngũ gì cả!”

Nếu có một ngày tôi cam tâm tình nguyện để người khác phải mời mình ăn cơm, như vậy người đó nhất định phải là người đối với tôi quan trọng nhất. Ba tôi trước đây đã từng dạy qua, thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí, muốn được miễn phí gì đó thì đồng thời cũng phải trao ra một chút với người ta.

Tôi biết mình thật sự trì hoãn, lại sợ bản thân trong lúc không hề hay biết vô tình bị mắc nợ với người khác cho nên tôi một mực luôn cố chấp cùng người khác ăn chia sòng phẳng là tốt nhất.

Tôi thấy bản thân không có làm gì sai, nhưng Tiểu Nhụy lại cảm thấy mình đang chịu thiệt thòi, mà kẻ đầu xỏ gây ra lại chính là tôi, nên giờ chỉ đành phải đứng ra chịu trách nhiệm vậy. Cho nên tôi giọng nói lắp bắp hướng Tiểu Nhụy năn nỉ, mong rằng nó sẽ bỏ qua: “Tiểu Nhụy, vậy đi ba mươi đồng đó mày không cần phải trả cho tao, coi như là tao đãi mọi người vậy!”

“Cam ngay!Tiểu Mẫn.....mày.....mày đúng là một đứa ngốc mà, tao thật sự càng ngày càng thương thức mày đấy!” Tiểu Nhụy và Quế Lượng đồng thời vỗ nhẹ lên bả vai tôi, sau đó cùng nhau không hẹn mà cười: “Nói gì thì nói, ai lại để một mình mày chịu chứ, chúng ta dù sao là chị em mọi thứ cũng nên rõ ràng mới được!”

Tiểu Nhụy ra chiều bí hiểm, nó nhìn tôi nháy mắt một cái, về mặt đầy ái muội giễu cợt nói: “Lần sau khi viết thư cho Diệp Hường Lăng, mày có định nhắc đến chuyện hôm nay bị người ta tỏ tình không! Nếu mà nhắc đến không biết Diệp Hường Lăng kia sẽ có thái độ thế nào đấy?”

Mới nghĩ đến Diệp Hường Lăng, trong đầu tôi liền bất ngờ hiện lên cặp mắt trong trẻo mà lạnh lùng của anh ta, không biết vì sao khuôn mặt thoáng cái cũng liền ửng đỏ.

Buổi tối khi viết thư, tôi suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn quyết định không đem chuyện xảy ra ở KTV kể ra cho anh ta nghe, chỉ chọn những chuyện vui vẻ viết xuống.

Mới vừa bỏ thư vào bao, cửa ký túc xá đột nhiên bị người nào đó đá văng một cước. Từ bên ngoài Tiểu Phượng bỗng nhiên xuất hiện mang theo bao lớn bao nhỏ xem ra rất kích động chạy vào.

Vừa vào đến cửa nó liền mỉm cười nhìn tôi: “Tiểu Mẫn, lần này trở lại tao có đem theo một ít đồ ăn, tối nay tao với mày ăn chung có chịu không!”

Tôi “à” một tiếng, cũng liền ba chân bốn cẳng chạy tới giúp nó đỡ hành lý xuống. Ánh mắt nó sắc bén, đảo một cái nhìn sang, thấy giấy viết thư tôi đang đặt trên bàn, tươi cười trên mặt thoáng cái cũng trở nên cứng đờ, nó hỏi: “Lại viết thư cho Diệp Hường Lăng nữa à?”

Tôi gật gật đầu, không biết vì sao trong lòng có một loại cảm giác xấu hổ giống như mình đang làm phiền lòng người khác. Tôi cố đánh võ không khí xấu hổ, ngượng ngập giữa hai người, chủ động lên tiếng hỏi nó: “Mày có muốn viết vài chữ lên đó hay không?”

Tiểu Phượng không nói gì, chỉ cười cười rồi từ trong túi áo rút ra tấm hình mà bọn tôi chụp lần trước khi đi dạo công viên. Trong hình hai đứa tôi đang ngồi gần một bụi hoa, miệng cười thật xinh đẹp. Tôi nhớ lúc đó cả tôi và Tiểu Phượng đều đưa tay ngắt một đóa hoa, sau đó tôi cài nó lên bên chỗ tai bên phải. Đến khi tấm ảnh này được chụp lên thì Tiểu Phượng đồng thời cũng đang cài một đóa hoa bên phía tai trái của nó.

“Thế nào, hình rửa ra rất đẹp chứ?” nó hỏi tôi.

Tôi nhìn tấm ảnh hai đứa chụp chung, hai bên trái phải hai đứa đều đang cài hoa, miệng cười đến trông thật xinh đẹp. Tuy cũng có hơi ngốc nghếch một chút, nhưng nhìn vào trong lòng lại cảm thấy thật vui vẻ, liền thẳng thắn gật đầu trả lời nó: “Rất rõ, rất đẹp!”

Về mặt nó hơi nhăn lại, tay thụi thụi vào cánh tay tôi, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn vào phong thư mà tôi đang để trên bàn đề nghị: “Vậy lấy cái này gởi cho Diệp Hường Lăng đi, coi như đây là tấm hình tao và mày tương hợp chiếu đầu!”

Tôi nâng tấm hình lên xem, cảm thấy bên tai mình cài đóa hoa này nhìn vào thật sự rất có phong cách, nếu có thể nhờ nó chọc cho Hường Lăng cười thì đối với tôi cũng là một chuyện rất hạnh phúc. Tôi nghĩ vậy liền hờ hờ gật đầu, thuận tay còn dùng bút cổ vẽ thêm hai cái râu mép trên hình của mình rồi đưa cho Tiểu Phượng xem thử: “Ha...ha...ha, Tiểu Phượng, hay gởi cái này đi, nhìn vào thật sự rất có phong cách bá vương nha!”

Tiểu Phượng tay cầm cốc nước đang kê lên miệng uống, nhìn thấy tấm ảnh của tôi giờ đã mọc thêm hai hàng ria mép, thoáng cái nước trong miệng đang uống dở liền phun hết ra ngoài, nó phá lên cười lớn: “Tiểu Mẫn, vẽ như vậy rất đẹp, ha ha ha!”

Cả hai đứa đều há miệng cười lớn, sau đó cũng đem ảnh chụp bỏ chung vào trong bao thư. Lúc chuẩn bị dán bao thư, tôi lại nghĩ nghĩ một hồi, sau đó đem ảnh chụp kia lấy ra, ở phía sau còn viết thêm vài chữ PS nho nhỏ bên dưới: em là một cây cỏ tầm thường Tiểu Mẫn, hoặc hoặc hoặc

.....

Sau khi gởi thư, tôi cũng liền quên bồng đi chuyện bức ảnh kia. Kết quả qua ngày hôm sau lúc cầm đến thư của Hường Lăng, cảm thấy dường như nó lại có vẻ dày hơn những phong thư trước rất nhiều. Tôi nhận phong thư trong tay mà cảm thấy trái tim cũng đang không ngừng tăng tốc.

“Tiểu Phượng, Tiểu Phượng mày xem xem, phong thư này thật dày nha!” Tôi đưa nó xem, bộ dạng của nó khỏi nói cũng rất kinh hi không thôi, rất muốn nhanh chóng mở lá thư ra.

Tôi thuận tay định xé một cái, không ngờ lại bị Tiểu Phượng tròng mắt nhìn mình, rồi nó rất nhanh vươn tay đoạt lấy phong thư từ trên tay tôi: “Tiểu Mẫn, mày xé như vậy lỗ như xé luôn thư ở bên trong thì biết làm sao bây giờ?”

Nói rồi nó dùng dao rọc giấy cẩn thận cắt ra, tôi nhìn nhìn bên trong rất nhanh liền phát hiện có một bức ảnh, lòng không khỏi kinh hi nhảy dựng: “Tiểu Phượng, Diệp Hường Lăng thì ra là đã gởi ảnh chụp!!”

Tiểu Phượng tươi cười đến không thể khép miệng lại, đầu ngón tay vươn ra cầm lấy tấm ảnh kia. Tôi tiến tới gần nhìn xem thì ra đó là tấm ảnh được chụp lúc Diệp Hường Lăng trên người đang mặc cảnh phục. Một tay anh đang bỏ vào túi quần, một bàn tay khác thì đang kẹp một điếu thuốc, biểu tình lạnh lùng đúng thật tiêu chuẩn của sinh viên đại học X. Ánh mắt không đổi vẫn là lãnh đạm như cũ, không thể nghĩ ngờ tấm ảnh này chính là do người khác đã lén anh ta đang không chú ý mới chụp được, nhưng mặc dù là vậy nhưng mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân của anh đều tràn ngập khí chất bá đạo, nhìn vào đúng là hình ảnh của một siêu cấp bá vương.

“Diệp bạn thân, nhìn vào thật sự rất có khí thế nha!” Tôi lấp bắp nửa ngày mới nói ra lời kết luận thế này.

Tiểu Phượng vẫn nắm chặt ảnh chụp trong tay, nó nhìn thêm một lần nữa sau đó mới lật tấm ảnh lại, nhìn vào những dòng chữ nhỏ ở phía sau la lên: “Ai nha, Tiểu Mẫn ở đây còn có viết chữ này.”

Tôi nhìn một chút, Diệp bạn thân ở phía sau tấm ảnh còn ghi rằng PS: anh là người thích nhất cỏ tầm thường tên gọi Hường Lăng, hừ hừ....

Tôi nhin không được nhảy cò cả lên, định phóng lại lấy viết vẽ thêm râu vào cho anh ta :”Tiểu Phượng, hay là chúng ta cũng đem ảnh này mà vẽ thêm mấy chòm râu, rồi gởi lại cho anh ấy đi!”

Tiểu Phụng lập tức lên tiếng phản đối, nó đem tấm ảnh kia giấu đi rồi trừng mắt nhìn tôi: “Đừng có làm càn! Tiểu Mẫn, nếu như mày không thích tấm ảnh này thì tặng lại cho tao đi!”

Á? Động tác trên tay tôi thoáng cái liền bị đông cứng tại chỗ, trong lòng nhất thời dâng lên một nỗi buồn bực khó tả. Tiểu Phụng, nó thật sự đã hiểu lầm ý tôi, tôi đâu có bao giờ nói là không thích chứ? Tôi rầu rĩ phản bác nó: “Tao, tao thích!”

Tiểu Phụng liền nổi giận hỏi: “Nếu như mày thích vậy tại sao lại còn định vẽ chòm râu trên hình của anh ấy chứ!”

Nó đúng là không có một chút tế bào hài hước nào cả mà, bạn thân Diệp Hường Lăng đã viết rõ ràng như vậy, chẳng phải ý bảo tôi cứ việc vẽ thêm bộ râu cho vui hay sao. Nhưng mà tôi biết giải thích thế nào với Tiểu Phụng đây, con người nó thì luôn luôn nghiêm khắc hơn đùa giỡn

Tôi bỗng nhiên cảm thấy một con buồn bực không tên kéo tới, nhìn nhìn tấm ảnh Hường Lăng trong tay, sau đó cố gắng dùng hết dũng khí nói với nó: “Tiểu Phụng, tao sẽ không vẽ lên hình nữa thì được chứ gì...”

Lúc này, nó mới nhẹ nhàng mà nở nụ cười, thờ dài một hơi ngắt lời tôi nói: “OK, vậy hãy để tao giúp mày bảo quản tấm hình này đi. Mày đó đồ đạc lúc nào cũng vứt tùm lum, ai biết lỡ như làm mất tấm ảnh của Diệp Hường Lăng thì phải làm sao bây giờ?”

Tôi còn nghĩ muốn tranh thủ vài lời.

Nó ngược lại tiếp tục gắng hỏi: “Tiểu Mẫn, mày có album để hình sao?”

Tôi lập tức ngậy ra, tôi vốn không thích chụp ảnh, cũng rất ít đem phim đã chụp đi rửa, cho nên căn bản làm gì có album nào để lộng ảnh chứ.

“Cứ để tao giúp mày giữ đi, bỏ chung vào trong album của tao ấy!” Tiểu Phụng lấy ra album của nó, đem tấm ảnh lộng vào, rồi sau đó đưa cho tôi xem. Nó cố tình đem hình này trình trọng lòng ở vị trí đầu tiên vừa mở ra sẽ thấy ngay.

Tôi cảm thấy cũng không vấn đề gì lớn nên liền gật đầu đồng ý: “Tiểu Phụng, dù sao mày cũng là người rất ngăn nắp, vậy thì cứ để tấm ảnh ở đó đi.”

Tiểu Phụng lập tức thở phào một hơi, “phốc” một cái liền phóng lại đây hưng hân ôm chầm, nhấc bổng tôi lên: “Tiểu Mẫn, mày thật tốt! Thật ra nếu mày có ảnh cũng có thể bỏ chung vào trong đó!”

Tôi bị nó ôm mạnh, trong lòng cũng ấm áp hẳn lên, vươn tay ôm lại nó: “Tiểu Phụng, cảm ơn mày!”

Tôi thật ra cũng có cất vài tấm ảnh chụp, chúng giờ đều đang bị nhét vào trong mấy cuốn sách cũ kỹ đằng kia, thậm chí còn có mấy tấm bị nhét tới hình thù nhăn nhúm cả lên. Tôi vốn là người có tính cách mạnh mẽ, nên nói là làm liền, nhanh chóng chạy đến ngăn tủ chỗ giường mình mở ra, lấy mấy tấm ảnh bị nhăn nhúm kia gom hết đem lại đưa cho nó: “Tiểu Phụng, ở đây có mấy tấm này vậy hãy lộng chung vào đó đi! Cảm ơn mày nhiều!”

Tiểu Phụng khuôn mặt thoáng cái như bị rút gân. Nó không lên tiếng nói một lời nào, cũng không suy nghĩ chỉ là nhanh chóng đem tất cả hình trong tay tôi lộng hết vào mấy trang cuối cùng của quyển album.

“Cảm ơn mày, Tiểu Phụng! Vậy mày hãy để quyển album này trên giường đi, như vậy lúc nào tao muốn cũng có thể tiện tay lấy xem!” Tôi lên tiếng đề nghị nó, nhưng vừa nói xong lại cảm thấy bản thân thật sự có phần hơi quá đáng, nên bèn nói thêm: “Thật ra nếu mày không muốn để chỗ đầu giường thì cũng không sao cả, cứ mỗi tuần chúng ta sẽ lấy ra một lần rồi cùng nhau xem là được!”

Tiểu Phụng vẻ mặt băng bó càng thêm khó coi, đợi hơn nửa ngày tôi mới nghe được giọng nó không vui thốt lên: “Ừ, cũng được!”

Thế là quyển album đó được đặt ngay bên cạnh đầu nằm của nó, bất luận là ai duỗi tay ra cũng có thể chạm tới. Tôi và Tiểu Phụng cũng thường xuyên lấy nó mở ra mà nhìn hoài không chán, nhiều khi bị mọi người trong phòng phát hiện thì hi hi ha ha giễu cợt một hồi, bộ dạng thật là trẻ con. Lúc đó tôi còn rất đơn thuần nên không suy nghĩ sâu xa, ai ngờ chuyện này tưởng nhỏ như chấm đậu xanh, chấm chộc thay lại chỉ một bức ảnh đã khơi nguồn bất đầu cho trận bão táp đầu tiên của tôi và Diệp bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sinh nhật của tôi chính là vào cuối tháng mười một này.

Hôm nay ba ba gọi điện cho tôi, trong điện thoại ông nói: “Tiểu Mẫn a, năm nay con không cần phải cực khổ chạy tới chạy lui làm gì giữa hai thành phố xa xôi, cứ yên tâm ở lại trong trường. Nhớ rõ phải biết tự chăm sóc bản thân có biết không? Đừng làm cho mình quá vất vả, đến trưa hôm đó phải nhớ

chạy ra nhà ăn mua cho mình một bát mì thật ngon!”

Tôi thật sự rất muốn về nhà, nhất là vào thời gian những tháng cuối năm, tôi biết đó chính là thời điểm mà ba ba cảm thấy thương tâm nhất. Bởi vì thật nhiều năm về trước cũng vào những ngày cuối tháng này, mẹ tôi đã dùng tính mạng mình đổi lấy sự sống cho tôi.

Nhưng năm nay ba ba lại có ý không muốn tôi trở về.

Ở trong điện thoại tôi cùng ông ấy giằng co qua lại một hồi, nhưng ông vẫn một mực kiên quyết nói: “Tiểu Mẫn, con cũng nên bắt đầu tập tành có cuộc sống tự lập cho riêng mình đi, không cần cứ suốt ngày chạy theo cạnh ba đây.”

Trong lòng tôi trước giờ vẫn âm thầm tính toán nếu có một ngày tốt nghiệp ra trường, tôi sẽ cố gắng ở tại thành phố này tìm cho mình một công việc ổn định rồi sau đó sẽ rước ba ba lên đây sống chung để ông có thể rời khỏi cái nơi nhìn cảnh mà đau lòng ấy. Tôi rất muốn ba ba về già có thể hưởng thụ cuộc sống an nhàn sung sướng.

Nhưng ba ba lại luôn hy vọng tôi có thể một mình tự lập, bận rộn chăm lo cho cuộc sống của riêng mình, không cần lo cho ông ấy.

“Tiểu Mẫn, cuối tháng này là sinh nhật của mày, có muốn gọi cho đám người Hường Lăng đến chơi không?” Mấy hôm trước Tiểu Nhụy trong lúc vô tình nhìn đến chứng minh thư của tôi nên phát hiện sinh nhật của tôi đã sắp đến.

Tôi gãi gãi đầu, thầm nghĩ nếu để cho Diệp Hường Lăng biết ngày sinh nhật của mình sắp đến không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào đây. Trong lòng dù chỉ thoáng nghĩ đến thôi mà tôi đã cảm thấy ngượng ngập vô cùng: “Không cần như thế chứ, tao nghĩ hôm đó chỉ cần mấy người tụ mình cùng nhau ra ngoài ăn mì trường thọ là được!”

Quế Lượng nghe thế liền thốt lên: “Oh No! Nhưng nếu lỡ sau này bạn thân Diệp Hường Lăng biết được, không biết sẽ tỏ ra thái độ thế nào đây?”

Tôi trầm mặc không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục viết thư. Đến khi viết xuống dòng cuối cùng, tôi mới hơi do dự viết: Cuối tháng này mấy anh có bận việc gì không? Có thể nào nhích chút thời gian ra ngoài gặp mặt một chuyến hay không?

Viết xong những lời này tôi cảm thấy hình như mình đã hỏi một cách rất lộ liễu, nên ngay sau đó viết kèm ở chỗ PS: Em chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi, không có ý tứ gì khác.

Đến lúc chuẩn bị gấp lá thư lại, tôi nghĩ nghĩ lại nhìn không được viết tiếp thêm ở chỗ PS: Em thật sự là không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn biết các anh có phải rất bận không mà thôi!

Lúc sắp đem thư dán lại, trong lòng tôi lại tiếp tục do dự, lại mở thư ra lần nữa, lại cũng ở chỗ PS kia viết thêm: Nhưng mà nếu có thời gian thì nên cùng nhau ra đây gặp mặt một chuyến, chứ cứ mãi nhốt mình trong trường thật sự là rất đáng thương nha.

Viết xong tôi đem lá thư đọc từ trên xuống dưới một lượt, cảm thấy thật sự yên tâm nhất là ở chỗ PS kia. Sau đó tôi thật cẩn thận đem thư dán kín lại, bộ dạng rất tỉ mỉ, chậm chạp giống như đang gói gém một bí mật rất quan trọng gửi đi cho Diệp Hường Lăng.

Lúc quay trở về ký túc xá, nhìn thấy bộ dạng ngao ngễ của Tiểu Nhụy, rõ ràng là quyết không bỏ qua hỏi tôi: “Tiểu Mẫn, có phải mày đã viết thư mời Diệp Hường Lăng rồi không? Tại sao khuôn mặt lại đỏ thành ra thế này chứ!”

Tôi cảm thấy mặt mình nhất thời liền nóng lên, hai tay theo phản xạ bùm mặt lại rồi kiên quyết lắc đầu: “Nào có, nào có, sinh nhật này chỉ có mấy đứa tụ mình mà thôi, tao mời Hường Lăng làm chi!” Dù sao cũng đều đã quá thân với nhau, nhờ lúc đó có gì xảy ra thì tôi chỉ cần cúi đầu hướng tội nó xin lỗi là xong.

Tiểu Nhụy nhất thời thờ dãi một hồi, nó dùng ánh mắt hung hăng lần khình bị trừng tôi một cái. Ánh mắt này trước đây tôi cũng đã từng gặp qua trên người của ba ba, ngụ ý trong đó chính là chỉ hận không thể ngay lập tức rên sắc thành kim đi.

Buổi trưa ngày hôm sau, trong lúc mọi người đang nghỉ ngơi tại ký túc xá, tôi dùng thái độ vô cùng uyển chuyển đến nói với Tiểu Phượng, ý tứ là muốn mời Sài Càn ra ngoài ăn chung hôm đó. Tiểu Phượng nghe xong liền lập tức cau mày, nó khó xử nói: “Tiểu Mẫn, cuối tháng này Sài Càn có đợt kiểm tra không đến được đâu, hay là mày tốt nhất hãy nghỉ xem coi chúng ta có nên tổ chức một buổi họp mặt thật náo nhiệt trong ký túc xá không? À mà mày muốn quà gì hả?”

Tôi đáp ứng, không ngừng lắc đầu từ chối. Tôi mới không cần quà sinh nhật đâu, tôi chỉ là sợ hôm đó không có ai cùng tôi ăn mì trường thọ mà thôi.

Tiểu Phượng nhéo nhéo mặt tôi, tay nhẹ vỗ đầu tôi cười nói: “Vậy hay để tao chịu thiệt một chút, đích tay làm một cái ví da cho mày có chịu không?”

Tay nghề thủ công của Tiểu Phượng dĩ nhiên là khỏi phải chê, nó có thể từ một món đồ đầu thừa đuôi thẹo mà biến thành trân phẩm dễ như chơi. Lại nói nó may mắn sở hữu một bàn tay tuy rất nhỏ nhưng lại cũng rất khéo léo, có thể làm ví da rất đẹp. Trước đây tôi đã thấy qua, còn thật sự rất thích, bây giờ nó đã chủ động nhắc đến, tôi mừng còn không kịp nên ngay lập tức liền gật đầu lia lịa.

Tiểu Nhụy thấy vậy liền mỉm cười nhìn tôi: “Tiểu Mẫn, sao mày một chút khiêm tốn cũng không có vậy!”

Tôi cười “hắc hắc” hai tiếng, đang định nghe lời nói làm bộ tỏ ra khiêm tốn một chút, bỗng nhiên điện thoại trong phòng vang lên. Vì tôi là đứa hiện đang đứng gần nhất nên thuận tay đưa ra tiếp nhận.

Ánh mắt Tiểu Nhụy và Quế Lượng cùng lúc hướng về phía tôi dò xét, biểu tình trên mặt chẳng khác nào như những cô gái đang hoài xuân, chính là bộ dạng vô cùng mong đợi.

Tôi ho “khụ” một tiếng, cảm điện thoại hướng bọn nó cười “ha ha”. Một khắc sau liền phát hiện biểu tình hai đứa nó giờ đã thay đổi, nét mặt giờ đầy phần nộ, không hèn mà cùng chỉ vào điện thoại.

“Hắc hắc”, tôi chính là muốn nhìn thấy phản ứng này đây. Trước kia đều là bọn nó chọc tôi, khó có được cơ hội được chọc giận bọn nó lại, nên tôi càng ra vẻ nhàn nhã, chậm rãi đem điện thoại đặt sát vào tai nghe.

Điện thoại bên kia vẫn không nghe thấy có ai lên tiếng, có lẽ người ở đầu dây bên kia cũng không muốn nói chuyện.

Tôi nghi hoặc “Alo” một tiếng, rồi còn cố tình nói lớn hơn nhưng đối phương ở đầu dây bên kia vẫn là một mực im lặng. Tôi thấy vậy liền lập tức kéo điện thoại ra một bên, nhìn bọn Tiểu Nhụy cười nói: “Hình như là gọi nhầm số!”

Lời nói vừa dứt, tôi đem điện thoại kề sát vào bên tai lần nữa, lần này tôi chưa kịp nói gì thì đối phương đã lên tiếng trước: “Hòa Mẫn...”

Giọng nói này đương nhiên tôi rất quen thuộc, thanh âm vẫn là lạnh như băng, còn mang theo vài phần mệnh lệnh. Chỉ mới vừa thốt lên hai chữ kia thôi nhưng tôi đã cảm nhận được khí thế bá vương mạnh mẽ từ trong điện thoại đang không ngừng ồ ạt truyền đến.

Tôi theo phản xạ có điều kiện liền ưỡn ngực đứng thẳng, nghiêm túc trả lời anh ta: “Dạ, là em!”

Điện thoại bên kia lập tức im bất, tôi cố dựng thẳng lỗ tai lên nghe, hơn nửa ngày sau mới nghe anh ta âm thầm hỏi: “Cuối tháng này là có chuyện gì? Nói!”

“Á?” Mặt của tôi lập tức nóng lên, giống như đang bị ai thiêu đốt.

“Gặp mặt vào cuối tháng này nhất định là cần anh có mặt phải không?” Anh tiếp tục hỏi.

Mặt tôi lúc này càng thêm nóng, chân tay luống cuống không biết làm sao chỉ đành vịn vào sợi dây điện thoại, ánh mắt không tự chủ dáo dác nhìn sang hai đứa trước mặt. Tiểu Phượng khi này còn ngồi ở chỗ kia không biết khi nào đã chạy đến giúp vui, ánh mắt trừng lớn không chớp nhìn chằm chằm tôi.

Hiện tại tôi chính là bị công kích bởi ba cặp mắt rất quý dị kia, cho nên lời nói cũng bắt đầu trở nên lắp bắp: “Em, em, em, cái kia, em...”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ, ngữ khí đã không còn vẻ nghiêm túc như khi này mà đã trở nên nhu hòa rất nhiều: “Cứ từ từ nói, anh nghe!”

Tôi cười gượng một tiếng, cố lấy hết dũng khí còn lại, vô sỉ đưa ra yêu cầu đối với người đang bên đầu điện thoại kia: “Anh có thể hay không,,, không... không... không, đám bạn trong ký túc xá chỗ anh có thể trưa hôm đó nhỉnh chút thời gian ra ngoài gặp mặt không? Em mời khách!”

Diệp Hường Lăng rốt cục cũng cười ra tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi nghe được tiếng anh cười vô cùng rõ ràng còn rất thoải mái truyền qua từ điện thoại, mang theo thân nhiên và bất đắc dĩ nhưng giọng điệu cũng rất đương nhiên nói: “Tiểu Mẫn, là sinh nhật của em phải không?”

Tôi “ừ” một tiếng, cũng không biết nói gì hơn, chỉ cố đem điện thoại nắm thật chặt. Tiểu Nhụy và Quế Lượng đồng thời hướng tôi lắc đầu, tôi không biết làm sao chỉ đành mắt to trừng mắt nhỏ nhìn bọn nó.

Lòng tôi giờ tuy vô cùng khẩn trương nhưng vẫn giả là cười hề hề, hạ giọng nói với Diệp Hường Lăng: “Hôm đó nếu như anh xin phép ra ngoài không được thì cũng không sao đâu ạ!”

Đầu bên kia vẫn trầm mặc im lặng, ngay cả một âm thanh thật nhỏ cũng đều không có nghe thấy.

Lúc này Diệp Hường Lăng tựa hồ đã hoàn toàn khôi phục lại vẻ trầm mặc thường ngày. Tôi nhất thời không thể đoán biết tâm tình anh ta hiện giờ là đang vui vẻ hay là tức giận vì bị lời nói kích thích vừa rồi của tôi đây à? Nghĩ như vậy nên tâm tình của tôi thoáng cái cũng trở nên chật vật bất an.

Điện thoại bên kia vẫn tiếp tục yên lặng làm cho lòng tôi giờ cũng bị treo ngược. Tôi kiên trì nở nụ cười gượng gạo, tiếp tục nói vào điện thoại: “Thật xin lỗi, Diệp Hường Lăng, em không nghe được anh là đang nói gì! Anh nói sao? Alo... alo?”

“Phốc”, Quế Lượng và Tiểu Nhụy thoáng cái giống như phản khởi hấn lên, khoe miệng giật giật run rẩy, ánh mắt chăm chú tập trung lên điện thoại trên tay tôi.

Tiểu Nhụy rốt cục không thể nhịn nữa, phá ra cười lớn nhắc nhở tôi: “Tiểu Mẫn, thôi đừng ở đó chờ nữa, mau đem điện thoại ngắt đi!”

= =, tôi giờ điện thoại trong tay ra nhìn một chút, đầu óc chỉ cảm thấy thật choáng váng.

“Tiểu Mẫn, sao lại khẩn trương thế này à?” Quế Lượng chạy đến tốt bụng dùng khăn giấy chạm mồ hôi trên mặt cho tôi, tôi nhìn mới biết thì ra nó cũng đã ướt nhẹp.

Tôi lẳng lặng, thông thả bước đến bên giường, tâm tình cũng bắt đầu phập phồng không yên, ánh mắt không tự chủ nhìn chằm chằm vào điện thoại.

“Đừng nhìn nữa, Đường sư huynh mới gọi tin nhắn cho tao, anh ấy nói cuối tháng này bọn họ có thể gặp mặt, còn nói mọi người nhất định sẽ cùng nhau đến đây ăn mì đấy!” Quế Lượng hớn hờ đem tin nhắn vừa nhận được đưa cho tôi xem.

Tâm tình tôi nhất thời bồi vì tin nhắn kia liền thay đổi, trở nên phức tạp vô cùng, mong đợi có, thẹn thùng cũng có, còn kèm theo đó chính là một cảm giác lâng lâng thật khó tả. Tôi thoáng cái giống như người đang bị mộng du, cầm lên gói mì ăn liền rồi tung tăng đẩy cửa nhảy chân sáo ra ngoài.

Tiểu Nhụy thấy vậy chỉ biết trợn mắt há mồm mà nhìn theo tôi.

Chờ cho đến khi thấy tôi lấy nước đem về để nấu mì thì nó rốt cục cũng không thể nhịn mà bạo phát: "Hòa Mãn mày dùng nước uống lọc sẵn để nấu mì ăn liền sao?"

Tôi ngo ngác nhìn nó, cả người tựa như còn đang đắm chìm trong cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi với Diệp Hường Lăng, nghe nó hỏi như vậy thì cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn. Tôi không suy nghĩ liền nhanh chóng đem bát mì mình vừa nấu xong đặt vào tay nó: "Mày cứ từ từ mà ăn đi!"

Nó không nói gì chỉ trừng mắt nhìn tôi, sau đó tôi nghe nó thở dài một tiếng: "Hòa Mãn, mày có thể nào đừng có bày ra nụ cười ngây ngô kiểu đó trên mặt nữa được không?"

Hà! Tôi đang cười sao? Rốt cục thì tôi cũng hồi phục lại tinh thần, khi nhìn xem mình trong gương, tôi lập tức bị nụ cười như đang mộng du của mình làm cho chấn động không thôi.

"Chẳng lẽ từ nãy đến giờ tao vẫn cười như vậy à?" Tôi bụm mặt nói.

Tiểu Nhụy chỉ đành bất đắc dĩ dùng ánh mắt khinh bỉ coi như gián tiếp trả lời tôi.

Kể từ ngày đó trở đi, trong lòng tôi đối với ngày họp mặt sinh nhật vào cuối tháng này của mình là cực kỳ mong đợi, cảm giác phải nói thật sự khó tả vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Ngày 30 tháng 11, trời lạnh lẽo.

Hôm đó sáng sớm mới 6 giờ tôi đã lồm cồm thức dậy. Tôi âm thầm muốn thu xếp chung quanh một chút, Tiểu Phượng nằm ở trên giường, có lẽ nghe thấy tiếng động nên trợn mắt một hồi rốt cục cũng bò xuống giường, rửa mặt chải đầu xong xuôi cũng đến phụ tôi một tay.

Sau khi đã dọn dẹp đầu vào đó xong xuôi, nó vươn tay vỗ nhẹ đầu tôi, rồi đưa cho tôi một gói quà, nhẹ giọng nói: "Sinh nhật vui vẻ!"

Tôi nhận lấy gói quà từ tay nó, hốc mắt thoáng cái trở nên cay xè. Ánh mắt tôi nhìn sang Tiểu Phượng nhưng miệng lại không thể thốt lên thành lời. Tôi khẳng định nó đã vì tôi ngày đêm cố gắng làm cho xong món quà này, có lẽ ngay cả nước cũng không rửa mà đi uống.

Tôi mở giấy gói quà ra, bên trong là chiếc ví nhỏ màu xanh, trông thật rất đáng yêu. Tôi "phốc" một cái phóng đi qua, ôm chầm lấy Tiểu Phượng, còn không quên lấy đầu mình cọ cọ vào người nó như một chú chó nhỏ nịnh nọt.

Tiểu Phượng lấy tay vuốt nhẹ lên đầu tôi, biểu tình dường như có chút hoảng hốt vì hành động bất ngờ của tôi. Nhưng tôi cũng rất nhạy cảm phát hiện ánh mắt của nó hôm nay có vẻ luôn xuất thần, hay ngẩng ngẩng nhìn một nơi xa xăm nào đó, tựa hồ trong lòng đang chất chứa rất nhiều tâm sự.

Tôi nhận thấy hôm nay khí sắc của nó thật sự có mấy phần không giống ngày thường.

"Tiểu Phượng mày cảm thấy trong người không khỏe sao?" Tôi sờ sờ lên tay nó, cảm giác một trận lạnh lẽo truyền tới.

Nó dường như có chút miễn cưỡng nhìn tôi lắc đầu, ra vẻ như mình không sao, chỉ là đang đói bụng mà thôi. Tôi thấy vậy liền xung phong đi mua bữa sáng cho nó, không ngờ liền bị nó kéo trở lại: "Tiểu Mãn, hôm nay là sinh nhật mày, cứ để tao tự mình đi mua là được."

Tôi nghe xong, cảm thấy trong lòng đặc biệt càng thêm vui vẻ. Đây là lần sinh nhật mà tôi cảm thấy ấm áp nhất từ trước đến nay, trừ bỏ theo thói quen hàng năm đều là về nhà, được ba tôi xem tôi như bảo bối mà đối đãi, tôi không có chút kinh nghiệm nào cùng bạn bè vui vẻ qua ngày sinh nhật của mình cả.

Đám người Diệp Hường Lăng đã có nói sẽ đến đây cỡ khoảng mười giờ.

Cho nên trước khi họ đến đám người bọn tôi trong ký túc xá nên tranh thủ dọn dẹp một chút, thậm chí Tiểu Phượng tích cực đến nỗi quyết lúi tất cả rác rến mà Tiểu Nhụy cố ý đem giấu dưới gầm giường ra hết không sót chút gì.

Tiểu Phụng một bên đứng đó lớn giọng hét chói tai mà chỉ huy:”Ồ đây... ở đây... tao nhớ kỹ nơi này lúc trước nó còn giấu rất nhiều gói khoai tây chiên...còn ở đây nữa này.... còn cả mấy cái bao nhựa...”

Tôi bị nó quấn vòng vòng giống như một con chuột không khác cũng đành đem hết bản lĩnh vốn có của mình mà lôi ra đủ thứ này nọ chất thành một đống lớn.

“Tiểu Mãn, mày đừng làm nữa dù sao hôm nay cũng là ngày sinh nhật của mày nha!” Quét tước xong xuôi, Tiểu Nhựt tiến đến giúp tôi trở lại ghế ngồi, nó còn tỉ mỉ giúp tôi chỉnh lại lông mày, giúp tôi trang điểm. ”Ai nha mày sao lại không chịu trang điểm gì hết vậy, con gái con đũa sắp gặp soái ca chẳng phải ai nấy cũng đều muốn diện cho xinh đẹp một chút hay sao?”

Tôi nghe nó nói xong, sau đó động tác thuần thục đem phấn tô tô quét quét trét đủ mấy thứ này nọ lên mặt mình, cũng ngồi yên không dám nhúc nhích chờ, cuối cùng nó thoa son cho tôi rồi nói:”Tiểu Mãn, OK!”

Lúc này tôi mới dám hơi cử động, có chút bất đắc dĩ khàn giọng:”Không phải là tao không muốn sửa soạn nhưng mà tao sẽ không định làm đậm thế này.”

Từ nhỏ đến lớn tôi là một người có rất đơn giản, ba ba một mình gà trống nuôi con cho nên những gì tốt đẹp nhất ông đều vĩnh viễn muốn dành hết cho tôi. Tôi chỉ việc mỗi ngày ở nhà làm cơm rồi ngồi chờ ông về, chờ một xong sẽ ngủ gật, nếu không thì chính là một mình ngồi đó thưởng thức ba ba loay hoay chuẩn bị tốt các tác phẩm nổi tiếng nào đó làm gì có nhiều cơ hội mà tiếp xúc mấy loại trang điểm này nọ chứ.

Đến năm mười hai tuổi, tôi có dịp tham dự tiệc cưới của một người thân, đó cũng chính là lần đầu tiên tôi thoa son. Ba ba khi nhìn thấy tôi xuất hiện thì ngón tay cái liền dựng thẳng lên. Tôi còn cố tình đeo thêm hai cái vòng cổ nhưng ba ba nào còn rảnh mà để mắt tới. Mỗi khi đến buổi tiệc, ánh mắt mỗi người đều không ngừng vung trộm nhìn tôi cười nhạo, chế giễu màu son môi cùng vòng cổ đang đeo trên cổ của tôi.

Tuy rằng nghe thấy ý tứ xấu xa từ những tràng cười của đám người kia truyền đến nhưng tôi vẫn làm bộ như là không nghe thấy. Hai cha con vẫn vui vẻ ăn uống xong xuôi, cuối cùng lại hào hứng tay trong tay cùng nhau trở về nhà.

Nhưng mà kể từ lần đó về sau, tôi đã không còn hứng thú với việc tự mình chải chuốt nữa.

Tiểu Nhựt lặng lẽ vỗ vỗ lên đầu tôi, bàn tay không ngừng lấy phấn vừa dặm lên mặt tôi vừa nói:”Sau này phải tập tành để biết tự mình sửa soạn đi, lúc mày trang điểm lên quả thật nhìn rất đẹp!”

Vừa đến đúng 10 giờ, bảo vệ ký túc xá gọi điện báo chúng tôi xuống dẫn đám người Diệp Hướng Lăng vào.

Tôi bèn nhận lãnh nhiệm vụ, nhanh chóng đi xuống lầu đón tiếp đám người Diệp Hướng Lăng. Ánh mắt liếc qua nhìn thấy trên tay anh đang cầm hộp đựng bánh ngọt thật to, loay hoay xoay người đứng đó đăng ký. Hôm nay anh mặc một chiếc áo thun vải nhẹ, bên ngoài khoác một chiếc áo bông màu tím than, bên dưới là chiếc quần bò màu xanh nhạt, cả người anh không ngừng toả ra thứ thái an nhàn, thoải mái, nhìn vào càng thân thiện gần gũi hơn nhiều.

Anh vừa ngẩng đầu liền rất vừa vặn cùng tôi chạm mặt. Giờ phút này đây tôi mới phát hiện hôm nay mái tóc của anh dường như đã được chỉnh sửa qua, đã có một chút thay đổi, dường như ngắn hơn so với ngày thường. Mái tóc rất gọn gàng làm cho ngũ quan trên khuôn mặt của anh nhìn vào trông càng thêm tuấn đạt khác thường.

“Lại đây!” Anh hướng tôi ngoắc ngoắc ngón tay, cử chỉ thật nhẹ nhàng, lại trông thấy tôi chỉ biết hồ đồ đứng ngốc một bên, bèn thuận tay vỗ vỗ vào cái hộp bánh ngọt vài cái. Động tác anh giống như là đang vẫy một con thú cưng chẳng khác, càng ôn nhu gọi lại một lần:”Hòa Mãn, lại đây!”

Tôi không một tiếng động liền chạy tới, tự động giang tay ra định tiếp nhận bánh ngọt trong tay anh thế nhưng cảm mãi rồi vẫn thấy Diệp bạn thân không có ý định nào là buông tay cả. Tôi bèn ngẩng đầu lên vừa vặn chạm phải ánh mắt Diệp Hướng Lăng đang như nhìn tôi.

“A?” Tôi hoang mang la lớn.

“Hừ!” Anh hướng tôi hừ lạnh một tiếng.

Bọn Đường Sâm đang đứng phía sau đều không đang cố nén cười. Bọn họ phỏng chừng là sợ Diệp Hướng Lăng giận chó đánh mèo, không may lại trút lên người bọn họ, nên cả đám đều đứng hơi lệch người sang một bên né tránh.

“Không phải là cho em sao?” Tôi cố nín lấy sợi dây buộc chung quanh hộp bánh, vai hơi rũ xuống có chút thất vọng, rốt cục xác định chính xác một điều Diệp Hướng Lăng hoàn toàn cố ý không buông tay cho tôi cầm lấy.

Anh vươn ra mà trào, từ từ tiến tới chỗ ngón tay đang cố nắm chặt lấy sợi dây hộp bánh, vỗ nhẹ lên mu bàn tay tôi nói:”Buông tay!”

Tôi ngượng ngùng rút tay trở về, hơn nữa trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, rồi lùi lại cách anh một khoảng. Tôi mới lùi thủi bước được hai bước, rốt cục không nhịn được nữa liền tiến vội vài bước đến chắn trước mặt anh, lấy hết can đảm, bộ dạng thật không sợ chết hỏi anh:”Không phải cho em, vậy anh bảo em chạy xuống đây làm gì?”

Diệp Hướng Lăng bị tôi chắn trước mặt, bước chân thoáng cái dừng lại, tay cầm bánh ngọt trừng trừng nhìn tôi. Đột nhiên anh vươn tay ra túm lấy áo tôi:”Em không phải có nhiệm vụ đến đây để đón bọn anh sao, không gọi em thì biết gọi ai chứ?”

Khí thế của anh cường đại như vũ bão cuộn cuộn thế kia làm cho tôi dù trong lòng đang gào thét nghĩ muốn phản bác nhưng nhất thời cũng sợ hãi, chỉ đành vút hết mặt mũi lùi lại về sau.

Tôi nuốt nước bọt, đem những phản bác còn đang nghẹn nơi cổ họng mà nuốt hết vào trong bụng rồi ngoan ngoãn lùi ra bên cạnh anh. Anh lờm lờm tôi một cái, nhưng mới đi được hai bước liền thả chậm lại, có vẻ như đang cố ý chờ tôi.

Bọn người Đường Sâm giờ đây đã đi cách chúng tôi một đoạn khá xa, nhưng tôi tựa hồ vẫn nghe được tiếng cười xầu xá của bọn họ vọng lại cả người liền có chút không được tự nhiên. Diệp Hường Lăng đang đi bỗng nhiên dừng hẳn bước chân, tôi tránh không được nên cả người liền chúi nhào về phía trước.

Diệp Hường Lăng bị bộ dạng chật vật này của tôi làm cho phì cười, thờ dài một tiếng mắng: “Thật chẳng khác nào như con khỉ nhỏ, xem ra vết thương nơi cổ chân đã tốt lên rồi sao?”

Tôi gật đầu ừ mạnh một tiếng.

Anh hướng tôi hơi nhướn cằm lên: “Ng ngoan đi ra phía sau anh này! Đừng có ở trước mặt anh mà làm loạn này nọ nữa!”

Tôi cố lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào anh, nghĩ ngợi gì đó một hồi liền dùng ánh nhìn sắc bén bắn về phía anh, bày ra bộ dạng chủ nhà, nói gì thì nói bà đây là người đang nhận nhiệm vụ dẫn đường bọn họ, ai ngờ kết quả khi bị anh dùng ánh mắt lạnh lùng của mình trừng lại thì trong lòng thoáng cái trở nên vô cùng phiền muộn, đầu vai xụi lơ như một kẻ bại trận, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Thái độ anh thoáng cái rất hài lòng, quay đầu ngắm tôi một cái trong ánh mắt không giấu được nhộn nhạo đầy ý cười. Tôi vừa nhìn thấy cả người liền thất thần, xem chút nữa đã bước hụt chân mà lảo đảo xuống đất ấy chứ.

Bọn người Tiểu Phượng đều đang đợi ở cửa, vừa nhìn thấy Diệp Hường Lăng, Tiểu Phượng là đứa thứ nhất xung phong chạy tới trước. Nó nhanh chóng đưa tay tiếp bánh ngọt từ Diệp Hường Lăng, mà Diệp Hường Lăng bên này cũng nhìn nó ngầm đồng ý gật đầu ý nói cảm ơn.

Tôi nhìn thấy bộ dạng vui sướng của Tiểu Phượng khi tiếp nhận bánh ngọt từ tay anh thì không hiểu sao trong ngực lại thấy khó chịu vô cùng.

“Thái độ em như vậy là có ý gì? Rất giống một con chó nhỏ đang tức giận a!” Diệp Hường Lăng vừa quay đầu nhìn tôi, mày anh đã lập tức cau lại.

Tôi tự nhủ mình cố nhịn nhưng vẫn không thể nén xuống, nhỏ giọng chỉ vào chính mình giải thích: “Cái đó.... Hôm nay chính là sinh nhật của em, là của em! Thật đấy!”

Anh cố không phá lên cười, khóe miệng cong cong, tay vỗ vỗ đỉnh đầu tôi rồi sau đó lướt qua người tôi trực tiếp đi nhanh vào ký túc xá.

Tôi ừ ừ một hồi cũng ngoan ngoãn theo sau đám người bọn họ vào trong phòng ký túc xá. Tiểu Phượng cùng đám người Tiểu Nhụy đã sớm ngồi đầu đó ngay ngắn, Quế Lượng và Đường Sâm cũng đã yên ổn lui vào một góc mà thì thầm tâm sự.

Tôi vừa đi vào đã bị ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng của Diệp Hường Lăng phủ lấy. Lần này xem như tôi cũng có chút kinh nghiệm, ít nhiều cũng biết được ý tứ qua cái nhìn của anh, ý anh chính là: Hòa Mẫn, còn không mau ngoan ngoãn lại đây mà chiêu đãi bốn thiếu gia!

Tôi kéo theo khuôn mặt xám xịt bước qua, suy nghĩ lại cảm thấy anh đúng là cần tôi chiêu đãi, nếu tôi không làm thực sự có phần quá nhỏ mọn đi, nên đến chỗ ngồi bên cạnh anh, lẳng lặng mà ngồi xuống.

Quả nhiên hành động này của tôi đã thành công lấy được lòng của Diệp bạn thân, vẻ mặt anh rất nhanh đã ôn hòa đi rất nhiều.

Mọi người ngồi chụm một chỗ dần dần cũng thả lỏng, bắt đầu tán gẫu, nói chuyện phiếm. Tiểu Nhụy vốn tính tình hoạt bát, dí dỏm cho nên làm cho mọi người đều cười nghiêng cười ngả, còn phần tôi mặc dù không hiểu gì mấy, nhưng cũng hòa theo “ha ha” vài tiếng, tỏ vẻ làm như đã hiểu.

Diệp Hường Lăng ngồi một bên mỗi khi nghe thấy tiếng cười của tôi, anh đều không ngừng dùng ánh mắt đầy tà mị nhìn tôi, bộ dạng xem chừng rất là cao hứng.

Bầu không khí rất nhanh liền trở nên náo nhiệt nhưng duy chỉ có Tiểu Phượng tâm tình dường như đang rất nặng nề. Nó ngồi thờ thẫn một mình ở chỗ kia, nhìn vào đã biết hồn phách của nó sớm đã bay đến một phương nào đi.

Diệp Hường Lăng ngồi một hồi bắt đầu có chút hơi mất hứng, ánh mắt đảo qua một lượt trong phòng, khi chạm đến quyển album nơi đầu giường của Tiểu Phượng thì hơi dừng lại.

Tiểu Phượng rất nhanh liền khôi phục lại tinh thần hướng anh cười cười, đưa tay với lấy quyển album đưa cho anh rồi giải thích: “Trong đây có ảnh em và Tiểu Mẫn, anh muốn cũng có thể nhìn một chút!”

Diệp Hường Lăng tùy tay đón lấy, ánh mắt đầy vẻ bí hiểm đồng thời quét về phía tôi.

Anh đem quyển album, bắt đầu nghiêm túc ngồi xem, mở ra trang thứ nhất, đập vào mắt đó chính là tấm ảnh của anh đã gọi cho tôi mấy hôm trước.

Càng lật những trang sau, tôi thấy tay anh thoáng cái siết chặt, sau đó quay đầu nhìn về phía tôi. Con người giờ đây hoàn toàn chỉ còn mỗi sự lạnh lẽo làm cho người ta nhìn vào càng cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Tôi bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn mình làm cho sợ hãi, trong đầu chấn động một hồi, theo bản năng động vật liền kéo dài khoảng cách với anh một chút.

May mắn anh rất nhanh đã khống chế được cảm xúc của mình, sau đó chỉ lật qua loa xem hết một lượt rồi dùng sức "bà" một cái đóng lại.

Tuy rằng nét mặt anh không có thêm biểu tình gì khác thường nhưng toàn thân anh vẫn không ngừng tỏa ra hàn khí đậm đặc, cảnh cáo người khác nếu biết khôn chớ mà đến gần. Tôi ngồi cách anh một khoảng, cảm giác cũng thoáng cái rơi vào thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Mọi người ngồi đó trầm mặc trong chốc lát, Đường Sâm thấy vậy lúc này mới lên tiếng thăm dò hỏi Diệp Hường Lăng: "Lão Lăng, bánh kem sao này giờ vẫn còn chưa đưa cho Tiểu Mãn a, chúng ta chỉ có thời gian vào giữa trưa mà thôi!"

Nghe Đường Sâm nhắc nhở Diệp Hường Lăng, tôi thế này mới cảm thấy có thêm chút dũng khí ngược mắt nhìn anh.

Con người của anh giờ phút này vẫn còn đang tràn ngập lạnh lẽo cùng cao ngạo, ánh mắt tà ác nhìn tôi, không chút khách khí liếc một cái. Có lẽ bộ dạng khiêu khích cùng sợ hãi của tôi đã thành công lấy lòng anh, cho nên thoáng cái nét mặt anh thay đổi, bắt đầu thở dài một tiếng, sau đó đứng lên tiến đến dùng kéo cắt hết những sợi dây đang cột chung quanh hộp bánh.

"Hòa Mãn, em đến đây tự mình ca sinh nhật đi!" nói rồi giúp tôi đem mấy ngọn nến trên bánh kem thắp lên. = =, không biết anh vì sao lại không mua loại đèn cây có hình số mà thay đó là hai hộp đèn cây loại nhỏ với đủ loại màu sắc.

Anh cắm trên đó rất nhiều nến, còn xếp thành một vòng tròn, toàn bộ chiếc bánh kem bị anh lấy nến cắm đầy trên đó nên nhìn vào chẳng khác nào như tấm bia ngắm, thật rất không thấm mĩ chút nào.

Tôi tò mò, dò xét nhìn chiếc bánh đánh giá. Ở giữa ngoài một hàng chữ được viết rất sắc nét bằng kem màu đỏ thắm: bạn thân Hòa Mãn, sinh nhật vui vẻ! thì cả cái bánh còn lại chỉ có mỗi một lớp kem bọc màu trắng như tuyết mà thôi.

Cái bánh thật ra có hơi khó nhìn một chút, hơn nữa xem ra giá tiền cũng rất rẻ đi nên trên đó trừ bỏ có vài chấm hoa màu đỏ cạnh dòng chữ sinh nhật vui vẻ thì ngay cả lớp bơ bên ngoài cũng không phải nhiều lắm.

Có lẽ hoàn cảnh kinh tế của Diệp Hường Lăng cùng bọn tôi cũng không khác nhau bao nhiêu, vốn cũng một lũ cái bang cho nên đến thời điểm cuối tháng tiền dư lại cũng không còn được bao nhiêu đi. Nghĩ đến đây tôi không khỏi hướng anh mà lộ ra một chút biểu tình coi như đồng cảm.

"Hòa Mãn, thái độ em như vậy là thế nào hả?" Diệp Hường Lăng nhìn thấy, lập tức không chút e dè hướng tôi công kích, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh nói: "Còn không cười lên mà hát bài hát sinh nhật đi chứ!"

= =, tôi phút chốc rơi vào bị phần.

Nhưng dưới sự chèn ép uy nghiêm như vũ bão của Diệp bạn thân, tôi kéo theo giọng hát trầm bổng không trật tự, đem lời bài hát sắp xếp lộn xộn nhưng vẫn ca đến cuối. Đường Sâm nghe thấy tôi hát liền trộm cười hề hề, không ngờ bị Diệp Hường Lăng liếc mắt một cái lập tức mắc nghẹn trở về.

Sau khi cầu nguyện xong, tôi dùng sức mạnh hung mãnh đến phi thường của mình, tựa như đang cố đem tất cả bị phần trong bụng mà cổ tình phóng ra, "phù" một hơi đem những cây nến trên bánh một phát thổi tắt hoàn toàn.

Có mấy ngọn nến có lẽ bởi vì tôi dùng lực quá lớn đến nỗi bị văng ra ngoài, chân nến còn dính kem, một số vọt thẳng vào những ly nước trước mặt, một số nằm chông tro trên bàn. Phát hiện giờ phút này mọi người đang nhìn đến ngây ngốc cả ra, lại nhìn sang trên bàn có mấy ngọn nến vì bị thổi phăng một bên nằm đó, tâm tình tôi thoáng cái vừa giận lại vừa xấu hổ không thôi. Mọi người hiển nhiên lúc này vẫn còn đang giữ bộ dạng ngây ngốc mà nhìn mọi thứ trước mặt, mãi đến một hồi sau Đường Sâm mới lấy lại phản ứng, gượng cười nhìn tôi an ủi: "Khí lực của Tiểu Mãn quả thật rất tốt nha, hahah!"

Tôi chỉ đành xấu hổ mà hòa theo hân cười.

"Khí thế thật sự không tồi!" Diệp Hường Lăng nói rồi thở dài một hơi, bắt gờ tay quét lên một đồng bơ, trực tiếp hướng mặt tôi trét tới.

Tôi còn đang sửng người ở đó, thế nhưng bọn Tiểu Nhụy giờ đây đã muốn bắt đầu lên cơn, tụi nó không ngừng lấy tay quét bơ rồi hướng mặt lẫn nhau công kích, vừa trét còn không ngừng cười thật to .

Tiểu Nhụy, Quế Lượng thoáng cái đã giống như điên, nhưng làm cho tôi cảm thấy càng kinh ngạc hơn chính là Tiểu Phượng cư nhiên cũng rất nhiệt tình tham dự. Nó chạy đến dùng ngón tay quét một đồng bor, chuẩn bị hướng mặt của Diệp Hường Lăng mà tấn công.

Diệp Hường Lăng phản ứng lại rất nhanh, vừa giơ tay lên, rất nhanh bắt được cổ tay nó, đem chặn giữa không trung.

Tôi cảm thấy mình ít ra cũng phải lên tiếng bênh vực Tiểu Phượng một chút nên cũng chạy nhanh đến, quét một đồng bor, rồi hướng trên mặt Diệp Hường Lăng công kích. Ánh mắt anh rất nhanh đã quét lại chỗ tôi, nhưng một giây sau anh cũng không có phản kháng, chỉ là ngoan ngoãn cho tôi đem bor vẽ đầy trên mặt.

Tôi vẽ vôi loạn xạ một hồi ánh mới mới vô tình chạm phải con ngươi thâm thúy của Diệp Hường Lăng, phút chốc cả người liền ngẩn ra. Ngón tay còn đang vô thức ở trên mặt anh cọ cọ, cảm nhận rõ ràng da thịt ấm áp của anh đang không ngừng theo đầu ngón tay ô ạc truyền đến, lập tức cảm thấy nhiệt độ trên mặt của mình dần dần nóng lên. Cuối cùng khó khăn lắm tôi mới phục hồi tinh thần lại, cảm giác như trong người đang dòng điện chạy qua, tôi liền nhanh chóng đem tay mình thu trở về.

Nhất thời cả tôi và Diệp Hường Lăng đều không dám đối diện nhìn đối phương thêm một giây nào nữa.

“Diệp Hường Lăng...Diệp sư huynh...” Cổ tay Tiểu Phượng từ nãy giờ đang bị nắm chặt, vẫn giữ giữa không trung, chứng kiến toàn bộ hành động hai chúng tôi trong lúc đó, bỗng nhiên nó cảm thấy ủy khuất liền lớn tiếng òa khóc.

Nó khóc vô cùng thương tâm, thân mình cũng không tự giác mà run rẩy liên tục. Diệp Hường Lăng bị nó làm cho sợ, vội vàng rút tay trở về, lạnh lùng cúi mặt nhìn xuống.

Tôi bị Tiểu Phượng làm cho hoảng sợ nên lập tức chạy qua ôm lấy nó hỏi: “Tiểu Phượng, có phải tay bị nắm đau không?”

Tiểu Phượng là đứa con gái sống rất nội tâm, nó rất ít khi nào cười lớn hay khóc nháo cho nên đây vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó khóc một cách thương tâm, điên cuồng như thế.

Nó khóc càng lúc càng lợi hại.

Tôi không biết phải làm như thế nào để an ủi nó, chỉ có thể ôm chặt lấy bà vai nó. Không ngờ ánh mắt nó nhìn sang Diệp Hường Lăng, giọng thỉnh cầu nói: “Diệp sư huynh, em có lời muốn nói riêng với anh!”

Sau khi nghe xong, thái độ của Diệp Hường Lăng lại càng thêm trầm mặc. Anh đưa ánh mắt lạnh đến cực điểm nhìn nó, tưởng chừng hơn nửa ngày mới hé răng phun ra vài chữ: “Đi ra ngoài rồi nói!”

Cả đám chúng tôi bất thành linh bị tình huống xảy ra trước mắt làm cho chấn kinh, còn lòng tôi lúc này lại dâng lên một cảm xúc phức tạp không biết phải hình dung thế nào, còn có sợ hãi cùng bất an. Loại cảm giác sợ hãi này tôi cũng không biết nó từ đâu mà đến, nhưng không hiểu vì sao nó rất nhanh đã phong tỏa, chiếm cứ toàn bộ trái tim tôi, không ngừng bắt đầu sinh sôi mọc rễ lan tràn.

Đường Sâm và Quế Lượng cả hai cùng lúc bước tới, thận trọng lựa lời an ủi tôi: “Đừng lo, Diệp Hường Lăng sẽ có cách xử lý tốt thôi!”

Tôi mơ màng nhìn bọn họ, tuy có chút lo lắng cho Tiểu Phượng, nhưng trong lòng dâng lên một cảm giác thật khó giải thích chính là tôi thế nhưng lại cảm thấy càng lo lắng vì Diệp Hường Lăng hơn a.

Hai người nói chuyện gì đó một hồi độ khoảng năm phút sau mới thấy cánh cửa ký túc xá đẩy ra, sau đó một trước một sau từ từ bước vào. Nhìn đến một ít nước mắt Tiểu Phượng vẫn còn lưu trên má, chẳng qua nó giờ đã không thể khóc thành tiếng như khi nãy nữa mà chỉ thút thít, lòng tôi có chút lo lắng định tiến đến an ủi.

Đột nhiên Diệp Hường Lăng hướng tôi nói: “Tiểu Mẫn, tôi có vài lời muốn nói với em!”

Sắc mặt của anh trông phi thường khó coi, trên đó còn mang theo phiền muộn. Tôi nhìn Tiểu Phượng đứng đó, nước mắt lưng tròng, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đi theo Diệp Hường Lăng ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa phòng ký túc xá, anh liền thuận tay đem cửa đóng lại, ngăn cách tất cả những ánh mắt tò mò đang lấp ló sau cánh cửa kia. Ánh mắt anh mang theo tia lạnh dừng lại trên khuôn mặt tôi. Anh không cười cũng không biểu hiện gì là nổi giận, khuôn mặt anh thế này mới thật sự là đáng sợ. Tôi bị con ngươi của anh nhìn trong trong làm cho cả người cũng bắt đầu dâng lên một sự khủng hoảng.

“Hòa Mẫn!” Anh đột nhiên gọi tôi một tiếng.

“Đến đây!” Tôi nghe thấy anh mở miệng, lập tức cả người cảm thấy thật nhẹ nhõm như vừa trút hết gánh nặng, rất nhanh phản ứng lại.

“Em thật sự làm cho người ta” anh mang theo phần nộ nhìn tôi, tựa hồ như có gì đó đang nghẹn trong cổ họng.

“Hà?” tôi đối với câu nói không đầu không đuôi của anh bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Lần này anh hiển nhiên cái gì cũng không nói, trực tiếp kéo tay tôi qua, đem thứ mà nãy giờ anh vẫn đang nắm chặt trong lòng bàn tay nhét vào tay tôi.

Sau đó anh dứt tay vào trong túi quần, động tác liền mạch không hề quay đầu lại một cái liền trực tiếp theo thang lầu ký túc xá mà đi thẳng xuống.

Tôi chậm rãi mở lòng bàn tay ra, bên trong là một đồng giấy vụn, toàn bộ cuộn thành một khối, mà mớ giấy vụn đang nằm yên một chỗ trong lòng bàn tay tôi lúc này đó hiển nhiên chính là tấm ảnh mà anh đã gởi cho tôi mấy hôm trước.

“Em đã làm cho người ta làm sao chứ?” Tôi có chút khổ sở, tay quờ quạng bám chặt vào nắm cửa ký túc xá. Ánh mắt nhìn vào tấm hình bị anh xé nát trong tay, tôi đột nhiên cảm thấy một trận thương tâm, bất giác liền không khống chế mà khóc rống thành tiếng.

Những sinh viên phòng khác trong ký túc xá nghe được tiếng khóc bi thương của tôi đều mở cửa ra nhìn. Bọn họ bản chất vốn là thích hóng chuyện người khác, mà nhất là Tiểu Tô ở sát vách, nó không chút ngần ngại liền trực tiếp hỏi tôi: “Hòa Mãn, ai đã đánh mày thế, làm cho mày khóc thành như vậy hả?”

+ +|||, chẳng lẽ ngay cả buồn tôi cũng không thể khóc được sao? Cần gì phải bị người ta đánh mới được khóc chứ?

Không hiểu vì sao tôi càng nghĩ thì nước mắt càng liều mạng không khống chế mà rơi xuống, không thể kiểm soát. Đứng trước cửa ký túc xá, tôi dù có cố gắng kiềm nén thế nào vẫn không thể nhịn xuống, khóc không ngừng.

Thẳng đến khi Tiểu Nhụy đi ra, kéo tôi lôi vào trong ký túc xá.

“Tiểu Mãn, mày đừng khóc nữa! Mày tại sao lại cùng Diệp Hường Lăng xảy ra chiến tranh lạnh thế này?”

Nó một bên lau nước mắt, một bên nhỏ giọng hỏi tôi.

Cả bọn ai cũng mang vẻ mặt thực xấu hổ đứng ở bên giường nhìn tôi. Đường Sâm tay chân luống cuống muốn chọc cười tôi và Tiểu Phụng nói: “Diệp Hường Lăng, cái tên biến thái thời kỳ tiền mãn kinh tới sớm này! Tại sao lại làm cho hai tiểu sư muội đều khóc ra thành cái dạng này chứ!”

Tôi và Tiểu Phụng nghe hần an ủi xong, hai người lại càng khóc lớn hơn. Tiểu Phụng nhất thời giống như mất hết không khống chế, tay bụm mặt trực tiếp kéo cửa ký túc xá xông thẳng ra ngoài.

“Tiểu Mãn, mày còn ở đó mà khóc lóc cái gì, có hiểu lầm thì phải đi giải thích chứ!” Quế Lượng cũng gia nhập hàng ngũ với đám người ở đây, lên tiếng an ủi tôi.

Tôi vừa khóc lớn vừa lắc đầu, gầy dựa.

Không biết khóc đến bao lâu, cuối cùng tôi cũng đem tiếng nức nở của mình nhịn xuống.

Lưu Bàn này giờ vốn dĩ vẫn luôn trầm mặc ngồi một bên, rốt cục cũng lên tiếng hỏi tôi: “Tiểu Mãn, em cứ đem mọi hiểu lầm giải thích rõ ràng với Diệp Hường Lăng là được chứ gì!”

Tôi thật vất vả đem nước mắt nhịn xuống, nghe hần nói xong lại thêm một trận ủy khuất, nước mắt lại không ngừng tiếp tục rơi xuống. Tôi một bên khóc một bên ai oán nói: “Em cũng không biết vì cái gì làm sao mà giải thích chứ!”

Tôi thương tâm cũng không phải bởi vì Diệp Hường Lăng giận tôi, mà là đau lòng bởi vì mình quá trịch trệ, không biết lúc nào đã vô tình xúc phạm tới chuyện của anh.

Tôi từng nghĩ qua, cứ làm bạn theo lệ, cùng anh qua loa thư từ trao đổi là được. Nhưng trong quá trình qua loa đó tôi không ngờ bản thân đã muốn đem mình, tin tưởng tuyệt đối mà giao phó cho anh từ lúc nào không biết. Tôi chân thành đem tất cả tình cảm thổ lộ, rất muốn cùng anh chia sẻ tất cả vui vẻ cùng hạnh phúc.

Nhưng mà không biết tôi làm sai mọi chuyện khi nào làm cho Diệp Hường Lăng giận dữ thành như vậy. E rằng từ nay về sau tôi cũng không còn cơ hội có thể đứng trước mặt mà gọi tên anh nữa.

Mà Diệp bạn thân có lẽ sau này cũng không muốn tâm sự, hay thổ lộ qua thư từ cùng với tôi nữa cũng nên.

Nghĩ đến đây thôi nước mắt tôi lại một lần nữa không thể ngừng mà ào ra.

Bình sinh đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm nhân sinh ngắn ngủi, tôi bắt đầu nhăm nháp cái loại tư vị nắm không được mà bỏ cũng không xong, thật sự làm người ta vô cùng bất lực và tuyệt vọng.

Có lẽ bởi vì quá thương tâm cùng tuyệt vọng, cho nên suốt cả đêm tôi không ngủ, chỉ nằm đó mà không ngừng rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Thư của Diệp Hường Lăng đến hẹn vẫn bật vô âm tính, không thấy một lá nào đến.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.....cho đến một tuần trôi qua.

Đôi lúc tôi cố viết một lá thư thật dài, đã bỏ vô bao thư, nhưng đến giờ sắp phải đem đi gởi thì tôi lại ngập ngừng lùi bước, không dám gởi đi. Tôi do dự cầm lá thư trong tay nhưng động tác chỉ dừng lại ở đó, cứ cầm lên rồi lại bỏ xuống rất nhiều lần, cho đến khi tất cả dũng khí còn sót lại khi này đều mất hết, nhưng thư cũng không thể nào gởi đi.

Bởi vì tôi còn nhớ rất rõ, ngày đó ánh mắt của Hường Lăng nhìn tôi là lạnh lẽo đến cỡ nào.

Nghĩ đến chuyện đó nên tôi đâu còn dũng khí nào mà chủ động gởi thư hòa giải với anh nữa chứ.

Tôi mang bộ dạng ủ dột, cứ ngày ngày chờ đợi. Tiểu Nhụy và Quế Lượng dù có cố gắng làm đủ mọi cách nhưng cũng không thể làm cho tinh thần của tôi và Tiểu Phượng phấn chấn lên hơn. Lại nói dạo này Tiểu Phượng có vẻ càng thêm trầm mặc hơn trước, liều mạng vùi đầu ôm đống từ vựng tiếng Anh mà luyện ngày luyện đêm. Chứng kiến nó đối xử bản thân khác khe như thế mà tôi cũng ớn lạnh cả sống lưng.

Cảm giác hoảng sợ cùng bất an này vẫn cứ thế kéo dài, dù đã qua một thời gian nhưng xem ra không có dấu hiệu sẽ chấm dứt. Tôi thấy vậy không biết làm gì hơn cho nên một lần nữa quyết định gia nhập đội duy trì trật tự, chỉ mong nhờ vào việc mỗi ngày bận rộn đi theo các sư huynh “săn lùng” hành động khiếm nhã của những sinh viên khác mà tâm tình sẽ tốt lên một chút.

“Tiểu Mãn, tại sao dạo gần đây tôi cảm thấy tâm trạng của em dường như rất không thích hợp a!” Sau khi đi trực một vòng trở về, vị sư huynh mang theo tôi đi khi này hình như có chút ý kiến: “Xem ra em lúc này thật sự giống như người đang bị mộng du nha, cho dù phát hiện mục tiêu trước mắt đi nữa, ngoài phản ứng hơi bất ngờ một chút, nhưng cũng không như trước đây, sẽ bắt chấp tất cả hung hãn rượt theo để bắt bọn họ.”

Tôi trầm mặc, lựa chọn không lên tiếng, trong lòng một trận buồn bực không thôi, chỉ đành lác lác đi theo phía sau sư huynh kia. Từ khi không còn trao đổi thư từ qua lại cùng Diệp bạn thân, tôi thường xuyên bị trầm tư bao phủ, cả người giống như chỉ còn lại ba phần hồn, còn lại không biết đã bay đến phương nào.

Vị sư huynh kia thấy tôi vẫn một bộ dạng như cũ, dường như có chút kích động liền lên tiếng răn dạy: “Em nhìn mình xem, trước đây khi truy bắt những cặp tình nhân yêu đương vụng trộm chẳng phải rất sung sức sao, ngay cả những thành viên trong đội duy trì trật tự cũng muốn nhìn em mà làm gương, thậm chí cả vị Tàn Ngũ sư huynh khó đối phó kia mà em cũng không e ngại. Như thế nào lần này thấy bọn họ nghênh ngang trước mặt bày trò mà mí mắt cũng không thêm nâng lên chứ?”

Sư huynh kia vừa nói tay vừa hướng vào một đôi trai gái bộ dạng khả nghi đằng kia, một mực muốn buộc tôi phải nhìn cho bằng được. Tôi mệt mỏi nâng mắt nhìn theo hướng ngón tay anh ta đang chỉ, chỉ thấy lùm cây bên kia có hai người đang chụm đầu một chỗ nói chuyện gì đó, bộ dạng khôi ngô nói đương nhiên rất khả nghi nhưng tôi lại một chút cũng không thêm để ý nói: “Sư huynh, anh còn không thấy rõ ràng hay sao, người trước mắt kia không phải ai khác rõ ràng chính là vị Tàn Ngũ mà anh vừa nhắc, chúng ta đâu có cách nào chứ!”

“Thật đúng là chuyện nực cười mà, sao có thể chứ?” Sư huynh kia sau khi nhìn kỹ, giọng nói nhất thời cũng mất tự nhiên, ánh mắt lại không giấu được sự phần nộ hướng về bên đó.

Tàn Ngũ, cái con người này quả thực rất nhạy bén, có lẽ cảm giác được hai chúng tôi từ xa chỉ chỏ, tầm mắt liền rất nhanh mà phóng lại đây. Sau khi phát hiện hai người chúng tôi, hắn liền bày ra nụ cười tươi rói rồi hướng bọn tôi gật đầu một cái coi như chào hỏi.

“Tiểu Mãn!” Hắn giơ hai ngón tay lác lác, nhìn tôi cười cười.

“A!” Tôi chỉ biết trơ mắt đứng đó mà rọi đèn pin vào họ, ánh sáng từ ngọn đèn giờ phút này hoàn toàn phủ lên khuôn mặt hắn. Hắn lấy tay che lại tầm mắt, cũng không tỏ vẻ gì tức giận, chỉ là mỉm cười rồi thông thả một đường đi tới.

“Tiểu Mãn, em khi nào thì lại tiếp tục công việc đi trực này nữa vậy?”

Tôi im lặng nhìn hắn, thái độ vô cùng hồ hững, không có lấy một chút cảm giác gì là phần nộ, hay hoảng sợ.

“Sao lại không nói năng gì thế này?” Hắn hơi tò mò quan sát biểu tình của tôi. Trong phút chốc, tôi cảm thấy chuyện câu thông của mình và hắn là một chuyện rất phí sức, nên chỉ đơn giản xoay người, kéo kéo tay áo của vị sư huynh đi bên cạnh mình nói: “Đi thôi, chúng ta tới chỗ khác kiểm tra vậy.”

Khoảnh khắc đi sát qua bên người hắn, nhìn thấy Tàn Ngũ hiển nhiên vẫn còn đang chìm trong trạng thái mơ mơ màng màng. Tôi mới bước được hai bước, không ngờ hắn lại rất nhanh tiến đến chặn trước mặt tôi, còn muốn cùng tôi giải thích: “Tiểu Mãn, em có phải đã hiểu lầm gì không? Lần này cùng những lần trước anh đến đây thật sự không giống, phải nói là hoàn toàn khác nhau nha. Anh chỉ vì muốn giúp người trong ký túc chuyển lời nên mới đến đây mà thôi!”

Giọng hắn rất chân thành, ánh mắt vẫn nhìn tôi chăm chăm, bộ dạng nhìn vào rõ ràng đúng là thiên chân vô tà nha.

Tôi chỉ đứng cứng ngắt nơi đó mà nhìn hắn, cảm thấy việc hắn hướng tôi giải thích thật sự là có chút dư thừa.

Phông chừng nét mặt không chút thay đổi của tôi lúc này đã chọc giận hắn. Hắn chán nản, chỉ đành từ bỏ, không muốn cùng tôi giải thích gì nữa, lạnh lùng cười lên hai tiếng: “Dù thế nào đi nữa Tiểu Mẫn, em vì sao nhìn thấy anh mà cũng không thèm chạy đến náo loạn chứ, đã vậy còn giống như là không muốn nhìn đến anh nữa à?”

Tôi gãi gãi đầu, tính đi vòng qua hắn, trực tiếp thẳng hướng khác mà tiếp tục tuần tra.

“Anh đây đúng là vô tội nha, Mẫn Mẫn! Anh thật sự không có làm gì sai mà! Cho dù là anh có làm sai cái gì đi nữa, thì em cũng nên nói nguyên nhân cho anh biết chứ, như thế nào một câu cũng không thèm nói mà đã muốn bỏ đi rồi?” Hắn bước nhanh một bước, vội vàng chặn tôi lại, bộ dạng bất đắc dĩ xen lẫn mất mát thờ dài một hơi, sau đó còn bày ra ánh mắt vô tội nhìn tôi.

Những lời này của hắn nói ra thành công làm cho tôi cảm động, có lẽ vì chuyện Hưởng Lăng nên trong lòng buồn bực, tính tình vì vậy mà cũng trở nên thất thường. Nghĩ thế nên tôi chỉ đành qua loa “ừ” đại một tiếng, miễn cưỡng nhìn hắn mỉm cười cho có lệ: “Tần sư huynh, tôi nào có giận anh chứ, lại nói chúng ta cũng đâu phải thân thiết gì! Đúng rồi, anh nếu như đã chuyển lời xong rồi thì cũng nên nhanh chóng trở về ký túc xá mình đi, mùa đông càng tối thì trời lại càng lạnh đấy!”

Tần Ngũ nghe thế liền lập tức nghiêm túc, vẻ mặt đầy mất mát quan sát tôi: “Mẫn Mẫn, em hiện tại khi đối mặt nói chuyện với anh vì sao không còn lấp bắp nữa à? Đây chẳng phải trước giờ đều là một trong những đặc quyền của anh hay sao?”

Ai uy, hắn thật đúng là biết rất rõ nhược điểm của tôi nha? Tôi bị hắn hỏi, trong lòng có hơi tức giận

Chẳng lẽ mỗi lần đối diện với hắn, tôi bắt buộc phải nói chuyện cả lăm thì hắn mới hài lòng sao?

Hắn đưa tay vuốt vuốt cằm, ánh mắt nghiêng ngả nhìn tôi: “Có phải gần đây em bị thất tình hay không? Bộ dạng nhìn vào giống như đang bị táo bón lâu ngày không khác, đúng là rất khó coi!”

= = + +, tôi thật sự phẫn nộ rồi.

“Anh... anh... biết cái lông khi gì!” Tôi thật sự giận dữ, hơn nữa miệng lại bắt đầu lấp bắp: “Tôi là người luôn xem trọng... tình cảm! Không phải... không phải cái loại... thất tình à!!!” Tôi đau lòng chính vì mất đi một người bạn có thể dẫn dắt con đường phía trước cho mình, căn bản không liên quan gì đến chuyện yêu đương, một chút quan hệ cũng không có.

Tần Ngũ lúc này mới thật sự nở nụ cười, cũng không tiếp tục trêu chọc tôi nữa, giọng điệu rất thành khẩn hỏi tôi: “Mẫn Mẫn, chúng ta tuy không tính là bạn bè thân thiết, nhưng tuyệt đối cũng không phải là loại kẻ thù gì đó. Có chuyện gì không vui thay vì cùng người quen kể lể không bằng cứ kể hết với người cực kỳ xa lạ như anh này.”

“Em ngừng lại xem, lấy theo kinh nghiệm của anh thì thế nào...?” Hắn thật cẩn thận quan sát sắc mặt của tôi.

Tôi hơi giật mình nhìn lại hắn, khoảnh khắc đó bị lời đề nghị của hắn đá động.

Tần Ngũ, con người này khéo léo, trình độ cùng thủ đoạn giao tiếp so với tôi hiển nhiên là cao hơn mấy bậc. Tôi suy nghĩ cảm thấy vấn đề rắc rối này thật sự cũng không nhỏ, nói không chừng ở chỗ của hắn tôi có thể nhờ cậy được gì đó, và lại tôi cũng thật sự muốn biết vấn đề thật ra là nằm ở chỗ nào, nghĩ vậy nên tôi liền dứt khoát gật đầu một cái rồi nói: “Được, Tần sư huynh, chúng ta tâm sự một chút đi!”

Tần Ngũ có chút thụ sùng nhược kinh, ánh mắt trừng thật to, xem ra hiển nhiên là ngoài ý muốn. Hắn ngừng một hồi, rốt cục mới bày ra bộ mặt tươi rói nói: “Đi thôi, anh mời em uống trà sữa trên sân châu!”

Đột nhiên từ lời nói đến cử chỉ hắn đều phản chấn hắn lên, = =. Tôi lúc này mới ngộ đạo, quả nhiên người này luôn có thói quen đem vui vẻ của mình đặt trên nỗi đau của người khác.

Trước cổng trường chúng tôi có một quán trà sữa, nơi này được trang trí rất đẹp mắt, Tần Ngũ dẫn tôi một đường vào trong, dường như hắn đối với nơi này có vẻ rất quen thuộc.

“Ui, anh Tần Ngũ, anh chịu tới rồi sao! Thật là làm người ta nhớ anh muốn chết đi!” Cô gái bán trà sữa xem ra đối với Tần Ngũ không xa lạ gì. Tôi thấy thế không chút e dè dùng ánh mắt hèn mọn mà phóng cái nhìn đến cô gái ngả ngón trước mắt.

Tần Ngũ nghe xong, sắc mặt rất nhanh liền thay đổi, nghiêm túc nhìn sang cô gái kia lên tiếng: “Cô em à, em đừng có ở đó mà trêu chọc anh nữa, Ngũ ca anh hiện tại đã có người trong lòng rồi nha! Em cũng đừng nên phí tình cảm nơi anh nữa, bởi vì anh đã sắp làm chồng của người ta rồi!”

Phốc... cả hai người tôi lẫn cô gái kia nghe xong nhất thời lông tơ liền dựng đứng.

Cũng may đùa giỡn của Tần Ngũ cũng có chừng mực, nên không làm cho người ta cảm thấy chán ghét và khó xử. Từ khi hắn kéo ghế mời tôi ngồi xuống, liền trực tiếp đi thẳng vào trọng tâm chủ đề: “Nói đi, anh nghĩ người bạn mà khi này em nhắc đến hẳn phải là một nam sinh!”

Tôi tất nhiên rất bội phục sự phán đoán sắc bén của hắn.

Theo bản năng gật đầu rồi “ừ” một tiếng.

“Nói đi, kể cho anh nghe tất cả những chuyện xảy ra từ trước đến giờ một lượt, có như vậy anh mới có thể giúp em nhìn xem mấu chốt vấn đề là ở chỗ

nào!” Hiếm khi thấy hắn bày ra biểu tình nghiêm túc như lúc này, nên tôi có hơi do dự. Không ngờ hắn đột nhiên nhìn tôi mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng, tiếp tục nói:”Ngũ ca anh đây chính là người bạn tốt nhất của phái nữ, anh am hiểu nhất chính là tâm sự của con gái đây.”

“...” Tôi bị hai chữ “phái nữ” của hắn kích thích, nhất thời tất cả những khăn trương mới vừa nổi lên nháy mắt liền biến thành hư không.

“Chuyện bắt đầu là thế này...” Tôi bình tĩnh định thần, nhớ lại những chuyện trước đây, từ lúc bắt đầu cùng Diệp Hưởng Lăng qua lại cho đến giờ, đem mọi chuyện lộn xộn, đầu đuôi lẫn lộn kể lại cho hắn nghe.

Tôi nói thuyên thuyên, không đầu không đuôi, có nhiều khi phải ngừng một chút để cố nhớ lại nội dung của những lá thư kia.

Tần Ngũ miễn cưỡng đem người tựa vào ghế ngồi, bộ dạng nhìn vào rất chăm chú lắng nghe. Khi nghe đến chuyện tôi tham gia đại hội thể dục ở trường của Diệp Hưởng Lăng, hắn hơi nhẹ mỉm cười rồi giống như giận dỗi nói thêm:”Thật là rất biết đòi mạng người ta mà!”

Tôi bị hắn ngắt lời, có chút hụt hẫng ngoài ý muốn.

Hắn nhận thấy tâm tình của tôi nên hơi nhíu mày, giống như không để ý, chống má lên tiếng đùa cợt:”Em cứ tiếp tục đi, loại chuyện lộn xộn thế này thật sự làm cho anh cảm thấy bất lực mà. Thật ra vấn đề tình cảm của hai người nếu đem ra so với những chuyện tình cảm trước đây của anh thì không bằng lấy một phần mười đi.”

“...” Tôi cảm thấy bản tính tự kỷ trước giờ của hắn thật sự là một chút cũng không thay đổi, phỏng chừng cả đời hắn đều vẫn sẽ mang bộ dạng không đứng đắn này đi, đừng hòng mà thay đổi.

“Em cứ kể tiếp đi!” Có lẽ phát hiện sự phản uất của tôi nên hắn liền thay đổi sắc mặt, thu hồi thái độ hời hợt vừa rồi, không chút để ý mà cực lực bày ra bộ mặt quan tâm.

Tôi lấp bắp đem những chuyện xảy ra trong buổi đại hội thể dục kia kể ra, lại nói đến chuyện cái chân của tôi ngày đó còn bị thương, chuyện anh giận dữ thế nào đối với nam sinh kia, chuyện chúng tôi quan tâm lẫn nhau qua những lá thư. Khi nhớ đến những lời lẽ đầy quan tâm, lo lắng đó của anh tôi cảm thấy cổ họng mình phút chốc như nghẹn lại, khó thở vô cùng.

Sống mũi truyền đến cảm giác chua xót, trong lòng một trận thương tâm kéo tới, tôi lấy tay bịt mắt, dù thế nào cũng quyết không chịu bỏ tay xuống.

Tôi không tự chủ mà bật khóc thành tiếng, nước mắt cũng theo hốc mắt tràn ra như đê vỡ, mu bàn tay không lâu liền ẩm ướt. Tôi cứ thế tiếp tục gào khóc, quên mất Tần Ngũ kia hiện đang còn ngồi đối diện nghe mình kể lể, càng không còn tâm tình nào để đi nhìn xem giờ phút này đây hắn thật ra đang cố nén cười cỡ nào khi chứng kiến bộ dạng hiện giờ của tôi.

Không biết khóc được bao lâu, thẳng đến khi toàn thân bị người nào đó nhốt vào một vòng ôm ấm áp... Bởi vì nhất thời kinh ngạc, nước mắt không hề báo trước mà lập tức ngừng lại. Đầu tôi hiển nhiên còn đang chôn trước ngực người nào đó, bàn tay vẫn nắm chặt hiện đang đặt trước ngực người kia giờ cũng cảm thấy đau đau.

“Haiz.” Đối phương không nhanh không chậm mà thở dài một tiếng.

Tôi buông tay ra, từ trong ngực đối phương ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ánh mắt của Tần Ngũ đang lóe lên một tia buồn bực.

“Tiểu Mãn, em đó...” Tiếng thở dài của hắn truyền đến rất chân thật, tựa như đang tỏ rõ sự đồng tình với tôi, vòng tay cũng rất nhanh siết chặt:”Tại sao lại khóc thành ra thế này hả?”

Tôi lấp bắp:”Tôi... tôi.....không biết!”

Giờ phút này Tần Ngũ giống như đang ôm một đứa trẻ, một tay hắn nhẹ nhàng vuốt tóc, một tay còn lại thì không ngừng vỗ nhẹ sau lưng tôi:”Bởi vì đau lòng sao?” Hắn nhìn một chút rồi lại nhẹ giọng hỏi:”Hay bởi vì giận dỗi?”

“A...hay là vì cảm thấy mất mát?”

Tôi ngơ ngác mà quên mất cả phản kháng, chỉ biết không ngừng lắc đầu.

Tần Ngũ khước miệng như bị rút gân, thực bất đắc dĩ vỗ vỗ lên đầu tôi, hỏi:”Vậy em biết cái gì hả?”

Tôi há miệng thờ dốt, sau đó chỉ biết khép lại.

Hắn một lần nữa đỡ tôi ngồi xuống phía đối diện, đẩy ly trà sữa của mình cho tôi:”Uống ly này của anh đi, mùi vị bí đao này sau khi được pha chế anh cảm thấy so với loại nguyên chất còn ngon hơn nhiều!”

Tôi do dự mà tiếp nhận, uống lên một chút, quả nhiên rất ngon.

Hắn thấy tôi uống thử một chút, mặt mày liền vui vẻ hẳn lên, mỉm cười nói tiếp:”Đôi khi cũng nên thay đổi khẩu vị một chút, không chừng sẽ có khám phá thú vị bất ngờ!”

Tôi nén tiếng nức nở, đem ly trà của hắn một hơi uống hết rồi chùi mép miệng, nghẹn ngào lên tiếng phản bác hắn:”Tần sư huynh, bí đao thêm vào cỏ lau,

so với nguyên vị thật ra mắc hơn nhiều, cho nên tôi chỉ có thói quen uống nguyên vị mà thôi.”

Tần Ngũ nghe xong không hiểu vì sao liền giận dữ. Hắn lấy tay đập mạnh lên bàn một cái rồi hướng tôi mà rống: “Tiểu Mãn, em có cần thiết không biết nói đạo lý như thế không? Càng không cần quá đáng như vậy a! Không thể bởi vì nó đắt một chút, tốt một chút mà em không dám đi ném thử chứ?”

“A?” Tôi không biết là uống trà sữa lại còn gặp loại chuyện phiền phức thế này nha.

Tần Ngũ bất ngờ chồm tới, cách một cái bàn nhỏ cúi người, cổ chấp muốn giáo huấn tôi: “Em nói xem có đúng không? Vị bí đao như vậy uống vào cảm giác không phải thật là ấm lòng sao, em sao nhất định phải chấp nhất đòi uống nguyên vị mãi chứ? Loại này chẳng những vừa lạnh còn vừa thanh, ngoài ra trên châu kia cũng đâu phải là thứ xa xỉ gì!”

Tôi ngốc hồ đồ trở mặt nhìn hắn, tất cả phần uất thoáng cái đều dồn cả lên đầu, còn có mắt mát. Tôi do dự một lúc sau mới giơ tay hướng cô gái kia thốt lên: “Làm ơn cho Tần sư huynh thêm một ly trà sữa bí đao cô lau, cảm ơn!”

= = Tần sư huynh, thật ra anh đối với ly trà sữa hương vị bí đao pha cô lau này rốt cuộc là có chấp tới mức độ nào a? Cần thiết phải nhảy dựng lên để tranh cãi với tôi thế này hay không?

Tần Ngũ giống như nhất thời nhục chí, cả người ngã phịch hẳn về phía sau ghé dựa, tay vỗ nhẹ lên trán: “Tiểu Mãn, anh rốt cục cũng hiểu được tâm tình người bạn kia của em rồi!”

Hả? Ánh mắt của tôi lập tức nóng lên.

“Không cần phải dùng ánh mắt như thế mà nhìn anh!” Tần Ngũ chán ghét trừng tôi, sau đó nâng ly trà sữa vừa được đưa tới nhấp xuống một ngụm, khoe mắt hên mọn nhìn tôi: “Anh giờ đã hoàn toàn hiểu được, chỉ là bây giờ không muốn nói cho em nghe mà thôi!”

Hắn “hừ” một tiếng xong sau đó cũng không nói nữa.

Con thịnh nộ trong ngực càng lúc càng lớn, tôi thở mạnh một tiếng rồi đứng lên, nghênh ngang trừng mắt nhìn hắn.

Tần Ngũ bị tôi dọa, sợ tới mức hắn hiện đang ngồi đó cũng lén lút cố đẩy chiếc ghế dựa lùi lại, cách bàn một khoảng khá xa, ôm ly trà sữa rồi dùng ánh mắt đề phòng nhìn tôi: “Em muốn làm gì?”

Tôi siết chặt nắm đấm, tức giận đến nỗi miệng cũng bắt đầu cà lăm: “Tần... Tần sư huynh... anh... anh vẫnthật chán ghét mà!”

= =, tôi không ngờ mình lại còn tìm sai đối tượng tâm sự, đúng thật là hết nói mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Buổi tư vấn tâm lý tại “địa bàn” trà sữa kia coi như thất bại, kết thúc bằng không khí trầm mặc của cả hai người chúng tôi. Tôi bước ra khỏi quán trong một tâm trạng tràn trề thất vọng, càng không hiểu Tần sư huynh vì sao lại có thái độ giận dữ như thế, nhưng cuối cùng hắn vẫn rất kiềm chế, thành khẩn khuyên tôi.

Hắn nói: Hòa Mãn này, anh đây là người từng trải, chuyện tình cảm khỏi nói rất phong phú hẳn em cũng biết, anh còn là một người rất nam tính cho nên anh thật khuyên em tốt nhất là đừng cùng với người bạn trao đổi qua thư kia tiếp tục dây dưa nữa. Bởi vì theo góc độ của một người đàn ông mà nói trong chuyện này rõ ràng lòng tự trọng của người kia đã bị em làm thương tổn rất nghiêm trọng, dù sao cũng không có cách nào có thể bù đắp, hướng chi... kẻ đầu sỏ gây chuyện lại là em! Mà với người như em thì ai có thể giận thế nào được chứ? Haiz...

Tần Ngũ trung ra bộ mặt ai oán, còn cố tình đem những lời sau cùng kéo dài. Mãi hồi lâu sau hắn mới phán một câu, đồng thời đó cũng là lời đề nghị cuối cùng: Cho nên Mãn Mãn, giờ thì em coi như là đã hết hy vọng rồi đó! Đừng cứ nghĩ đến cách cứu vãn hay kéo dài đoạn tình cảm này nữa, từ nay về sau cứ coi như chưa bao giờ gặp qua người này là được.

Cũng coi như chưa từng quen với anh ta có biết không!

Những lời nói này vẫn quanh quẩn trong đầu tôi không ngừng mãi cho đến khi về tận ký túc xá. Tôi không tài nào giải thích được ý nghĩa thực sự của chúng là thế nào, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến nó thì trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn bực khó tả.

Thế nhưng mỗi một ngày cứ thế đi qua, tôi vẫn như cũ không có nhận được một bức thư nào của Diệp Hường Lăng.

Tôi bắt đầu hiểu ra những lời nói ngày ấy của Tần Ngũ, đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy bản thân dần dần mất hết hy vọng. Mấy tháng gần đây cùng Diệp Hướng Lăng thường xuyên thư từ qua lại dù sao cũng có tình cảm, không ngờ đoạn tình cảm ấy giữa tôi và anh lại chẳng khác nào như một miếng băng mỏng manh, yếu ớt vô cùng. Chẳng lẽ mọi chuyện thật sự như lời Tần sư huynh nói hay sao? Anh đối với tôi nhất định đã vô cùng thất vọng, chắc giờ anh cũng đang muốn xem như là chưa hề quen biết tôi đi.

Nhưng còn tôi, tôi lại làm không được. Tôi không thể đem đoạn tình cảm này coi như chỉ là thoáng qua mà vứt ra khỏi trí nhớ. Tôi dù sao cũng đã thư từ qua lại với Diệp Hướng Lăng một thời gian, cho nên tôi làm sao có thể đối mặt với anh mà ngoan ngoãn chấp nhận, xem như những gì đang xảy ra trước mắt lại là sự thật cơ chứ.

Tôi vốn tưởng rằng có lẽ do vì bản thân phải chịu quá nhiều đau thương cùng áp lực nên sẽ thường hay khóc lóc, tưởng mình cũng như nhân vật nữ chính trong những câu chuyện của Quỳnh Dao, cả ngày đần độn độn độn như một xác chết, hoặc là mặt mày đen thui. Nhưng tôi giờ mới xác định được một điều rằng mình có lẽ đã quá xem nhẹ bản thân rồi. Sau khi khổ sở vượt qua mấy ngày đầu tiên, trong phòng ký túc xá giờ đây chỉ còn duy lại tiếng khóc lẻ loi của Tiểu Phượng. Ban đêm, mỗi khi tôi giật mình thức dậy để đi toilet, nhìn sang giường bên đầu thấy nó lấy chăn trùm đầu kín mít, khóc thật thương tâm.

Tối đến, chung quanh không gian vốn rất yên tĩnh, nên tiếng khóc ai oán của nó làm người ta có thể nghe thấy càng rõ ràng hơn. Vì thế tôi cuối cùng cũng không thể không chế bản thân, tiến đến bên cạnh, muốn an ủi nó một chút.

“Tiểu Phượng, mày đừng có khóc nữa!” Rốt cục có một ngày tôi nhìn không được, kéo nó đang nằm từ trên giường đến toilet rửa mặt.

“Mày vì sao mỗi ngày đều không ngừng khóc lóc thế thảm như thế hả! Chẳng lẽ còn nghĩ đến chuyện hôm đó hay sao?” Tôi thật sự rất có ý tốt giúp nó đã thông đầu óc một chút.

Đôi mắt của nó giờ đã đỏ hoe, nó một bên vừa lau nước mắt một bên vừa không ngừng khóc, giọng thút thít nói: “Tiểu Mẫn, thật xin lỗi, tao thật không nghĩ mọi chuyện lại biến thành ra như vậy.”

“Mấy ngày nay, tao cũng nghĩ thông suốt rồi, giờ cũng cảm thấy bản thân nhẹ nhõm rất nhiều. Tao rốt cục cũng đã được giải thoát. Bây giờ đối với anh ta, tao thật sự đã hoàn toàn chết tâm, càng không muốn ôm ấp thêm nhiều ảo tưởng hay hy vọng gì nữa. Tuy ban ngày có thể cùng tụi mày thích nói giỡn thì nói giỡn, thích ăn thì cứ ăn, nhưng đôi khi tối đến, tao sẽ không tự chủ mà miên man suy nghĩ. Mỗi lần như vậy trong lòng tao đều cảm thấy thật khổ sở, trái tim cũng bị ép đến khó thở vô cùng.”

Tôi bị nó nói đến đầu óc quay cuồng choáng váng: “Tiểu Phượng, mày chắc không phải là đang nói đến Trình Lâm chứ?” Tôi cảm thấy từ ngày đó cả nó lẫn Trình Lâm không ai chịu nói với ai câu gì. Chẳng phải lần này khi Trình Lâm đến đây, cả buổi vẫn luôn trầm mặc đó sao.

Nó giống như đang cố chịu đựng, cũng không nghĩ giải thích dài dòng gì thêm, chỉ nói một mạch một hơi: “Trời vừa sập tối thì tao liền không tự chủ mà nghĩ đến chuyện xảy ra hôm đó, càng nghĩ tao lại càng cảm thấy mặc cảm, lại càng căm ghét chính mình...”

Thật ra đối với chuyện ngày đó, xích mích giữa nó và Diệp Hướng Lăng cũng không phải là chuyện gì to tát cả, nhưng tôi lại cảm thấy vấn đề đây chính là Tiểu Phượng. Tôi biết trong lòng nó khó chịu, lại vẫn luôn cố nhẫn nhịn, cảm giác bản thân nói những lời này ra chẳng khác nào như một lần nữa đang xát muối lên vết thương của Tiểu Phượng: “Tiểu Phượng, hôm đó, mày và Diệp Hướng Lăng đã nói gì vậy? Vì sao hai người...”

Tiểu Phượng nghe hỏi liền cắn môi, hơn nửa ngày trời mới cố lấy hết dũng khí nói với tôi: “Tiểu Mẫn, ngày hôm đó tao... tao.....thật ra.....tao đã thổ lộ tình cảm của mình đối với anh ấy!”

“Sao? Không phải là Trình Lâm sao? Tại sao không phải là Trình Lâm chứ?” Tôi bị những lời này của nó làm cho chấn động. = =, có gì mới nhảy mất một cái mà mọi chuyện lại thay đổi hoàn toàn thế này?

“Tao đối với Diệp sư huynh từ khi còn học trung học thì đã luôn thích anh ấy, vẫn rất thích. So với Sài Cần thì tình cảm tao dành cho anh ấy chỉ có hơn chứ không kém!” Tiểu Phượng một bên vừa khóc vừa nói.

Giờ phút này, đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn, chẳng lẽ người mà nó trước giờ để ý không phải là Trình Lâm hay sao? Mà người chân chính ẩn sau Trình Lâm chính là Diệp Hướng Lăng ư. Giờ phút này tôi chỉ cảm thấy mọi chuyện trước mắt một mảnh mơ hồ.

“Nhưng anh ta từ trước tới giờ vẫn luôn cự tuyệt tao!”

Tôi có chút không biết làm sao, chuyện như vậy nó tốt nhất đừng nên nói với tôi thì hơn đi. Chắc có lẽ cũng như Tần Ngũ sư huynh từng nói, cái tên của tôi quả thật làm cho người ta liên tưởng đến tôi đây là một người rất dào dạt tình cảm nên nó mới tìm tới tâm sự.

“Tiểu Phượng, cái đó, còn rùng rợn thì mày ngại gì không có củi đốt chứ...” Nhưng cho dù tôi là người có trái tim yêu thương dào dạt đến mấy, nhưng những lời nói an ủi người ta trong tình trạng thế này đâu phải đơn giản chỉ một hai câu là được đâu chứ.

Nhưé Tiểu Phượng nghe xong đột nhiên khóc rống: “Anh ta nghĩ cũng không nghĩ liên tưởng thần cự tuyệt tao a, một chút do dự cũng không có, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có nhìn qua tao đi!”

“...” Tôi thật sự không biết phải nói gì để an ủi nó đây.

Suy nghĩ thật trọng cả nửa ngày trời, tôi mới dè dặt lấy hết dũng khí trấn an nói: “Tao cũng cảm thấy Diệp bạn thân làm vậy quả thật không đúng, ít nhiều gì thì anh ta cũng phải nhìn thẳng vào mặt mày nói chuyện chứ, đây chính là lẽ phép tối thiểu nha.”

“...” Giọng Tiểu Phụng lại lạnh lạnh vang lên, ánh mắt nhìn tôi giống như đang nhìn người ngoài hành tinh nói: “Hòa Mãn, nếu anh ấy thật sự nhìn thẳng vào mắt tao mà nói những lời cự tuyệt ấy thì tao nhất định đã nhảy lầu tự sát từ lâu rồi.”

“A?” Chuyện này thật sự rất phức tạp nha, tôi đã không còn cách nào mà lý giải nổi. = =, vừa mới không phải chính nó mở miệng oán giận, nói Diệp Hưởng Lăng không chịu nhìn nó mà nói lời cự tuyệt hay sao?

“Hoà Mãn, mày thật sự là người rất may mắn đó!” Nó chúi chúi nước mắt, mỉm cười vô cùng khổ sở: “Lần đầu tiên hẹn họ đến gặp tại ký túc xá bọn mình, tao đã cho rằng Diệp sư huynh nhất định sẽ không chịu đến, bởi vì tiếp điện thoại là một người bạn trong ký túc xá của họ, còn đáp ứng lời mời chính là Trình Lâm, nhưng không ngờ anh ấy lại chịu đến tận đây!”

“Cũng như vào cái lúc mày cùng và anh ấy trao đổi địa chỉ liên lạc, tao đã nghĩ rằng loại người như Diệp sư huynh, tính cách đặc biệt khác người, chắc sẽ không liên lạc với mày đâu. Nhưng không ngờ anh ta đối với mày lại khác, đã đồng ý trao đổi thư từ qua lại với mày thì thôi, hơn nữa hầu như mỗi ngày đều rất đều đặn viết thư!”

“Chính vì vậy cho nên vào ngày sinh nhật đó của mày, tao đã quyết định thổ lộ, bày tỏ với anh ta. Nhưng không ngờ rốt cục vẫn bị Hưởng Lăng cự tuyệt. Lúc đầu tao đã nghĩ thật ra chuyện cũng không có gì cả, Diệp Hưởng Lăng đối với ai chẳng phải cũng đều lãnh đạm như nhau hay sao, trước giờ đều là như vậy mà. Nhưng khi anh ta phát hiện tâm ảnh kia, nghĩ mày đã để tao lên giường lại thì liền nổi giận với mày!”

Tiểu Phụng lúc này nước mắt đã đầy trên mặt: “Anh ta có thể lãnh đạm với tất cả mọi người, lãnh đạm đối với tao, lãnh đạm đối với Sài Cần, lãnh đạm đối với tất cả nữ sinh, nếu được như vậy thì tao có lẽ sẽ không khó chịu như bây giờ vậy. Nhưng mà anh ta không phải, thì ra tất cả cảm xúc, hỷ nộ ái ố của anh ta đều chỉ để dành phát tiết trên người của mỗi mình mày mà thôi.”

“..” Tôi nghe xong chỉ biết há to miệng.

Tôi nghĩ bây giờ thì tôi đã hiểu.

“Tiểu Phụng, ý của mày là mày đã ghen tỵ vì mày cho là Diệp Hưởng Lăng có tình cảm với tao sao?”

Nhuệ Tiểu Phụng nghe xong liền cắn môi, nước mắt lưng tròng: “Tiểu Mãn, tao thật sự không có cách nào mà đi ghen tỵ với mày cả, bởi vì mày đối tao tốt lắm. Nhưng tao chỉ là nhất thời cảm thấy không cam tâm mà thôi.”

Tôi vỗ vỗ bả vai nó một chút, bày ra vẻ mặt rất am hiểu an ủi nó: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, Tiểu Phụng, hiện tại tao cũng giống như mày thôi. Diệp Hưởng Lăng, anh ta đã không thêm để ý tao nữa, ngay cả thư một lá cũng không thêm gửi đâu chẳng phải sao.”

Chúng ta. từ bây giờ hãy cùng nhau cắt đứt liên hệ với anh ta đi.

Nước mắt của Huệ Tiểu Phụng phút chốc liền đình chỉ. Tôi cũng không biết nó bị câu nói nào của tôi đã thông, nhất thời mọi uý khuất đều biến mất, vẻ mặt thoáng chốc liền thay đổi, hòa hoãn hơn nhiều: “Hòa Mãn, như vậy thì cứ cho mọi chuyện qua đi, chúng ta từ giờ hãy cùng nhau quên anh ấy vậy!”

Tôi nghe xong thoáng hơi ngáy người, ngốc nghếch nhìn nó gật gù.

Tất cả mọi người xung quanh đều không ngừng tận tình khuyên tôi, tốt nhất hãy quên anh ta đi. Mà từ ngày chuyện đó xảy ra, tôi cũng thật sự không còn cách nào ngoài việc là buộc mình cố phải quên anh đi. Đột nhiên sau đó tôi không hiểu vì sao lại bị khỏi chuyện vây quanh, lu bu bận bịu tới mất tới mũi nên căn bản cũng không còn thời gian suy nghĩ đến nó nữa, vô tình cũng làm cho đoạn tình cảm kia chưa được thành hình liền đã sớm bị bóp chết từ trong trứng nước.

Mỗi ngày tôi nếu không bị bao quanh bởi những đàn anh lớp trên thì cũng bị làm phiền bởi những sinh viên lớp dưới, bọn họ đều không hẹn mà tìm đến tôi nhờ giúp đỡ: ví dụ như là phát truyền đơn, tham gia các hoạt động liên ban. Cũng vì thế cho nên bản thân tôi vốn dĩ chỉ là một đội viên nhỏ bé trong đội duy trì trật tự thoáng cái liền trở thành một sinh viên đa năng. Mỗi ngày đều bị người ngoài mượn đi làm này làm nọ, đi sớm về muộn, cả người mệt mỏi giống như một con chó, cho nên khi trở lại ký túc xá, vừa đặt mình xuống giường là tôi liền nằm ngủ như chết. Cũng vì bận bịu nhiều việc như vậy cho nên tôi nhất thời cũng không còn thời gian rảnh đâu mà đi suy nghĩ chuyện của Hưởng Lăng.

“Hòa Mãn, có người tìm em kìa. Nghe nói hôm nay ban X hình như có một hoạt động giao lưu gì đó, họ đến là muốn nhờ em giúp đỡ!”

Haiz, thấy chưa? Lại tới nữa rồi đây này!! Trong tay tôi hiện giờ vẫn còn đang cầm một đồng luận văn, mà xấp luận văn này vốn là do Dịch giáo sư đã nhờ tôi đi sao chép dùm ông ấy. Nghe thấy vậy tôi cảm thấy thật khó xử vô cùng, ánh mắt nhìn đến tờ giấy trên tay không khỏi cười khổ nói: “Dịch giáo sư, xin lỗi, em hình như vẫn chưa có làm xong chuyện thầy nhờ!”

Anh mắt Dịch giáo sư nhìn tôi, rồi nhìn sang chồng giấy tờ trên tay tôi, ông ta dường như đang suy nghĩ, cân nhắc gì đó, khuôn mặt cũng hơi co giật vài cái. Mãi một hồi lâu mới lấy tay vỗ nhẹ lên đầu tôi thờ dãi nói: “Tiểu Mãn, em là một đứa trẻ rất ngoan, như thế nào lại còn thật sự đi sao chép ra nhiều bản như vậy chứ?”

Mấy tập luận văn này vốn dĩ là siêu cấp dài, tôi đã làm hết hai ngày chứ nào ít ỏi gì. Lúc trước khi ông ấy nhờ tôi, còn không quên dặn đi dặn lại rất nhiều lần, bảo tôi phải: “Em nhớ viết một chữ thì coi kỹ một chữ, nhớ phải xem kỹ từng lỗi chính tả. Bản luận văn này vốn là của những sinh viên của lớp thầy, bọn họ đối với thầy thật ra cũng coi quan hệ thân thiết, thầy biết em trước giờ làm việc nghiêm túc nên mới đến nhờ em đấy.”

Dịch giáo sư trước giờ luôn đối với tôi rất tốt, cho nên nếu có cơ hội giúp ông ta, tôi hiển nhiên sẽ không từ chối, dốc hết toàn lực của mình mà làm cho thật tốt.

Cho nên tôi rất cố gắng đem mỗi một chữ mà nắn nót viết xuống, còn cố viết cho thật đều đặn nữa.

Dịch giáo sư nhìn thấy bộ dạng tôi đứng sững ở đó, thái độ có hơi xấu hổ nhanh chóng đoạt lấy bút máy từ trong tay tôi: "Tiểu Mẫn a, chuyện bản luận văn em đừng có lo nữa, trước hết cứ đi hỗ trợ bọn họ đi."

Tôi nhìn ông ta do dự một hồi mới lên tiếng, đang muốn đem sấp luận văn kia thu thập lại một chút, đột nhiên cánh cửa phòng của đội duy trì trật tự thoáng cái bị người ta mở ra.

"Dịch giáo sư, thầy đang cùng Hòa Mẫn nói chuyện sao?"

Ai, tôi đưa mắt nhìn xem ai mới vào. Đó là một cậu nam sinh xa lạ mà tôi không hề quen biết, hắn đang đứng ở cửa, dè chừng nhìn tôi: "Bên kia, bọn họ đang chờ Hòa Mẫn đến ạ!"

Dịch giáo sư không nói hai lời, giật sấp luận văn từ trong tay tôi, vỗ bả vai của tôi mấy cái rồi đẩy nhẹ tôi ra bên ngoài: "Đi thôi, đi thôi Tiểu Mẫn! Đừng có làm quá sức, em cũng nên bắt chước theo bọn họ, cứ vui chơi thoải mái, phải thả lỏng một chút biết không!"

Tôi "ai" một tiếng, rồi ngoan ngoãn đi theo phía sau nam sinh kia.

Hoạt động giao lưu của ban X so với hoạt động trong ký túc xá của bọn tôi ngày trước về cách thức có thể nói là tương tự như nhau. Mục đích chung đó chính là cùng bạn học trong trường Đại học khác giao lưu làm quen.

Khi tôi đến nơi, đứng giữa đám người xa lạ, nhìn thấy mọi người chung quanh đều đang trò chuyện vui vẻ tôi cũng không muốn đến làm phiền. Mà bọn họ ngược lại cũng không một ai tiến đến nhờ vả tôi giúp đỡ gì cả, làm cho tôi nhất thời rơi vào cảm giác vừa xa lạ lại cũng vô cùng chật vật.

"Bạn học, có cần tôi làm giúp gì không?"

"Tôi phải làm gì để duy trì trật tự nơi này hả?"

"Haiz..."

Tôi dò hỏi vài người ở đó, ai nấy nghe hỏi cũng đều đưa ánh mắt không biết thế nào mà nhìn làm cho tôi phả lệ cảm thấy bản thân mình ở đây thật sự là dư thừa. Cuối cùng tôi đành đem mình đứng trốn ở một góc khuất, nhắm nhấp ly nước có gas trong tay.

"Mẫn Mẫn, đến đây nè!" Tôi nghe tiếng gọi, từ xa đã nhìn thấy Tần Ngũ cùng một đám người đi tới. Mặc dù giờ này trên trán Tần Ngũ còn đang lấm tấm mồ hôi, nhưng vẻ mặt ngược lại phần chân vô cùng, mang đầy ý cười. Khuôn mặt hắn vốn có nét trẻ con, mái tóc ẩm ướt có hơi dính dính trên trán, càng lộ nét trẻ con nhiều hơn, nhìn vào không giống như Tần Ngũ sư huynh mà tôi đã biết trước đây. Giờ phút này người đang đứng trước mắt tôi đã hoàn toàn biến thành một kẻ khác hẳn: "Anh sớm đã đến rồi chỉ là kiểm mãi mà không thấy em đâu cả."

Hắn giật lấy chai nước có gas từ trong tay tôi, nắm tay tôi lôi đến có chỗ ghế dựa đang đặt trong góc kia. Tần Ngũ vừa đi vừa hỏi tôi: "Gần nhất bộ em đang bề bộn nhiều việc hay sao, quãng mắt sao lại thâm quầng đen thui thế này!"

Tôi "ừ" một tiếng, đột nhiên cảm thấy trong những trường hợp thế này, có thể gặp được một người hiểu biết như hắn, cảm giác quả thật là tốt vô cùng.

Trong lòng dâng lên cảm giác vui vẻ nên thoáng cái trong mắt tôi Tần Ngũ sư huynh cũng trở thành một người đáng yêu vô cùng.

Tôi nhìn hắn gật đầu: "Thật đúng là mệt chết đi, tôi cũng không hiểu tại sao lại có rất nhiều người đều tìm đến tôi muốn nhờ giúp đỡ. Tuy là công việc rất nhiều, nhưng mà có thể giúp được cho người khác tôi dĩ nhiên cũng cảm thấy rất hạnh phúc."

Tần Ngũ kéo tôi ngồi xuống, nét mặt hưng phấn nhìn tôi cẩn thận đánh giá một phen: "Mẫn Mẫn, mặc dù cặp mắt em giờ đã quầng đen hết, nhưng tinh thần và trạng thái nhìn vào không tệ nha!"

Trước kia mỗi lúc vô tình chạm mặt cùng hắn, tôi đều không tự chủ mà dựng lên phòng bị. Nhưng hiện tại tôi lại không như vậy, ngược lại thấy rất thoải mái, còn hướng hắn mà nở nụ cười thật tươi.

"Ai... Nếu không cố tình lôi kéo em tới đây, em hẳn vẫn còn ở lại nơi đó mà giúp Dịch giáo sư lo ghi chép luận văn đi." Tần Ngũ như có như không hỏi tôi.

"Ai... thì ra anh đã biết rồi sao?" Tôi tò mò hỏi.

Tần Ngũ nhếch miệng lên cười, vỗ vỗ nhẹ lên lưng tôi: "Bọn anh thật ra đều có lòng tốt muốn cho em có nhiều chuyện để làm một chút, nhưng mà phương pháp của Dịch giáo sư quả thật là quá mức rồi."

"Tần sư huynh..." tôi bị hắn nói càng lúc càng cảm thấy hoang mang.

Tần Ngũ vỗ nhẹ lên đầu tôi: "Gọi một tiếng anh Ngũ đi, là nhờ anh kéo em tới đây em mới có cơ hội tới đây chơi đấy. Tuy vậy làm cho em phải gấp gáp

chạy đến cũng không phải anh cố ý, em trước đây chẳng phải luôn nhìn anh mà cảm thấy chướng mắt sao? Ở ban X này nam sinh nhiều lắm, nếu em không chê thì để anh Tần Ngũ đây giới thiệu cho em một người, có chịu không?”

(OoO) a.... mặt cả tôi thoáng chốc liền đỏ bừng như đất khi.

Tần Ngũ nói xong câu kia thì vẻ mặt cũng trầm xuống, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn tôi. Mãi hồi lâu sau hắn mới vươn tay ra vuốt cằm, cau mày làm bầm lâu bầu giống như đang tự nói thầm: “Không hiểu tại sao khi nói ra những lời này lòng anh lại có cảm giác chua xót thế kia?”

Trong ngữ khí cũng không giấu diếm, mang theo vài tia khiêu khích.

“...” tôi “hừ” một tiếng, khuôn mặt lúc này lại càng thêm đỏ.

“Được thôi, không nói đến chuyện đó nữa! Nếu như em không thích ở lại chỗ này hay để anh dẫn em ra ngoài đi dạo một chút, có chịu không?” Phong chừng là nhìn thấy mặt tôi đỏ lên như thế, hắn mới dè dặt tài kia đi, đứng lên vỗ vỗ bụi trên người mình.

Thấy tôi vẫn còn ngồi ngây ngốc ở đó, hắn nhìn tôi hòa ái mà nở nụ cười, ôn nhu đến nỗi làm cho tôi càng thêm bối rối.

Tôi đột nhiên cảm thấy vừa rồi có lẽ bản thân mình đã phản ứng có hơi quá mức, có chút giống như chuyện bé xé to. Tần Ngũ tính cách nào giờ vốn luôn là vậy, cho nên khi nói những lời vừa rồi cũng không phải là có ý gì đi.

Tôi theo hắn đi ra bên ngoài, bóng đêm giờ đã buông xuống, những dãy ngô đồng đằng xa đang không ngừng tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ của nó, làm sáng lạn một góc sân trường. Tôi và Tần Ngũ hai người một trước một sau cứ thế chậm rãi mà đi dạo.

Cả hai cứ như vậy đều trầm mặc mà đi.

Tần Ngũ dẫn tôi đi hết một vòng rồi dừng lại. Khi đứng trước cửa lớp học, hắn đột nhiên xoay người, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn tôi đánh giá mãi một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: “Hòa Mẫn, tuần sau anh mong em có thể đến dự sinh nhật của anh!”

“Hả? Tuần sau là sinh nhật của anh sao?” Tôi hồ đồ, còn ngốc nghếch mà hỏi lại.

Hắn vươn ngón trỏ sờ sờ cái mũi, cũng hướng tôi bày ra vẻ mặt hồ đồ ngốc nghếch mỉm cười: “Không hẳn là vậy, chẳng qua vì anh nhất thời muốn tổ chức cho mình một buổi tiệc sinh nhật mà thôi!”

“...” Thật là hết đường nói nổi mà.

Tần Ngũ hướng tôi nháy mắt mấy cái, che miệng mỉm cười: “Em nghĩ xem, hàng năm anh đều phải làm sinh nhật, giờ chỉ là tổ chức sớm trước nửa năm mà thôi. Cứ quyết định vậy đi, thứ tư tuần sau anh sẽ tới đón em!” Hắn thấy tôi vẫn im lặng không mở miệng, liền gấp gấp bổ sung: “Sẽ có rất nhiều người tham dự đó nha!”

“...”, = =, chẳng lẽ tiệc sinh nhật cũng có thể làm như vậy hay sao? Tôi chỉ đành tự cho mình một phút mặt niệm.

“Anh cũng cần xác định một chuyện! Không biết em có thể giúp anh hay không!” Tần Ngũ lộ ra khuôn mặt cầu xin, hướng tôi vòng tay chữ thập nói: “Chuyện này quan hệ rất lớn đến tương lai của anh đó!”

Tôi thấy hắn mang bộ dạng đau khổ cầu xin, không hiểu vì sao mềm lòng, hướng hắn mạnh mẽ gật đầu đồng ý.

“Ài, Mẫn Mẫn, em không cần vừa gật đầu mà còn vừa cười đến thỏa mãn như thế chứ?” Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, không ngờ bản thân đã nhờ vả người ta lại còn lên tiếng chất vấn khiến trách thái độ nhiệt tình đồng ý của tôi nữa chứ. Đây là đạo lý gì a!!!!!!

“...”

Tần Ngũ sư huynh này, yêu cầu của anh thật sự cũng rất nhiều đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Buổi tư vấn tâm lý tại “địa bàn” trà sữa kia coi như thất bại, kết thúc bằng không khí trầm mặc của cả hai người chúng tôi. Tôi bước ra khỏi quán trong một tâm trạng tràn trề thất vọng, càng không hiểu Tần sư huynh vì sao lại có thái độ giận dữ như thế, nhưng cuối cùng hắn vẫn rất kiềm chế, thành khẩn khuyên tôi.

Hắn nói: Hòa Mẫn này, anh đây là người từng trải, chuyện tình cảm khỏi nói rất phong phú hẳn em cũng biết, anh còn là một người rất nam tính cho nên anh thật khuyên em tốt nhất là đừng cùng với người bạn trao đổi qua thư kia tiếp tục dây dưa nữa. Bởi vì theo góc độ của một người đàn ông mà nói trong chuyện này rõ ràng lòng tự trọng của người kia đã bị em làm thương tổn rất nghiêm trọng, dù sao cũng không có cách nào có thể bù đắp, hướng chi... kẻ đầu sỏ gây chuyện lại là em! Mà với người như em thì ai có thể giận thế nào được chứ? Haiz...

Tần Ngũ trung ra bộ mặt ai oán, còn cổ tình đem những lời sau cùng kéo dài. Mãi hồi lâu sau hắn mới phán một câu, đồng thời đó cũng là lời đề nghị cuối cùng: Cho nên Mẫn Mẫn, giờ thì em coi như là đã hết hy vọng rồi đó! Đừng cứ nghĩ đến cách cứu vãn hay kéo dài đoạn tình cảm này nữa, từ nay về sau cứ coi như chưa bao giờ gặp qua người này là được.

Cũng coi như chưa từng quen với anh ta có biết không!

Những lời nói này vẫn quanh quẩn trong đầu tôi không ngừng mãi cho đến khi về tận ký túc xá. Tôi không tài nào giải thích được ý nghĩa thực sự của chúng là thế nào, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến nó thì trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn bực khó tả.

Thế nhưng mỗi một ngày cứ thế đi qua, tôi vẫn như cũ không có nhận được một bức thư nào của Diệp Hường Lăng.

Tôi bắt đầu hiểu ra những lời nói ngày ấy của Tần Ngũ, đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy bản thân dần dần mất hết hy vọng. Mấy tháng gần đây cùng Diệp Hường Lăng thường xuyên thư từ qua lại dù sao cũng có không ít tình cảm, không ngờ đoạn tình cảm ấy giữa tôi và anh lại chẳng khác nào như một miếng băng mỏng manh, yếu ớt vô cùng. Chẳng lẽ mọi chuyện thật sự như lời Tần sư huynh nói hay sao? Anh đối với tôi nhất định đã vô cùng thất vọng, chắc giờ anh cũng đang muốn xem như là chưa hề quen biết tôi đi.

Nhưng còn tôi, tôi lại làm không được. Tôi không thể đem đoạn tình cảm này coi như chỉ là thoáng qua mà vứt ra khỏi trí nhớ. Tôi dù sao cũng đã thư từ qua lại với Diệp Hường Lăng một thời gian, cho nên tôi làm sao có thể đổi mặt với anh mà ngoan ngoãn chấp nhận, xem như những gì đang xảy ra trước mắt lại là sự thật cơ chứ.

Tôi vốn tưởng rằng có lẽ do vì bản thân phải chịu quá nhiều đau thương cùng áp lực nên sẽ thường hay khóc lóc, tưởng mình cũng như nhân vật nữ chính trong những câu chuyện của Quỳnh Dao, cả ngày dần dần độn độn như một xác chết, hoặc là mặt mày đen thui. Nhưng tôi giờ mới xác định được một điều rằng mình có lẽ đã quá xem nhẹ bản thân rồi. Sau khi khổ sở vượt qua mấy ngày đầu tiên, trong phòng ký túc xá giờ đây chỉ còn duy lại tiếng khóc lẻ loi của Tiểu Phụng. Ban đêm, mỗi khi tôi giật mình thức dậy để đi toilet, nhìn sang giường bên đầu thấy nó lấy chăn trùm đầu kín mít, khóc thật thương tâm.

Tối đến, chung quanh không gian vốn rất yên tĩnh, nên tiếng khóc ai oán của nó làm người ta có thể nghe thấy càng rõ ràng hơn. Vì thế tôi cuối cùng cũng không thể không chế bản thân, tiến đến bên cạnh, muốn an ủi nó một chút.

“Tiểu Phụng, mày đừng có khóc nữa!” Rốt cục có một ngày tôi nhìn không được, kéo nó đang nằm từ trên giường đến toilet rửa mặt.

“Mày vì sao mỗi ngày đều không ngừng khóc lóc thế thâm như thế hả! Chẳng lẽ còn nghĩ đến chuyện hôm đó hay sao?” Tôi thật sự rất có ý tốt giúp nó đã thông đầu óc một chút.

Đôi mắt của nó giờ đã đỏ hoét, nó một bên vừa lau nước mắt một bên vừa không ngừng khóc, giọng thút thít nói: “Tiểu Mẫn, thật xin lỗi, tao thật không nghĩ mọi chuyện lại biến thành ra như vậy.”

“Mấy ngày nay, tao cũng nghĩ thông suốt rồi, giờ cũng cảm thấy bản thân nhẹ nhõm rất nhiều. Tao rốt cục cũng đã được giải thoát. Bây giờ đối với anh ta, tao thật sự đã hoàn toàn chết tâm, càng không muốn ôm ấp thêm nhiều ảo tưởng hay hy vọng gì nữa. Tuy ban ngày có thể cùng tụi mày thích nói giỡn thì nói giỡn, thích ăn thì cứ ăn, nhưng đôi khi tối đến, tao sẽ không tự chủ mà niên man suy nghĩ. Mỗi lần như vậy trong lòng tao đều cảm thấy thật khổ sở, trái tim cũng bị ép đến khó thở vô cùng.”

Tôi bị nó nói đến đầu óc quay cuồng choáng váng: “Tiểu Phụng, mày chắc không phải là đang nói đến Trình Lâm chứ?” Tôi cảm thấy từ ngày đó cả nó lẫn Trình Lâm không ai chịu nói với ai câu gì. Chẳng phải lần này khi Trình Lâm đến đây, cả buổi vẫn luôn trầm mặc đó sao.

Nó giống như đang cố chịu đựng, cũng không nghĩ giải thích dài dòng gì thêm, chỉ nói một mạch một hơi: “Trời vừa sập tối thì tao liền không tự chủ mà nghĩ đến chuyện xảy ra hôm đó, càng nghĩ tao lại càng cảm thấy mặc cảm, lại càng cảm ghét chính mình...”

Thật ra đối với chuyện ngày đó, xích mích giữa nó và Diệp Hường Lăng cũng không phải là chuyện gì to tát cả, nhưng tôi lại cảm thấy vấn đề đây chính là Tiểu Phụng. Tôi biết trong lòng nó khó chịu, lại vẫn luôn cố nhẫn nhịn, cảm giác bản thân nói những lời này ra chẳng khác nào như một lần nữa đang xát muối lên vết thương của Tiểu Phụng: “Tiểu Phụng, hôm đó, mày và Diệp Hường Lăng đã nói gì vậy? Vì sao hai người...”

Tiểu Phụng nghe hỏi liền cắn môi, hơn nửa ngày trời mới có lấy hết dũng khí nói với tôi: “Tiểu Mẫn, ngày hôm đó tao... tao... thật ra... tao đã thổ lộ tình cảm của mình đối với anh ấy!”

“Sao? Không phải là Trình Lâm sao? Tại sao không phải là Trình Lâm chứ?” Tôi bị những lời này của nó làm cho chấn động. = =, có gì mới nhảy mất một cái mà mọi chuyện lại thay đổi hoàn toàn thế này?

“Tao đối với Diệp sư huynh từ khi còn học trung học thì đã luôn thích anh ấy, vẫn rất thích. So với Sài Càn thì tình cảm tao dành cho anh ấy chỉ có hơn chứ không kém!” Tiểu Phụng một bên vừa khóc vừa nói.

Giờ phút này, đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn, chẳng lẽ người mà nó trước giờ để ý không phải là Trình Lâm hay sao? Mà người chân chính ẩn sau Trình

Lâm chính là Diệp Hường Lăng ư. Giờ phút này tôi chỉ cảm thấy mọi chuyện trước mặt một mảnh mơ hồ.

“Nhưng anh ta từ trước tới giờ vẫn luôn cự tuyệt tao!”

Tôi có chút không biết làm sao, chuyện như vậy nó tốt nhất đừng nên nói với tôi thì hơn đi. Chắc có lẽ cũng như Tần Ngũ sư huynh từng nói, cái tên của tôi quả thật làm cho người ta liên tưởng đến tôi đây là một người rất dào dạt tình cảm nên nó mới tìm tới tâm sự.

“Tiểu Phượng, cái đó, còn rừng xanh thì mây ngại gì không có cùi đốt chứ...” Nhưng cho dù tôi là người có trái tim yêu thương dào dạt đến vậy, nhưng những lời nó an ủi người ta trong tình trạng thế này đâu phải đơn giản chỉ một hai câu là được đâu chứ.

Nhuế Tiểu Phượng nghe xong đột nhiên khóc rống: “Anh ta nghĩ cũng không nghĩ liên thăng thần cự tuyệt tao a, một chút do dự cũng không có, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có nhìn qua tao đi!”

“...” Tôi thật sự không biết phải nói gì để an ủi nó đây.

Suy nghĩ thật trọng cả nửa ngày trời, tôi mới dè dặt lấy hết dũng khí trấn an nói: “Tao cũng cảm thấy Diệp bạn thân làm vậy quả thật không đúng, ít nhiều gì thì anh ta cũng phải nhìn thẳng vào mắt mày nói chuyện chứ, đây chính là lẽ phép tối thiểu nha.”

“...” Giọng Tiểu Phượng lại lạnh lẽo vang lên, ánh mắt nhìn tôi giống như đang nhìn người ngoài hành tinh nói: “Hòa Mãn, nếu anh ấy thật sự nhìn thẳng vào mắt tao mà nói những lời cự tuyệt ấy thì tao nhất định đã nhảy lầu tự sát từ lâu rồi!”

“A?” Chuyện này thật sự rất phức tạp nha, tôi đã không còn cách nào mà lý giải nổi. = =, vừa mới không phải chính nó mở miệng oán giận, nói Diệp Hường Lăng không chịu nhìn nó mà nói lời cự tuyệt hay sao?

“Hoà Mãn, mày thật sự là người rất may mắn đó!” Nó chùi chùi nước mắt, mỉm cười vô cùng khổ sở: “Lần đầu tiên hẹn họ đến gặp tại ký túc xá bọn mình, tao đã cho rằng Diệp sư huynh nhất định sẽ không chịu đến, bởi vì tiếp điện thoại là một người bạn trong ký túc xá của họ, còn đáp ứng lời mời chính là Trình Lâm, nhưng không ngờ anh ấy lại chịu đến tận đây!”

“Cũng như vào cái lúc mày cùng và anh ấy trao đổi địa chỉ liên lạc, tao đã nghĩ rằng loại người như Diệp sư huynh, tính cách đặc biệt khác người, chắc sẽ không liên lạc với mày đâu. Nhưng không ngờ anh ta đối với mày lại khác, đã đồng ý trao đổi thư từ qua lại với mày thì thôi, hơn nữa hầu như mỗi ngày đều rất đều đặn viết thư!”

“Chính vì vậy cho nên vào ngày sinh nhật đó của mày, tao đã quyết định thổ lộ, bày tỏ với anh ta. Nhưng không ngờ rốt cục vẫn bị Hường Lăng cự tuyệt. Lúc đầu tao đã nghĩ thật ra chuyện cũng không có gì cả, Diệp Hường Lăng đối với ai chẳng phải cũng đều lạnh nhạt như nhau hay sao, trước giờ đều là như vậy mà. Nhưng khi anh ta phát hiện tâm ảnh kia, nghĩ mày đã để tao lên giường lại thì liền nổi giận với mày!”

Tiểu Phượng lúc này nước mắt đã đầy trên mặt: “Anh ta có thể lạnh nhạt với tất cả mọi người, lạnh nhạt đối với tao, lạnh nhạt đối với Sài Cẩn, lạnh nhạt đối với tất cả nữ sinh, nếu được như vậy thì tao có lẽ sẽ không khó chịu như bây giờ vậy. Nhưng mà anh ta không phải, thì ra tất cả cảm xúc, hy vọng ái ó của anh ta đều chỉ để dành phát tiết trên người của mỗi mình mày mà thôi.”

“..” Tôi nghe xong chỉ biết há to miệng.

Tôi nghĩ bây giờ thì tôi đã hiểu.

“Tiểu Phượng, ý của mày là mày đã ghen tỵ vì mày cho là Diệp Hường Lăng có tình cảm với tao sao?”

Nhuế Tiểu Phượng nghe xong liền cắn môi, nước mắt lưng tròng: “Tiểu Mãn, tao thật sự không có cách nào mà đi ghen tỵ với mày cả, bởi vì mày đối tao tốt lắm. Nhưng tao chỉ là nhất thời cảm thấy không cam tâm mà thôi.”

Tôi vỗ vỗ bả vai nó một chút, bày ra vẻ mặt rất am hiểu an ủi nó: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, Tiểu Phượng, hiện tại tao cũng giống như mày thôi. Diệp Hường Lăng, anh ta đã không thêm để ý tao nữa, ngay cả thư một lá cũng không thêm gởi đầy chẳng phải sao?”

Chúng ta..... từ bây giờ hãy cùng nhau cắt đứt liên hệ với anh ta đi.

Nước mắt của Nhuế Tiểu Phượng phút chốc liền đình chỉ. Tôi cũng không biết nó bị câu nói nào của tôi đã thông, nhất thời mọi uý khuất đều biến mất, vẻ mặt thoáng chốc liền thay đổi, hòa hoãn hơn nhiều: “Hòa Mãn, như vậy thì cứ cho mọi chuyện qua đi, chúng ta từ giờ hãy cùng nhau quên anh ấy vậy!”

Tôi nghe xong thoáng hơi ngây người, ngốc nghếch nhìn nó gật gù.

Tất cả mọi người xung quanh đều không ngừng tận tình khuyên tôi, tốt nhất hãy quên anh ta đi. Mà từ ngày chuyện đó xảy ra, tôi cũng thật sự không còn cách nào ngoài việc là buộc mình cố phải quên anh đi. Đột nhiên sau đó tôi không hiểu vì sao lại bị khối chuyện vây quanh, lu bu bận bịu tới mức tối thiểu nên căn bản cũng không còn thời gian suy nghĩ đến nó nữa, vô tình cũng làm cho đoạn tình cảm kia chưa được thành hình liền đã sớm bị bóp chết từ trong trứng nước.

Mỗi ngày tôi nếu không bị bao quanh bởi những đàn anh lớp trên thì cũng bị làm phiền bởi những sinh viên lớp dưới, bọn họ đều không hẹn mà tìm đến tôi nhờ giúp đỡ: ví dụ như là phát truyền đơn, tham gia các hoạt động liên ban..... Cũng vì thế cho nên bản thân tôi vốn dĩ chỉ là một đội viên nhỏ bé trong đội duy trì trật tự thoáng cái liền trở thành một sinh viên đa năng. Mỗi ngày đều bị người ngoài mượn đi làm này làm nọ, đi sớm về muộn, cả người mệt

mọi giống như một con chó, cho nên khi trở lại ký túc xá, vừa đặt mình xuống giường là tôi liền nằm ngủ như chết. Cũng vì bận bịu nhiều việc như vậy cho nên tôi nhất thời cũng không còn thời gian rảnh dỗi mà đi suy nghĩ chuyện của Hường Lăng.

“Hòa Mẫn, có người tìm em kìa. Nghe nói hôm nay ban X hình như có một hoạt động giao lưu gì đó, họ đến là muốn nhờ em giúp đỡ!”

Haiz, thấy chưa? Lại tới nữa rồi đây này!! Trong tay tôi hiện giờ vẫn còn đang cầm một đồng luận văn, mà xấp luận văn này vốn là do Dịch giáo sư đã nhờ tôi đi sao chép dùm ông ấy. Nghe thấy vậy tôi cảm thấy thật khó xử vô cùng, ánh mắt nhìn đến mớ giấy trên tay không khỏi cười khổ nói: “Dịch giáo sư, xin lỗi, em hình như vẫn chưa có làm xong chuyện thầy nhờ!”

Anh mắt Dịch giáo sư nhìn tôi, rồi nhìn sang chồng giấy tờ trên tay tôi, ông ta dường như đang suy nghĩ, cân nhắc gì đó, khuôn mặt cũng hơi co giật vài cái. Mãi một hồi lâu mới lấy tay vỗ nhẹ lên đầu tôi thở dài nói: “Tiểu Mẫn, em là một đứa trẻ rất ngoan, như thế nào lại còn thật sự đi sao chép ra nhiều bản như vậy chứ?”

Mấy tập luận văn này vốn dĩ là siêu cấp dài, tôi đã làm hết hai ngày chứ nào ít ỏi gì. Lúc trước khi ông ấy nhờ tôi, còn không quên dặn đi dặn lại rất nhiều lần, bảo tôi phải: “Em nhớ viết một chữ thì coi kỹ một chữ, nhớ phải xem kỹ từng lỗi chính tả. Bản luận văn này vốn là của những sinh viên của lớp thầy, bọn họ đối với thầy thật ra cũng coi quan hệ thân thiết, thầy biết em trước giờ làm việc nghiêm túc nên mới đến nhờ em đấy.”

Dịch giáo sư trước giờ luôn đối với tôi rất tốt, cho nên nếu có cơ hội giúp ông ta, tôi hiển nhiên sẽ không từ chối, dốc hết toàn lực của mình mà làm cho thật tốt.

Cho nên tôi rất cố gắng đem mỗi một chữ mà nắn nót viết xuống, còn cố viết cho thật đều đặn nữa.

Dịch giáo sư nhìn thấy bộ dạng tôi đứng sừng ở đó, thái độ có hơi xấu hổ nhanh chóng đoạt lấy bút máy từ trong tay tôi: “Tiểu Mẫn a, chuyện bản luận văn em đừng có lo nữa, trước hết cứ đi hỗ trợ bọn họ đi.”

Tôi nhìn ông ta do dự một hồi mới lên tiếng, đang muốn đem sấp luận văn kia thu thập lại một chút, đột nhiên cánh cửa phòng của đội duy trì trật tự thoáng cái bị người ta mở ra.

“Dịch giáo sư, thầy đang cùng Hòa Mẫn nói chuyện sao?”

Ài, tôi đưa mắt nhìn xem ai mới vào. Đó là một cậu nam sinh xa lạ mà tôi không hề quen biết, hắn đang đứng ở cửa, dè chừng nhìn tôi: “Bên kia, bọn họ đang chờ Hòa Mẫn đến a!”

Dịch giáo sư không nói hai lời, giật sấp luận văn từ trong tay tôi, vỗ bả vai của tôi mấy cái rồi đẩy nhẹ tôi ra bên ngoài: “Đi thôi, đi thôi Tiểu Mẫn! Đừng có làm quá sức, em cũng nên bắt chước theo bọn họ, cứ vui chơi thoải mái, phải thả lỏng một chút biết không!”

Tôi “à” một tiếng, rồi ngoan ngoãn đi theo phía sau nam sinh kia.

Hoạt động giao lưu của ban X so với hoạt động trong ký túc xá của bọn tôi ngày trước về cách thức có thể nói là tương tự như nhau. Mục đích chung đó chính là cùng bạn học trong trường Đại học khác giao lưu làm quen.

Khi tôi đến nơi, đứng giữa đám người xa lạ, nhìn thấy mọi người chung quanh đều đang trò chuyện vui vẻ tôi cũng không muốn đến làm phiền. Mà bọn họ ngược lại cũng không một ai tiến đến nhờ vả tôi giúp đỡ gì cả, làm cho tôi nhất thời rơi vào cảm giác vừa xa lạ lại cũng vô cùng chật vật.

“Bạn học, có cần tôi làm giúp gì không?”

“Tôi phải làm gì để duy trì trật tự nơi này hả?”

“Haiz...”

Tôi dò hỏi vài người ở đó, ai nấy nghe hỏi cũng đều đưa ánh mắt không biết thế nào mà nhìn làm cho tôi phả lẹ cảm thấy bản thân mình ở đây thật sự là dư thừa. Cuối cùng tôi đành đem mình đứng trốn ở một góc khuất, nhắm nhấp ly nước có gas trong tay.

“Mẫn Mẫn, đến đây nè!” Tôi nghe tiếng gọi, từ xa đã nhìn thấy Tần Ngũ cùng một đám người đi tới. Mặc dù giờ này trên trán Tần Ngũ còn đang lấm tấm mồ hôi, nhưng về mặt ngược lại phần chân vô cùng, mang đầy ý cười. Khuôn mặt hắn vốn có nét trẻ con, mái tóc ẩm ướt có hơi dính dính trên trán, càng lộ nét trẻ con nhiều hơn, nhìn vào không giống như Tần Ngũ sư huynh mà tôi đã biết trước đây. Giờ phút này người đang đứng trước mắt tôi đã hoàn toàn biến thành một kẻ khác hẳn: “Anh sớm đã đến rồi chỉ là kiểm mãi mà không thấy em đâu cả.”

Hắn giật lấy chai nước có gas từ trong tay tôi, nắm tay tôi lôi đến chỗ ghế dựa đang đặt trong góc kia. Tần Ngũ vừa đi vừa hỏi tôi: “Gần nhất bộ em đang bế bộn nhiều việc hay sao, quảng mắt sao lại thâm quảng đen thui thế này!”

Tôi “ừ” một tiếng, đột nhiên cảm thấy trong những trường hợp thế này, có thể gặp được một người hiểu biết như hắn, cảm giác quả thật là tốt vô cùng.

Trong lòng dâng lên cảm giác vui vẻ nên thoáng cái trong mắt tôi Tần Ngũ sư huynh cũng trở thành một người đáng yêu vô cùng.

Tôi nhìn hắn gật đầu: “Thật đúng là mệt chết đi, tôi cũng không hiểu tại sao lại có rất nhiều người đều tìm đến tôi muốn nhờ giúp đỡ. Tuy là công việc rất nhiều, nhưng mà có thể giúp được cho người khác tôi dĩ nhiên cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tần Ngũ kéo tôi ngồi xuống, nét mặt hưng phấn nhìn tôi cẩn thận đánh giá một phen: "Mãn Mãn, mặc dù cặp mắt em giờ đã quầng đen hết, nhưng tinh thần và trạng thái nhìn vào không tệ nha!"

Trước kia mỗi lúc vô tình chạm mặt cùng hần, tôi đều không tự chủ mà dựng lên phòng bị. Nhưng hiện tại tôi lại không như vậy, ngược lại thấy rất thoải mái, còn hướng hần mà nở nụ cười thật tươi.

"Ai... Nếu không cố tình lôi kéo em tới đây, em hẳn vẫn còn ở lại nơi đó mà giúp Dịch giáo sư lo ghi chép luận văn đi." Tần Ngũ như có như không hỏi tôi.

"Ai... thì ra anh đã biết rồi sao?" Tôi tò mò hỏi.

Tần Ngũ héch miệng lên cười, vỗ vỗ nhẹ lên lưng tôi: "Bọn anh thật ra đều có lòng tốt muốn cho em có nhiều chuyện để làm một chút, nhưng mà phương pháp của Dịch giáo sư quả thật là quá mức rồi."

"Tần sư huynh..." tôi bị hần nói càng lúc càng cảm thấy hoang mang.

Tần Ngũ vỗ nhẹ lên đầu tôi: "Gọi một tiếng anh Ngũ đi, là nhờ anh kéo em tới đây em mới có cơ hội tới đây chơi đấy. Tuy vậy làm cho em phải gấp gáp chạy đến cũng không phải anh cố ý, em trước đây chẳng phải luôn nhìn anh mà cảm thấy chướng mắt sao? Ở ban X này nam sinh nhiều lắm, nếu em không chê thì để anh Tần Ngũ đây giới thiệu cho em một người, có chịu không?"

(OoO) a... mặt cả tôi thoáng chốc liền đỏ bừng như đất khi.

Tần Ngũ nói xong câu kia thì vẻ mặt cũng trầm xuống, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn tôi. Mãi hồi lâu sau hần mới vươn tay ra vuốt cằm, cau mày làm bầm lâu bầm giống như đang tự nói thầm: "Không hiểu tại sao khi nói ra những lời này lòng anh lại có cảm giác chưa xót thế kia?"

Trong ngữ khí cũng không giấu diếm, mang theo vài tia khiêu khích.

"..." tôi "hừ" một tiếng, khuôn mặt lúc này lại càng thêm đỏ.

"Được thôi, không nói đến chuyện đó nữa! Nếu như em không thích ở lại chỗ này hay để anh dẫn em ra ngoài đi dạo một chút, có chịu không?" Phòng chừng là nhìn thấy mặt tôi đỏ lên như thế, hần mới dòi đề tài kia đi, đứng lên vỗ vỗ bụi trên người mình.

Thấy tôi vẫn còn ngồi ngây ngốc ở đó, hần nhìn tôi hòa ái mà nở nụ cười, ôn nhu đến nỗi làm cho tôi càng thêm bối rối.

Tôi đột nhiên cảm thấy vừa rồi có lẽ bản thân mình đã phản ứng có hơi quá mức, có chút giống như chuyện bé xé to. Tần Ngũ tính cách nào giờ vốn luôn là vậy, cho nên khi nói những lời vừa rồi cũng không phải là có ý gì đi.

Tôi theo hần đi ra bên ngoài, bóng đêm giờ đã buông xuống, những dãy ngô đồng đằng xa đang không ngừng tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ của nó, làm sáng lạn một góc sân trường. Tôi và Tần Ngũ hai người một trước một sau cứ thế chậm rãi mà đi dạo.

Cả hai cứ như vậy đều trầm mặc mà đi.

Tần Ngũ dẫn tôi đi hết một vòng rồi dừng lại. Khi đứng trước cửa lớp học, hần đột nhiên xoay người, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn tôi đánh giá mãi một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Hòa Mãn, tuần sau anh mong em có thể đến dự sinh nhật của anh!"

"Hả? Tuần sau là sinh nhật của anh sao?" Tôi hồ đồ, còn ngốc nghếch mà hỏi lại.

Hần vươn ngón trỏ sờ sờ cái mũi, cũng hướng tôi bày ra vẻ mặt hồ đồ ngốc nghếch mỉm cười: "Không hẳn là vậy, chẳng qua vì anh nhất thời muốn tổ chức cho mình một buổi tiệc sinh nhật mà thôi!"

"..." Thật là hết đường nói nổi mà.

Tần Ngũ hướng tôi nháy mắt mấy cái, che miệng mỉm cười: "Em nghĩ xem, hàng năm anh đều phải làm sinh nhật, giờ chỉ là tổ chức sớm trước nửa năm mà thôi. Cứ quyết định vậy đi, thứ tư tuần sau anh sẽ tới đón em!" Hần thấy tôi vẫn im lặng không mở miệng, liền gấp gấp bổ sung: "Sẽ có rất nhiều người tham dự đó nha!"

"...", =, chẳng lẽ tiệc sinh nhật cũng có thể làm như vậy hay sao? Tôi chỉ đành tự cho mình một phút mặt niem.

"Anh cũng cần xác định một chuyện! Không biết em có thể giúp anh hay không!" Tần Ngũ lộ ra khuôn mặt cầu xin, hướng tôi vòng tay chữ thập nói: "Chuyện này quan hệ rất lớn đến tương lai của anh đó!"

Tôi thấy hần mang bộ dạng đau khổ cầu xin, không hiểu vì sao mềm lòng, hướng hần mạnh mẽ gạt đầu đồng ý.

"Ai, Mãn Mãn, em không cần vừa gạt đầu mà còn vừa cười đến thỏa mãn như thế chứ?" Hần thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, không ngờ bản thân đã nhờ vả người ta lại còn lên tiếng chất vấn khiển trách thái độ nhiệt tình đồng ý của tôi nữa chứ. Đây là đạo lý gì a!!!!!!

"..."

Tần Ngũ sư huynh này, yêu cầu của anh thật sự cũng rất nhiều đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Thực tế chứng minh, tôi đã lo nghĩ quá nhiều rồi.

Bản lĩnh của Tần Ngũ sư huynh còn cần tôi phải nói hay sao, nếu như đem so với tôi quả thật chỉ có hơn chứ không kém, không chừng còn hơn hẳn gấp trăm lần a. Còn tôi, nói rằng trượt băng, đó chính là đem hai tay bám chặt vào lan can như keo dán, cùng với đôi chân bên dưới không ngừnggrun rầy đi tới, trơ mắt nhìn đến đám người ở giữa sân đang lăn lộn biểu diễn mà thèm thùng.

Hắn cùng bạn bè trong ký túc xá có lẽ rất thường xuyên tới đây chơi, cho nên vừa vào cửa đã có một đám người nhiệt tình, rất hiếu ý mà chạy đến giúp đỡ. Tôi cũng thật là một đứa xúi quẩy mà, không nói không rằng vô tội liên bị quăng cho hắn coi chừng.

Từ chỗ nhận giày trượt đến trong sân trượt, đoạn đường đó vốn ven chỉ có khoảng hai mươi bước mà tôi nhìn thấy thôi cũng choáng váng. Bọn người Tiểu Nhụy và Quế Lượng chắc hẳn cũng thường xuyên đến đây chơi nên có vẻ rất thành thục, mang giày vào rồi bọn nó liền nắm tay nhau, không để ý nhìn đến bộ dạng chật vật của tôi nói: "Tiểu Mẫn này, bọn tao vào trong đó chơi trước, tại vì tội mình chỉ có thời gian một tiếng thôi nên ráng tranh thủ một chút, riêng mày thì cứ ngồi đây từ từ nha!"

Tôi còn đang cúi đầu vật lộn, vất vả sống chết cố mang đôi giày trượt vào chân, chưa kịp lên tiếng trả lời đã bị Tần Ngũ giành trả lời thay: "Anh và Mẫn Mẫn ở chỗ này một chút, các em cứ ra ngoài đó chơi trước đi!"

Hắn sớm đã mang giày trượt của mình đâu vào đó, chỉ là ngồi một bên, mỉm cười tùm tùm... chờ tôi.

Tôi vất vả lắm mới mang giày xong, Tần Ngũ nhìn thấy tôi đang lắc lư, lão đảo đứng dậy liền tốt bụng bước đến giúp. Đợi cho tôi cuối cùng đứng lên vững vàng xong, thì hắn cũng đã vào trong tư thế sẵn sàng, khoe miệng cong lên mỉm cười, cử chỉ rất tao nhã lịch sự giờ ra một tay giúp tôi, một tay còn lại vuốt nhẹ lên cảm bày ra bộ dạng như một thân sĩ, ánh mắt ra hiệu ý bảo tôi cứ thoải mái nắm lấy tay hắn.

Có lẽ tâm trạng của hắn hôm nay rất tốt, nên chỉ để mặc tôi muốn làm gì thì làm, thấy tôi không có ý nghe theo, hắn cũng không cố ép thêm, nhìn tôi một cái rồi hơi lắc lắc đầu. Giây phút đó tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ đành cố bám riết vào hành lang, trong lòng không quên mắng thầm cái tên chán ghét hắn một ngàn lần. Đột nhiên tôi thấy biểu tình trên mặt hắn thoáng cái liền thay đổi, hai tay hắn bắt ngờ vươn ra, "xoạch xoạch" ở trước mặt tôi làm ra tư thế giống như mở đường cho tôi.

"Làm ơn... mọi người... làm ơn... xin tránh ra một chút!" Hắn vẫn trong tư thế chuẩn bị, còn chưa có đứng vững nha, liền một khắc sau "rầm" một tiếng, tôi nhìn đến đã thấy mặt hắn hung hãn hôn xuống đất. Tư thế té úp mặt thế này của hắn trông khó coi vô cùng, mà một giây trước khi hắn chạm mặt đất, ánh mắt vẫn không quên mở lớn, trừng trừng nhìn tôi không tha. Khi phát hiện thấy tôi cũng đang giương mắt nhìn lại, hắn chẳng những không chịu đứng lên, đã thế còn cố giữ nguyên bộ dạng nằm té trên mặt đất lúc này, ho khan một tiếng rồi rất dũng cảm lên tiếng giáo huấn tôi: "Em nhìn này, phải đem trọng tâm đặt lên chân trước, còn nếu như giống anh Ngũ đây vừa rồi mới làm thử một cái ví dụ cho em xem đó. Anh khi ấy đã đem hết trọng tâm đặt chân sau, thì sẽ biến thành tư thế này đây"

"Anh Ngũ... Anh có muốn đứng lên trước rồi mới nói không?" Tôi bắt đầu cảm thấy vì bản thân mình mà lo lắng cho khoảng thời gian nửa tiếng còn lại trong đây a.

Tần Ngũ hơi hơi cười gượng, cố thủ đứng dậy. Hắn lấy tay chống vào ghế dựa bên cạnh, từng chút từng chút kéo hai chân run run của mình chậm rãi mà đứng lên. Bộ dạng thân sĩ phong độ cùng nho nhã vừa rồi chớp mắt hầu như đã biến mất không còn một mảnh.

"Đĩ nhiên có thể chứ, bây giờ mới chính là lúc anh phát huy chiều cao thật sự của mình đây!" Hắn nhăn nhó nhìn tôi, cố nói đùa một câu, sau đó gắng gượng chống đỡ thắt lưng đau đớn vì cú ngã chông vó vừa rồi đứng thẳng.

Tôi cảm thấy vô cùng rối rắm trước tình huống thế này, cũng nhận ra bản thân mình hiện tại thật rất không lễ phép. Tần Ngũ dường như cũng nhìn ra xấu hổ của tôi lúc này nên chỉ im lặng trơ mắt đứng đó mà nhìn tôi.

Tần Ngũ suy nghĩ một hồi, hiển nhiên cũng không có ý định buông tha cho tôi. Hắn từng bước đến trước mặt tôi nói: "Mẫn Mẫn, tin tưởng anh Ngũ đây, anh hoàn toàn khẳng định mình biết trượt băng, chắc chắn là vậy! Vừa rồi anh chỉ là cố ý muốn làm mẫu thử cho em coi mà thôi!"

Nói xong hắn xoay người nhắc từng bước nhỏ đi đến phía trước, sau đó dừng lại một chút, giống như suy nghĩ gì đó rồi tự nhiên tốc độ bên dưới cũng tăng nhanh. Có lẽ vì nhất thời thay đổi tốc độ làm mất thăng bằng nên bản thân hắn cũng bị dọa sợ, không ngừng lấy tay vỗ nhẹ lên ngực mấy cái. Đột nhiên như nhớ đến cái gì hắn bắt ngờ quay đầu lại, nhìn thấy tôi liền phá lên cười "hắc hắc" rồi nói: "Mẫn Mẫn, có phải muốn anh nắm tay dẫn vào hay không?"

Tôi cố lắc đầu thật mạnh, đem toàn bộ thân thể mình dán chặt lên trên tường, ánh mắt đề phòng nhìn hấn rồi từ từ khập khiễng lê lét lên phía trước vài bước.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Tần Ngũ, tay bất ngờ bị hấn vuron ra nắm lấy. Tôi sợ mình bị hấn kéo làm té ngã, nên cố tránh qua một chút đi nhanh lên phía trước nhưng bốn cái bánh xe bên dưới lại không chịu nghe lời, theo đà mà lao tới, cán lên cả mu bàn chân hấn. Tôi không còn cách nào hơn liền lao đảo, nghiêng ngã một đường vào trong sân trượt.

“Shi.....it.....A ... Tiểu Mẫn!” Chân Tần Ngũ sư huynh bị cán lên, đau đến nỗi ngay cả chữ người ta bằng tiếng Anh cũng không được trôi chảy. Hấn cố nén nước mắt đang châu chực trong hốc mắt, xoay người dựa hấn vào tường.

Tôi cảm thấy thật áy náy, trong lòng khổ sở một trận nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút thì cảm thấy may mắn. Nếu lỡ bị hấn kéo ngã sấp xuống thì làm sao bây giờ? Không chừng hấn sẽ càng cảm thấy áy náy hơn so với tôi lúc này đi.

Ba ba từng nói qua, cứ cho bản thân một cơ hội áy náy, có như thế thì người khác mới có cảm giác thoải mái một chút. Tôi luôn ghi nhớ rất kỹ những lời ba nói, hơn nữa còn đem nó áp dụng vào trong cuộc sống, tận lực phát huy hết tác dụng của nó.

Trong sân trượt băng người cũng không nhiều lắm, hai đứa Tiểu Nhụy trượt rất nhanh. Bọn nó từ một phía xa trong sân băng, lớn tiếng vẫy tay, gọi lại chỗ chúng tôi. Cứ mỗi lần ngang qua chỗ cửa ra vào, đó chính là hết một vòng, mà bọn nó đã trượt không biết hết mấy vòng đi, tôi nhìn mà thật chóng mặt.

Kỹ thuật tôi không tốt như bọn nó, hai chân bên dưới lại không chịu nghe lời mà không ngừng run rẩy, tay vẫn sống chết cố bám vào lan can, từng chút từng chút đi tới phía trước. Khi đến nơi hành lang bị tách ra, tôi nhất thời choáng váng, chỉ đành nín sợ hãi mà ôm đầu, trong lòng run rẩy cố gắng sao cho nhanh qua được bên kia.

Đi được hết một vòng, tôi cảm thấy thật may mắn vì mình đã không bị té một cú nào, bản thân nhất thời cũng kiêu ngạo hấn lên.

Tần Ngũ mặc dù đến đây nhiều lần nhưng hấn giống như không quen thuộc lắm với sân trượt, đi tới đi lui vấp vấp này giờ mà cũng chỉ đi được có nửa vòng sân mà thôi.

Hấn không ngừng lớn tiếng hô to, tay lại cứ bám chặt vào lan can: “Bọn em sợ anh Ngũ sao, còn cố tình trốn xa như vậy? Để anh Ngũ đây nói cho các em biết này, tưởng trốn như vậy là được à? Anh đây tuyệt đối là một người rất...á.lời.... hại!”

Hai chữ cuối cùng hấn gần như là dùng hết sức rít ra từ trong cổ họng, bởi vì khoảnh khắc nói xong hấn mới phát hiện lan can mà hấn đang cố bám vào này giờ, trước mắt đã không thấy đâu.

Hấn không còn chỗ nào để bám vịn, cố gắng nhấc từng bước qua, lại bị sân trượt trơn bóng bên dưới làm mất thăng bằng, cả người lao đảo rồi ngã sòng soài, đã thế lại còn cố tình ở dưới đó mà lăn lộn một chút thật là mất mặt. Trên người hấn vốn không phải đang mặc áo bông dày, không có gì làm đệm cho nên khi lưng đập xuống sân trượt cứng ngắt bên dưới thì hấn đau đến mặt mày cũng gần như đại ra.

“Mẫn Mẫn, mau lại đây giúp anh Ngũ một tay!” Hấn lại còn ở đó mà ra lệnh cho tôi à.

Tôi quay đầu, hướng đến mọi người, ánh mắt cầu xin giúp đỡ. Tôi uốn éo đầu mình nhìn sang Quế Lượng, lại phát hiện thấy nó cũng không có ý gì là muốn sang giúp đỡ. Tiểu Nhụy vốn muốn lại đây xem một chút nhưng bên cạnh nó hình như đang có nam sinh đang nhờ nó giải thích gì đó, nên nó chỉ đành ngẩng đầu nhìn tôi, giống như đang suy nghĩ gì đó rồi quyết định mặc kệ, vẫn đứng đó mà tiếp tục trò chuyện. Lại nói hiện tại chỗ bọn nó đứng cách đây cũng rất xa, nhưng tôi dường như vẫn nhạy bén mà nhận ra được vẻ mặt mọi người đều đang tươi cười rất tà mị, ánh mắt rõ ràng hướng chúng tôi như đang chờ xem kịch vui.

“Mẫn Mẫn, mau đến giúp anh a...!” Tần Ngũ đang cố gượng ngồi dậy, dùng chân đá đá, nhưng bánh xe bên dưới vừa trơn vừa trượt không chịu nghe lời, nên hấn chỉ đành bất đắc dĩ ngồi đó nhìn tôi mím môi.

Vốn đây là một biểu hiện rất bình thường nhưng bởi vì xuất hiện trên mặt hấn nên nhìn hấn thế nhưng trông đáng yêu vô cùng. Trên trán những ngọn đèn đủ màu sắc vừa vẩy quét tới, phản chiếu tới trông mắt đen tròn của Tần Ngũ làm cho chúng càng thêm long lanh, trong suốt cũng đem về mặt ngây ngốc càng thêm phần đáng yêu mà bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không có nở cựa tuyệt.

Tôi do dự một chút, mới chậm rãi bám vào tay vịn hướng hấn đi qua. Khi đến gần, không ngờ hấn lại đột nhiên nhào tới, cố ôm chặt lấy chân tôi rồi cười thật to: “A, cuối cùng cũng bắt được em nha!”

Tôi bị hành động của hấn làm cho hoảng sợ, hai tay không tự chủ giờ lên, mắt từ trên cao nhìn xuống. Bộ dạng Tần Ngũ đang ôm chân tôi lúc này thật chẳng khác nào như con mèo nhỏ, đang lấy mặt mình không ngừng cọ cọ vào chân chủ của nó.

“Mẫn Mẫn, chúng ta cùng đi chung đi! Nếu không anh Ngũ đây sẽ bị ngã chết cũng không chừng!” Anh mắt hấn mong chờ nhìn tôi, một bên thì vẫn cố ôm chặt lấy chân tôi, cơ thể vẫn như cũ đang ngồi bệch trên đất.

“Không, không tốt lắm đâu! Anh vẫn là đi mà tìm bọn họ ấy!” Tôi lắp bắp, lấy tay liều mạng cố đẩy đầu hấn đang cọ dưới chân mình ra. Tôi một bên vừa đẩy, một bên tiếp tục cựa tuyệt hấn: “Tôi không thích cùng người khác té ngã cùng một chỗ à!”

Tần Ngũ sợ bị tôi chụp lấy vai, cố ý đem cả vai hạ xuống càng thấp nhưng tay vẫn cố chấp không chịu buông chân tôi ra. Hấn thậm chí còn không biết

xấu hổ, đem cả cái mông di chuyển, rồi đặt toàn bộ trên chân tôi, hai chân giống như bạch tuột vòng qua, quấn lấy chân tôi.

Tôi không thể nhịn nữa, ngồi xổm xuống, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt cùng hấn giằng co trong hai giây.

“Anh Ngũ, mau buông tay!”

“Không, tuyệt đối không!” Hấn nhìn tôi cười càn vô liêm sỉ, miệng cũng ngoác thật to, ánh mắt vô tội tựa như một đứa trẻ chớp chớp nhìn tôi.

Á..... tôi nổi giận thật rồi, cố ý dùng thêm một chút lực, lấy trán mình cộng mạnh lên trán hấn, sau một tiếng “cốp” vang lên, hốc mắt của cả hai đều rung rung nước mắt.

Tôi thừa cơ hội này liền đá văng hấn ra, nhanh chóng chạy sang một bên, kéo xa khoảng cách với hấn.

Tiểu Nhụy mới trượt xong vài vòng, thấy vậy liền chạy lại đỡ tôi. Anh mắt lo lắng xem xét nhìn đến trán tôi, thấp giọng hỏi:” Tiểu Mẫn, trán mày bị thương có đau không?”

Tôi lấy tay sờ sờ lên trán của mình, chỗ đó dường như cũng hơi sưng lên một chút, ngón tay chỉ bắt giác chạm nhẹ cũng đã thấy đau.

Tôi len lén nâng mắt nhìn trộm sang Tần Ngũ, thấy hấn vẫn còn ngồi dưới đất, vẻ mặt đầy ai oán đang lấy tay gãi gãi sau ót như đang suy nghĩ gì đó. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của tôi đang nhìn lại, tinh thần hấn lập tức tỉnh táo, đem tất cả động tác vừa rồi đình chỉ, cố bám vào song sắt lan can bên cạnh đứng lên, cả người xiêu xiêu vẹo vẹo, mồ mẫm tiến gần lại chỗ chúng tôi đang đứng.

Nhìn hấn từ từ bước gần đến, lòng tôi không ngừng gào thét trong đó.

Tôi rất ngạc nhiên nhìn đến tất cả, phát hiện ra rằng tuy thân mình hấn lao đảo, không ngừng nghiêng trái ngã phải, nhưng hấn càng lúc lại càng đến gần hơn, càng không có dấu hiệu sắp ngã lăn xuống đất.

Bạn bè của hấn cũng rất nhiệt tình, mỗi khi hấn sắp ngã sẽ có người đưa tay cho hấn bám víu, hoặc là sẽ đi ngang qua rồi như rất thuận tay mà dìu hấn một đoạn. Cứ như vậy hấn hiển nhiên đi một đoạn thật xa, cho đến khi hấn hoàn toàn đứng vững ở giữa sân mà vẫn không hề bị ngã cú nào.

Tiểu Nhụy này giờ vẫn nắm tay tôi lằng lằng mà dìu tôi trượt. Tần Ngũ sau mấy lần phóng nộ cười tà mị mà không thấy tôi phản ứng, liền bất thành linh hướng tới tôi và Tiểu Nhụy đi tới. Hấn canh góc độ rất chuẩn, thoát cái đã vọt đến chỗ lan can chỗ tôi và Tiểu Nhụy. Sau đó ánh mắt hấn như vô tình mà cố ý tò mò nhìn bàn tay đang nắm chặt của tôi và Tiểu Nhụy.

“Hi hi, cùng nhau nắm tay đi chung đi!” Hấn tự động đưa tay ra, đem tôi cùng Tiểu Nhụy kéo mạnh một cái. Tiểu Nhụy bị kéo bất ngờ liền nổi giận dưng dưng, không chút khách khí trừng mắt liếc hấn một cái.

“Hắc hắc, kéo lộn rồi!” Tần Ngũ nở nụ cười rất giương gao. Hấn giống như bị điện giật, rất nhanh liền thả tay Tiểu Nhụy ra.

Tiểu Nhụy dùng khoe mắt, ý bảo tôi nhanh chóng theo nó trốn đi. Tôi thật sự cũng có cùng suy nghĩ như nó, rất muốn nhanh chóng mà cách xa Tần Ngũ một chút. Đáng tiếc nó trong nhất thời kích động lại quên tôi là một đứa khi vào sân trượt băng thì chẳng khác nào phế thải. Nó liều mạng chạy thật nhanh, đáng tiếc tôi trong lúc hồ đồ chưa biết thế nào đã bị nó đá lại phía sau. Càng không may là tôi giờ còn bị Tần sư huynh sống chết bám chặt góc áo, làm sao mà có khả năng tránh thoát chứ.

Hấn mặt dày nhìn tôi, mỉm cười nói:”Tiểu Mẫn, em không cần học theo Tiểu Nhụy kia làm chi! Tâm địa cô ta thật quá độc ác mà, cố ý muốn đem anh Ngũ đây quăng lại một mình ở giữa sân trượt, nếu như em cũng học như cô ta mà bỏ rơi anh đây, thì anh cảm thấy thật rất khổ sở nha!”

Tôi nhìn đến khuôn mặt tuấn tú của hấn, cảm nhận thấy ánh mắt hấn lóe lên một tia ai oán nên rất không đành lòng liền tốt bụng nhắc nhở một chút:”Anh Ngũ, tôi thật sự đối với trượt băng không thành thực lắm, cho nên anh tốt nhất cũng là tìm những bạn bè của mình giúp đỡ thì hơn!”

Hấn quệt miệng, cũng không muốn thuận theo mà buông tha, vẫn lôi kéo, nắm chặt góc áo tôi. Hai chúng tôi cứ như thế ở giữa sân mà giằng co, không hề nhúc nhích.

Thật ra tôi nghĩ giờ mình có muốn đi e rằng cũng không đi được, vừa nãy nhờ có Tiểu Nhụy lôi kéo dìu dắt nên tôi mới thành công mà mồ mẫm ra tận giữa sân, nhưng hiện tại tôi và Tần Ngũ đều là những kẻ không biết trượt, năng lực kém cỏi thì chạy thế nào? Chỉ đành ngốc nghếch, hồ đồ đứng đó, tro mắt anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Tôi mới hoảng hồn, liền phát hiện tay mình đã bị Tần Ngũ ôm lấy, ánh mắt khẩn trương kêu lên:”Coi chừng té! Coi chừng té!” Hấn không ngừng lắc lư, lại nói cơ thể hấn cao lớn hơn tôi rất nhiều, bị hấn lay một hồi tôi cảm thấy thật choáng váng, hai chân bên dưới cũng bắt đầu đứng không vững.

“Bình tĩnh anh Ngũ, bình tĩnh lại!” Tôi cố nắm chặt lấy thắt lưng hấn, dùng hết sức mà ổn định cơ thể đang lao đảo của mình. Tần Ngũ nghe xong nét mặt cũng trở nên nghiêm túc, đem người cúi thấp nhìn đối diện tôi.

Hai người bọn tôi lại rơi vào trạng thái mặt đối mặt, nghiêm túc đứng đó nắm chặt tay áo đối phương.

Chung quanh là những tiếng cười vui vẻ của cả nam lẫn nữ trong sân, còn chính giữa sân lại là bộ dạng nghiêm túc cùng trầm trọng của hai chúng tôi. Mà trong giây phút giằng co đó tôi cũng âm thầm quyết định, dù thế nào thì bản thân cũng phải kiên trì đến cùng, không thể nhượng bộ với hấn.

1 phút trôi qua....

2 phút trôi qua....

10 phút sau đó, Tần Ngũ đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt tràn ngập ủy khuất nhìn tôi nói:” Mãn Mãn, chúng ta còn phải tiếp tục chơi trò này tới khi nào nữa đây?”

= =, tôi kỳ thật cũng rất đang muốn hỏi hần cái vấn đề này nha! Đáng tiếc Tiểu Nhụy dường như vẫn còn cố ý muốn đùa dai cho nên mỗi lần đi ngang qua bên cạnh tôi nó đều không quên dùng đầu ngón tay dí nhẹ tôi một chút rồi hỏi:” Muốn tao mang mày đi không?”

Tôi do dự một giây nhưng cuối cùng vẫn cự tuyệt nó. Thật ra hôm nay Tần Ngũ đã bị té rất lợi hại, tôi dù sao cũng không thể nhẫn tâm đem một người đã nồng nhiệt đem sinh nhật của mình ăn mừng sớm tận nửa năm mà vứt bỏ qua một bên như thế không lo chứ.

Tiểu Nhụy tựa hồ nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt tôi, lại nhìn thấy tay tôi còn đang lôi kéo người bên cạnh là Tần Ngũ đến gần nó, thì nó liền kéo dài khoảng cách, cố đứng xa một chút.

Tôi hơi sốt ruột, thở dài một tiếng rồi đứng thẳng lưng. Tay không quên nắm Tần Ngũ hướng phía lan can để hần dựa vào. Tần Ngũ bị tôi kéo hết nghiêng trái rồi lại ngã phải, nhưng cũng cố dùng hết sức đứng vững để đến nơi. Tần Ngũ tựa như rất vui vẻ trước hành động này của tôi, hần cao hứng cực kỳ ở phía sau không ngừng cất tiếng cười to:”Thật là rất kích thích nha, chúng ta hai người nên đánh. ... đánh. . .a, thêm một chút nữa đi!”

= =, tôi nghe xong, mồ hôi lạnh bắt đầu đổ ròng ròng, nhưng cũng không có chen vô ngắt lời hần. ...

Nhưng hần ngược lại thấy vậy càng thêm lộn xộn, vẻ mặt vênh váo đắc ý dạt dào, đơn giản nhào lại kéo lấy tay tôi, cùng hần trượt chung. Chúng tôi hai người giống như đang vật lộn, hỗn loạn một đoàn, quờ quạng quạng cố gắng trượt đến chỗ lan can mà dựa vào.

Tôi gần chỗ lan can, Tần Ngũ khi nãy không ngừng lao đảo cuối cùng cũng thành công ngã bẹp xuống đất. Tay tôi từ nãy vẫn đang bị hần nắm chặt, đôi chân bên dưới cũng trở nên cứng ngắt liền ngã theo xuống.

“Ai ui, cẩn thận a!” Tần Ngũ sư huynh nhanh tay lẹ mắt, vurun một cánh tay ra liền đã đỡ được cái ót của tôi, đem tôi ôm vào trong ngực mà bảo hộ. Tôi bất ngờ bị ngã xuống nên hoảng sợ đến nỗi đầu óc choáng váng, lời muốn nói ra khi nãy cũng liền quên sạch sẽ .

Bên hông rất nhanh truyền đến cảm giác hơi đau đau, tay nhẹ chạm đến cả người tôi liền cứng ngắt, hốc mắt cũng ngân ngẩn lại.

“Mãn Mãn, té thế nào?” Tần Ngũ bị biểu tình lúc này của tôi làm cho hoảng sợ, hần khẩn trương ngồi ngay ngắn lại, tay không ngừng lôi kéo cánh tay tôi cẩn thận giúp tôi kiểm tra thân thể một lượt:”Lại đây, mau nói chuyện với anh một chút, Mãn Mãn mau!”

Tiểu Nhụy và Quế Lượng, còn có hai người bạn chung trong ký túc xá của Tần Ngũ thấy vậy đều chạy cả lại đây, nhiệt tình hỏi han xem tôi rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Mãn ngọc, nói chuyện mau!” Sắc mặt Tần Ngũ trắng bệch, rõ ràng là hần đã bị dọa đến, vẻ mặt càng lúc càng khó coi, cũng càng thêm tái nhợt. Ngọn đèn màu cam trên đỉnh đầu vừa vặn chiếu xuống càng làm cho tôi nhìn rõ hơn vẻ tái nhợt của nó, mày hần nhưu chặt nắm lấy bả vai tôi:”Em vì sao cứ mãi ôm thất lưng mình như thế chứ, có phải khi ngã đã đụng vào chỗ nào đó rồi không! Mau một chút nói chuyện với anh!”

Hần tựa hồ cũng không mấy ngại chuyện hần vẫn còn đang trong tư thế ngã sấp, tay vẫn còn đang cố chống đỡ lấy thân thể trên mặt đất. Nhưng một phút sau đó, hần bất ngờ dùng sức , chân giơ ra, động tác liền mạch thuần thực nhảy dựng lên, cũng đem tôi kéo theo đứng dậy.

Tôi giật mình trước hành động này của Tần Ngũ, miệng lắp bắp vừa ôm thất lưng vừa đánh giá hần:”...Ngũ. ... anh Ngũ.anh cái này, vậy thì trượt...trượt...thật sự không có vấn đề gì!”

Tần Ngũ tươi cười, ánh mắt thoáng quét qua sân trượt một lượt, nói :” Bây giờ biết phải nói sao đây, còn không mau lấy tay ra để anh coi chỗ eo của em bị thương thế nào?”

Tiểu Nhụy cùng Quế Lượng cũng giúp đỡ một tay dìu tôi đứng lên.

Bọn nó có vẻ như rất gấp, tôi mới vừa giơ tay, đã bị bọn nó kéo mạnh một cái, vì lực quá mạnh nên di động trên tay cũng bị rơi xuống đất, cả cái điện thoại bị bung ra từng mảnh nhỏ, tôi nhìn thấy nhịn không được nức nở nói:”Di động bị bể hư rồi!”

“...”Tần Ngũ nhìn di động lâu năm của tôi vỡ thành từng mảnh nhỏ, giọng hần gần như hét lên:”Chỉ là một cái di động cũ rích mà thôi, anh Ngũ sẽ mua cho em một cái mới!”

Tôi thẳng thắn lắc đầu:”Này làm sao mà được chứ, ba tôi đã từng dạy rằng“vô công bất thọ lộc”a”.

Tần Ngũ thấy vậy lại lên tiếng khuyên tôi:”Anh thật rất có hứng thú nghiên cứu đồ cổ, nhất là với những loại di động cổ xưa thế này. Vậy cứ coi như em lấy nó tặng cho anh để anh nghiên cứu đi, anh sẽ mua một cái mới đổi với em vậy, chịu không?”

Ánh mắt của hần vẫn dán chặt vào cái di động cũ kỹ đã bị bể nát bấy, bộ dạng giống như thật sự rất hứng thú với nó.

Tôi trầm tư suy nghĩ một hồi, sau đó trịnh trọng bắt tay đem “hài cốt của cái di động cổ xưa đáng thương nhất lên rồi đưa cho Tần Ngũ:”Vây tặng cho

anh để làm nghiên cứu đấy, coi như đây là quà sinh nhật của em đi!”

Tôi vẫn cảm thấy cái quan trọng của quà tặng không nhất thiết phải ở giá cả của nó là mắc hay rẻ, chỉ cần đó là thứ mà đối phương thích là được. Nếu Tần Ngũ đã nói thích nó như vậy, hơn nữa di động này cũng đã cũ lắm, máy móc gần như hỏng hóc, nói đó là phế vật e rằng cũng không sai. Lại nói nếu nó có ích cho việc nghiên cứu của Tần Ngũ, có thể làm hắn vui vẻ như thế chẳng phải càng vui vẻ đôi đảng hay sao. Tôi nghĩ vậy trong lòng cũng cảm thấy vui lây.

Dường như không dự đoán được thái độ của tôi lại phóng khoáng như vậy, Tần Ngũ cảm động đến mồm mồm lớn, cả người giống như rơi vào mộng du, tay giờ ra một cách rất máy móc tiếp nhận chiếc di động đã nát vụn thành từng mảnh nhỏ từ trong tay tôi. Hắn nắm trong tay một lúc lâu mới giống như giật mình bừng tỉnh, mỉm cười sáng lạn hướng những người bạn sống chung ký túc xá với hắn nói: “Xem này, đây là quà sinh nhật này. á. khụ. khụ!”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt hai người bạn kia liền trở nên cực kỳ cổ quái, khó coi vô cùng, tay nhấc từng mảnh vụn điện thoại trên tay hắn lên rồi thả chúng tự do “lạch cạch” rơi xuống.

Mà khỏe mỗi bọn họ cũng trở nên co quắp, biểu tình khỏi nói đúng là phức tạp vô cùng.

Hắn lại cười to một tiếng rồi quay lại nhìn tôi, một tay đem di động cổ đại kia nắm chặt, tay còn lại như có như không vuốt cằm, ánh mắt tà nghệ nhìn tôi nói: “Tiểu Mãn, anh nhiều khi cảm thấy em thật sự là người rất thông minh nha! Biết ánh mắt anh rất cao, lại thích soi mói, nên nghĩ ra món quà này, thật đúng là kẻ tám cân người nửa lạng! Hắc. hắc. phần quà này quả thật là không sai đâu được!”

Tôi nhìn thấy hắn hài lòng như thế, cảm giác đau lòng vừa rồi vì di động bị bể nát cũng không cánh mà bay mất, quay đầu cười trả lời hắn: “Tôi chỉ là một người bình thường, có thể nói là thông minh cũng bình thường thôi, bình thường thôi mà!” Tôi thấy hắn mặt mày rạng rỡ nên cũng cố lấy hết dũng khí mà trả lời mấy câu.

“Thật ra quà sinh nhật là cái gì đều không quan trọng, chỉ cần là anh thích là được, tôi đây tặng quà chủ yếu chỉ muốn người nhận thấy vui!” Tần Ngũ rõ ràng sau khi nghe tôi nói xong câu này liền bị rung động một trận. Tôi nhìn biểu tình của hắn, cảm thấy cũng vui vẻ theo, cái này coi như cũng rất đáng giá đi.

“Ừ, rất tốt!” Tần Ngũ nhìn tôi, ý cười nơi khóe mắt lại càng thêm sâu, nét mặt mày cũng rạng rỡ hẳn lên. Hắn nhìn tôi, giống như muốn xuyên thấu mà đọc ý nghĩ trong đó. Trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng lại tay hắn đã nhanh chóng sờ sờ lấy đỉnh đầu tôi, nụ cười trên mặt hắn nhìn vào lại càng thêm xuất thần. Đỉnh đầu bị ngọn đèn chiếu xuống làm cho con ngươi của hắn nhìn vào càng thêm long lanh, không ngừng phát ra những tia sáng lấp lánh như ngọc nhưng cũng đầy dụ hoặc.

Tôi bị ánh mắt sáng rỡ của hắn nhìn mà sợ hãi, không tự chủ nuốt vội từng ngụm nước bọt.

Hắn thấy vậy liền mỉm cười, thoáng cái kẻ sát tai tôi, âm thanh ép xuống rất thấp, gần như thì thầm nói: “Ai, Tiểu Mãn, em định thả con cá bắt con tôm nha!”

Tôi nghe xong choáng váng, theo phản xạ có điều kiện hỏi lại hắn: “Anh đang nói gì vậy?”

Hắn khoát tay, cười hi hi trả lời: “Không có gì, chỉ là những câu nói quê mùa của người Tô Châu mà thôi, em từ từ sẽ biết.”

Nhìn hắn tựa hồ không có ý muốn giải thích thêm, tôi “à” một tiếng, nhưng cũng không định truy cứu, hỏi thêm gì nữa.

Mọi người chung quanh cũng rất nhanh khôi phục lại nhiệt tình khi nãy, rất nhanh giãn ra đưa nhau trượt trong sân. Tiểu Nhụy do dự nhìn tôi, lại nhìn sang Tần Ngũ rồi hỏi hắn: “Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục cùng nó đùa giỡn sao?”

Tần Ngũ cười “hi hi”, lắc lắc đầu, lập tức tiến đến lôi kéo cánh tay tôi, kéo ra giữa sân. Lần này hắn không còn là người khi nãy, bộ dạng chật vật bị bỏ lại đằng sau nữa, mà giống như đã hoàn toàn trở thành người khác. Tôi nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền bị rơi vào một trận mơ hồ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Kỹ năng trượt băng của Tần Ngũ ngay lập tức tiến bộ hẳn lên. Đôi chân hắn vốn đã dài cho nên mỗi khi lướt nhanh trong sân, khí chất toàn thân cũng theo đó mà thăng hoa. Áo khoác lông bên ngoài theo gió đông đưa giương ra như một đôi cánh, thêm vào đó từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn giữ bộ mặt tươi cười làm cho người ta khi nhìn vào hắn lại có cảm giác như hắn là vương tử sân băng.

Tôi đang mơ màng, một bên đã bị hắn lôi đi, một bên không quên hỏi: “Anh Ngũ, anh biết trượt băng sao?”

Hắn xoay người nhìn tôi, cười cười rồi “ừ” một tiếng. Ánh mắt sau khi dừng lại trên mặt tôi hai ba giây mới do dự hỏi: “Vừa rồi là anh cố tình đùa em, em có giận hay không?”

Tôi “à” một cái, rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần. Suy nghĩ cảm thấy mình thật sự cũng nên tức giận một chút nên thay đổi vẻ mặt, lập tức nghiêm túc mà trừng hắn.

Tần Ngũ thấy vậy nhìn không được cười to, giật giật tay áo của tôi nhắc nhở: “Tức giận chỉ có công dụng khi nãy mà thôi, cho nên khi thời điểm ấy qua, em đã không có quyền tức giận nữa rồi!”

= =, còn có cái kiểu nói chuyện thế này hay sao?

Tôi bị hắn dắt đi, cũng không còn bị ngã như hồi nãy, trong lòng cảm thấy rất mỹ mãn. Giờ chơi chỉ còn lại khoảng nửa tiếng, tôi muốn vui vẻ còn không kịp hơi đâu đi giận lẫy, cho nên quyết định không muốn cùng hắn giằng co làm chi, cũng sẽ không ngóc, hồ đồ mà lại tiếp tục bám vào lan can.

“Tới đây, chúng ta đi chơi Domino đi?”

Hắn đưa tay vịn lấy eo tôi, đem tôi đẩy vào chính giữa hàng dài đám người đang xếp hàng kia để chuẩn bị xuất phát. Mọi người xem ra ai nấy đều rất phấn khởi, cười tươi. Lúc Tiểu Nhụy thấy tôi đi qua liền sợ hãi hỏi Tần Ngũ: “Ngũ ca này, nếu Tiểu Mẫn sợ quá tè ra thì phải làm sao bây giờ? Nó không biết trượt băng nha!”

Tần Ngũ nhìn nó cười một cái, rất tùy tiện trả lời nó: “Có anh ở đây giúp đỡ em ấy làm chi, nếu như muốn nói câu đó, thì người nên nói trước tiên cũng phải là anh mới đúng!”

Tiểu Nhụy giống như còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn sang thấy Tần Ngũ khoanh tay nhìn lại nó đành thôi. Nó hết nhìn sang tôi, rồi lại nhìn Tần Ngũ, dường như đang giằng co, cố gắng đem tất cả những lời muốn nói nén xuống. Giống như đã nghĩ thông suốt, nó thở dài một hơi dứt khoát xoay người, cuối cùng nắm lấy góc áo của người đang đứng xếp hàng phía trước.

Tần Ngũ ở một bên nhắm đếm số người trước mặt, hắn đếm xong một hồi mới quay lại nói với tôi: “Chúng ta đừng đứng đằng trước, phải dẫn đường một chút đi được, nhưng mà cũng không thể đứng sau cùng vì rất dễ bị té, cho nên chúng ta sẽ đứng ở giữa chịu không?”

Tôi đang mơ mơ màng màng liền bị hắn lôi đến đứng vào chính giữa hàng người.

“Em mau quay mặt, đứng đối diện với anh đây này!” hắn ra lệnh cho tôi.

“A? Chơi Domino không phải nên quay mặt về phía trước sao?” Tôi ngây ngô nhìn hắn hỏi, thấy hắn cũng đang nhử mày nhìn lại tôi.

“Cứ nghe theo anh không có sai đâu mà lo!”

Tôi không phản bác, dù trong lòng không phục nhưng chỉ đành ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi đứng đối mặt với Tần Ngũ, chỉ thấy môi hắn dường như đang khẽ mỉm cười nhìn tôi, bộ dạng xem ra rất đắc ý, còn không quên tiếp tục ra lệnh: “Mau ôm chặt vào!”

“Hả?” Tôi giật bắn người, rồi sau đó về mặt ngây ngô nhìn hắn.

Tần Ngũ tựa hồ có chút chột dạ, bèn sửa miệng lại: “Không cần ôm cũng không sao, vậy trước hết nắm chặt chỗ áo hai bên eo của anh này!”

Tôi đắn đo suy nghĩ, nhưng cũng thuận theo nắm chặt hai bên eo hắn. Tần Ngũ nhìn thấy hành động này của tôi thì kinh hi không thôi, còn hướng tôi gật đầu tán thưởng: “Đúng.đúng.chính là như vậy, anh sẽ nắm chặt eo người đang đứng sau lưng em, còn em thì cứ dựa vào người anh như thế, nhớ phải nắm chặt chỗ áo bên eo anh nghe không!”

Tôi nghe xong cảm thấy hình như có gì đó rất không thích hợp nhưng lại không biết chỗ nào, trong đầu cũng loạn thành một đoàn, không khỏi suy nghĩ lung tung.

“Đừng có ở đó thất thần nữa, chúng ta bắt đầu!” Tần Ngũ kéo tôi đến trước ngực hắn, sau đó còn lấy tay vỗ nhẹ lên lưng tôi. Tôi bị hành động bất ngờ của hắn làm cho khó chịu mà ho khan một tiếng, nhưng không bao lâu cả người liền rơi vào trạng thái căng thẳng, hoảng loạn nắm chặt áo hắn.

Đoàn người bắt đầu di chuyển thật nhanh, vì tôi đứng dựa lưng về phía trước nên liền bị kẹp chặt ở giữa Tần Ngũ và người đằng sau. Tôi giờ phút này căng thẳng đến mức trái tim trong lồng ngực cũng bị treo ngược lên cao.

Dường như Tần Ngũ thích loại trò chơi có tính kích thích cao thế này, hắn trên đỉnh đầu tôi không ngừng huýt sáo, còn cười thật to. Đường nhiên dù cho giờ này đang bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn không quên cúi đầu, qua khe hở mà quan sát tôi.

Hàng người trượt càng lúc càng nhanh, tôi bị kéo theo nên thần kinh cũng bắt đầu hoảng loạn. Dẫn đầu có một vài người không theo kịp tốc độ, tay vừa trượt ra khỏi người phía trước, cả đám người phía sau lập tức bị tách ra ngoài.

Tần Ngũ nghĩ muốn ôm chặt lấy tôi, còn tôi đồng thời cũng dùng hết sức cổ nín chặt áo lông của hắn. Đột nhiên “roẹt” một tiếng, bàn tay tôi lướt qua tay

hắn, cả người thẳng tắp văng ra một chỗ rất xa.

Hắn thấy vậy hoảng sợ, cổ lệch người một chút, từ từ giảm tốc độ rồi ngừng lại.

Sau đó hắn theo hướng tôi bị văng ngã, từ từ tiến tới.

Tay của tôi giờ vẫn còn đang nắm chặt mớ lông vũ trên áo khoác của hắn, cái mông bị đập mạnh xuống đất bắt đầu truyền đến cảm giác ê ẩm. Tôi đưa mắt nhìn hắn đang từng bước đến gần, lại nhìn đến chỗ áo khoác, vừa ủy khuất vừa hổ thẹn liền khóc rống.

“Té đau lắm sao?” Tần Ngũ cúi người nhanh chóng dìu tôi đứng lên.

Tôi lắc đầu thật mạnh, bàn tay duỗi ra đưa đến trước mặt hắn. Trên lòng bàn tay đang đỏ đầy mồ hôi là nhúm lông vũ dính lại thành một nắm. Sắc mặt Tần Ngũ thoáng cái trở nên thật khó coi, tôi nhìn lại càng cảm thấy thật xấu hổ, khóc rống hướng hắn xin lỗi: “Anh Ngũ, thật xin lỗi, tôi đã đem phần lông phía trước của anh bứt thành như vậy!”

= = , tiếng nói của tôi văng vẳng vang lên, mọi người ở đây nghe xong đều không hện mà phá lên cười ngặt nghẽo, mặt của Tần Ngũ rất nhanh liền đỏ bừng.

Tôi sừng sốt một chút, cảm thấy tựa hồ mọi người có lẽ đã hiểu lầm, nín lấy tay hắn, cố gắng đứng lên rồi khóc thút thích hướng hắn giải thích: “Không phải lông của anh Ngũ, mà là.....là..... là.....”

Tôi mới nói được một nửa thì mọi người lại ồ lên cười thêm một trận, tiếng cười bọn họ lớn đến nỗi đem những lời tôi đang cố giải thích át cả đi.

Tần Ngũ nhin không được cười theo bọn họ, tay hắn nhẹ đỡ tôi đứng lên, vừa cười vừa lườm tôi nói: “Mãi Mãi, em im ngay đi, bọn họ rõ ràng đâu có muốn nghe em giải thích a!”

Tôi nước mắt lưng tròng nhìn sang Tần Ngũ, chỉ thấy vẻ mặt hắn buồn cười nhìn nhìn rồi vỗ nhẹ đầu tôi nói: “Ai uy, anh thế này chẳng phải coi như đã bị em ăn sạch sẽ rồi sao!”

Buổi trượt băng coi như theo tiếng cười của mọi người mà hạ màn một cách tốt đẹp. Mãi cho đến khi đến khách sạn, mọi người vẫn không ngừng vì chuyện này mà cười nhạo tôi và Tần Ngũ. Tần Ngũ hiển nhiên rất cao hứng mà phối hợp, bất kể ai tới chọc, hắn đều cười cười nhìn tôi, rồi sau đó còn hướng người đó nói cảm ơn nói: tôi vô cùng cảm kích vì bạn đã rất có hứng thú với cơ thể này của tôi.

.....Tôi nghe xong, vô cùng buồn bực nhưng cũng không biết làm sao chỉ đành cúi đầu, đi theo sau lưng mọi người.

Trong khách sạn vốn còn hện sẵn một đám bạn bè khác của Tần Ngũ, mà đám người này còn rất nghiêm túc chuẩn bị quà tặng. Khi từng người bước đến tặng quà, tôi nhìn thấy bộ mặt ai nấy cũng đều co giật mạnh liệt.” Tần Ngũ, món quà lần này so với lần trước thật ra cũng không cách bao nhiêu tháng đi!”

Tần Ngũ rất bình tĩnh, cười càng thân thiết: “Mỗi năm tôi đều tổ chức sinh nhật hai lần, một cái là lịch ta, một cái là lịch tây.”

Đám bạn được hắn mời đến sau khi nghe xong đều đồng loạt rơi vào trầm mặc.

Tôi nhin không được hỏi nhỏ Tiểu Nhụy: “Hình như không đúng nha, sinh nhật âm lịch và dương lịch không có khả năng lại cách xa nhau như thế chứ? Mày nghĩ coi vì sao hắn không nói cho bọn họ biết thật ra là hắn đang đãi tiệc sinh nhật mình sớm trước nửa năm a?”

Tiểu Nhụy dường như bị tôi chọc cười, nó ngồi bên cạnh liền dùng đầu ngón tay xia vào trán tôi nói: “Chiều này của hắn chỉ có gát được mỗi đũa nhỏ to xác là mày mà thôi!”

“Nói mày ngây thơ không bằng nói mày ngu ngốc thì đúng hơn!” Nó lại bắt đầu thói quenday đời tôi đây mà.

“...” Tôi chỉ đành yên lặng, tay cầm mấy trái táo đỏ bỏ vào miệng, quyết định không đi tranh cãi với nó làm chi.

Cái bàn xoay qua xoay lại vài vòng, chỉ cần có người nào dùng đĩa ở đĩa táo đỏ kia tức thì Tần Ngũ lập tức nhảy dựng lên, đánh rơi đôi đĩa trong tay người nọ rồi kêu lên: “Cái đó là dành cho Mãi Mãi nhà tôi nha!”

Cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, về sau mọi người đều dùng ánh mắt ái muội không thể ái muội hơn mà nhìn tôi chòng chọc.

Có vài nam sinh thấy vậy hướng Tần Ngũ lên tiếng: “Ngũ ca, hôm nay chúng ta phải uống cho thỏa thích, bọn này nhất định phải đem một nhà hai người anh và Mãi Mãi hạ gục mới được, bất cứ giá nào đêm nay anh cũng phải uống hết sức mình đây!”

Tần Ngũ vẫn lẳng lẳng mỉm cười, đứng bên cạnh hắn là một vị sư huynh bộ dạng xem ra hơi béo. Người này cũng là một trong số những người đã cùng trượt băng với bọn tôi khi nãy, nghe cậu bạn kia nói vậy thì liền cau mày một chút, nhỏ giọng giải vây thay Tần Ngũ: “Tần Ngũ bị dị ứng với cồn, nên uống vào sẽ bị.....”

Tần Ngũ lập tức liền ngăn hắn nói tiếp, bung ly rượu đứng lên, ngửa cổ một cái đem chúng uống sạch.

Không khí nhờ vậy liền náo nhiệt hẳn lên.

Mọi người ai nấy bắt đầu đều hướng hân trên chọc. Tần Ngũ uống vào mấy ly rượu liền, sắc mặt vẫn không có gì là khác thường, xem ra từ lượng hân cũng không tệ.

Tôi ngồi đó tiếp tục ăn uống no nê, nhưng không bao lâu liền có người tốt bụng dòm ngó.

“Hòa Mãn, để tôi mời cô em một ly!” Người nọ bước đến, tay còn cầm theo một ly rượu. Lòng tôi hoang mang rối loạn dựng lên, nhìn đến ly nước chanh đang đặt trước mặt có chút do dự.

Tôi hỏi hân: “Nước chanh tính không?”

Mọi người nghe xong đều ồn ào phản đối: “Không được, không được!”

Tôi khó xử nhìn sang Tiểu Nhụy. Tiểu Nhụy thấy vậy hiểu ý đứng lên, nó bung ly rượu lên muốn thay tôi ứng phó: “VẬY ĐỂ EM GIÚP HÒA MÃN UỐNG LY NÀY ĐI, BẮT QUÁ CHỈ CÓ THỂ UỐNG MỘT LY MÀ THÔI!”

Mấy vị sư huynh lóp trên nghe xong đều nhất quyết không đồng ý, mặt thì cười hi hi nhưng thái độ kiên quyết không chấp nhận đề nghị vừa rồi của Tiểu Nhụy đưa ra.

Tần Ngũ ho khan một tiếng, hân đứng lên, đi đến cạnh tôi, bên tay cầm theo ly rượu. Khi hân mở miệng nói chuyện, hơi thở mang theo mùi rượu nồng nặc, tôi đứng bên cạnh chỉ nghĩ thấy thôi mà đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

“Tôi uống thay em ấy!” Tần Ngũ nói xong, động tác rất lưu loát, ngửa cổ uống cạn ly rượu. Tôi lúc này đứng bên cạnh hân đột nhiên có một cảm giác thật kỳ diệu.

Tựa hồ như một loại che chở.

Trong lòng nhất thời càng thêm ấm áp.

Tôi nghĩ nghĩ, âm thầm hướng Tần Ngũ nói: “Anh Ngũ, cảm ơn anh uống giúp!”

Biểu tình của Tần Ngũ hình như có chút trì hoãn, ánh mắt hân momàng, nghe xong câu nói của tôi mãi một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Hân nhìn tôi, mỉm cười càng thêm rực rỡ: “Đây vốn là chuyện đương nhiên, Tiểu Mãn!” Hân lại đảo, hướng chỗ ngồi của mình rồi thông thả đi về.

Tôi vốn đã quen bị hân rộng to nào là Mãn Mãn, hoặc A Mãn, nhưng một tiếng Tiểu Mãn này bất ngờ làm cho tôi cảm nhận được sự ấm áp của một tri kỷ.

Trong phút chốc, hình tượng của Tần Ngũ sư huynh trong lòng tôi đột nhiên cũng tăng vọt. Nhớ lại quá khứ mỗi lần ba ba mang tôi đi theo đi dự tiệc, giờ nhìn đến hân lại làm tôi liên tưởng đến bộ dáng ông giúp tôi che chắn hết thảy những lời dị nghị, dèm pha của mọi người xung quanh; nghĩ như vậy tôi đột nhiên nhiệt huyết dâng trào, đưa mắt nhìn hân một lượt, thẳng cho đến khi Tiểu Nhụy giật giật tay áo tôi thế này mới bừng tỉnh.

Quế Lượng và Tiểu Nhụy cả hai ghé mắt nhìn lại tôi hỏi: “Ánh mắt mày như vậy là sao hả, còn rất dạt dào tình cảm đi, chẳng lẽ mày như vậy là đang coi trọng cái tên Tần Ngũ đó à? Không phải đã bị hân làm cho cảm động rồi đó chứ?”

Tôi nắm chặt nắm tay, quay đầu nhìn lại, biểu tình có hơi kích động: “Tôi có cảm giác giống như mình vừa nhìn nhận được người thân!”

Tiểu Nhụy nghe xong tròn mắt há mồm hỏi tôi: “Đó là cái cảm giác gì?”

“Thì giống như cảm giác với ba ba của tao ngày trước, tao nghĩ nếu như mình có anh trai, có thể anh ấy sẽ đem tao bảo hộ thế này?” Tôi nghĩ nghĩ một hồi, rồi tiếp tục bổ sung: “Thời điểm hân thay tao uống ly rượu kia, loại cảm giác thật rất mãnh liệt!”

Quế Lượng đang cầm ly nước lên uống, nghe tôi nói như vậy, liền đem toàn bộ nước đang ngậm trong miệng mà phun ra ngoài. Nó lấy mu tay chùi miệng nhìn tôi cười nói: “Ai u, không chừng Tần Ngũ hân cũng đang âm thầm muốn tìm kiếm đứa em gái trong truyền thuyết đó nha!”

Tiểu Nhụy vẻ mặt vui vẻ, vỗ vỗ bả vai của tôi, cổ vũ nói: “Hòa Mãn, tao nghĩ mày tốt nhất phải kiên trì tiếp tục nha. Tao thật sự mong chờ nhìn thấy bộ dạng tên hoa hoa công tử Tần Ngũ này khi gặp phải chướng ngại như mày sẽ thành ra cái dạng thể nào đây!”

Tần Ngũ đứng ở chỗ kia, nhìn sang bên này vẻ mặt lóe lên tia đăm chiêu, khó hiểu rồi rất nhanh liền biến mất.

Tay hân đang cầm ly rượu, cử chỉ vô cùng nhàn hạ, nhưng ánh mắt cũng không ngừng phóng điện tứ phía. Hân đưa ly rượu lên ngửi, tay uyển chuyển nhẹ đảo ly rượu, nhưng trong lúc vô ý hân lắc hơi mạnh làm cho rượu trong đó sóng sánh văng ra ngoài, nhỏ cả mấy giọt nhuộm lên chiếc áo khoát lông vũ khi này.

Tôi lo lắng không ngừng đưa mắt nhìn sang bên đó.

Tiểu Nhụy hiểu ý nắm chặt cánh tay tôi lại: “Mày đừng có mà ngốc nghếch muốn chạy đến đó giúp hân uống rượu, bọn người đó điên như vậy không chừng bụng đói ăn quàng bây giờ.”

Uống giúp sao? Mắt tôi nhất thời sáng lên, lập tức cả người cũng nhảy dựng. “Lạch tách, lạch tách” tôi chạy tới, nhanh tay giật lấy ly rượu trong tay hắn nói: “Anh Ngũ, hay để tôi giúp anh uống ly này đi!”

Tần Ngũ ngờ ngác nhìn tôi nở nụ cười bí hiểm, ánh mắt chớp liên tục. Hắn giống như lúc này mới nhận ra người đang trước mặt này là tôi, chắc do hơi còn đang thắm, lời nói thốt ra khỏi miệng cũng không mấy trôi chảy: “Để cho con gái uống rượu thay mình, anh còn làm đàn ông sao hả!”

Tay chân tôi nhất thời quỳnh quán lên, không biết phản ứng thế nào, chỉ cảm thấy rất xấu hổ.

Hắn còn nói: “Nhưng mà, mặt khác anh cũng sợ rằng... mình đã không thể uống thêm được nữa!”

Hắn đúng là không thể uống thêm nữa, nhưng mà bên cạnh còn có một đám người đang nhào lên chầu chực để chuốc rượu hắn. Tôi nhất thời cảm thấy nhân duyên của Tần Ngũ nhất định là rất xấu, nếu không thì quan hệ bạn bè của hắn bình thường vốn chỉ qua loa mà thôi. Tôi nghĩ chắc vì ngày trước hắn thích dụ dỗ bạn gái người ta, lại còn có sở thích bắt cá hai tay, cho nên hiện tại tuy nói chung quanh hắn đa số là bạn học nhưng đâu có mấy ai thêm lo nghĩ dùm cho hắn chứ.

Bỗng nhiên có người đến giật rượu từ trong tay tôi, người đó trực tiếp lướt qua người tôi rồi hướng Tần Ngũ mời rượu.

Tần Ngũ lười nhát mỉm cười, đột nhiên ánh mắt phóng đến ly rượu trong tay người kia, rồi đến chai rượu duy nhất còn lại trên bàn. Hắn không nói không rằng cầm lên chai rượu rồi ném mạnh xuống đất.

Chai rượu kia vừa chạm xuống đất, liền nứt ra bể nát, mùi rượu nồng nặc theo đó xông ra khắp nơi.

Tần Ngũ lưu loát làm xong hết thấy, ánh mắt quét nhìn mọi người một lượt rồi cười hi hi: “Hôm nay chơi đến đây đã đủ, tôi không thể uống thêm nữa, xin lỗi đã không thể tiếp tục đãi mọi người, quà tặng phiền đề lại đó sau đó tất cả ai về nhà nấy đi thôi.”

Cả đám nghe xong tức giận, vẻ mặt hùng hùng hổ hổ trách móc. Ngoài miệng tuy nói hắn không có nghĩa khí, nhưng một bên cùng ùn ùn hướng cửa lớn khách sạn mà đi. Tôi, Tiểu Nhụy và Quế Lượng cũng lùi thui theo sau mấy người kia định đi ra ngoài.

Khi ngang qua bên người Tần Ngũ, hắn đột nhiên vươn bàn tay đem tôi giữ chặt: “Đội đã, em ở lại theo giúp anh một lát!”

Tôi ừ một tiếng, ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống bên cạnh rồi lặng lẽ nhìn hắn. Lúc này tôi mới phát hiện khuôn mặt hắn đã trắng bệch, khó coi vô cùng, đôi môi cũng không có lấy một tia huyết sắc nào.

“Anh Ngũ, anh thế nào rồi?” Quế Lượng cùng mấy người bạn trong ký túc xá thấy vậy cũng chạy đến hỏi han, chỉ thấy hắn đem đầu tựa lên bàn. Hắn không nói gì đem mắt nhắm nghiền, đầu mảy bên dưới cũng chụm lại một chỗ, mãi một hồi lâu vẫn không thấy nhúc nhích.

Tương chừng như đã qua rất lâu, môi hắn mới giật giật thốt lên: “Mãn Mãn!”

Tôi phản xạ “ừ” một tiếng, sợ hắn say rượu chắc không nghe thấy liền đem miệng kề sát tai hắn, âm lượng cố tình tăng thêm mấy phần rồi “Ừ!” mạnh một tiếng nữa.

Tần Ngũ đang nhắm nghiền mắt, nghe xong cũng phải bật cười.

Hàng mi hắn khẽ run lên, vô lực từ từ mở mắt ra: “Mãn Mãn a, em phải biết thương anh Ngũ đó có biết không? Anh đây là vì em cho nên mới uống thành ra như vậy a!”

Tôi nghe xong, hoảng sợ tới mức theo phản xạ liền lùi lại, cố tình cách hắn xa hai bước.

Tần Ngũ nhìn tôi mỉm cười, thanh âm so với khi nãy lại càng nhẹ hơn vài phần, giống như hắn đang rơi vào tình trạng nói mê: “Em tưởng là anh đang cố ý đùa giỡn với em sao hả?”

Tôi rất nhanh nuốt xuống một ngụm, tiếp tục giữ nguyên khoảng cách với hắn, mặt khác cùng bọn Tiểu Nhụy và Quế Lượng nhìn hắn đánh giá một chút. Bạn cùng phòng ký túc xá của Tần Ngũ thấy vậy liền cau mày, lo lắng hỏi hắn: “Ngũ ca, anh uống nhiều như vậy, có cần uống chút gì đó để giải rượu không?”

Tiểu Nhụy rất nhanh hiểu ý, giơ tay nói: “Nghe nói uống dấm chua có thể giải rượu đó!”

Bạn bè Tần Ngũ nghe xong lập tức đồng ý, tiến đến bóp chặt mũi hắn, mấy người còn lại thì chạy nhanh đem một chén dấm lớn đổ vào miệng hắn. Tần Ngũ có hơi cau mày, nhưng vẫn mặc kệ không hề nhúc nhích, xem ra trong người đang rất khó chịu thì phải.

Quế Lượng tựa hồ cũng vừa nhớ ra gì đó, cẩn thận nói thêm: “Trong quán ba có loại tương cà chua nghe nói cũng rất công hiệu.”

Bạn bè Tần Ngũ cũng cực kỳ phối hợp, Quế Lượng mới vừa nói xong, đã thấy người nào đó cầm ngay một chai tương cà, đem đổ hết vào cổ họng hắn.

Tôi nhìn khoe miệng hắn vẫn còn đọng lại vài giọt tương cà trên đó, đột nhiên cổ họng cũng dâng lên vị mặn khó chịu, trong lòng nhất thời cũng rất đồng tình với Tần Ngũ lúc này.

“Nhưng mà nghe nói nhiều chỗ cũng có loại trà dùng để giải rượu!” Bạn bè Tần Ngũ vốn nhiệt tình, cảm thấy chỉ cần có thể giúp hắn giải rượu thì bất cứ

cái gì họ đều cũng có thể thử, đến ngay cả lá trà cũng không tha, hướng miệng Tần Ngũ mà trút vào.

Một bên Tần Ngũ liều mạng giãy dụa kháng cự, nhưng vẫn uống xuống từng ngụm, đầu mày càng thêm nhũn chặt, chụm lại một chỗ. Sau đó hần đột nhiên mở to cặp mắt, nhìn lướt qua tôi, miệng mấp mé muốn nói gì đó nhưng một giây sau hần hấp tấp xoay mặt đi, bắt đầu nôn tháo dữ dội.

Hần ói đến cả người co rút lại giống hệt như con tôm.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh trước mắt đều bị dọa sợ đến ngây người, không biết phản ứng ra sao chỉ chết lặng một chỗ. Tôi thấy vậy rất nhanh lấy lại phản ứng, chân run run đi qua, đỡ hần đang nôn tháo ngồi dậy rồi gào lên: "Còn không mau đưa anh ấy đi bệnh viện!"

Tôi liều mạng ôm chặt lấy Tần Ngũ, nhớ tới khi nãy hần giúp tôi uống rất nhiều rượu, bộ dáng hần khi đó thần thanh khí爽 so với vẻ tiêu tụy uể oải đang không ngừng phát run lúc này thật là khác xa một trời một vực. Trong nhất thời tôi liên liên tưởng đến những nhân vật có võ công cao cường trong mấy phim kiếm hiệp Hồng Kông, tuy bọn họ là đại hiệp nhưng khi bị trúng cực độc thì cũng chật vật như vậy mà thôi, cũng cần có cao nhân đến cứu chẳng phải sao? Vừa nghĩ vậy, tôi liền liều mạng muốn kéo hần ra bên ngoài, vừa kéo vừa la rối rít: "Anh Ngũ, anh nhất định phải kiên trì có biết hay không? Anh hãy mở mắt ra cùng tôi nói chuyện đây này. mau mở mắt ra a... anh không thể ngủ... không được ngủ a!"

Tôi lấy mấy ngón tay mình, sổng chết cố đem mắt hần banh to, mí mắt Tần Ngũ nhất thời bị tôi ép buộc một phen, khó chịu, nước mắt cũng theo đó ào ra. Nhưng chỉ qua mấy phút sau tôi đột nhiên nghe thấy hần lớn tiếng bật cười.

"Ai u Tiểu Mẫn, thật đúng là bị em chọc cười đến xỉu cũng phải tỉnh lại đi!"

Hần đúng là nói được làm được, tiếng nói vừa dứt, đầu của hần cũng liền ngẩng lên, nét mặt tỉnh táo lạ thường không hề có chút dấu hiệu nào gọi là hôn mê cả.

Tôi nhất thời sửng sốt, muốn gọi tên hần, chợt nghe thấy mấy người bạn trong ký túc xá của hần đã giành lên tiếng trước. Cảm xúc trên mặt bọn họ chỉ có thể nói là thâm trầm, giọng nói càng làm cho người ta nghe mà đau lòng không thôi, mắt hướng lên trần phát ra những âm thanh náo nức: "Anh Ngũ, anh nhất định phải ráng lên a...."

"..."

Tất cả mọi người trong đại sảnh khách sạn thoáng cái đều không hện mà phóng ánh mắt tò mò nhìn về phía chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trên đường đưa hần đến bệnh viện X, cả đám chúng tôi ai nấy cũng đều vô cùng lo sợ, cũng may sau khi bị vô hết một chai nước biển thì Tần Ngũ lúc này cũng bắt đầu tỉnh dậy.

Cả khuôn mặt của hần lúc này nhìn vào vô cùng tái nhợt, ánh mắt mơ màng, đảo dặt đánh giá chung quanh. "Đã xảy ra chuyện gì?" Hần nhẹ giọng, hướng tôi hỏi.

Tôi nghe xong giật thót mình một cái, còn ra vẻ rất nghiêm túc đứng lên trả lời hần: "Đây là bệnh viện quận X"

Hần nhú mày, bày ra vẻ mặt rõ ràng là không hài lòng chút nào. Tôi cho rằng có lẽ trong người hần vốn chưa khỏe hẳn, thấy không thoải mái nên rất ân cần tiến đến hỏi han: "Anh cảm thấy trong người không thoải mái chỗ nào sao?"

Hần khẽ rên nhẹ một tiếng, nâng cánh tay không bị truyền dịch gác lên trên trán, cánh môi giật giật phát ra những âm thanh nhỏ đến cực điểm.

"Anh Ngũ, anh muốn nói gì?" Cả đám bạn bè của hần lập tức vây sát lại dựng tai nghe ngóng, nhưng sau khi nghe rõ những gì hần nói thì cả bọn đồng thời hóa đá.

"Anh ta nói cái gì?" Bộ dạng Quế Lượng mặt mũi, vừa đánh ngáp một cái vừa lơ đãng hỏi. Nó giờ bị kẹt lại trong này đương nhiên cảm thấy rất bức bối. Thật ra đối với người có thói quen mỗi ngày cùng bạn trai nấu cháo điện thoại hai tiếng thì cảm giác bị kẹt lại đây chẳng khác nào là một cực hình. Di động này giờ lại không hề đổ chuông, một phần ngại vì trong bệnh viện nên không thể gọi điện thoại cho bạn trai quá là thâm thâm mà.

Nhìn nó lúc này giống như người đang lên cơn nghiện thuốc, vừa nôn nóng lại vừa khó chịu.

Bạn bè Tần Ngũ liền đồng thanh nói: "Ngũ ca nói, thật tình chúng ta không nên đưa anh ta tới đây!"

“Hả?” Tiểu Nhụy vừa ngáp một cái nghe thế liền xoay mặt lại, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ bệnh viện này không thể trị cho người uống rượu quá lều sao?”

Vị sư huynh cùng phòng của Tần Ngũ nghe xong thì tỏ ra khó xử, lắp bắp nói: “Không phải, Ngũ ca nói là y tá bệnh viện X này không có người nào đẹp cả!”

“...” Mọi người nhất thời đều cảm thấy tất cả lo lắng khi nãy của mình thật sự rất lãng phí mà.

Bình dịch treo trên giá đang chậm chậm nhỏ giọt, Tiểu Nhụy và Quế Lượng một bên không ngừng ngáp, tôi thấy vậy liền đi đến đẩy bọn nó mấy cái, ý bảo tụi nó cứ đi về trước.

Quế Lượng biết ý quay lại hỏi tôi: “Còn mầy thì sao?”

Tôi nhìn xem Tần Ngũ, thấy mày hấn cau chặt liền lắc đầu, ý bảo hai người bọn nó cứ việc đi trước: “Tao ở lại chỗ này đêm nay, ngày mai sáng mới đi!”

Tiểu Nhụy cùng Quế Lượng tính lên tiếng khuyên tôi một chút, tôi liền không nói không rằng đem đồ đạc tụi nó hướng ra ngoài cửa, rõ ràng có ý đuổi khéo. Tần Ngũ sư huynh đối tôi dù sao cũng coi như có mấy phần thân thích, tôi sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc hấn mà đi lúc này chứ.

Trong đám bạn của Tần Ngũ, có một vài người ngày mai có buổi phỏng vấn sớm, cho nên không thể tiếp tục nán lại. Họ chạy đến nói với tôi vài tiếng rồi cả bọn lần lượt ra về, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi, Tần Ngũ, và một người bạn cùng phòng với hấn.

Tần Ngũ thỉnh thoảng cảm thấy trong người khó chịu, buồn nôn, nhưng hấn vẫn cứng đầu, cau mày cố chịu đựng.

Cho đến gần ba giờ sáng hấn rốt cục không thể nhịn nổi, moi mết mở to ánh mắt ám ức nhìn tôi một lúc, rồi xoay người sang hướng khác. Tôi thấy vậy liền nói nhỏ với bạn học hấn: “Tôi nghĩ anh ấy muốn nôn hay là anh đi vào toilet đi!”

Người bạn kia của Tần Ngũ cón đang mơ mơ màng màng, hấn dẫn đi nghĩ ngợi một hồi mới vỗ nhẹ lên đầu một cái, lúc quay đầu nhìn sang thì bất gặp ánh mắt mờ mịt của Tần Ngũ hướng phía bên này, trong lòng do dự không biết có phải mình đang nhìn nhầm hay không.

Sắc mặt Tần Ngũ lúc này càng thêm tái nhợt, mày càng cau chặt hơn rồi mím môi, quay mặt đi nhưng rốt cục hấn không thể nhịn được dường như đang muốn phun ra.

Tôi không kịp lấy cái bồn phun đang để bên dưới giường, chỉ đành chạy đến đem áo khoác mình cởi xuống để cho hấn nôn vào trong đó.

Tần Ngũ có vẻ đang rất khó chịu, hấn muốn nôn nhưng bản thân lại ngại nôn vào áo khoác của tôi cho nên chỉ đành rang nhin. Mãi giảng co một lúc sau, người bạn kia của hấn mới lấy lại phản ứng, vội vàng chạy đến giúp tôi lấy ra cái chậu bên dưới thì hấn mới chịu nôn ra.

Cả ba người bọn tôi bị ép buộc nửa sống nửa chết suốt đêm, Tần Ngũ tổng cộng ói ra hết ba bốn lượt mới thôi. Đến khi bác sĩ trực đêm tuần tra đến thăm, nhìn thấy sắc mặt Tần Ngũ thì cười lạnh nói: “Còn trẻ mà bày đặt bắt chước người ta uống rượu! Thấy trong người dễ chịu lắm à?”

Giờ phút này Tần Ngũ vốn đã không còn một chút sức lực nào, khuôn mặt trắng bệch, cả người mệt mỏi miễn cưỡng tựa vào thành giường. Khi nghe bác sĩ nói thế hấn cư nhiên vẫn còn khí lực mà phát phát tay, lộ ra nụ cười rất thần nhiên đáp: “Bác sĩ dạy rất phải!”

Vị bác sĩ kia thấy thái độ phối hợp này của hấn thay đổi về mặt vui vẻ, đi tới giúp hấn thay một bình truyền thuốc mới: “Cậu cũng xem như tốt số, đã nôn ra được thì không còn vấn đề gì, về nhà đừng quên uống thuốc và nghỉ ngơi cho tốt, không nên tiếp tục mà đụng đến rượu biết không. Đợi đến sáng sớm là có thể xuất viện rồi!”

Tôi cùng người bạn trong ký túc xá nghe vậy đều thở ra một hơi.

Tần Ngũ cả người mệt lả, ngồi phịch trên giường, hai mắt cũng từ từ nhắm lại. Tôi cố không để cho mình ngủ gật, người tựa vào bên cạnh giường, đem đầu cúi xuống định nghỉ ngơi một chút.

Bên ngoài rất nhanh đã sáng hẳn, tôi không biết khi nào đã ngủ mê đi mất.

Tôi tựa đầu lên gối, cảm giác vừa lạnh lẽo vừa mệt mỏi không thôi, trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy như có ai đó đang nâng đầu mình lên.

Tôi bị đụng chạm, thấy khó chịu liền ngồi thẳng lưng, đầu lập tức đập vào một người nào đó.

Người kia bị đụng một cú bất ngờ đau đến không chịu nổi liền khẽ rên lên: “Ai ư, em khi dễ bệnh nhân yếu đuối đây mà!”

Tôi hơi uốn éo đầu, lúc này mới phát hiện Tần Ngũ đã tỉnh. Trên người hấn đang khoác chiếc áo choàng lông màu tím tối qua, bộ dạng vô lực ngồi trên giường, bàn tay thì đang vỗ nhẹ lên đầu tôi, vừa cười vừa lấy tay chỉ lên chỗ khóe môi.

Tôi không hiểu thế nào chỉ vô thức đưa tay sờ lên mặt mình, bất ngờ chạm đến chỗ ướt ướt trên mặt lập tức hiểu ra, nhanh chóng lấy tay lau sạch mong che lại vết tích.

Thân mình mới động tôi liền phát hiện có một thứ gì đó nặng nặng đang đè trên vai mình, xoay người liền nhìn thấy áo khoác của Tần Ngũ giờ đang phủ lên đó.

“Anh Ngũ, thân thể anh còn không khỏe đấy!” Tôi nói xong định kéo áo khoác xuống, để hần mặc vào.

Hần khẽ cười, tay chỉ sang hướng đầu gối, tôi liền nhìn thấy chỗ đó đang đặt một chiếc áo bông khác, thì ra đó là chiếc áo khoác của người bạn cùng phòng kia.

Tôi quay sang hỏi hần: “Vị sư huynh kia đi đâu rồi?”

Tần Ngũ bộ dạng phớt lờ như không sao cả nhún nhún vai: “Chắc đã ra ngoài chạy bộ rồi, bị anh lột áo khoác, có lẽ hần chịu lạnh không nổi nên mới ra ngoài làm vận động một chút cho nóng lên ấy mà!” Thái độ Tần Ngũ lúc nói chuyện này vô cùng dừng dừng, giống như đó chỉ là một chuyện rất đương nhiên.

Tôi lấp bắp hỏi hần: “Anh Ngũ, anh... anh thật ra cứ mặc áo khoác của mình, mượn áo của người bạn kia đưa cho tôi là được rồi!”

Tần Ngũ hơi nheo mắt lại, vẻ mặt còn rất nghiêm túc nói: “Em sao có thể tùy tiện mặc áo của người khác được chứ!”

Tôi thật sự rất muốn cho hần biết trên vai tôi hiện tại chẳng phải cũng đang khoác áo của người khác hay sao? Nhưng nhìn thấy bộ dạng suy yếu giờ đây của hần giống như có thể tùy lúc mà té ngã tôi liền nhịn xuống, quyết định không hơi sức đâu cùng hần tiếp tục tranh cãi làm chi.

Truyền nước biển cả một đêm, tinh thần hần giống như khá lên rất nhiều trừ bỏ sắc mặt còn chút tái nhợt thì cả người giống như đã dần hồi như trước.

Tôi với vị sư huynh cùng phòng lúc này mới đưa hần trở về. Sáng sớm ngay cả không khí cũng mang hơi lạnh, tôi cố hít sâu một ngụm, ngẩng đầu ưỡn ngực cố bày ra bộ dạng dũng dũng không sợ gió lạnh đang thổi đến, nhưng cái lạnh thấu xương lúc này thật làm cho tôi khóc không ra nước mắt a.

Tần Ngũ khoác thêm áo, bước chân tiêu sái đi theo phía sau. Một lát sau, tôi chịu hết nổi liền ho khan một trận, ánh mắt liếc sang liền phát hiện khuôn mặt đầy ý cười lan đến tận cả đuôi mắt hần: “Em đúng là ngốc, ngay cả đi bộ trên đường cũng có chuyện nữa!”

Bụng tôi trong lúc đó cũng đồng thời đánh tiếng.

Tần Ngũ cười tủm tỉm, bước nhanh lên phía trước cùng tôi sóng vai song song. Hần giống như không để ý, nhưng khi cả bọn đi ngang qua một góc trường học thì hần đột nhiên dừng lại nhìn tôi với vị sư huynh kia hỏi: “Tôi cảm thấy rất đói bụng, còn hai người?”

Trường học chỗ này có quán bán vằn thắn, khẩu vị cũng rất ngon, có lẽ còn quá sớm nên chỉ có mỗi chỗ quán này mở cửa. Tần Ngũ không hỏi thêm bèn đi trước dẫn đầu ngồi vào một bàn ở bên trong.

Khi vằn thắn được bung lên, tôi và vị sư huynh kia ra sức càn quét như hai kẻ chết đói trái lại Tần Ngũ thì nhàn nhã ngồi tựa ra ghế sau, cười tủm tỉm nhìn.

Tôi ngẩng đầu nhìn hần hỏi: “Anh không ăn sao?”

Vị sư huynh kia vừa ăn vừa vụng trộm vươn tay gấp lấy mấy cục vằn thắn từ trong tô của hần, lại còn bày ra bộ dạng vô tội, ánh mắt mơ hồ không hiểu nhìn hần hỏi: “Cậu không ăn à? Không ăn mà còn kêu một tô lớn như vậy, thật đúng là lãng phí nha!”

Tần Ngũ cười cười, đưa tay chụp lên lưng hần, bụng tôi mình lên rồi rất tự nhiên chia đều ra hai phần, toàn bộ đều cho chúng tôi hết.

“Cổ họng thấy còn hơi đau!” Hần nhỏ giọng giải thích.

Bọn tôi nghe vậy trong nhất thời mọi lo lắng khi nãy đều bay sạch, còn rất nhiệt tình đem phần vằn thắn được hần chia cho ăn hết. Tần Ngũ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, khỏe miệng không khỏi nhếch lên ý cười càng sâu.

Nhìn thấy tôi ăn nốt cục vằn thắn cuối cùng, hần giống như vô tình cố ý vươn tay, muốn giúp tôi lau đi khóe miệng. Tôi bị hành động này của hần làm cho sợ tới mức cả người đang ngồi trên ghế cũng mất thăng bằng mà ngã xuống.

“Mãn Mãn, haiz.....” Tần Ngũ nhòm người lên, cách một cái bàn nhìn tôi đang ngã ngửa trên mặt đất đến không đứng dậy nổi, liền cảm thấy thật vui vẻ hần lên.

Trong miệng tôi lúc này vẫn còn đang ngậm cục vằn thắn cuối cùng, bị té ngã mạnh nên nó cũng theo đó mà suýt nữa thì văng ra ngoài, tôi thấy vậy liền hấp tấp đem hàm đóng chặt, cố đem nó nuốt xuống thật nhanh.

“Thiệt chẳng khác nào con sóc đang giành hạt thông!” Tần Ngũ bước vòng qua, vươn một bàn tay kéo tôi đứng lên.

Sau khi ăn uống no đủ, cả ba người chúng tôi xếp thành một hàng ngay ngắn, cứ thế thẳng hướng ký túc xá trường học. Tần Ngũ sư huynh giờ đã lấy lại phong độ, không ngừng tán mác khi phách tựa như thân sĩ siêu cấp chung quanh. Đối ngược hoàn toàn với vị sư huynh cùng phòng bên cạnh, bộ dạng hần ta lúc này trông mệt mỏi vô cùng, vừa đi vừa ngáp giống như mấy người tới con nghiện, nước mắt chảy ròng ròng.

“Anh Ngũ, các người cứ đi trước, tôi một mình tự về là được!”

Tôi vừa định đem áo khoác cởi ra liền bị Tần Ngũ nhìn thấy liền lập tức ngăn lại. Hần nhìn tôi cười nói: “Em đừng có làm cho người đàn ông như anh đây

cảm thấy mình hóa ra còn yếu đuối hơn so với một đứa con gái thế chứ!”

Tôi yên lặng nhìn thoáng qua vị sư huynh cùng phòng với Tần Ngũ, hẳn ta đang đứng cạnh đó, cổ hít lấy hít để mà nước mũi vẫn không ngừng chảy ra thì trong lòng liền cảm thấy áy náy vô cùng.

Tần Ngũ quay đầu đưa mắt nhìn sang người kia, thấy mắt hẳn ta giờ còn đang dán chặt lên chiếc áo khoác trên người tôi, bộ dạng si ngốc, liền dùng khuỷu tay thụi lên một cái hỏi: “Này, cậu lạnh à?”

Nói xong hẳn làm động tác như muốn cởi áo khoác trên người mình xuống.

Sư huynh kia thấy vậy mi mắt khẽ run lên, thái độ rất rối rắm. Vừa thấy bộ dạng bệnh đến ù rũ của Tần Ngũ thì lập tức thay đổi, liền ngang lần liệt nói: “Không cần, Tần Ngũ, cậu cứ giữ áo khoác đó mà mặc!”

Khỏe mới Tần Ngũ cong lên, hẳn lấy khuỷu tay thúc nhẹ vị sư huynh kia một cái: “Biết cậu là người rất nghĩa khí mà!”

Sư huynh kia phút chốc lệ nóng quanh tròng, nhưng vẫn cố gắng đầu ưỡn ngực nói với tôi: “Hòa Mẫn, em cứ yên tâm mà mặc áo khoác của Tần Ngũ trở về, còn cái của anh thì cứ để cho cậu ấy mặc. Anh đây thật ra một chút cũng không có thấy lạnh gì cả..... Hắt..... hắt xì!” Vừa mới nói xong đã thấy hẳn ta nhảy mũi liên tục vang dội mấy cái.

Tôi nhìn cả hai xem ra có vẻ rất mệt mỏi cho nên nói tạm biệt rồi về ký túc xá. Nhưng mới bước đi được hai bước liền thấy Tần Ngũ cũng chạy theo lại, hẳn ra về chần chờ hỏi: “Lúc anh cảm thấy buồn nôn, em nghĩ gì mà lấy áo của mình để cho anh nôn lên vậy?”

Tôi “A” một tiếng, bất ngờ nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt hẳn, mới nhẹ gãi đầu mình trả lời: “Anh không cần phải cảm ơn tôi đâu!”

Biểu tình của Tần Ngũ lập tức trở nên thực 囧.

“Đó là bởi vì tôi sợ không còn kịp nữa nên mới lấy áo của mình để hứng! Trước đó tôi cũng đã nghĩ lấy áo của anh nhưng thấy trên đó còn có rất nhiều khóa kéo, chắc cởi ra không nhanh bằng của tôi nên thôi!” Tôi rất thành thành thật thật đem tình trạng khi đó giải thích tường tận cho hẳn một lượt.

Tần Ngũ nghe xong tỏ ra rất kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt thì biến mất. Hẳn đột nhiên vỗ lên gáy mình rồi cười lớn, tay kia vươn đến vuốt lên đầu tôi, cất giọng rất nhẹ nói: “Rất tốt, thôi em mau về nghỉ ngơi đi!”

Tôi “Ừ!” một tiếng, hướng hẳn vẫy vẫy tay, quay đầu chạy nhanh như chớp. Suốt một đêm không ngủ, tuy rằng gần sáng được chớp mắt một chút nhưng tôi vẫn cảm thấy mệt chết đi được.

Khi về đến ký túc xá, Tiểu Nhụy và Quế Lượng cả hai vẫn còn vui đầu ngủ mê như chết, chỉ có Tiểu Phượng nó một người ngồi trước cửa sổ ký túc xá yên lặng luyện từ đơn. Nó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì đó, bộ dạng mơ màng chẳng khác nào như người đang trong cơn mộng du.

Tôi gọi nó mấy tiếng, nó sừng sốt một hồi lâu mới từ từ quay đầu lại nhìn.

Khi phát hiện là tôi gọi, nó thần nhiên nở nụ cười rồi cúi đầu tiếp tục lật sách, chẳng mấy chốc đã trở về tình trạng mộng du vừa rồi. Từ cái lần bị Diệp Hưởng Lăng cự tuyệt tới nay, trạng thái của nó lúc nào cũng hoảng hốt như thế. Trừ bỏ những lúc ngồi luyện từ đơn, còn lại đa số thời gian là nó ngồi đó ngẩn người.

Tôi chỉ cảm thấy cả người mệt lã, không còn chút sức lực nào, chỉ vội rửa mặt, sau đó cởi xuống áo khoác, nhanh chóng chui vào chăn bông mà ngủ thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Giấc ngủ này vừa hỗn loạn, nhưng ngược lại cũng cực kỳ thoải mái. Tôi ngủ một đường đến thẳng giữa trưa mới bị tiếng hét chói tai của Quế Lượng đánh thức. Tiểu Nhụy và nó hai người lúc này đang nằm chung một giường, mỗi người một cái di động, ngón tay lướt qua cũng không hề ngừng lại.

“A!! Hai mươi mấy tin nhắn, đều là của bọn người Đường Sâm ở ký túc xá gọi đến!” di động của nó vì tới qua hết pin, vừa sạc điện xong mở ra thì mới phát hiện Đường Sâm đã gọi cho nó rất nhiều lần.

Vốn là đã tính toán thời gian, định canh đến giờ nghỉ trưa gọi lại, nhưng rốt cuộc dù gọi rất nhiều lần nhưng vẫn không có ai bắt máy, cho nên mới bày ra nét mặt mặt mắc vừa này.

Thở một hơi thật dài, nó mới quay sang hỏi tôi: "Mày nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì mà bọn họ gấp vậy chứ?"

Tôi không biết phải trả lời sao, chỉ âm ừ cho qua, suy nghĩ nát óc suốt cả nửa ngày cũng không rút ra kết luận nào. Quế Lượng thấy vậy thì rất không khách khí lấy ngón tay dí vào đầu tôi mắng: "Thật sự là đầu gỗ! Nhưng bắt quá chỉ có mày mới có nghĩa khí chịu ở trong đây nhìn tao sốt ruột cả ngày đi"

Tôi ừ một tiếng, cũng không mấy để bụng chuyện vừa rồi.

Tiểu Nhụy bước đến, lười biếng kéo tấm chăn tôi đang đắp lên hỏi: "Tiểu Mãn, tối nay mày bận chuyện gì sao?"

Tôi lắc đầu, dù sao tình trạng của đội trật tự giờ đang rất căng thẳng, gần như sắp phải giải tán, nguyên là một số sinh viên tức giận đã đem hình ảnh chụp được của thành viên đội trật tự đăng đầy trên trang web của trường. Trên internet giờ đây bọn họ vốn muốn lấy thịt đè người, ngay cả Dịch giáo sư cũng không khỏi bị quấy rối đến đầu óc gần hỏng bét.

Nghĩ đến lần đó đến đội trật tự, tôi bị người đó cố chấp lôi kéo cánh tay, không ngừng la hét: "Này, em nói xem bọn họ có phải rất hận tôi không, chỉ mới nhìn thấy ảnh chụp thôi, biết trên mạng họ kêu tôi ra sao không?"

Tôi lắc đầu cảm giác có chút chột dạ.

Người nọ dùng một giọng nói gần như tuyệt vọng: "Bọn chúng đều bảo tôi cả người đầy lông lá lại chỉ được cái phí nước dùng mà thôi!"

Phốc... tôi nhất thời cảm thấy vô cùng đồng cảm với bức xúc của ông ta, cũng rất cố gắng muốn khắc chế tiếng cười của mình, kết quả vì cố nén nên âm thanh phát ra lại càng nghe rõ ràng hơn.

Dịch giáo sư thấy vậy gần như nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi cười, từng chữ như rít qua kẽ răng nói: "Tiểu Mãn, tôi sẽ bỏ qua cho em lần này!"

Còn nói là bỏ qua không để ý ư? Thật là tào lao, còn chưa được hai ngày người nọ liền rất không lương tâm, phản công bắt tôi đi trực, lại còn rất tử tế nhắc nhở vì gần đây phải giảm thành viên cho nên mọi chuyện lớn nhỏ chỉ đành phải trút hết lên đầu tôi, này chẳng phải chỉ e tôi không bận đến chết hay sao?

Tối đến, tôi mệt mỏi lê lét trở về phòng, cả người lui vào một góc trên giường, cùng đám người chung phòng tán gẫu.

Cả đám người một câu tôi một chữ, nói được một lúc thì không khí cũng sôi nổi hẳn lên. Nhưng nói thêm một hồi đến cuối cùng, trừ bỏ Quế Lượng ra thì những người còn lại chỉ cảm thấy dường như trong lòng đang nhen nhóm cơn đau âm ỉ.

Tiểu Phượng từ đầu đến cuối chỉ yên lặng, nó quán chân ngồi trong góc khuất, không hé một tiếng. Tôi nghĩ từ sau chuyện của Diệp bạn thân, nó rõ ràng đã trầm mặc hẳn đi. Nhưng ít nhất cũng không lộ liễu như Tiểu Nhụy, giờ phút này nó đang ôm đầu gào khóc, một bên khóc một bên không ngừng nguyên rửa bạn trai trước kia, nguyên rửa hẳn đi thì thiếp phải dễ khó, nguyên rửa hẳn mắc bệnh tử dạ dày đến bài tiết. Đôi khi nó nghĩ ra căn bệnh nan y nào đó thì liền rất không ngại đem người kia ra nguyên rửa thêm một lần.

Nói được một hồi lâu thì tất cả đều không hên mà đồng thời rơi vào trầm mặc.

Bóng tối bao trùm cả căn phòng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được hô hấp của nhau rất rõ ràng, nhưng mọi người lúc đó đều rất ăn ý, không ai lên tiếng đánh vỡ. Đêm càng khuya không gian càng thêm tịch mịch, đêm vốn đã dài giờ càng phá lệ dài hơn. Đêm đó cả bọn chúng tôi đều không hên mà cùng nhau..... mất ngủ.

Quế Lượng thì khỏi cần phải nói, nó đây chính là vì quá hạnh phúc mà mất ngủ á! Còn tôi thì chính là đau lòng vì bạn thân cho nên sâu tận trong tâm cũng trở nên tịch mịch. Tiểu Nhụy và Tiểu Phượng cả hai vốn là những người rất thẳng thắn, thậm chí những lúc vô tình nghĩ đến chuyện bị thương nào đó liền không chút e dè mà bật khóc nức nở.

Nhưng chỉ trong buổi chiều cùng ngày sau đó, mọi người giống như đều quên sạch hết, lại không hên mà tự tìm tiết mục tiêu khiển riêng cho mình.

"Tiểu Mãn, tối nay hay là mày theo tao đi xem phim đi, hôm nay rạp hát hình như phát lại bộ phim Lương Chúc!" Tiểu Nhụy vừa nói vừa đá chân tôi mấy cái, ánh mắt sắc bén lộ rõ ý cảnh cáo không cho phép cự tuyệt.

Dưới sự cưỡng chế mạnh mẽ của nó, tôi đành nhanh chóng ngoan ngoãn gật đầu.

Thật ra rạp hát đang chiếu tới hai bộ phim, một là Lương Chúc còn bộ thứ hai là "Nguyệt Quang bảo hạp" của Châu Tinh Trì. Tôi nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy tâm trạng chúng tôi lúc này dù sao cũng là thích hợp xem phim Châu Tinh Trì hơn.

"Nếu có thể xem 'Nguyệt Quang bảo hạp' thì càng hay!" Tôi thận trọng đề nghị, cố ý nhắc nhở Tiểu Nhụy.

Nó ngăn người một chút rồi lập tức đồng ý: "Được, vậy thì 'Nguyệt Quang bảo hạp', chúng ta vô đó cười một trận cho thỏa sức vậy!"

Vừa mới bây giờ nó đã kéo tôi hướng rạp hát mà chạy một mạch không nghĩ. Cứ nghĩ một đường hỏi hã đến để mua vé nhưng khi đến nơi nó không tiến thẳng đến cổng mà rẽ nhanh sang lối đi hẹp bên cạnh, lối tôi hướng cửa sau mà chạy. Đứng cạnh ở cổng sau là một sư huynh lớp trên, mặt thanh mày tú, ánh mắt vừa quét qua nhìn thấy Tiểu Nhụy thì khuôn mặt bất giác liền đỏ hơn phân nửa.

“Bên ngoài đã hết vé rồi! Nhưng bọn em thật sự rất muốn xem phim này nha!” Thái độ của Tiểu Nhụy rất lạ, nó e thẹn cúi thấp đầu thủ thi.

Sư huynh kia có lẽ bị kích động quá độ vì hành động bất ngờ này của Tiểu Nhụy nên một câu cũng không thốt ra được, cả người hơi chao đảo lùi về phía sau một chút, mắt chăm chăm nhìn Tiểu Nhụy rồi bật cười ngây ngô.

Tiểu Nhụy thấy thái độ của người kia như thế liền nổi giận hỏi: “Anh cười cái gì?”

Sư huynh kia phỏng chừng vẫn còn choáng váng, hắn vẫn tiếp tục cười ngốc như thế, mãi hơn nửa ngày mới nuốt nước miếng trả lời Tiểu Nhụy: “Ồ trong giờ đã chật người, anh chỉ có thể kê thêm hai cái ghế vào dọc hành lang cho hai em ngồi xem đỡ thôi!”

“...” tôi cùng Tiểu Nhụy nghe xong nhất thời đen mặt.

Nhưng mà chỗ này là lối đi, vốn dĩ có không ít người qua người lại, hai chúng tôi ngồi đó chẳng phải sẽ bị đẩy đến chóng mặt hay sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, để chạy ra được tới đây cũng không phải chuyện dễ gì, tôi cảm thấy ý kiến này xem ra cũng không tệ, có thể chấp nhận được lại nhìn sang Tiểu Nhụy, xem ra thái độ nó cũng không mấy để ý lắm đến chuyện này đi.

Sau đó cả hai ngoan ngoãn theo sau vị sư huynh kiểm vé kia, mỗi người cầm theo một cái ghế dựa đứng ở hành lang kiên nhẫn chờ cho mọi người bên trong ngồi đầu vào đó trước.

Đợi cho đến khi bộ phim sắp bắt đầu, hai người chúng tôi mới tìm thấy một góc khuất gần đó, lẳng lặng đặt ghế dựa ngồi xuống xem phim.

Mọi người chung quanh đang cười đến ngắt nghễ, nhưng trái lại tôi và tiểu Nhụy một chút cũng không dám hé răng lên tiếng.

Đột nhiên Tiểu Nhụy đẩy đẩy cánh tôi hỏi: “Hắn thế nào?”

Tôi “hả” một tiếng tỏ vẻ không hiểu.

Tiểu Nhụy ngồi ở bên ngoài rìa, xoay qua xoay lại, qua nửa ngày trời mới lại trừng cặp mắt trắng dã của nó hỏi tôi: “Cái tên sư huynh soát vé khi nãy, mày thấy sao, tao định thu phục hắn một chút!”

Tôi mãi miết theo dõi màn hình, xem Âm ty ty đang răn dạy Ngô Không, lúc quay đầu chợt phát hiện vẻ mặt rối rắm của Tiểu Nhụy liền gượng cười một chút mới trả lời: “Có thể nha!”

Tiểu Nhụy nghe xong hung hăng trừng mắt nhìn tôi một cái, nắc nứ: “Tao hỏi này, đầu óc mày chẳng lẽ gặp vấn đề rồi ư? Sao chỉ có mỗi một Diệp Hưởng Lăng thôi đã làm cho mày biến thành bộ dạng chết dờ sống dờ thế này, mày lấy gì mà đề nghị tao hả?”

Nói đến Diệp Hưởng Lăng chẳng phải là đang cố tình tiếp chạm vết thương lòng của tôi sao, tuy vết thương không lớn nhưng hoàn toàn cũng không cho xem nhẹ.

Tôi vốn là đang chăm chú xem phim, tính nói xong vài câu với nó thì sẽ mỉm cười xã giao một cái ai ngờ bị một câu nói vừa rồi của nó giáng xuống thì tâm trạng vui vẻ mới có được đều chạy đi hết. Hai chúng tôi vì trợn mắt gấu vừa rồi rất nhanh liền rơi vào trầm mặc, sau đó không ai muốn nói với ai lời nào, chỉ yên lặng nhìn màn hình đang chiếu Nguyệt Quang bảo hợp.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, màn hình trước mặt rất nhanh đã chiếu đến một màn vui nhộn tiếp theo.

Tiếng cười mọi người chung quanh mãnh liệt vang lên, Tiểu Nhụy nhìn sang thấy tôi nhất thời không kiềm chế được bật cười lên thật lớn mà hoảng sợ, rất không thương tình hung hãn vỗ đùi tôi một phát.

“Mày làm tao sợ muốn chết!”

Tôi lại một lần nữa trầm mặc, nhưng hình ảnh trước mắt cho dù tâm tình bọn tôi có rối rắm, phức tạp đến mấy đều không thể khống chế mà cười thật to, cười xong một trận này mới thấy tâm tình mình đã tốt lên rất nhiều.

“Tiểu Nhụy, hay chúng ta cứ bắt chước mọi người cười cho thật sảng khoái đi!”

Tiểu Nhụy không nói gì, nó chỉ nhìn tôi.

Trên màn hình, Từ Hà tiên từ một thân hồng y, bộ dạng hấp hối cổ nắm chặt lấy bàn tay của tôn ngộ không, đồng thời cố tình bỏ qua nhu tình trong mắt đối phương, ánh mắt không hề có chút biểu hiện nào là thông khổ, ngược lại còn nhìn hắn mỉm cười rất thân nhiên,

Mọi người xem đến đoạn này thì ý cười cũng dần nhạt đi. Tôi dù đang mỉm cười nhưng trong lòng không hiểu sao cũng dâng lên một cảm giác chua chát, chỉ đành cười cười vài tiếng lấy lệ rồi lấy tay che mắt mình lại.

Tôi sợ bản thân nếu xem tiếp sẽ không khống chế mà rơi nước mắt.

Bất không kịp, giữ càng không được, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một nỗi mất mát mãnh liệt. Giờ đây trong đầu tôi không chỉ nghĩ đến chuyện của Hưởng Lăng mà còn có chuyện lúc nhỏ. Ngày ấy ba ba luôn mang theo tôi bên người, dù ngay cả khi đi xem mắt. Mỗi lần nhìn thấy các di kia vốn đang bày vẻ mặt tươi cười nhìn ba ba nhưng khi tầm mắt dời về phía tôi nét cười bỗng chốc cứng đờ, khiến cho lòng tôi cuộn cuộn một cảm giác bất an

vô cùng mãnh liệt.

Tuy rằng mỗi lần như vậy ba ba vẫn không hề buông tay tôi ra, nhưng mà từ đó về sau tôi đối với loại tình cảnh xảy ra thành linh thể này lại có một cảm giác rất không an toàn.

Ánh sáng bất chợt mờ dần, tôi lại lờ mờ cảm thấy như có ánh mắt đang dán chặt về phía mình. Bọn tôi vốn ngồi ở một góc khuất gần chỗ ra vào, dù sao cũng được chiếu sáng bởi một ngọn đèn yếu ớt gần đó cho nên tôi lờ mờ vẫn có thể nhìn thấy Tiểu Nhụy, nhưng lúc này đây không hiểu sao tia sáng yếu ớt kia cũng bị bóng đêm cắn nuốt.

Tôi ha một tiếng, kéo tay đang che mắt mình xuống, theo phản xạ có điều kiện cười gượng ba tiếng, sau đó liền ngậy ngấn cả người.

Tôi nhìn thấy ở chỗ cách mình khoảng vài bước, có một người mà tôi như thế nào cũng không ngờ đến đang đứng nơi đó.

“Diệp Hường Lăng?” Tôi cùng Tiểu Nhụy không hẹn mà đồng thời kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Anh lạnh lùng đứng ở nơi đó, vì đứng ngược sáng nên tôi không thấy rõ biểu tình hiện tại trên mặt của anh lúc này là thế nào, chỉ có thể thật cẩn thận phỏng đoán mục đích anh đến lần này.

Tiểu Nhụy vốn đang ngồi cạnh tôi, nhưng ánh mắt anh rõ ràng một chút cũng không hề nhìn sang phía nó, chỉ lạnh lùng đứng đó nhìn chăm chăm tôi.

Tôi ngượng ngùng đứng dậy, đang muốn nói chuyện thì thấy anh đột nhiên tiến đến, duỗi cánh tay đem tôi lôi ra ngoài.

“Hả? Sao lại đối với em như vậy chứ?” Tôi bị anh kéo đi, lòng có chút sợ hãi, nên nước mắt cũng không không chế mà mãnh liệt trào ra.

Về mặt anh lúc này trông thật khó coi, con ngươi thoắt cái thăm lại mang theo con tức giận liếc mắt nhìn tôi. Anh hừ nhẹ một tiếng, sau đó đem bàn tay to lớn của mình lồng vào ngón tay tôi nắm chặt, tư thế lúc này mới được hơi thả lỏng một chút rồi đem tôi trực tiếp mà lôi ra cửa.

Chỗ lối ra treo một tấm vải bố màu đỏ rất dày, chúng tôi xuyên qua tấm màn, tôi còn chưa kịp đứng vững thì anh đột nhiên xoay người lại, đem tôi dí mạnh vào chỗ vách tường bên cạnh lối ra cánh tay gắt gao đè lên hai bên đầu vai tôi, cả người dường như đang cố đè nén con giận không nhỏ.

“Còn cười được? Hả?” Anh hỏi tôi.

Tôi há hốc mồm, sau đó liền đem môi mím chặt, thật ra tôi vốn muốn nở một nụ cười tặng anh lúc gặp mặt nhưng mà khóe miệng co rút vài cái thì cứng đờ, thủy chung cũng không thể cười nổi.

Con ngươi tối đen của anh nhìn chăm chăm tôi, thấy bộ dạng tôi cố mím cười như thế thì khí thế lạnh băng khí này mới dịu xuống một chút, thản nhiên hỏi tôi: “Tại sao đi động vẫn tắt?”

Tôi nghĩ đến cái điện thoại di động trước đó đã hỏng bét, lập tức thành thật trả lời anh: “Di động bị hư rồi!”

Anh tựa hồ nghiêng rằng một cái, ngửa mặt lên để lấy lại bình tĩnh, sau đó mới một lần nữa cúi xuống, có chút bá đạo hỏi: “Tôi hôm qua đi đâu? Phải khai thật!”

Tôi bị anh làm cho hoảng sợ liền hỏi: “A, anh làm sao mà biết được em không ở ký túc xá!”

Anh lạnh lùng xoay mặt đi chỗ khác, bộ dạng có chút không tự nhiên, ai oán nói: “Nhuế Tiểu Phụng cũng nói không biết là em đang ở đâu?”

Có lẽ là Nhuế Tiểu Phụng khi đó nhận điện thoại của anh, như vậy tôi thật sự có thể cảm nhận được bầu không khí xấu hổ giữa bọn họ lúc đó là thế nào cho nên càng thận trọng giải thích: “Có một vị sư huynh lớp trên bị bệnh nên bọn em đến giúp đỡ một tay!”

Sau khi nghe xong ánh mắt anh càng trở nên âm u, mày càng nhíu chặt, trầm mặc không nói, qua nửa ngày mới nghe anh hỏi: “Vì sao không viết thư cho tôi?”

Nói đến chuyện này tôi thật sự cảm thấy rất ủy khuất. Cho tới nay không viết thư cho tôi, giận đối với tôi chẳng phải là anh sao? Hiện tại anh lại mang bộ dạng hùng hổ thế này đến tìm tôi, hơn nữa còn ngang nhiên mà giờ giọng chất vấn, làm cho tôi có một cảm giác như mình đang bị người ta trả đũa vậy.

Tôi úy khuất nhìn anh một cái, môi run run, thấy ánh mắt nhìn mình vừa lạnh lùng vừa đầy khí phách, lửa giận vừa bùng lên thoáng cái liền xẹp xuống.

“Lý do!” anh dùng thêm chút lực trên đầu vai tôi, hai tay chống vào bức tường sau lưng, đem tôi khóa chặt bên trong, làm tôi càng có cảm giác như hít thở không thông.

Thấy anh đang chăm chú nhìn mình, tâm tôi liền hoảng loạn, liều mạng nuốt nước miếng, lời nói thốt ra lại càng thêm lộn xộn: “Cái đó, chẳng phải bởi vì sợ anh tức giận, sợ anh thất vọng đối với em sao?”

“Dựa vào...” Anh dùng ngón tay ảo não sờ đầu mình, mặt quay đi chỗ khác rồi nhẹ mắng một tiếng, sau đó khi quay lại thì tức giận dường như đã mất sạch, cánh tay đang vây tôi cũng thu hồi, thậm chí tôi còn giật mình phát hiện tia mắt thản nhiên lướt qua người tôi rất nhanh trong khoảnh khắc đó= =. Tuy rằng tư duy của tôi ngu dốt, nhưng mà cũng nhìn ra được ánh mắt kia không hề có một chút uy hiếp, mà thêm vào đó còn có mấy phần ai oán.

Tôi nghĩ đến cái lý do mình nói vừa rồi, khẳng định lại làm cho anh nổi giận đây, tựa như lần trước vậy có lẽ sẽ đối tôi cực kỳ thất vọng rồi phải tay mà rời đi.

Ai biết thái độ của anh thoáng cái dịu xuống. Tôi cẩn thận lên nhìn ánh mắt anh lúc này, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Hiện tại chẳng lẽ thái độ này của anh là đang hướng tôi làm nũng sao?

Tôi lập tức thấy thật kinh khủng, cảm thấy chắc mình lại tự suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Tổng cộng là hai mươi bức thư!” Anh từ trong túi mình lấy ra một sấp thư đã được bọc lại cẩn thận, bộ dạng thờ ơ cùng kiêu căng quyết không cho phép cự tuyệt, nhử mày ý bảo tôi nhận lấy.

Tôi lập tức bày ra bộ dạng chân chó hai tay vươn ra, kính cẩn nhận lấy.

“Tôi lướt em phải bỏ sung hai mươi phong thư lại cho tôi!” Anh bắt gặp cái nhìn trân trối của tôi thì rất không khách khí trừng tôi một cái: “Không cần phải viết rất chi tiết, chỉ cần là những chuyện gì xảy ra trong hai mươi ngày qua đều phải thật thà ghi xuống hết!”

Tôi lập tức nhớ đến chuyện hai mươi ngày trước mình ăn ngủ thế nào thì trong lòng bỗng dưng dâng lên một con giận mãnh liệt.

Tôi nhìn không được, cổ lấy hết dũng khí, giọng lắp bắp phản bác: “Em không nhớ được nha!”

Anh tựa hồ rất kinh ngạc khi thấy tôi dám cãi lại, ánh mắt đảo qua, đột nhiên nhoẻn miệng cười. Sau đó một thanh âm ôn nhu vang lên, nhưng cũng không thiếu phần ngang ngạnh nói: “Muốn nhớ lại viết xuống hoặc là muốn tự viết kiểm điểm, tự em chọn lấy đi, hai mươi bức không cho thiếu!”

Tôi bị anh kích thích, chỉ biết mím chặt môi không nói lời nào.

Diệp Hường Lăng cũng chẳng buồn nhìn tôi đang hờn dỗi, thấy tôi không nói lời nào anh cũng không thêm nhắc lại. Nhưng thật ra cùng anh đứng chỗ này, lại nói chỉ cần hơi ngược lên một chút liền bắt gặp đôi mắt đẹp của anh đang nhìn mình không chớp mắt, cảm giác hít thở không thông của tôi càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Cứ như thế hơn nửa ngày, tôi cứ đứng ở đó nín thở rồi lại nín thở, đang nghĩ có lẽ mình sẽ bị tình huống trước mắt này làm cho nghẹn đến chết cũng nên liền nghe thấy anh chủ động lên tiếng.

“Hòa Mẫn, thực xin lỗi!”

Hả? Tôi ngẩng phát đầu nhìn anh, thấy ánh mắt anh không ngừng xoay chuyển, tựa như đang cố nhìn chăm chú mấy lá cây khô ngoài kia: “Chuyện anh xé tấm ảnh ấy!”

Tôi “a” một tiếng, chân tay luống cuống, không biết mình đang muốn nói cái gì.

Tôi nghĩ nghĩ, vẫn là đem nghi vấn trong lòng nói ra: “Cái đó, có thể nói cho em biết ngày đó vì sao anh lại giận như thế không?”

Diệp Hường Lăng mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt khó tin nhìn tôi, động tác của anh mãnh liệt nên tôi bị dọa không ít, không tự chủ mà lui về sau từng bước.

Tiếp đó anh giống như tỉnh ngộ, sắc mặt kinh ngạc vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất thản nhiên trả lời tôi: “Hối hận vì đã gài bẫy!”

Nghe được đáp án, trong nháy mắt đầu óc tôi xoay chuyển, cảm thấy hay mình cũng nên trưng ra biểu tình giống Diệp Hường Lăng lúc này đi, trong lòng dâng không khỏi lên một cảm giác cuộn cuộn gần như học mẫu.

“Anh hối hận đã tặng hình liền cứ thế mà đem con tức trút lên người em ư?” Tôi cất giọng đầy úy khuất.

Ánh mắt anh quan sát tôi, đột nhiên hơi nhoẻn miệng cười, theo con giận đang từ từ dâng lên trong lòng tôi thì ngược lại nụ cười của anh càng ngày càng thêm chói mắt, tươi cười càng lúc càng rạng rỡ.

“Tiểu Mẫn, không phải vô duyên vô cớ mà giận!” Anh đột nhiên dựa lại gần, tựa hồ có chút tức giận túm chặt lấy tôi, dùng một giọng điệu gần như ra lệnh nói: “Đem chuyện giận dỗi lần trước mau quên sạch hết cho tôi!”

“...” Tôi thật vô sỉ, không chút tiền đồ, dưới sự bá đạo của anh còn ngoan ngoãn gật đầu.

“Mau về thôi!” Anh nói rồi túm lấy tôi.

“Hả? Nhanh như vậy sao!” Tôi nhìn thấy trên người anh lúc này còn đang mặc cảnh phục, có chút nghi hoặc hỏi: “Anh chắc không phải là trốn học chạy ra đó chứ?”

Anh rất nhanh nhủ mày, thản nhiên mở miệng: “Không có!”

Ngay lúc tôi vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, anh lại tiếp tục dùng cái giọng điệu không sao nói tiếp: “Chỉ là trốn thi một môn kiểm tra mà thôi!”

“...” tôi thật sự hoàn toàn ngưỡng mộ trước loại khí chất bình tĩnh mà lạnh lùng hiếm có này.

Lúc này bộ phim bên trong cũng gần kết thúc, khi tôi đưa Diệp Hường Lăng ra ngoài liền thấy chiếc ghế của mình khi nãy giờ người đang ngồi chiếm chỗ trên đó không ai khác hơn là vị sư huynh kiểm phiếu, người nọ đang cúi đầu không biết cùng Tiểu Nhụy thì thầm gì đó.

“Em đưa anh ra ngoài cửa vậy, dù sao cũng không có ai để ý!” Tôi đề nghị

Diệp Hường Lăng nghe xong “ừ” một tiếng.

Hai chúng tôi đi xuyên qua sân đến cổng lớn, cả một đường đều trầm mặc. Tôi cùng Diệp Hường Lăng ai cũng không muốn nói chuyện, cứ như vậy mà đi tới, nhưng lòng tôi giờ phút này lại thỏa mãn vô cùng a.

Mặc kệ nói thế nào thì giờ phút này Diệp bạn thân đã trở lại.

Khi đến cửa lớn anh đột nhiên xoay người, ngữ khí lơ đãng hỏi tôi: “Ngũ ca là ai?”

Tôi theo phản xạ có điều kiện lập tức trả lời anh: “Ngũ ca chính là Tàn sư huynh!”

Ánh mắt anh ngay lập tức lạnh xuống mấy phần.

Tôi cũng không có làm gì sai nha, anh càng không phải là trưởng bối của tôi, nhưng mà tôi vốn là đứa không có tiền đồ a, tự nhiên không dám đối diện nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ yên lặng cúi đầu lạng chạng bước theo phía sau anh.

“Cuối tuần rảnh không?” Khi đến trạm xe, Diệp Hường Lăng đột nhiên dừng bước rồi quay đầu hỏi tôi.

Tôi ngẹn một hồi, bị nước miếng chính mình làm sặc, vừa mãnh liệt gật đầu vừa không ngừng ho khan.

“Bồi thường cho em một bộ phim khác!”

Tôi ngây ra một lúc, bị dọa gần như sắp té ngã, nghĩ đến tôi cùng Diệp bạn thân hai người cùng đi xem phim mà trong lòng chấn kinh, ho khan càng lúc càng dữ dội hơn.

Anh giống như hơi do dự một chút, sau đó từ từ đưa tay lên, bàn tay dừng lại một chút trong không trung rồi chậm rãi hướng lưng tôi vỗ nhẹ.

“Ồ, xe đến rồi!” Tôi vừa ho khan vừa chỉ vào chuyến xe đang đến.

Anh “ừ” một tiếng, mặt không chút thay đổi liếc nhìn chiếc xe kia một cái, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng vỗ nhẹ lên lưng tôi, không hề có ý tứ nào là phải lên xe.

“A, anh không đi sao?” Tôi tò mò hỏi.

Lần này ngay cả một câu cũng không thềm trả lời tôi, tay vẫn vỗ trên lưng tôi theo một tiết tấu nhất định. Một hồi sau, tôi cuối cùng cũng lấy lại được hô hấp, khắc chế cơn ho khan thì tay anh lúc này mới buông xuống.

Tôi hỏi anh: “Diệp Hường Lăng, anh về trễ có phải sẽ chịu phạt không?”

Khóe miệng anh hơi cong lên, bày ra biểu tình rất bất đắc dĩ nói: “Sẽ không!” Nhưng chỉ sau một giây trầm mặc, anh lại nói thêm: “Nhưng sẽ lại bị cảm tức!”

“...” Tôi thật sự không biết nói thêm lời nào lúc này, đối với chuyện an ủi Diệp Hường Lăng tôi thực luôn không có khiếu, chỉ có thể dùng ánh mắt rồi rồi rầm rầm mà nhìn anh.

Anh xoay người lại, ánh mắt thản nhiên nhìn tôi, có lẽ nhìn bộ dạng rồi rầm rầm cùng lúng túng của tôi lúc này làm anh rất vừa lòng, nên anh vurun đầu ngón tay búng nhẹ lên trán tôi một cái rồi mỉm cười nói: “Gật em thôi!”

Tôi định mở miệng, định đem tất cả ai oán trong lòng thốt ra nhưng nghĩ lại cảm thấy bản thân sao giống như đang làm nũng với anh thế kia liền nhăn nhó

cả nửa ngày trời mà không nói được lời nào. Đang định nói vài lời tốt đẹp gì đó thì thấy anh nheo mắt phóng về chiếc xe đằng xa đang tới.

“Xe đến rồi, chủ nhật sẽ đến tìm em sau!”

“Ừ, được!” Tôi chỉ có quyền phụ họa mà thôi.

Anh chuẩn bị đến chỗ xe buýt, đột nhiên không biết nghĩ gì đó quay đầu, vươn cánh tay đến, rất không thương hương tiếc ngọc mà nheo một cái thật mạnh lên khuôn mặt đầy thịt của tôi, lại còn hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Gầy hơn so với lần trước gặp!”

A? Tôi chỉ có thể ngốc nghếch trơ mắt nhìn anh.

“Ăn nhiều lên!” Anh giờ giọng ra lệnh, tay không quên dầy xéo thêm vài cái nữa mới xoay người, phát phát tay chào tôi rồi cùng dòng người tuân tự lên xe.

Trên mặt tôi giờ phút này vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay anh vừa tiếp xúc. Tôi mơ màng theo phản xạ chạy theo đuôi xe vài bước. Trên xe người thấy tôi chạy theo cũng ồ ào lên, có người còn vừa cười vừa nhô đầu ra nhìn.

Diệp Hường Lăng thấy thế cũng cúi thấp người, nhô đầu ra khỏi cửa xe, không dấu hiệu báo trước mà nhìn tôi mỉm cười thật rạng rỡ, tay ra dấu bảo tôi dừng lại.

Tôi bị nụ cười của anh mê hoặc, chậm rãi thu lại cước bộ.

Trong lòng giờ đây bỗng nhiên dâng lên một cảm giác phức tạp khó hiểu, cái loại cảm giác này giống như là bản thân luôn tự nhủ không nên ăn quá nhiều khoai tây chiên, vì chính loại thức ăn này là nguyên nhân dẫn đến béo phì nhưng đến khi thời thời điểm bạn sắp từ bỏ nó thì chính người lúc trước đã nói cho bạn nguyên nhân kia lại xuất hiện còn hoàn toàn phù nhận tất cả những nhận định trước đây. Người kia nói cho bạn biết, thật ra ăn khoai tây chiên rất có ích cho việc giảm béo nha.

Đầu óc tôi mê mang, chẳng lẽ những mất mát, đau lòng của nửa tháng trước đây, và chuyện bản thân cố giả bộ kiên cường đến nghệt thờ của mình đều do tự mình ngu ngốc mà ra chăng?

Sớm biết dễ dàng đã tìm lại được vui vẻ thế này, tôi còn không sớm một chút mà hướng anh xin lỗi sao, thật là!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Buổi tối, khi Tần Ngũ gọi điện thoại đến tìm người tâm sự thì tôi liền rất không e dè đem những thắc mắc này nhân tiện quảng hết cho hắn. Bên đầu dây kia, sau khi Tần Ngũ nghe xong thì trầm mặc rất lâu, sau đó mới chậm chạp nói: “Mãn Mãn, anh thật không nghĩ sẽ nói thật với em, nhưng mà anh thật sự không thể tiếp tục trơ mắt nhìn bộ dạng hoang mang của em thêm chút nào được nữa”.

“Nếu em sớm đi nói xin lỗi với người ta nhưng bản thân vẫn như cũ không biết lý do vì sao anh ta tức giận thì anh nghĩ người bạn qua thư từ này của em chắc chắn sẽ càng thêm giận, càng không cách nào tha thứ cho em”.

Thì ra ý tứ hắn đây chính là phái nam vốn không thích loại con gái chủ động đây mà.

Nghĩ như thế trong lòng tôi phút chốc cảm thấy vô cùng hưng phấn, tay nắm chặt điện thoại tiếp tục hỏi: “Ngũ ca, tôi vốn là người bạn tốt nhất của anh ấy nha, chẳng lẽ còn cần thiết phải câu nệ mấy chuyện thế này hay sao?”

Lần này bên đầu dây kia Tần Ngũ trầm mặc càng lâu hơn, cuối cùng mới cười một tiếng trả lời tôi: “Dĩ nhiên không cần, Mãn Mãn, em không nên suy nghĩ nhiều quá, người nào hiểu rõ em nhất thì người đó mới chính thật là người thân với em nhất đi”

Tôi tựa hồ như hiểu, mà cũng hình như không hiểu hắn muốn nói gì. Sau khi cúp điện thoại, tôi không thêm nghĩ nữa, lật đặt lấy giấy viết thư ra, nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi không biết phải bắt đầu viết thế nào a.

Suy nghĩ mãi một hồi lâu, tôi cảm thấy tâm trạng phiền muộn, những bức xúc trong nửa tháng vừa qua quả thật một lời khó mà nói hết, cho nên cuối cùng quyết định cũng là nên viết mười hai bức thư kiểm điểm cho anh là tốt nhất.

Mỗi đầu lá thư tôi đều không quên đánh số thứ tự lên đó, tuy rằng nội dung mỗi bức đều giống hệt nhau nhưng ngày tháng rõ ràng là khác nhau nha, mà mỗi một bức tôi còn thận trọng bỏ công sao chép một cách rất nghiêm túc.

Viết xong hai mươi bức thư kiểm điểm để sang một bên, tôi ngồi trên giường xếp bằng rồi bắt đầu mở từng bức từng bức thư của Diệp Hương Lăng ra xem.

Ngày 1 tháng 12, trong thư anh viết: hôm nay không nhận được thư em... cảm giác thực rấtkhông quen.

Kể tiếp vài ngày sau đó trong thư anh chỉ viết: đã mấy ngày không nhận được thư em, trong lòng thật đúng là dở khóc dở cười, cảm thấy lần trừng phạt này đối với sai lầm vốn là của em nhưng anh lại đang tự trừng phạt chính mình.

Ngày 10 tháng 12, đây là thời gian chuẩn bị đi huấn luyện dã ngoại, trong thư anh viết: gần phải đi huấn luyện dã ngoại, thời gian này hẳn sẽ rất vất vả đây, nghĩ đến bản thân trước giờ nhìn nhận vấn đề đều giống nhau, im lặng chính là thừa nhận, nhưng khi không nhận được thư em, không ngờ tôi lại có thể làm một chuyện trước giờ chưa từng làm qua đó là gọi điện thoại về nhà nói nhảm tạt hơn 10 phút.

Khi xem xong bức thư này, tôi không khỏi nghiêng ngả thật kỳ những lời anh vừa mới nói. Gọi điện nói chuyện với gia đình hơn mười phút mà anh cho đó là dai sao, tôi đây mỗi lần gọi điện cho ba ba đều toàn nói hơn mấy tiếng thì kể cái gì a?

Đương nhiên, dựa theo khí chất lạnh lùng như núi băng ngàn năm của Diệp bạn thân, tôi thật sự hoàn toàn hoài nghi khả năng chính là người nhà anh ta phụ trách nói chuyện, còn anh chỉ phụ trách ậm ừ mà thôi.

Đọc đến những bức thư gần đây thì anh càng ngày viết càng ít.

Bức thư gần đây nhất anh chỉ viết vồn vện có ba chữ: vì sao khóc?

Chữ viết trong bức này thật sự rất to và đậm, có thể hình dung người viết dùng rất nhiều lực, đầu viết máy cơ hồ gần như xuyên qua thùng phía sau giấy. Những vết mực loang lổ gần như làm nhòe chữ viết, xem ra anh viết lá thư này xong thì cây viết kia cũng bị vứt luôn rồi đi.

Tôi đọc hết một lượt, sau đó lấy giấy viết thư này ra trước mặt, bắt đầu cặm cụi viết, đem tất cả vô thố, mất mát cùng tuyệt vọng mà kể lể ra hết.

Tôi một bên viết một bên vừa nghĩ nếu tôi sớm một chút có thể mạnh dạn chủ động viết thư cho anh thì nói không chừng hiện tại những chuyện kia đâu cần phải vất óc mà nghĩ, có lẽ đã nói hết còn gì.

Tôi viết suốt hơn hai mươi mấy ngàn chữ, rồi rầm một hồi lâu mới nằm lăn ra giường rồi bắt đầu đánh số thứ tự. Cứ đếm được khoảng một ngàn chữ tôi lại đánh một ngày, cho đến khi đánh đến ngày cuối cùng tôi mới cảm thấy thật thỏa mãn.

Trong bức thư cuối cùng tôi còn viết thêm chữ tái bút thật to: Diệp bạn thân, có thể khôi phục tình trạng trước đây em cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhìn xem một lượt mười hai phong thư kiểm điểm còn một phần mấy vạn chữ mà tôi đã chia ra đánh dấu, tôi nghĩ nghĩ một hồi vẫn là nên đem chúng gửi hết, ít nhất đây cũng là thể hiện tôi rất có thành ý.

Thư tín viết xong đã là buổi tối, tôi gom hết tất cả thư tín bắt đầu hướng cửa mà chạy, ngay lúc chạy ra không may đâm sầm vào Tiểu Phụng đang từ ngoài trở về.

Tiểu Phụng “A!” một tiếng, sau đó ngồi xổm xuống giúp tôi nhặt thư lên, đưa cho tôi nói: “Mày cùng anh ấy làm lành rồi sao?”

Tôi có chút lúng túng gật đầu, sợ việc mình gửi thư cho Diệp bạn thân sẽ kích động đến Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng không nói gì, tay cầm lên quyển tự điển của mình, cố nặn một nụ cười miễn cưỡng: “Tiểu Mẫn, hai người có thể làm lành thì thật là tốt quá!”

Tôi còn chưa kịp trả lời thì nó đã nói: “Tao thật có chút ghen tị.”

“...” Tôi hoàn toàn không biết nên trả lời nó thế nào.

Phòng chừng là nó nhìn thấy bộ dáng lo lắng bất an của tôi nên bật cười, nụ cười này xem ra là xuất phát từ đáy lòng, rất chân thật: “Tiểu Mẫn, mày chẳng lẽ là cảm thấy áy náy với tao sao? Thật đúng là đồ ngốc, cứ cùng Diệp Hương Lăng an tâm vui vẻ đi, tao thật tâm chúc phúc cho mày đó. Cả hai đều phải thật là tốt có biết không...” Nó nói tới đây tự nhiên có chút nghẹn ngào, hốc mắt phấp phồng nhìn tôi cười cúi đầu rồi ôm quyển tự điển đi nhanh tránh vào bên trong ký túc xá.

Đầu óc tôi không biết trôi dạt nơi nào, trong lòng cảm thấy áy náy không biết phải làm sao để an ủi nó.

Rất nhiều năm sau, khi tôi thật sự hiểu được cái gì gọi là tình yêu, nhớ lại những lời này của Tiểu Phụng, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót vô cùng. Khi đó tôi mới lần đầu tiên chính thức thấu hiểu được hàm nghĩa của nửa câu nói kia.

Vào tiết học kinh tế, giáo viên công bố danh sách thí sinh bị thi lại, hiển nhiên tên tôi chiếm chỗ được đặt ở chỗ đầu tiên.

Chuyện này đối với tôi mà nói một chút cũng không kinh ngạc, lần đó sau khi Tiểu Phụng nộp bài không lâu, tôi liền bị giáo viên kêu lên mắng cho một trận.

Ông ta nói: “Hòa Mẫn, đừng tưởng rằng tôi không biết em và Nhuế Tiểu Phụng trao bài tập cho nhau?”

Tôi thấy trong danh sách ông ta còn ghi rõ rất chi tiết những ngày tôi ra về sớm, bên cạnh còn có chú thích những người thường giúp tôi điếm danh, tôi liền khóc không ra nước mắt.

Vì thế rốt cục tôi cái gì cũng không nói, lúc bước ra khỏi căn phòng, nhịn không được chỉ đành cúi đầu thành thật nói hai tiếng xin lỗi.

Cho nên trên danh sách thi lại có tên tôi mà không phải trên danh sách trực tiếp học lại thì tôi đã thấy bản thân mình may mắn biết chừng nào. Tôi đương nhiên càng biết rõ mình cũng chính là đứa duy nhất không chạy đến ông ta khóc lóc cầu xin này nọ.

Tiểu Phụng hỏi tôi: "Tại mình tìm đến thầy ấy nói chuyện một chút đi, ít nhất chắc ông ấy cũng sẽ thông cảm?"

Tiểu Phụng cũng đứng hàng trên cùng của bảng thi lại, bây giờ nó một bụng rối rắm, năn nỉ tôi đi với nó đến xin thầy ấy một tiếng, hoàn cảnh trước mặt tôi hiện tại chính là một đám sinh viên thi lại đang xúm xích trên bục giảng đề xin xỏ.

Tôi vừa lúng túng vừa khó xử nhìn Tiểu Phụng nói: "Tiểu Phụng, tao đây là đáng phải chịu... phải chịu trừng phạt này."

Tiểu Phụng nghe xong không nói gì thêm, chỉ yên lặng từ từ kiếm chỗ ngồi xuống.

Tôi thấy nó cũng không chịu đến xin bèn đẩy đẩy cánh tay nó nói: "Tiểu Phụng, mày đi đi, đừng giống như tao"

Tiểu Phụng do dự liếc mắt nhìn tôi rồi chậm rãi đứng lên, rốt cục cũng gia nhập hàng ngũ xin xỏ đằng kia.

Tôi ngồi lại trong lớp một chỗ, chỉ thấy trong lòng càng thêm rầu rĩ, đành một người lẳng lặng đứng lên rồi theo cửa sau ra ngoài.

Hồi còn học trung học, bản thân vốn cũng không phải là học sinh xuất sắc gì cho nên tôi chỉ sau này có lẽ mình chắc chỉ có thể vào cao đẳng mà thôi, ai biết may mắn xui khiến vào được đại học nhưng không ngờ kỳ thi đầu tiên đã bị thất bại thế này cho nên trong lòng hiển nhiên không tránh khỏi mà cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng tôi rốt cục cũng thật thà, thẳng thắn đem mọi sự tình kể rõ cho ba mẹ.

Trường học có một cửa hàng điện thoại gần đó là nơi để cho sinh viên đến gọi điện đường dài. Tôi chọn một chỗ có ít khách nhất, vừa đi vào vừa đưa tiền chọt nghe bên trong có tiếng người đang trò chuyện vọng ra.

Tôi nghe thấy có giọng con trai hỏi: "A? Có nghe thấy không?"

Tôi đang đặt điện thoại bên tai, tập trung nghe, nhưng lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì phát ra từ trong điện thoại.

Một lát sau, bên kia truyền đến một giọng nam lơ đãng hỏi: "Người lần này là đóng vai tiểu tam hay tiểu tứ của người ta hả?"

Giọng nói này hình như có chút quen thuộc, tôi dường như đã từng nghe qua ở đâu đó, lòng có chút hoang mang, tôi nghiêng đầu vô tình nhìn vào chung quanh, một lần nữa đem tai dán chặt vào miếng vách ngăn cách hai căn buồng điện thoại. Bất ngờ lúc này trong điện thoại tôi lại vang lên lời phản bác kịch liệt của một người phụ nữ: "Anh không thể bởi vì chuyện lúc trước tôi cùng ba anh li dị mà đem tôi nói thành ra thế này chứ?"

Tôi càng nghe càng thấy hồ đồ, yết hầu bỗng nghẹn lại ho nhẹ một tiếng.

Hai giọng nói trong điện thoại đang gây gổ kịch liệt lập tức dừng lại, tôi theo phản xạ có điều kiện "A" một tiếng, chuyện tình càng kỳ diệu hơn lúc này lại xuất hiện. Tôi thấy Tần Ngữ không biết từ trong một góc tối nào đó đứng lên, đầu hướng ra ngoài nhìn quanh, trong tay đang cầm điện thoại không hẹn mà cùng với tâm trạng của tôi vô tình chạm nhau. Tôi không tự chủ lập tức mím môi, đưa tay bịt chặt miệng mình.

"Ông chủ, điện thoại hình như bị nhiễu sóng!" Hân từ trong tay bắn ra một đồng tiền, đồng tiền rất nhắm bắn trúng chỗ ông chủ cửa hàng đang đứng, sau đó hân vươn tay chỉ lại chỗ tôi hỏi: "Em, nghe được bao nhiêu rồi?"

Tôi kiên quyết lắc đầu, nghiêm túc trả lời hân: "Không có!"

Hân nhún mày mỉm cười nhìn tôi.

Tôi lập tức nín thở, cổ kéo giãn ra khoảng cách nói: "Chỉ là tôi tưởng mình nghe thấy tiết mục ti vi của ông chủ đang xem mà thôi"

Tần Ngữ nở nụ cười, tay hân vươn đến, khi tôi còn chưa cho phép đã vuốt nhẹ lên đầu tôi vài cái. Tôi định lên tiếng kháng nghị thì hân đã rất nhanh thu hồi ma chướng, cảm nhắc lên hỏi tôi: "Anh tin tưởng nhân phẩm Tiểu Mãn, dù là có nghe được cũng sẽ không nói tùm lùm đâu, phải không?"

Tôi gật đầu, tay bất giác nắm chặt điện thoại, có lẽ vừa mới bị dọa đến sợ hãi liền nhân tiện đem điện thoại gác xuống.

Tần Ngữ tuy rằng đang mỉm cười, nhưng toàn thân tựa như không thoải mái, nét mặt hình như còn có chút xấu hổ cùng quẫn bách. Nghĩ đến hân trước đây dù sao đối với tôi cũng không tệ, còn rất kiên nhẫn vì thế tôi lấy hết dũng khí nhìn hân khẳng khái: "Tôi... tôi có thể giúp anh... giúp anh giải tỏa khúc mắc trong lòng!"

Tần Ngữ thờ dãi một hồi, ánh mắt nhìn sang tôi rồi bất ngờ nở nụ cười: "Đồ uống trà sữa với anh nào!"

Lòng tôi nao nao, một đường ngoan ngoãn theo sau hấn đến quán trà sữa quen thuộc. Cô gái lần trước nhìn thấy tôi bẽn lẽn cười rất ranh ma, sau đó quay sang cười ngả ngớn với Tần Ngũ nói: “Ông xã, anh lại mang theo tiểu cô nương đến uống trà sữa à!”

Tần Ngũ phụt cười một tiếng, rút cái ống hút gần đó rồi tùy tiện quăng về phía cô gái.

Cô gái kia giả bộ như vừa núp vừa né, còn tôi vẫn duy trì trạng thái mỉm cười khi này, theo sau hấn rồi tự động tìm chỗ ngồi xuống.

Tần Ngũ vừa quay đầu lại, thấy tôi đã khur khur ngồi xuống, có chút kinh ngạc: “Em thật rất biết thích ứng hoàn cảnh nha”

Tôi lấp bắp, cố dùng thái độ chuyên nghiệp kiên nhẫn đợi hấn nói: “Chúng ta bắt đầu đi!”

Tần Ngũ neho mắt liếc tôi một cái, miễn cưỡng ngồi xuống, bộ dạng chuyển sang vô cùng bi thương, hai tay chống má hóp một ngụm trà sữa rồi mới nói: “Thật lâu trước kia...”

Tôi hiển nhiên nghe một cách rất chăm chú...

“Có một đứa bé...” Hấn hít một hơi giống như lấy hết dung khí rồi mới nói tiếp. Lúc nói xong Tần Ngũ trực tiếp lấy tay che mặt, bộ dáng suy sút, bi thương đến không thể tả nổi.

Chuyện đó đại khái chính là mẹ hấn năm đó bắt cả hai tay, ba hấn sau đó bước thêm bước nữa rước về cho hấn một bà mẹ kế, không ngờ lại gặp mẹ kế trong truyền thuyết, bản tính thích ngược đãi cậu bé lọ lem là hấn... Tôi nghe đến đoạn về sau càng lúc càng cảm thấy đồng tình với Tần Ngũ sư huynh, châm chọc, suy nghĩ cả nửa ngày rốt cục tôi mới liếm liếm môi cẩn thận mở miệng: “Ngũ ca, anh phải rang kiên cường lên một chút!”

Tần Ngũ ngồi đó bất động, lấy tay che đầu mãi một hồi sau cũng không rên lấy một tiếng nào.

Tôi liền tiếp hút lấy hút để ly trà sữa, yên lặng nhìn hấn, qua một hồi lâu Tần Ngũ mới rầu rĩ hỏi tôi: “Em chỉ có duy nhất một câu này để an ủi tôi thôi sao?”

Tôi khản trương buông trà sữa xuống, vô cùng áy náy lên tiếng: “Xin lỗi, Ngũ ca, nếu không thì anh tìm người nào đó biết nói chuyện hơn tôi đến an ủi anh đi!”

Tần Ngũ thoáng cái đen mặt, dờ khóc dờ cười nói: “Nghe chuyện người ta xong rồi muốn bỏ chạy ư?”

Tôi giờ đây càng thêm lúng túng, khó xử.

Tôi đứng nơi đó, ánh mắt do dự cùng rồi rầm nhìn hấn. Tần Ngũ thân nhiên đem cả người dựa về sau, rồi đột nhiên phá lên cười: “Chuyện xưa để nghe làm à? Bịa chuyện xem ra cũng không khó, phải nói thế nào nhỉ?”

Tôi ngây ngốc đứng đó, cả nửa ngày cũng không lấy lại phản ứng, hồ đồ lặp lại lời hấn một lần: “Bịa chuyện ư?”

Hấn cười ha ha rồi đứng lên, vỗ vỗ mấy cái vào chiếc ghế dựa của tôi, ý bảo tôi mau ngồi xuống: “Anh thấy hình như hôm nay tâm tình em không được tốt lắm?”

Tôi có chút buồn bực, rồi ngo ngác nghe lời ngồi xuống, tâm tình vốn vẫn còn chưa khôi phục lại hoàn toàn từ câu chuyện cô bé lọ lem của hấn.

“Vì sao lúc đến gọi điện thoại, biểu tình trên mặt em lại giống như muốn khóc thế kia?” Hấn hỏi lại tôi.

“À?” Tôi giờ mới lấy lại phản ứng, nhớ tới ý định mình đi gọi điện thoại khi này nói: “Tôi thi môn kinh tế không lọt?”

Tần Ngũ hơi nhui mày hỏi: “Có muốn anh tìm thầy em nói giúp một tiếng hay không? Không chừng có thể sửa điểm thì sao?”

Tôi lập tức lắc đầu thờ dài: “Tôi cảm thấy số điểm lần này là do tôi nên có, nên bị trừng phạt”

Tần Ngũ thờ dài, thấu hiểu nói: “Mãn Mãn, em thật là một người rất thuần khiết.”

Trong lòng tôi đối với hấn mà nói trước giờ ít nhiều gì thì cũng có chút khinh thường, suy nghĩ muốn nói gì đó nhưng lại không nghĩ ra từ nào để phản bác, lấp bắp nói: “Anh không hiểu đâu!”

Tần Ngũ cười như không cười, hút một hớp trà sữa rồi hỏi tôi: “Cuối tuần này rảnh không?”

Tôi “Hả?” một tiếng rồi nhớ tới mấy hôm trước đã có hẹn với Diệp bạn thân, nghĩ đến đây không hiểu sao mặt liền nóng lên: “Hỏi cái này làm gì chứ?”

“Vốn muốn cảm ơn em, định bồi thường cho em một cái áo khoác khác!” Nụ cười trên môi Tần Ngũ dần dần biến mất, chỉ còn đọng lại trên đó là vẻ mặt nghiêm túc: “Có người hẹn em sao?”

Tôi khẽ “ừ” một tiếng, trong lòng tự nhiên dâng lên một cảm giác rất ngọt. Tôi đem ly trà sữa vốn sớm đã bị uống sạch bách, không ngừng hút lấy hút để, hướng hấn khoác tay: “Không cần, tôi có tới mấy cái áo bông lận cơ!”

Hắn cũng không tiếp tục kiên trì, nét mặt không chút thay đổi rồi nhẹ mím cười.” Hay để anh đoán một chút, người cuối tuần này hẹn em không phải là vị bạn thân Diệp mặt lạnh kia chứ?”

Mặt tôi càng lúc càng nóng, chân tay luống cuống mãi một lúc sau mới hướng Tần Ngũ gật đầu thay cho câu trả lời.

Tần Ngũ thấy vậy, yên lặng uống tiếp ly trà sữa của mình, mãi hồi lâu cũng không nói thêm lời nào. Ly trà sữa thoáng cái bị hắn hút sạch, rốt cục cũng thấy đầy, sau đó hắn ngồi đó biếng nhác ngậm ống hút ngẩng đầu nhìn tôi hỏi:”Hai người... đã xác định quan hệ rồi ư?”

“A” tôi nghe hỏi mà hoảng sợ, vội vàng lắc đầu:”Không phải như anh nghĩ đâu, tôi cùng Diệp Hường Lăng là bạn qua thư, chỉ là bạn bè để trò chuyện mà thôi!”

Tần Ngũ ngậm ống hút, khoé miệng bất giác hơi co giật vài cái:”Mãn Mãn, anh đáng ghét như vậy nhưng dù sao cũng là một người đàn ông thật sự, còn như em đôi với người ta đã đến nước này mà còn chối, anh thật sự không thích tí nào!”

“Thật ra chuyện khi nãy chỉ là nói đùa với em thôi!” hắn tiến gần tôi mỉm cười, nhưng trong ánh mắt một chút ý cười cũng không có. Nhìn Tần Ngũ trước mặt thế này tôi cảm thấy có chút xa lạ, đành tro mắt ngơ ngác nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, cảm thấy chính mình từ trước đến giờ căn bản không biết có phải người đang ngồi đối diện có phải chính là người đã từng an ủi mình trong những khi mình cảm thấy bất lực hay không.

“Làm em sợ à? Ha ha?” Tần Ngũ thấy tôi im lặng bèn ra vẻ thoải mái nhún vai nói:”Em về trước đi, anh còn phải đợi một người tới”

Tôi “Hả?” một tiếng, nhưng đồng thời cũng tự giác đứng lên, với tay cầm lấy bao đồ của mình đi ra cửa. Khoảnh khắc tôi quay đầu lại, vụng trộm nhìn thì thấy Tần Ngũ vẫn ngồi nguyên trong tư thế khi nãy, thái độ hắn có hơi lạ, tay còn đang nghịch cái bật lửa, rồi sau đó châm điếu thuốc hít vào một hơi.

“Tần sư huynh, ai nha thực xin lỗi a, chỗ này không cho hút thuốc!” Cô gái thấy hắn hút thuốc thế liền tốt bụng đến nhắc nhở vài câu.

Tần Ngũ nhìn cô gái kia, rồi vươn tay tháo đồng hồ ra, đem nó quăng vào trong ly trà của mình, sau đó đem toàn thân cuộn trên chiếc ghế, cúi đầu chơi với điện thoại đi động.

Màn hình di động xanh biếc, tia sáng lóe lên chiếu rọi một nửa khuôn mặt của hắn, bộ dáng hắn lúc này nhìn vào lại càng thêm yếu ớt.

Tôi ngơ ngác tro mắt nhìn trong chốc lát, cảm thấy chính mình và hắn cũng chưa quen thân đến nỗi có thể phân tích đau thương của hắn vì thế lại quay người đi ra khỏi quán trà sữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cuối tuần mới sáng sớm mà lòng tôi đã nhộn nhạo không yên. Diệp Hường Lăng chưa nói khi nào anh sẽ tới đón, chỉ đại khái hẹn qua thời gian là buổi trưa mà thôi. Cảm giác chờ đợi một người kỳ thật rất không thoải mái, cũng giống như mình có nhiều chuyện cần làm mà không biết bản thân muốn làm cái gì, tâm tình càng thêm nôn nóng.

Cả buổi, tôi đứng ngồi không yên, như đang đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than. Quê Lượng và Tiểu Nhụy mới sáng sớm đã đi tham gia lớp ngoại khóa giao lưu tiếng anh, ký túc xá giờ chỉ còn lại hai đứa tôi và Tiểu Phượng.

Tiểu Phượng đang ngồi lù lù một góc trong ký túc xá, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đến tận giữa trưa. Tôi một bên loay hoay bận rộn nấu mì, thỉnh thoảng quay sang, chỉ nhìn thấy bộ dạng của nó hình như vẫn đang phiêu lưu nơi nào đó, trạng thái mơ màng chưa có dấu hiệu nào là sắp tỉnh cả.

Đến khi đồng hồ điểm 12 giờ, nghe tiếng gõ cửa của Sài Cần, nó giờ mới khôi phục lại tinh thần một chút.

“Tiểu Phượng, sao em trông gầy đến như vậy chứ?” Sài Cần vừa vào cửa trông thấy bộ dạng của nó liền thốt lên, lôi kéo Tiểu Phượng xoay đi xoay lại vài vòng, kinh ngạc hỏi:”Em mắc bệnh gì à? Sao cả người trông tiêu tụy thế này chứ?”

Tiểu Phượng nghe xong chỉ cười cười, hơi che giấu nói:”Chắc vì gần đây bận rộn luyện từ vựng tiếng Anh đấy!”

Sài Cần chớp mắt nhìn về phía tôi rồi nở nụ cười thật tươi:”Hòa Mãn, còn em thì tinh thần dường như không tệ nha!”

Tôi lập tức theo phản xạ trả lời cô ấy:”Vì có lẽ em dạo này không cần luyện từ vựng!”

Tiểu Phượng nghe vậy ai oán liếc tôi một cái, nó giống như bị đá kích, nhìn qua nhìn lại không biết phải nói thế nào chỉ đành ngồi xuống một bên.

Sài Cần liếc nhìn xuống bàn nó chỉ thấy tro bụi mấy quyển sách, vẻ mặt có chút buồn cười nói:”Gần đây em có cùng, a...” Cô ta hơi do dự, nhìn nhìn Tiểu Phượng nói tiếp:”Bên Diệp sư huynh kia, hai người vẫn còn liên lạc chứ?”

Tiểu Phụng lúc này đang cầm lên cuốn từ vựng, cả người ngã nằm trên bàn xem, nghe thấy Sài Cần hỏi thế, cuốn từ vựng chưa cầm vững đã theo đầu ngón tay vô lực rơi xuống đất.

“Tiểu Phụng!” Sài Cần kinh ngạc: “Em... đang có tâm sự sao?”

Tiểu Phụng nghe hỏi lắc đầu ngầy nguậy, bộ dạng càng thêm mệt mỏi, đầu cúi xuống càng thấp, thái độ rõ ràng không muốn cùng Sài Cần tiếp tục tán gẫu thêm đề tài này nữa.

Sài Cần thấy vậy thì hơi xấu hổ, xoay lại nhìn tôi, muốn tìm đề tài nói chuyện: “Tiểu Mẫn, tinh thần em xem ra rất tốt, nhưng hình như cũng gầy hơn trước đây thì phải, chẳng lẽ ký túc xá bọn em đang có phong trào giảm béo sao?”

Tôi sờ sờ mặt mình, cảm thấy cũng lạ, “à” lên một tiếng, vốn định trả lời cô ta nhưng nhất thời không biết bản thân muốn nói cái gì, một phần lại cũng lười giải thích. Mặc dù đó chỉ là một vấn đề rất đơn giản nhưng tôi lại không muốn cùng cô ta tán gẫu chút nào.

Thấy biểu hiện trầm mặc của tôi, cô ta bèn tiếp tục cười nói: “Vẫn cùng Diệp sư huynh trao đổi thư từ sao?”

Tôi liếc sang Tiểu Phụng một cái, rồi lẳng lặng gật đầu coi như trả lời.

Cô ta lập tức vui vẻ hẳn lên, không biết từ đâu rút nhanh ra một phong thư rồi đặt vào tay tôi nói: “Tiểu Mẫn, vậy em giúp chị gửi thư này nha!”

Tôi có chút khó xử nhìn lá thư trong tay cô ấy, có lẽ do vụ tẩm ảnh lần trước mà lòng tôi giờ đã hình thành nên một bóng ma tâm lý. Mặc dù cho đến hôm nay tôi vẫn không hiểu rõ lý do vì sao ngày đó lừa gạt của Diệp Hường Lăng lại lớn như vậy, nhưng tôi loáng thoáng có thể cảm giác được nó hoàn toàn có khả năng liên quan đến chuyện tôi giao tẩm ảnh của anh vào trong sách của Tiểu Phụng.

Tôi cẩn thận hướng cô ta đề nghị: “Hay chị trực tiếp gửi thẳng cho Diệp Hường Lăng đi?”

Nét mặt Sài Cần lập tức sa xầm, tay cầm thư run lên, ánh mắt lạnh lùng trừng lên, liếc tôi một cái: “Hình như chị nhớ không lầm thì em còn nợ chị một lời hứa thì phải?”

Tôi nghe thế liền cắn cắn môi, không nói thêm lời nào nữa.

Cô ta lại giải thích: “Chỉ là một lá thư bình thường thôi, vốn muốn hỏi thăm tình hình anh ấy một chút đấy mà. Lại nói anh ấy hay đi thực tập nơi này nơi kia, còn chị thì lại thường phải tăng ca nên không có cơ hội gặp mặt, bọn chị vốn đều là bạn học của nhau, chị thật sự chỉ muốn hỏi thăm anh ấy một chút mà thôi.”

Tôi nhìn thoáng qua Tiểu Phụng, thấy nó lặng lẽ hướng tôi lắc đầu. Bàn tay tôi bất giác nắm chặt, đồng thời kiên quyết lắc đầu cự tuyệt: “Em thật rất xin lỗi, em không thể giúp chị gửi thư này cho anh ấy đâu ạ!”

Sài Cần nghe xong thì giận dữ cười to: “Hòa Mẫn, nói em thật thà đúng thật không sai, cự tuyệt người khác cũng không thêm vòng vo chút nào? Bị em cự tuyệt thẳng thừng như vậy, chị đây ngay cả một câu năn nỉ thêm cũng không có cách mà mở lời đi?”

Nói rồi cô ta đem lá thư nắm càng chặt, nhưng vẫn ngoan cố nhét vào tay tôi: “Coi như chị xin em đó, em nếu có ý giúp chị đưa thư này thì đưa chị cảm ơn, còn nếu em không muốn thì có thể vứt bỏ một xó nào cũng được, không vấn đề gì cả. Đây vốn đơn thuần chỉ là thư của một học muội hướng sư huynh trước kia của mình hỏi thăm một chút mà thôi!”

Tôi tuy bị ép cầm lá thư, nhưng nghe cô ta nói đến như vậy, nhất thời cảm thấy chính mình giống như chuyện bé xé to. Ánh mắt Tiểu Phụng không chút tự nhiên đang trực tiếp hướng thẳng Sài Cần, nên càng không rảnh mà nhìn sang tôi.

Tôi đem bức thư nắm chặt, sau đó lẳng lặng đặt vào trong túi xách của mình, trong lòng không hiểu sao vẫn thấy do dự, đang suy nghĩ không biết có nên thay cô ta gửi đi cho Diệp Hường Lăng hay không đây?.

Sài Cần vốn làm ca đêm, buổi sáng thường hay bỏ cử nên lúc này Tiểu Phụng đang dẫn cô ấy xuống căn tin mua một ít cháo lót bụng.

Tôi ngồi một mình trong ký túc xá hồi lâu, không có gì làm lại cảm thấy rất không thoải mái, bèn cầm lên chiếc túi của mình rồi đi xuống lầu ngồi chờ Diệp Hường Lăng đến đón.

Tận đến hơn hai giờ trưa, cuối cùng Diệp Hường Lăng trong bộ y phục hàng ngày cũng thông thả xuất hiện ở hành lang dưới lầu. Tôi từ xa đã thấy anh nhưng vẫn ngồi đó ôm túi xách của mình mà nhìn theo.

Anh vừa bước tới, chuyện đầu tiên anh làm đó là vờn bàn tay rất tự nhiên vỗ nhẹ lên đầu tôi. Tôi bị hành động thân mật này của anh làm cho bất ngờ đến hoảng sợ, liền ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lập tức chạm phải con người đen bóng hàm chứa đầy ý cười trong đó: “Sao lại ngồi dưới đây?”

Tôi đứng lên, nhìn anh cười ngây ngô nói: “Như vậy có thể tiết kiệm thời gian, không cần phải nhờ người ta chạy lên chạy xuống truyền lời cho tốn thời gian thêm hai ba bận.”

Nét mặt anh thoáng lộ ra vẻ ôn nhu, duỗi cánh tay ra rồi thông thả kẹp lấy túi xách của tôi cầm lên. Tôi muốn vờn tay đoạt lại nhưng liền bị anh lấy ngón trỏ búng nhẹ lên mu bàn tay cảnh cáo.

“Đi thôi, chúng ta đi xem phim nào!” Anh xách theo bọc lớn bọc nhỏ của tôi, còn tay kia thì ung dung đút trong túi quần. Đi được hai bước, tựa hồ cảm thấy có gì đó không ổn nên anh hơi dừng lại chờ tôi tiến đến gần mình rồi cùng nhau sóng vai mà đi.

Tôi nhất thời cảm thấy thụ sủng nhược kinh, suốt đoạn đường đi tay chân không hiểu sao mà loạn cả lên, mỗi một bước chân đều phải cố dùng hết sức nên cả người cũng sắp hụt hơi.

Diệp Hường Lăng vừa quay đầu lại, nghiêm túc hỏi: “Hòa Mãn, nghỉ đông này em định làm gì?”

A? Tôi ngây ra một lúc, lấy tay cào cào tóc trả lời anh: “Em sẽ về nhà với ba ba!”

Diệp Hường Lăng do dự một chút lại hỏi tiếp: “Vậy sang năm em sẽ quay lại đây sớm chứ?”

Tôi lắc đầu thay cho câu trả lời. Trước giờ vốn luôn là vậy, hễ có ngày nghỉ thì tôi nhất định sẽ trở về nhà ở với ba ba. Tôi tuy lớn đầu thế này nhưng trước giờ chưa từng rời khỏi nhà lâu như lần này đây.

“Thôi quên đi, vậy nghỉ đông cũng phải tiếp tục giữ liên lạc qua thư biết không!”

Nói chuyện một hồi, tôi phát hiện thật ra chúng tôi thế nhưng lại rất biết phối hợp với nhau. Diệp Hường Lăng dù cách tôi hai bước đằng trước, nhưng khi phát hiện tôi đi nhanh, anh xoay lại nhìn một chút, bước chân bên dưới cũng sẽ nhanh hơn, ngược lại nếu tôi đi chậm, anh cũng sẽ giống như vô tình thả chậm cước bộ chờ tôi.

Ở ngã tư có một rạp chiếu phim mới xây, bởi vì hôm nay là cuối tuần cho nên người đến đây xem phim cũng rất đông. Tôi ngoan ngoãn bước lên bậc thang xếp hàng theo sát phía sau anh. Nhưng người phía sau chen chúc, chân tôi vừa bước lên bậc thềm còn chưa kịp đứng vững đã bị đẩy làm cho lắc lư ngã trái ngã phải suýt thì ngã xuống đất.

Diệp Hường Lăng vừa quay đầu lại, thấy vậy anh liền cau mày, cánh tay đồng thời vươn ra kịp giữ lấy tay tôi kéo lại.

Tôi theo quán tính cả người đổ nhào vào lòng anh, đỉnh đầu đập mạnh trước ngực anh, nhất thời cả người liền đông cứng.

“Anh, đeo cái gì ở đây vậy?” Tôi nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Diệp Hường Lăng.

“Á? Thế mà cũng bị em phát hiện à!” Anh nhếch môi, bộ dạng như đang cực lực khắc chế để không phá lên cười, duỗi tay vào bên trong áo kéo ra mặt dây chuyền bằng ngọc.

Tôi dán chặt mắt vào nó, suýt thì lệ tuôn đầy mặt, mặt ngọc này cũng thật là to đi, lại còn cứng như đá kia, cái đầu tôi mới bị đập vào đó không chừng giờ đã bắt đầu u một cục cũng nên.

“Bình thường anh rất ít khi đeo nó!” Anh cân nhắc, nâng niu miếng ngọc trong tay, khoe miệng cong cong cố tình đùa dai với tôi: “Như thế nào hôm nay vừa đeo lại bị em đụng trúng rồi!”

Tôi xoa đầu, lòng vô cùng buồn bực, bĩu môi kháng nghị nhìn Diệp Hường Lăng. Đột nhiên tôi thấy anh đưa tay vòng qua cổ mình, tháo sợi dây chuyền có miếng ngọc kia xuống.

“Bồi thường cho em này!” Anh một phen túm lấy tôi, thuận tay đem sợi dây chuyền kia đeo lên cổ tôi.

Tôi đưa mắt đối diện nhìn anh, theo phản xạ muốn cự tuyệt, nhưng môi hơi mở đã bị ánh mắt anh trừng lại, lời nói còn chưa kịp thốt ra đã vội nuốt trở vô bụng.

Tôi chỉ biết trơ mắt nhìn anh cẩn thận đem sợi dây chuyền vừa nặng nhưng phải nói là rất đẹp kia đeo lên trên cổ mình. Mặt ngọc màu xanh biếc cùng với chiếc áo bông màu đỏ thắm mà tôi đang khoác bên ngoài càng thêm tương phản rõ ràng. Trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác thân thuộc khó tả, xúc động đến muốn khóc.

Diệp Hường Lăng nghiêng đầu nhìn, thấy biểu tình của tôi lúc này lập tức cau mày, tay chỉ chỉ miếng ngọc nói: “Giúp anh giữ cho kỹ, miếng ngọc này rất đáng giá đấy!”

Tôi run run nhìn anh hơn nửa ngày mới từ kẽ răng thốt ra: “Vậy tại sao lại đeo trên cổ của em chứ?”

Anh liếc nhìn tôi, không nói gì chỉ thông thả thuận tay sửa sửa sợi dây chuyền cho ngay ngắn rồi thường thức.

Tôi nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói thêm: “Ba em nói vô công bắt thợ lộc....”

Anh khề hừ một tiếng, thân nhiên cắt ngang lời tôi: “Anh cũng không có nói là tặng cho em, miếng ngọc này là của mẹ anh cho anh đấy, tạm thời anh không có chỗ cất nên mượn cổ em dùng tạm vậy.”

“A? “Tôi mơ mơ màng màng, người mơ hồ như đang trôi dạt nơi đâu, chỉ có cảm giác miếng ngọc đang đeo trên cổ hơi nặng, kéo cái cổ tôi đến phát đau.

“Lấy áo che lại, đừng có khoe khoang tùm lum bên ngoài biết không!” Anh vỗ đầu tôi, vờn ngón tay nhắc lên túi sách, vượt lên trước hai bước, không thèm để ý chút nào đến ánh mắt ai oán của tôi.

Tâm tình tôi rối rắm một trận, mặt khác cảm thấy chính mình cũng không có lá gan để hướng anh phản bác, vì thế rất ngoan ngoãn, tự giác đem sợi dây chuyền nhét vào trong ngực.

Mặt ngọc lạnh lẽo tiếp xúc cùng da thịt làm cho tôi hơi run nhẹ một cái. Nhớ tới mấy phút trước nó cũng như thế này ma sát với da thịt người kia, tâm tình tôi bỗng nhiên phơi phới, lòng cảm thấy ngọt ngào một cách lý lạ bèn lấy tay chậm chậm vuốt nhẹ lên ngực.

Diệp Hường Lăng đi được một đoạn thì ngừng lại đột ngột, quay phắt người lại nhìn tôi hỏi: “Muốn xem phim nào?”

Tôi rào nhanh bước đến gần, trước mắt có đủ loại phim cho tôi chọn, nào là phim hành động, phim hài, phim kinh dị Mỹ, ngay cả phim do đạo diễn Đài Loan tự chế tác cũng có.

Tôi vừa muốn nói anh hay là chọn bộ phim nhìn vào rất máu me kia, nhưng ngay lúc đó Diệp Hường Lăng bỗng bước đến chỗ cô gái đang ngồi bán vé nói: “Làm ơn cho hai vé, phim nhật ký chuyến phi hành”

Quả nhiên anh chọn phim hành động.

“Đây là phim dành cho những bạn bè xem, anh nghĩ xem phim này...” Tôi do dự một chút, quyết định dừng cảm nói ra ý nghĩ của mình.

Diệp Hường Lăng nheo mắt nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Chúng ta chẳng lẽ không giống bạn bè sao?”

“...”

“Nếu như anh nhớ không lầm hình như lần gần đây nhất em còn ăn một lượt hết 10 cây kẹo!”

Tôi bị ghen một cái trợn trắng mắt nhìn anh. Chuyện vốn là thế này, bạn trai Tiểu Nhụy không biết đi đâu về tặng cho nó một hộp kẹo, tôi thấy nó đem bỏ thi tiếc, liền xin nó cho mình, sau đó một hơi ngồi ăn hết mười cây, bởi vì kẹo này ăn ngon nên tôi liền đem chuyện này viết vào trong thư kể anh nghe.

Bị Diệp Hường Lăng hiểu lầm mình ham ăn như vậy tôi thật sự bắt đầu thấy hối hận chuyện mình không biết tiết chế, bất cứ chuyện nào dù lớn hay nhỏ xảy ra hàng ngày tôi đều rất ngoan ngoãn viết thư báo cáo cho anh không sót thứ gì.

Nói rồi tôi thấy không biết từ lúc nào anh rút trong túi ra một đồng kẹo, đủ màu sắc sặc sỡ, đưa đến cho tôi: “Trên đường mới mua.”

Tôi nhìn thấy đồng kẹo kia thì thiếu chút nữa bật khóc, vốn lần đó sau khi ăn một hết hộp kẹo tôi đã ngán đến tận cổ, giờ trước mặt nhìn thấy nó tôi thật là khóc không ra nước mắt a.

“Ăn từ từ thôi, coi xong phim đừng để cho anh nhìn thấy bất kỳ cây nào còn sót lại là được.” Anh vẫn bộ dạng lạnh lùng không đổi, chỉ là khi nói xong thì tay nâng lên vỗ nhẹ lên đỉnh đầu tôi, động tác vô cùng tự nhiên thân thiết này làm cho tôi có cảm giác như mình là một đứa trẻ vừa mới lớn.

Thời điểm chúng tôi vào rạp thì bộ phim đó đã muốn trình chiếu. Không gian bên trong tối đen như mực, tôi cố lấy tay vịn tường mà vẫn không tránh khỏi lao đảo. Diệp Hường Lăng vốn này giờ vẫn đi đằng trước, tôi đi theo phía sau, chân căng loạng choạng mấy lần đứng không vững húc ngã vào lưng anh.

Sau hai ba lần bị tôi húc sau lưng, anh đột nhiên xoay người, dứt khoát bắt lấy cổ tay tôi.

Bàn tay anh rất to, rất mạnh mẽ nắm cổ tay tôi đến phát đau. Tôi hoảng loạn muốn rút tay lại nhưng không ngờ anh vừa buông lỏng cổ tay, giấy sau tôi cảm giác được anh đổi tư thế, đem bàn tay mình lồng vào tay tôi, mười ngón đan chặt.

Mặt tôi liền nóng ran, toàn thân giống như bị trúng ma chú, cả người cứng đờ.

Anh giống như cũng không được tự nhiên cho lắm, lòng bàn tay đỏ mồ hôi liên tục, dùng lực rất mạnh kéo tôi đi. Tôi bị anh kéo, mới đi được một đoạn ngắn mà bàn tay cả hai đều đầy mồ hôi, anh xoay người lại thản nhiên nhìn tôi giải thích: “Chỗ này mờ máy sưởi hơi lớn.”

Màn hình chiếu xạ những tia sáng nho nhỏ nhưng cũng đủ rọi lên những con số trên ghế dựa. Lúc này anh mới mới buông lỏng tay, xoa lên áo bông, nhẹ nhàng đỡ tôi đẩy đến chỗ ghế ngồi.

Tôi cầm một đồng kẹo ngồi xuống, bản thân còn xem phim thật sự chăm chú. Phim điện ảnh tuy phản ánh những hình ảnh thường ngày nhưng vẫn làm cho người xem cảm thấy thật cảm động. Tôi vừa xem phim vừa ăn kẹo, nhưng không tránh khỏi đầy xúc cảm mà khịt mũi không ngừng.

Diệp Hường Lăng im lặng ngồi cạnh, tôi ngồi ăn kẹo một mình cả nửa buổi trời mới chợt nhớ tới anh, bèn lấy một cây đưa sang. Vốn dĩ tôi nghĩ anh sẽ lạnh lùng cự tuyệt, nhưng trong bóng đêm tôi chưa có cơ hội nhìn rõ thì cây kẹo trên tay đã bị anh giật lấy lúc nào.

Nghe tiếng xé giấy bạc, tôi tò mò quay đầu nhìn qua, thấy anh vừa ngậm kẹo vừa nhìn sang hướng tôi. Bất gặp ánh mắt tôi đang nhìn mình không chớp, hình như anh có chút không tự nhiên, nâng tay nhẹ vỗ lên ót tôi, xoay đầu tôi quay lại phía màn hình, nghiêm túc hạ giọng: “Xem phim đi!”

Tôi “a” một tiếng, lúc này mới giật mình liền tiếp tục tập trung nhìn lên màn hình.

Xem đến đoạn gần cuối phim, tôi thở ra một hơi. Diệp Hường Lăng nghe vậy bèn nhích người sang tôi, dùng giọng thân nhiên hỏi: "Sao lại thở dài?"

Tôi cảm khái nhìn anh nói: "Nếu như một ngày nào đó em cũng có một căn nhà như thế thì tốt biết mấy."

Nếu có một căn nhà như vậy để ở, tôi có thể đón ba ba, người đã vất vả hơn nửa đời rồi cùng nhau đi chung quanh du lịch. Hai cha con chúng tôi sẽ cùng nhau sống thật vui vẻ, tận hưởng tất cả cảnh đẹp chung quanh mà không phải giống như hiện tại, tôi ở trường học, còn ông vẫn ở lại quê nhà bận rộn, mỗi ngày làm một công việc mà mình một chút cũng không hứng thú thế kia.

Diệp Hường Lăng lắng nghe tôi nói một cách rất chăm chú, sau đó anh như tập trung suy nghĩ gì đó một hồi mới nhẹ nhàng mỉm cười, vươn tay chậm chậm xoa xoa nhẹ lên lưng tôi nói một câu: "Em đúng là con nít!"

Nói xong anh lại tập trung chăm chú tiếp tục xem phim.

Bộ phim kết thúc, anh tựa hồ vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ gì đó, thỉnh thoảng hơi cau mày, bộ dạng xem chừng vô cùng nghiêm túc. Tôi không dám chủ động đi quấy rối, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi theo anh.

Lần này chắc anh xin phép trước nên thời gian cũng dư giả hơn, vừa đủ để xem hết phim vừa có thể chậm chạp mà đi đón đón xe.

Tôi theo thường lệ đưa anh ra đến trạm xe, đứng đó một hồi, phát hiện tuyến xe thứ nhất để về trường anh đã chạy ngang qua, nhưng anh một chút cũng không gấp, tôi không nhịn được bèn hỏi: "Xe kia, chẳng lẽ hết chỗ rồi sao?"

Anh thân nhiên liếc mắt nhìn tôi nói: "Ừ, mỗi lần đều là anh đi về trước, lần này anh chờ nhìn em lên xe trước vậy."

Khi cả hai đang nói chuyện thì một chiếc xe khác chậm rãi đi đến, mắt tôi lập tức sáng lên, nhảy dựng hướng phía xe buýt mà phóng đi qua. Sau khi lên xe tôi hiển nhiên còn thờ hờn hờn một hơi mới lấy lại sức, lúc này tôi lén lút nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò, hướng Diệp Hường Lăng vẫy tay thốt lên: "Diệp Hường Lăng, tạm biệt!"

Anh hiển nhiên còn choáng váng vì hành động của tôi, ngơ ngác đứng ở trạm xe, trên mặt dường như còn có vẻ tức giận, chần chờ một chút rồi cũng đưa tay lên vẫy vẫy. Cách cửa kính xe anh không quên phóng ánh mắt lạnh lùng trừng tôi nói: "Em hành động cũng thật dữ dội!"

"A!" tôi uốn éo đầu, hơi kinh ngạc phát hiện thái độ kỳ lạ của anh. Lúc xe chuẩn bị lăn bánh tôi làm bộ như không nhìn thấy sắc mặt của anh, chậm rãi dời tầm mắt nhìn sáng đám đông bên cạnh, nhưng khi xe vừa chạy ngang, khóe mắt tôi vụng trộm nhìn sang Diệp Hường Lăng thêm một lượt, chạm đến ánh mắt lạnh lùng của anh đang phóng tới, toàn thân không tự chủ mà run lên.

Suốt đoạn đường xe chạy, tôi giống như người trong mơ, mãi một hồi mới bừng tỉnh, tay vuốt nhẹ lên sợi dây chuyền mặt ngọc đang đeo trên ngực, nhìn không được mà cong cong khóe miệng mỉm cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Yêu Em À* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.